

DRAGOSTEA LOR
ÎI POATE DISTRUGE
SAU ÎI POATE SALVA

Corupt

AUTOARE DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES,
USA TODAY ȘI WALL STREET JOURNAL

PENELOPE DOUGLAS

Erika

Mi s-a spus că visele ar fi dorințele inimilor noastre.
Cu toate astea, coșmarurile mele s-au transformat în obsesia mea.

Numele lui e Michael Crist.

Fratele mai mare al pretendentului meu e ca filmul ăla de groază
la care te uiți printre degete. E chipeș, puternic și total înfricoșător. Starul
echipei de baschet a facultății lui, acum ajuns la profesioniști,
e mai preocupat de praful de pe pantofii săi decât de mine.

Eu însă l-am remarcat.

L-am văzut. L-am auzit. Lucrurile pe care le făcea,
faptele pe care le ascundea. Ani de-a rândul am stat
cu sufletul la gură, neputând să-l ignor.

Acum am terminat liceul și am mers mai departe la facultate, dar
n-am încetat să fiu cu ochii pe Michael. E rău, iar lucrurile urâte
pe care le-am văzut nu mai pot rămâne închise în mintea mea.

Pentru că, în sfârșit, m-a observat și el.

Michael

O cheamă Erika Fane, dar toată lumea îi spune Rika.

Fata destinată fratelui meu a crescut în casa noastră și e mereu prezentă
la masa de seară. Își lasă ochii în jos când îmi fac apariția într-o cameră și
încrămeneste când mă apropii. Simt mereu frica revărsându-se
pe fața ei și, chiar dacă nu i-am avut trupul, știu că-i am în stăpânire mintea.

Și, oricum, asta e tot ce vreau, de fapt.

Asta până când fratele meu pleacă la școala militară,
iar pe Rika o găsesc la facultate, singură.

În orașul meu.

Fără apărare.

Ocazia e prea frumoasă ca să fie adevărată, la fel și sincronizarea.
Pentru că, vedeți voi, acum trei ani i-a vârat în închisoare pe câțiva
dintre prietenii mei din liceu, iar acum ei sunt liberi.

Noi am așteptat. Am avut răbdare. Iar acum,
absolut toate coșmarurile ei vor deveni realitate.

Ficțiune contemporană
pentru tineri.
www.edituraepica.ro

+18

ISBN 978-606-8754-89-5

9 786068 754895

Playlist

- Bodies* — Drowning Pool
Breath of Life — Florence & The Machine
Bullet With a Name — Nonpoint
Corrupt — Depeche Mode
Deathbeds — Bring Me the Horizon
The Devil In I — Slipknot
Devil's Night — Motionless in White
Dirty Diana — Shaman's Harvest
Feed the Fire — Combichrist
Fire Breather — Laurel
Getting Away with Murder — Papa Roach
Goodbye Agony — Black Veil Brides
Inside Yourself — Godsmack
Jekyll and Hyde — Five Finger Death Punch
Let the Sparks Fly — Thousand Foot Krutch
Love the Way You Hate Me — Like a Storm
Monster — Skillet
Pray to God (feat. HAIM) — Calvin Harris
Silence — Delirium
The Vengeful One — Disturbed
You're Going Down — Sick Puppies
37 Stitches — Drowning Pool

CAPITOLUL I

ERIKA

El nu avea să fie aici.

Nu avea niciun motiv să apară la petrecerea de adio a fratelui său, din moment ce nu se suportau reciproc, așa că...

Nu, el n-o să fie aici.

Suflecându-mi mânecile puloverului subțire, am intrat grăbită pe ușa din față a casei Crist și am traversat în viteză antreul, ducându-mă țintă spre scara interioară.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe majordom apărând de după colț, dar nu m-am oprit.

— Domnișoară Fane! Ați întârziat foarte mult.

— Da, știu.

— V-a căutat doamna Crist.

Sprâncenele mi-au țâșnit în sus. M-am răsucit și m-am zgâit la el, pe deasupra balustradei.

— Chiar așa? l-am întrebat, cu uimire prefăcută.

A strâns din buze, iritat.

— Doamna m-a trimis pe *mine* să vă caut.

Am zâmbit și m-am aplecat peste balustradă, sărutându-l iute pe frunte.

— Ei bine, sunt aici, l-am asigurat. Acum poți să te întorci la îndatoririle dumitale importante.

M-am răsucit și am urcat treptele. Muzica se auzea slab, dinspre petrecerea de pe terasă.

Mă îndoiam că Delia Crist, cea mai bună prietenă a mamei mele și regina neincoronată din Thunder Bay — mica noastră comunitate de pe Coasta de Est —, și-ar fi irosit timpul prețios căutându-mă personal.

— Rochia e pe patul dumneavoastră! mi-a strigat majordornul. Am oftat exasperată și am mormăit în barbă:

— Mulțumesc, Edward.

Nu îmi trebuia o rochie nouă. Aveam câteva pe care nu le purtasem decât o dată. Pe deasupra, la vârsta de nouăsprezece ani eram capabilă să-mi aleg singură hainele. Oricum, el nu avea să fie aici, să îmi vadă rochia. Iar dac-ar fi fost, nu s-ar fi uitat la mine.

De fapt, ar fi trebuit să fiu recunoscătoare. Doamna Crist se gândise la mine și fusese frumos din partea ei să se asigure că aveam o rochie la dispoziție.

Un strat subțire de nisip îmi acoperea pulpele și tălpile; m-am aplecat și mi-am pipăit jeanșii scurți, largi, ca să-mi dau seama dacă mă udasem pe plajă. Oare aveam nevoie să fac un duș?

Nu. Eram deja în întârziere. Dă-l naibii de duș!

Repezindu-mă în camera mea — cea pe care mi-o repartizase familia Crist, pentru nopțile în care rămâneam aici —, am descoperit pe pat o rochie de cocktail, albă și sexy. Am început imediat să mă dezbrac.

Bretelele subțiri nu prea reușeau să-mi susțină sânii, însă rochia mi se potrivea perfect, mulându-mi-se pe trup și făcându-mi tenul să pară mai bronzat. Doamna Crist avea gusturi minunate în materie de haine. La urma urmei, era bine că ea îmi alesese rochia. Măine urma să mă întorc la facultate. Fusesem prea ocupată cu pregătirile ca să-mi mai bat capul gândindu-mă cu ce să mă îmbrac în seara asta.

Intrând în baie, m-am curățat de nisip, apoi mi-am periat repede părul lung și blond și mi-am aplicat un pic de luciu de buze. M-am repezit iar în dormitor, am înhățat sandalele arămii, cu barete, pe care doamna Crist mi le lăsase lângă rochie, și am fugit jos.

Mai sunt douăsprezece ore.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare în timp ce străbăteam în pas alergător holul, către partea din spate a casei. Măine, pe vremea asta, urma să fiu complet pe cont propriu: nu tu mamă, nu tu familia Crist, nu tu amintiri...

Și, mai presus de toate, n-o să mai fiu nevoită să mă întreb, să sper sau să mă îngrozesc c-o să-l văd pe el. Nici să ezit între exaltare și agonie, atunci când îl știam prin preajmă. Aveam să fiu departe de toți cunoscuții. O senzație de fierbințeală mi-a cuprins pieptul. Nu-mi dădeam seama dacă era teamă sau entuziasm, însă eram pregătită.

Pregătită să las totul în urmă, cel puțin pentru un timp.

Cotind la dreapta, am trecut prin dreptul bucătăriilor — una pentru folosința zilnică, iar a doua, imediat lângă aceasta, pentru angajații firmei de *catering* —, apoi m-am îndreptat spre solarul aflat într-o latură a casei spațioase. Am pășit în încăperea uriașă. Podeaua era din lespezi ceramice, iar pereții și tavanul — construite în întregime din sticlă. Am simțit instantaneu creșterea temperaturii. Căldura densă, umedă a pătruns prin materialul rochiei, făcând-o să mi se lipească de corp.

Copacii se înălțau deasupra și peste tot în jurul meu, în încăperea tăcută, întunecoasă, luminată doar de luna care se zărea prin ferestrele de sus. Am inspirat mirosul dulceag de palmieri, orhidee, crini, violete și hibiscus. Îmi amintea de șifonierul mamei, de parfumul care emana din hainele și eșarfele ei, toate amestecate laolaltă, într-un singur spațiu.

Am cotit la stânga și m-am oprit în dreptul ușilor din sticlă, care dădeau spre terasă. În timp ce priveam mulțimea, m-am încălțat cu sandalele.

Douăsprezece ore.

Apoi am apucat câteva șuvițe de păr și mi le-am petrecut peste umăr, ca să-mi acopăr partea stângă a gâtului. Spre deosebire de fratele lui, Trevor avea să fie aici în seara asta, și nu i-ar fi plăcut să-mi vadă cicatricea.

Un chelner cu o tavă în mâini m-a întrebat:

— Domnișoară, doriți ceva de băut?

— Mulțumesc.

Am luat unul dintre paharele înalte, despre care bănuiam că fuseseră umplute cu Tom Collins¹. Băutura de culoarea lămâii era preferata domnului și a doamnei Crist, așa că ei insistau să fie împărțită de către personalul de serviciu.

Chelnerul s-a îndreptat spre oaspeții numeroși. Am rămas pe loc, ca și cum aș fi prins rădăcini, și mi-am lăsat privirea să rătăcească printre petrecăreți.

Frunzele fluturau. Briza ușoară încă păstra urmele arșiței de peste zi. Am cercetat mulțimea invitaților, toți în rochii de cocktail și costume elegante.

Cât de perfecți! Cât de impecabili!

Luminițele din copaci și chelnerii cu veste albe. Apa piscinei, albastră și limpede, împodobită cu lumânări plutitoare. Scânteițele pietre prețioase de pe inelele și pandantivele doamnelor, reflectând lumina.

În aparență, totul era desăvârșit. Deseori, privind în jur, la cunoscuții mei și la familiile lângă care crescusem, cu averea și hainele lor de firmă, mi se părea că văd un strat de vopsea, folosit ca să acopere lemnăria putredă. Existau destule fapte întunecate

¹ Cocktail preparat din gin, suc de lămâie, zahăr și apă minerală, servit cu gheață.

și caractere urâte în Thunder Bay, dar cine se sinchisește că se dărâmă casa, atât timp cât arată frumos?

Miresmele mâncărurilor pluteau prin aer, alături de muzica în surdină a cvartetului de coarde. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să-l caut pe doamna Crist și să-i dau de știre că ajunsese sau să-l caut pe Trevor, din moment ce, la urma urmei, petrecerea fusese organizată în cinstea lui.

Am strâns mai tare paharul în mână și pulsul mi s-a accelerat. Mă străduiam să mă împotrivesc imboldului de a face ceea ce doream să fac. Ceea ce îmi dorisem mereu să fac.

Să-l caut pe el.

Dar el nu avea să vină la petrecere. Cel mai probabil, nu era aici.

Însă exista posibilitatea să fie.

Inima a început să-mi bată cu putere și pielea mi s-a înfierbântat. Fără să vreau, privirea a început să-mi rătăcească printre invitați, pe chipuri, căutând...

Căutându-l pe Michael.

Nu-l mai văzusem de luni de zile, însă atracția mea față de el era pretutindeni, mai ales în Thunder Bay: în fotografiile pe care mama lui le răspândise prin toată casa, în mirosul din vechea lui cameră...

Poate că totuși venise la petrecere.

— Rika.

Am întors capul spre stânga. Trevor mă strigase pe nume.

S-a desprins din mulțime. Părul lui blond era tuns aproape până la piele, iar ochii de un albastru-închis mă priveau cu nerăbdare. S-a apropiat de mine cu pași hotărâți.

— Bună, scumpo! Credeam că nu mai vii.

Inima mi s-a strâns. M-am forțat să zâmbesc când a ajuns lângă mine, la intrarea în solar.

Mai rămăseseră douăsprezece ore.

Mi-a cuprins în palmă partea dreaptă a gâtului — niciodată stânga — și mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, lipindu-și trupul de al meu.

Am întors capul și m-am foit stânjenită.

— Trevor...

— Nu știi ce aș fi făcut dacă nu veneai astă-seară, mi-a tăiat el vorba. Să-ți arunc cu pietre în geam, să-ți cânt o serenadă, poate să-ți aduc flori, acadele, o mașină nouă...

— Am o mașină nouă.

— O mașină *adevărată*, a precizat el, zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am desprins de el. Bine că glumea din nou cu mine, chiar dacă o făcea doar ca să mă ia peste picior pentru Tesla mea nou-nouță. Se pare că, pentru el, mașinile electrice nu erau *adevărate*. Dar eram gata să accept critica, dacă așa ar fi încetat să mă facă să mă simt ca naiba în alte privințe.

Eu și Trevor Crist eram prieteni de când ne știam. Fuseserăm colegi de școală toată viața și părinții noștri ne împingeau mereu unul spre celălalt, ca și cum o relație între noi ar fi fost inevitabilă. Iar anul trecut cedasem, în sfârșit.

Fuseserăm un cuplu aproape tot primul an de facultate, amândoi studenți la Universitatea Brown¹ — de fapt, eu mă înscriisem la Brown, iar el venise după mine —, numai că totul se terminase în luna mai.

Sau, mai bine zis, eu pusesem capăt relației în luna mai.

Nu eram de vină că nu-l iubeam, ci pentru că nu voiam să am mai multă răbdare. Eram de vină pentru hotărârea de a mă muta într-un oraș unde el nu mai putea să mă urmeze.

Tot din cauza mea, cedase când taică-său îi ceruse să se transfere la altă școală. Ajunsese să studieze în Annapolis. Și tot eu eram de vină pentru necazurile familiilor noastre.

¹ Universitate particulară cu profil de cercetare, având sediul în localitatea Providence, din statul american Rhode Island.

Pentru că simțeam nevoia de spațiu.

Am răsuflat prelung, forțându-mi mușchii să se destindă.

Douăsprezece ore.

Trevor mi-a surâs. Luându-mă de mână, m-a dus în solarium. M-a călăuzit dincolo de peretele din sticlă, prinzându-mă de șolduri și trăgându-mă aproape de el.

— Arăți superb, mi-a șoptit la ureche.

M-am desprins din nou de el.

— Și tu arăți bine, i-am zis.

Semăna cu tatăl lui: păr blond-nisipiu, bărbie îngustă și un zâmbet capabil să facă pe aproape oricine să se topească și să-i facă pe voie. De asemenea, se îmbrăca la fel ca domnul Crist. În clipa asta, arăta elegant în costumul lui bleumarin, cu cămașă albă și cravată argintie. Cât de impecabil! Cât de perfect! Trevor făcea totul ca la carte.

— Nu vreau să te muți în Meridian City, mi-a zis, mijind ochii la mine. N-ai pe nimeni acolo, Rika. La Brown, măcar eram eu cu tine, iar Noah locuia la mai puțin de o oră distanță, în Boston. Aveai prieteni pe-aproape.

Mda. Pe-aproape.

Tocmai de asta simțisem nevoia unei schimbări. Niciodată nu fusesem silită să renunț la siguranța oferită de oamenii din jurul meu. Totdeauna exista cineva prin preajmă — părinții, Trevor, amicul meu, Noah — care să mă ridice atunci când cădeam. Chiar și când plecasem la facultate și renunțasem la confortul de a-i avea aproape pe mama și pe soții Crist, Trevor venise după mine. Pe urmă și alți prieteni de-ai mei, din liceu, plecaseră să învețe la universități din apropiere. Parcă nu se schimbasese nimic.

Voiam să intru în buclucuri. Voiam să dau și de greu, să găsesc ceva care mi-ar fi făcut inima să bată nebunește. Voiam să știu cum e să nu ai pe nimeni de care să te agăți.

Încercasem să-i explic și lui Trevor toate astea, numai că, de fiecare dată când deschideam gura, nu reușeam să găsesc cuvintele potrivite. Rostite cu voce tare, ar fi părut egoiste și nerecunoscătoare, dar în gândurile mele...

Aveam nevoie să știu din ce plămădă eram făcută. Trebuia să aflui dacă eram capabilă să stau pe propriile picioare, fără să beneficiaz de protecția numelui meu de familie, fără să-mi păzească alții spatele și fără ca Trevor să graviteze tot timpul în jurul meu. Dacă m-aș fi dus într-un alt oraș, alături de alți oameni, care nu-mi cunoșteau familia, oare m-ar fi respectat? Sau, poate, chiar m-ar fi plăcut?

Nu eram fericită nici la Brown, nici cu Trevor. Prin urmare, deși hotărârea de a mă muta era dificilă și îi dezamăgea pe cei din jurul meu, asta imi doream.

Asumă-ți cine ești.

Inima mea a palpitat când mi-am amintit cuvintele fratelui lui Trevor. Abia așteptam să plec. Încă douăsprezece ore...

— Dar, pe de altă parte, nu e chiar așa, nu? m-a întrebat Trevor, pe un ton acuzator. Michael joacă pentru Storm, așa că o să fie el aproape de tine.

Am închis ochii, inspirând adânc și lăsând jos paharul.

— Orașul ăla are peste două milioane de locuitori. Mă îndoiesc că o să mă ciocnesc des de el.

— În afară de cazul în care o să-l cauți.

Mi-am încrucișat brațele la piept, susținând privirea lui Trevor și refuzând să mă las antrenată într-o astfel de conversație.

Michael Crist era fratele lui. Un pic mai mare ca vârstă, un pic mai înalt și mult mai intimidant. Nu semănau aproape deloc și se detestau. Trevor fusese invidios pe el dintotdeauna.

Michael tocmai absolvise Universitatea Westgate și fusese recrutat de către NBA aproape imediat. Juca pentru Meridian

City Storm, una dintre echipele de top din NBA. Așadar în mod sigur aveam să cunosc pe cineva în noul meu oraș.

Nu că asta m-ar fi ajutat. Michael abia dacă avea ochi pentru mine, iar când mi se adresa, parcă i-ar fi vorbit unui câine. Nu aveam de gând să-i ies în cale.

Îmi învățasem lecția demult.

Oricum, prezența mea în Meridian City nu avea nimic de-a face cu Michael. Era mai aproape de casă, așa că puteam să-mi vizitez mai des mama, dar, cel mai important lucru, Trevor n-ar fi venit niciodată acolo. Detesta orașele mari și își ura fratele.

— Iartă-mă, a zis Trevor, pe un ton mai blând.

M-a tras spre el, cuprinzându-mi din nou ceafa în palmă.

— Doar că te iubesc și urăsc situația asta. Noi trebuie să rămânem împreună, Rika. Totdeauna am fost „noi doi”.

Noi doi? Nu.

Trevor nu-mi făcea inima să bată atât de tare, încât mă simțeam ca într-un afurisit de *montagne russe*. Nu era prezent în visele mele și nu era cea dintâi persoană la care mă gândeam atunci când mă trezeam.

Nu el imi băntuia gândurile.

Mi-am dat părul după ureche și i-am remarcat privirea îndreptată fulgerător spre gâtul meu. Și-a abătut-o repede, ca și cum n-ar fi văzut-o. Cicatricea imi știrbea perfecțiunea, presupun.

— Haide, a insistat Trevor, coborându-și fruntea spre a mea și apucându-mă de talie. Doar te tratez bine, nu? Mă port frumos și sunt totdeauna aici, dacă ai nevoie de mine.

— Trevor..., am protestat, încercând să mă smucesc din strânsoarea lui.

Dar deodată și-a coborât gura spre a mea și mirosul apei lui de colonie mi-a ars nările, în timp ce-mi incolăcea mijlocul cu brațele.

Mi-am proptit pumnii în pieptul lui, împingându-l și îndepărtându-mi gura.

Am mârâit printre dinți:

— Trevor, termină!

— Îți dau tot ce-ți trebuie, a protestat el pe un ton nervos, apropiindu-și gura de gâtul meu. Știi c-o să fim împreună.

— Trevor! am strigat, încordându-mi toți mușchii brațelor și împingându-l cu putere, până când am reușit, în fine, să-l resping. Și-a lăsat brațele pe lângă corp și s-a dat înapoi, împleticit.

Am bătut imediat în retragere, cu mâinile tremurând. Mi-a rostit numele, apoi s-a întins spre mine, dar mi-am îndreptat spinarea și am făcut din nou câțiva pași înapoi.

Și-a lăsat mâna să cadă și a clătinat din cap.

— Foarte bine, s-a stropșit el, rânjind. Atunci, du-te la școală. N-ai decât să-ți faci noi prieteni și să încerci să lași totul în urmă, numai că demonii tăi te vor urma în continuare. De ei n-ai cum să scapi.

Și-a trecut degetele prin păr, privind-mă furios, după care și-a îndreptat cravata și a trecut pe lângă mine.

Am privit după el prin geam. Furia mi se aduna în piept. Ce naiba însemna asta? Nu exista nimic care să mă rețină și nimic de care să fi vrut să fug. Nu-mi doream decât libertate.

M-am retras din dreptul ușii; încă nu mă simțeam în stare să mă întorc afară. Nu voiam s-o dezamăgesc pe doamna Crist plecând pe furiș de la petrecerea fiului ei, dar nu voiam nici să-mi petrec ultimele ore aici. Voiam să stau cu mama.

M-am răsucit pe călcăie, pregătită să plec. Când am ridicat privirea, am încremenit.

Stomacul a început să mi se agite. Nu mai aveam aer.

Ce naiba!

Michael stătea pe unul dintre fotoliile capitonate aflate tocmai în partea din spate a solariului, cu ochii ațintiți asupra mea și părând de un calm straniu.

Michael. Cel care nu se purta frumos. Cel care nu era bun cu mine.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu mă puteam mișca. Pur și simplu mă holbam la el, paralizată. Oare fusese acolo încă de când intrasem?

S-a lăsat pe spătarul fotoliului, aproape învăluit de întuneric și de umbrele copacilor de deasupra. Își sprijinise o palmă pe mingea de baschet proptită pe coapsa lui, iar cealaltă se odihnea pe brațul fotoliului. Ținea între degete gâtul unei sticle de bere.

Inima îmi bătea atât de tare, că mă durea. Ce făcea el aici?

A dus sticla la gură, fără să mă scape din ochi. Mi-am coborât privirea pentru o secundă, cu obrazii înfierbântați de stânjenală.

Asistase la scena dintre mine și Trevor. *Fir-ar a naibii de treabă!*

Am ridicat din nou capul. Își aranjase părul șaten-deschis de parcă Michael ar fi urmat să apară pe coperta unei reviste. Ochii lui căprui aveau nuanța cidrului cu mirodenii. Acum păreau mai închiși la culoare, fiindcă stătea ascuns printre umbre. Mă sfredeleau pe sub sprâncenele ușor încruntate. Părea redutabil. Buzele lui pline aveau o expresie severă.

Purta pantaloni negri și sacou asortat, iar cămașa albă era deschisă la gât. Nu avea cravată, deoarece, ca de obicei, Michael făcea numai ce voia.

Doar atât puteai să obții de la Michael. *Aparența.* Felul în care arăta. Cred că nici măcar soții Crist nu știau ce se petrecea în mintea fiului lor.

S-a ridicat din fotoliu, lăsând în locul lui mingea de baschet, și s-a apropiat de mine, fără să mă slăbească din ochi.

Îmi lăsa impresia că era mai înalt decât un metru nouăzeci și cinci. Michael era suplu, musculos. Mă făcea să mă simt mărunță din multe puncte de vedere. Părea să vină drept spre mine. Aveam inima cât un purice. Mă pregăteam sufletește pentru ce avea să urmeze.

Numai că nu s-a oprit când a ajuns în dreptul meu.

Aroma vagă a gelului său de duș mi s-a strecurat în nări. Am întors capul. Mă durea că ieșise din solariu fără să-mi adreseze o vorbă.

Mi-am mușcat buzele și m-am luptat cu usturimea lacrimilor.

Într-o seară, acum trei ani, Michael mă remarcase. Văzuse la mine ceva care îi plăcuse. Și tocmai când focul începuse să se întetească, gata să lumineze și să izbucnească într-un torent de vânturi, se retrăsese. Își astâmpăraseră patima, iar dogoarea se domolise.

Am intrat iar în casă, am traversat antreul și am ieșit pe ușa din față. Furia și frustrarea îmi măcinau nervii. M-am apropiat de mașina mea.

În afară de acea seară, mă ignorase aproape toată viața, iar când vorbea cu mine, tonul îi era tăios.

Mi-am înghițit nodul din gât și m-am urcat în mașină, sperând că nu urma să-l întâlnesc în Meridian City. Speram ca drumurile să nu ni se intersecteze niciodată și să nu mai fi nevoiți să aud de el.

Mă întrebam dacă știa că urma să mă mut acolo. Nu avea importanță. La urma urmei, chiar și când locuiserăm amândoi în aceeași casă, fusese ca și cum am fi trăit pe planete diferite.

Am pornit motorul. Din boxe a început să se reverse *37 Stitches* — piesa celor de la Drowning Pool. Am accelerat pe aleea lungă și am apăsat butonul telecomenzii, ca să deschid poarta, după care am gonit pe stradă. Casa mea era la doar câteva minute distanță. Puteam ajunge cu ușurință pe jos până acolo, lucru pe care îl făcusem de multe ori.

M-am forțat să respir profund, străduindu-mă să mă liniștesc. *Doisprezece ore*. Măine aveam să las totul în urmă.

Zidurile înalte, de piatră, ale domeniului familiei Crist s-au sfârșit, lăsând locul copacilor înșirați pe marginea drumului. În mai puțin de un minut, felinarele cu gaz ale stălpilor casei mele

au apărut în față, luminând noaptea. Virând la stânga, am apăsat un alt buton de pe telecomandă și automobilul Tesla s-a strecurat pe poartă. Lămpile exterioare proiectau o lumină suavă în jurul aleii de formă circulară. O fântână mare, din marmură, trona în centru.

Am parcat în fața casei și am iuțit pasul către ușa de la intrare. Tot ce îmi doream era să mă trântesc în pat și să aștept ziua de mâine.

Dintr-odată, am privit în sus. Am incremenit, văzând o lumânare arzând, într-un suport din sticlă, la fereastra dormitorului meu. Ceara avea nuanța fildeșului.

Ce?

Nu mai dădusem pe-acasă de azi-dimineață și, în mod sigur, nu lăsasem acolo o lumânare aprinsă.

Odată ajunsă la intrare, am descuiat ușa, apoi am pășit înăuntru.

— Mamă?

Îmi trimisese mai devreme un SMS, anunțându-mă că se ducea la culcare, dar nu era neobișnuit ca mama să aibă probleme cu somnul. Poate că era încă trează.

Mireasma bine cunoscută a crinilor mi-a plutit până la nări. Mama avea mereu crini proaspeți în casă. Mi-am rotit privirea prin hol și am privit în sus, către cele trei niveluri de deasupra, cuprinse de o tăcere sinistă.

— Mamă? am strigat încă o dată.

Ocolind balustrada albă, am urcat în fugă treptele până la al doilea etaj și am cotit la stânga. Pașii mei sunau infundat pe covorele în alb și albastru, care acopereau podeaua din lemn de esență tare.

Deschizând încetisor ușa, m-am strecurat în camera mamei. Încăperea era cufundată aproape total în întuneric — cu excepția becului din baie, pe care îl lăsa totdeauna aprins. Apropiindu-mă

de patul ei, mi-am lungit gâtul, încercând să-i văd fața întoarsă spre fereastră.

Părul ei blond se răsfrase pe pernă. Am întins mâna și i-am îndepărtat de pe față câteva șuvițe.

După cum i se înălța și cobora pieptul, mi-am dat seama că dormea. Aruncând o privire spre noptieră, am zărit șase flacoane cu pastile și m-am întrebat din care luase și câte anume.

M-am încruntat la ea.

Medici, cure de dezintoxicare la domiciliu, psihoterapie... De-a lungul anilor scurși de la moartea tatălui meu, nimic nu avusese efect. Mama parcă voia să se autodistrugă, pradă depresiei.

Din fericire, soții Crist ne ajutaseră foarte mult. Acesta era motivul pentru care aveam o cameră a mea în casa lor. Nu numai că domnul Crist era administratorul legal al moștenirii lăsate de tatăl meu și avea să se ocupe de toate treburile familiei mele, până când terminam facultatea, dar, în plus, doamna Crist își asumase rolul de a doua mamă pentru mine.

Le purtam o imensă recunoștință pentru tot ajutorul și grija oferite de-a lungul anilor, însă acum... Eram pregătită să preiau controlul. Îmi doream să nu mai depind de alții.

Răsucindu-mă pe călcâie, am ieșit din camera ei și am închis fără zgomot ușa. Am intrat în dormitorul meu, aflat la două uși mai încolo.

Am dat imediat cu ochii de lumânarea ce ardea la fereastră.

Mi-am rotit repede privirea prin încăpere. Din fericire, aici eram doar eu.

Oare mama aprinsese lumânarea? Sigur fusese ea. Menajera noastră avusese zi liberă, așa că altcineva nu ar fi intrat aici.

Mijind ochii, m-am apropiat încet de fereastră. Am observat o lădiță din lemn, așezată pe mica măsuță rotundă din apropierea lumânării.

M-a cuprins neliniștea. Îmi lăsase Trevor un cadou?

Dar putea fi și de la mama sau de la doamna Crist.

Am ridicat capacul. Am scos paiele dinăuntru, dând la iveală o porțiune de metal gri-albăstrui, cu ornamente gravate.

Am făcut ochii mari și mi-am strecurat imediat degetele în lădiță. Am strâns degetele în jurul unui mâner. Am scos la iveală o lamă grea, din oțel de Damasc.

— Uau!

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Pumnalul avea mâner negru, cu gardă din bronz. L-am strâns mai tare în palmă, ridicând lama, privind-i liniile și gravurile.

De unde naiba apăruse?

Iubeam pumnalele și spadele încă de când începusem să practic scrima, la vârsta de opt ani. Tatăl meu considera că vechile arte ale gentlemanilor sunt nu numai eterne, ci și necesare. Șahul avea să-mi cultive gândirea strategică, scrima avea să mă învețe despre firea umană și despre apărare, iar dansul avea să mă familiarizeze cu trupul meu. După cum îmi spusese tata, toate acestea erau necesare pentru ca un om să poată considera că a primit o educație desăvârșită.

Am strâns mânerul pumnalului, amintindu-mi de prima oară când tata îmi pusese o floretă în mână. Era cel mai frumos lucru din câte văzusem vreodată. Mi-am atins cicatricea. Dintr-odată, mă simțeam din nou aproape de el.

Cine lăsase lădița aici?

Cercetând-o iar, am scos din ea o bucățică de hârtie, pe care fuseseră scrise câteva cuvinte. Umezindu-mi buzele, am citit în minte mesajul. *Ferește-te de furia omului răbdător*¹.

Nedumerită, am ridicat din sprâncene.

¹ Citat din poemul *Absalom and Achitophel* (1681), aparținând poetului, dramaturgului, criticului literar și traducătorului englez John Dryden (1631–1700). Dryden l-a adaptat după o maximă a scriitorului latin Publilius Syrus, care a trăit în secolul I î.Hr., în Imperiul Roman.

Ce însemna asta?

Apoi am ridicat privirea. Am icnit de uimire, scăpând puzul și biletul pe podea.

Mi s-a tăiat respirația, iar inima bătea mai-mai să-mi spargă pieptul.

Trei bărbați stăteau afară, în fața casei mele, unul lângă altul, privind-mă.

Nu reușeam să pricep ce se întâmpla.

Era o glumă?

Stăteau complet nemișcați. Observând cum mă priveau, m-am înfiorat.

Ce făceau aici?

Toți trei purtau jeanși și bocanci negri. Când am cercetat abisul negru din ochii lor, a trebuit să strâng din dinți ca să-mi stăpânesc tremurul.

Măștile. Glugile negre și măștile.

Am clătinat din cap. *Nu se poate*. Imposibil să fie ei. Trebuia să fie o glumă.

Cel mai înalt purta o mască gri, cu aspect metalic și cu urme de gheare, care deformau jumătatea dreaptă a măștii.

Omul aflat în mijloc era mai scund. Mă privea prin masca lui alb cu negru. O dungă roșie îi brăzda obrazul stâng — era confecționată așa încât să pară sfâșiată.

Al treilea necunoscut purta o mască în întregime neagră, care se contopea cu gluga hanoracului negru, astfel încât nu îi distingeam ochii. Văzându-l, m-am cutremurat.

M-am îndepărtat de fereastră și am încercat să-mi recapăt suflul, în timp ce mă repezeam spre telefon. Am apăsat cifra unu pe tastatura telefonului fix și am așteptat să răspundă cineva de la firma de securitate. Sediul lor era la doar câteva minute depărtare de casa noastră, pe aceeași stradă.

— Bună seara, doamnă Fane, a rostit o voce masculină.

M-am apropiat din nou de fereastră, tiptil.
— Domnule Ferguson, sunt Rika! Ați putea să trimiteți o mașină la...

Dar vorbele mi s-au oprit în gât. Acea era goală. Cei trei dispăruseră.

Poftim?!

Ochii mei săgetau în stânga și în dreapta. M-am aplecat peste măsută, verificând dacă încă erau prin preajmă. Unde naiba dispăruseră?

Având grijă să nu fac zgomot, am ciulit urechile, atentă la orice semn că vreun intrus se afla în preajma casei. Dar totul era nemișcat și tăcut.

— Domnișoară Fane? a zis domnul Ferguson. Mai sunteți la telefon?

Am început să mă bâlbâi.

— Mi... mi s-a părut că văd ceva... afară... pe fereastră.

— Trimitem acum o mașină.

— Mulțumesc.

Cu neputință să fie ei.

Și totuși ei erau singurii care purtau măștile acelea...

De ce veniseră aici? De ce se întorseseră, după trei ani de absență?

CAPITOLUL 2

ERIKA

ACUM TREIANI

Mă sprijineam de dulapul celui mai bun prieten al meu, care tocmai își scotea de acolo manualul pentru ora următoare.

— Noah, ai o parteneră pentru Winterfest?

— Mai sunt două luni până atunci, Rika, a zis el, încrețindu-și nasul.

— Știu. Vreau să-mi găsec din vreme un partener.

A zâmbit. După ce a închis ușa dulăpiorului, a luat-o înaintea mea, pe coridor.

— Prin urmare mă inviți să-ți fiu partener? m-a tachinat, pe un ton arrogant. Știam eu că mă dorești.

Mi-am dat ochii peste cap și am pornit după el, fiindcă și clasa mea era în aceeași direcție.

— N-ai putea să-mi ușurezi misiunea, te rog?

Noah a pufnit în râs.

Winterfest era un bal, cam ca Sadie Hawkins¹: fetele îi invită pe băieți. Voiam să aleg calea cea mai sigură și mai simplă, invitând un prieten.

¹ Serată dansantă, botezată după personajul omonim de benzi desenate, creat de desenatorul Al Capp. Particularitatea acestor evenimente, organizate de obicei în școli, licee și colegii, e că fetele sunt cele care îi invită pe băieți să le fie parteneri, spre deosebire de cele obișnuite, în care băieții fac invitațiile.

Elevii mișunau pe lângă noi, grăbindu-se spre clasele în care aveau ore. L-am apucat de braț, silindu-l să se oprească. Rucsacul de școală îmi atârna pe un umăr.

— Te rog!

A mijit ochii la mine. Părea îngrijorat.

— Ești sigură că n-o să mă ia Trevor la șuturi? După cum se ține tot timpul după tine, mă mir că încă nu ți-a montat un GPS.

În privința asta o nimerise. Trevor avea să se supere că nu îl invitase pe el, dar eu îmi doream să rămânem doar prieteni, iar el își dorea mai mult. Nu voiam să-l amănesc.

Dezinteresul meu față de Trevor putea fi pus pe seama faptului că îl cunoșteam de-o viață — era o persoană prea familiară, aproape ca o rudă apropiată. Însă și pe fratele lui îl cunoșteam de tot atât timp, or sentimentele mele pentru el nu erau câtuși de puțin fraterne.

— Haide, fii băiat de treabă! m-am rugat eu, impungându-l în umăr. Am nevoie de tine.

— Ba nu.

În drum spre sala de clasă a lui Noah, el s-a oprit la ușa sălii în care urma să se desfășoare următoarea mea oră. S-a răsucit pe călcâie și s-a uitat la mine pătrunzător.

— Rika, dacă nu vrei să-l inviți pe Trevor, atunci invită pe altcineva.

Am suspinat și mi-am ferit privirea. Eram sătulă de discuția asta.

— Vrei să vin cu tine pentru că așa te simți în siguranță, a adăugat Noah. Ești frumoasă. Orice tip ar fi încântat să te însoțească la Winterfest.

Am zâmbit sarcastic.

— Cum să nu! Păi, dacă orice tip ar fi încântat, atunci acceptă.

A clătinat din cap.

Lui Noah îi plăcea să tragă concluzii despre motivele pentru care nu ieșeam niciodată cu băieți sau pentru care — așa cum își închipuia el — mă eschivam de la diverse lucruri. Indiferent cât de bun prieten mi-era, voiam să înceteze. Pur și simplu nu mă simțeam în largul meu.

Agitată, mi-am frecat cicatricea palidă și subțire, pe care o aveam de la treisprezece ani.

Mă alesesem cu ea în urma accidentului de mașină în care murise tatăl meu.

Noah se uita la mine, iar eu știam ce gândea. Mi-am lăsat mâna să cadă.

Cicatricea lungă de vreo cinci centimetri se întindea pe diagonală, pe latura stângă a gâtului meu. Deși se mai estompase, tot aveam impresia că era primul lucru pe care îl remarcă oamenii, când mă vedeau. Meru aveam parte de întrebări și de priviri compătimitoare din partea rudelor și prietenilor, ca să nu mai pomenesc despre comentariile auzite în școala generală, de la colege răutăcioase. După o vreme, începusem să o simt ca pe un apendice — unul foarte mare, de care eram permanent conștientă.

Noah a coborât tonul și m-a privit cu blândețe.

— Rika, scumpo, ești frumoasă. Păr blond și lung, picioare pe care niciun băiat din școala asta nu le poate ignora, plus cei mai frumoși ochi albaștri din tot orașul. Ești superbă.

Sonera a anunțat că mai era un minut până la începerea următoarei ore. M-am foit de pe un picior pe altul, strângând mai tare cureaua rucsacului.

— Iar tu ești persoana mea preferată, am contraatacat eu. Vreau să merg cu tine la bal.

A oftat, cu o expresie înfrântă. Câștigasem bătălia. Mă străduiam să nu zâmbesc.

— Perfect, a mormăit el. Ne-am înțeles.

S-a răsucit pe călcăie, îndreptându-se către ora de engleză pentru avansați.

Am surâs, relaxată. Nu mă îndoiam că îi răpeam lui Noah perspectiva unei seri de bal promițătoare, petrecută cu o altă fată. Trebuia să îmi iau revanșa față de el.

Intrând în sala unde avea loc cursul de algebră pentru începători, mi-am agățat rucsacul pe spătarul scaunului meu, aflat pe rândul din față. Mi-am scos manualul și l-am pus pe pupitru. Claudia, o prietenă de-a mea, s-a așezat lângă mine, căutându-mi privirea și zâmbind, iar eu m-am așezat imediat și mi-am notat numele pe coala albă de hârtie. Domnul Fitzpatrick ne dăduse câte una fiecăruia. Ora lui de vineri începea de fiecare dată cu câte un test-fulger, așa că știam ce aveam de făcut.

Elevii se grăbeau să intre în clasă. Fustele în carouri verzi și albastre fluturau, iar băieții își lărgiseră nodurile cravatelor. Se apropia sfârșitul zilei de școală.

— Ai auzit noutățile? a zis cineva din spatele nostru.

Gabrielle Owens stătea aplecată peste pupitrul ei.

— Ce noutăți? a întrebat Claudia.

Fata ne-a șoptit conspirativ, cu o expresie entuziastă:

— Au venit.

Am aruncat o privire spre Claudia, apoi spre Gabrielle, și am cerut lămuriri:

— Cine?

După o clipă, în clasă a intrat domnul Fitzpatrick și ne-a invitat tunător:

— Luați loc!

Eu, Claudia și Gabrielle ne-am întors cu fața la catedră și ne-am îndreptat spinările, punând capăt discuției.

Au venit? M-am sprijinit de spătarul scaunului, încercând să-mi dau seama la ce se referise. O fată s-a apropiat iute de catedră și i-a înmănat un bilet domnului Fitzpatrick.

Muzica răsuna asurzitor, iar sporovăiala însuflețită a colegiilor mei umplea sala.

— Unde... O, ia uite-i! a strigat o fată.

Pe coridor au izbucnit bubuituri, ca și cum cineva izbea dulapurile elevilor. Zgomotele se apropiau tot mai mult.

— Lăsați-mă să văd! a cerut un băiat, împingându-i pe ceilalți.

O fată s-a ridicat pe vârfuri, poruncindu-i alteia:

— Mișcă-te!

Apoi, brusc, toată lumea a bătut în retragere. Ușa s-a deschis larg și toți s-au împrăștiat care încotro, ca o undă pe luciul unei ape.

— Au! Fir-ar! a șoptit un băiat.

Încetul cu încetul, colegii mei s-au răsfirat, unii așezându-se iar, în timp ce alții au rămas în picioare. Inima mea a făcut o tumbă când i-am văzut intrând alene în clasă, neobișnuit de liniștiți și fără grabă.

Cei Patru Călăreți¹ sosiseră.

Erau fii preferați ai comunității din Thunder Bay. Învățaseră la liceul din oraș, absolvindu-l când eu abia începeam clasa a noua. Pe urmă toți patru se împrăștiaseră la universități diferite. Chiar dacă nu aveau habar de existența mea, eu știam o grămadă de lucruri despre ei. Au pășit în sală.

Damon Torrance, Kai Mori, Will Grayson al III-lea și...

Privirea mea a poposit pe o mască sângerie care acoperea chipul celui aflat întotdeauna un pic înaintea celorlalți: Michael Crist, fratele mai mare al lui Trevor.

Michael a făcut un gest din bărbie, către ultimul rând de bănci. Elevii s-au răsucit să privească. Un băiat s-a apropiat de nou-veniți. Un zâmbet îi juca pe buze.

¹ Probabil că numele grupului este inspirat de Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei, menționați în ultima carte a Noului Testament. (N. red.)

— Kian! i-a strigat amuzat unul dintre colegii mei, plesnindu-l incurajator pe spinare. Distracție plăcută! Nu uita de rezervativ.

Unii au răs, iar câteva fete s-au foit, șușotind și schimbând zâmbete.

Kian Mathers — elev în clasa a unsprezecea, la fel ca mine, și unul dintre cei mai buni baschetbaliști din școală — s-a apropiat de Călăreți. Tipul cu mască albă, în dungii roșii, l-a cuprins cu brațul pe după gât și l-a tras spre ușă.

Apoi l-au ales pe Malik Cramer. Călărețul cu mască neagră l-a scos pe coridor. Probabil că plecau să strângă jucători din alte săli de clasă.

L-am petrecut din priviri pe Michael. Încă o dată, îi remarcam prezența copleșitoare și felul în care părea să umple spațiul din jurul lui. Am clipit apăsător, simțind căldura care mi se rostogolea pe sub piele.

Orice avea legătură cu Călăreții îmi dădea senzația că pășeam pe o sârmă întinsă la mare înălțime. Dacă te abăteai cu un milimetru, dacă pășeai prea apăsător — sau prea ușor —, riscai să te prăbușești și să nu te mai bucuri de atenția celor patru. Iar ei nu aveau să te mai bage în seamă vreodată.

Puterea lor izvora din două surse: aveau adepți și nu le păsa de nimic. Toți îi idolatrizau, inclusiv eu.

Dar, spre deosebire de ceilalți elevi, care îi priveau cu jind, care îi urmau sau visau la ei, eu doar mă întrebam cum ar fi să fiu asemenea Călăreților. Erău intangibili, fascinanți. Nimic din ceea ce făceau nu era considerat greșit. Îmi doream așa ceva pentru mine.

Îmi doream să nu am limite.

Gabrielle Owens s-a apropiat topăind de catedră, urmată de prietena ei.

— Domnule Fitzpatrick, trebuie să ne ducem la cabinetul medical. Ne vedem luni!

S-au strecurat amândouă printre Călăreți și au dispărut.

L-am privit pe profesor, întrebându-mă de ce le lăsa să plece. În mod clar, nu se duceau la cabinetul medical. Voiau să îi însoțească pe băieți.

Numai că nimeni — nici măcar domnul Fitzpatrick — nu încerca să li se opună.

Când învățaseră aici, în liceu, Cei Patru Călăreți nu dominaseră doar elevii și orașul, ci și terenul de sport. În patru ani, rareori pierduseră vreun meci.

Totuși, după plecarea lor, echipa liceului nu mai fusese la fel de bună, iar anul trecut adusesse un dezastru umilitor pentru Thunder Bay: douăsprezece înfrângeri, în douăzeci de partide. Normal că toată lumea se săturase. Lipsea ceva.

Cel mai probabil, tocmai de asta Călăreții erau aici. Fuseseră chemați acasă pentru un weekend, să insufle inspirație echipei sau să o mobilizeze și să o pună iar pe drumul cel bun, înainte de începerea campionatului.

Chiar dacă puterea lor și influența de care se bucurau nu erau privite cu ochi buni de către profesorii precum Fitzpatrick, Cei Patru contribuiseră la unitatea echipei cât timp fuseseră liceeni. Merita să se încerce și asta. Poate că întoarcerea lor temporară urma să aibă efect.

— Toată lumea jos! a cerut profesorul. Voi, băieți, vedeți-vă de drum, le-a zis Călăreților.

Am lăsat repede capul în jos, cuprinsă de euforie. Pulsul mi se zbatea în scobitura gâtului. Am închis ochii și mi-am simțit capul ușor, plutind în înalțuri.

Da. Asta lipsea.

Deschizându-i la loc, am văzut o pereche de picioare lungi, în jeansi negri, decolorați, apropiindu-se de banca mea. Când au ajuns în dreptul meu, s-au oprit.

Am rămas mai departe cu capul plecat, de teamă că fața avea să-mi trădeze emoția. Probabil că el doar cerceta încăperea, să vadă dacă pe-aici mai exista vreun alt jucător de baschet.

— Mai luăm pe altcineva? I-a întrebat un Călăreț.

Nu i-a răspuns. A rămas în picioare, deasupra mea. Ce pune la cale?

Cu coada ochiului, i-am zărit degetele atârând pe lângă corp. Am observat o venă pe dosul palmei sale puternice. Dintr-odată, toată încăperea a părut să se cufunde într-o tăcere apăsătoare. De groază, inima mi-a stat în loc o clipă și respirația mi s-a poticnit în gâtleej.

Ce naiba voia?

Am ridicat încet privirea și m-am crispat. Ochii lui căprui, spuziți cu auriu, erau îndreptați asupra mea.

M-am uitat în dreapta și în stânga, întrebându-mă dacă nu cumva imi scăpase ceva. De ce se zgăia la mine?

Terifianta lui mască roșie — o imitație a celei din jocul video *Army of Two* — mi-a înmuiat genunchii.

Totdeauna mă înfricoșase, dar într-un fel palpitant, care mă ațâța.

Mi-am încordat coapsele. Simțeam un zvâcnet între picioare, în acel mic spațiu pe care-l simțeam gol doar atunci când el era aproape, dar nu îndeajuns de aproape.

Îmi plăcea să fiu înfricoșată.

Colegii așteptau tăcuți, în spatele meu. Michael a inclinat ușor capul, fără să-și ia ochii de la mine. Oare la ce se gândea?

— Fata are numai șaisprezece ani, i-a zis domnul Fitzpatrick. Michael s-a întors spre profesor.

Într-adevăr, abia luna viitoare urma să împlinesc șaptesprezece ani, ceea ce însemna că nu mă puteau lua cu ei. Vârstele baschetbaliștilor nu aveau importanță, însă fetele care li se alăturau trebuiau să aibă optsprezece ani ca să părăsească perimetrul școlii pe propria răspundere.

În orice caz, Călăreții nu m-ar fi luat. Domnul Fitzpatrick interpretase greșit atitudinea lui Michael.

Profesorul i-a aruncat o căutătură aspră. Chiar dacă în clipa asta nu puteam vedea ochii lui Michael, cred că privirea sa l-a descumpănit pe domnul Fitzpatrick, fiindcă a lăsat capul în jos, bătând în retragere.

Michael a întors din nou capul spre mine. O picătură de sudoare mi s-a prelins pe șira spinării.

A ieșit din sală, urmat de Călărețul cu mască argintie. Știam că era Kai. Ușa s-a închis în urma lor.

Ce naiba însemnau toate astea?

S-au stărnit șușoteli. Claudia s-a răsucit spre mine. I-am aruncat o privire și am observat că ridică întrebător din sprâncene. Am ignorat-o, întorcându-mă la lucrarea mea. Habar n-aveam de ce mă privea. Nu îl mai văzusem de astă-vară, de la scurta lui revenire de la facultate. Ca de obicei, nu mă băgase deloc în seamă.

— Atenție! s-a răstit domnul Fitzpatrick. Toată lumea, înapoi la treabă. Imediat!

Sporovăiala s-a potolit și colegii mei s-au concentrat iar asupra colilor de hârtie. Muzica s-a transformat într-un zumbet îndepărtat, pe urmă s-a oprit. Pentru prima oară de când intrasem în clasă, mi-am îngăduit să zâmbesc.

În seara asta avea să fie haos. Noaptea Diavolului nu presupunea doar o demonstrație de putere. Era specială. Călăreții nu numai că inhățau jucători de baschet din sălile noastre de clasă, îi duceau într-un loc neștiut, îi scărmanau un pic și-apoi îi îmbătau,

dar în plus, pe urmă... Călăreții aveau să facă prăpăd și să transforme întregul oraș în terenul lor de joacă.

Anul trecut, în absența lor, Noaptea Diavolului fusese plictisitoare. Acum, toată lumea era conștientă de ceea ce avea să urmeze diseară. Fără indoială, totul începea în clipa asta, când băieții și câteva fete urcau în mașini, în parcare școlii.

Am apucat creionul. Respiram iute, iar genunchiul drept mi se tot bățâia.

Îmi doream să mă duc și eu cu ei.

Fierbințeala din piept începea să se risipească, iar capul meu, care acum un minut mi se păruse că plutea foarte sus, cobora încet spre pământ.

Peste încă un minut, aveam să mă simt la fel ca înainte să intre el în clasă: ștearsă, neînsemnată și banală.

După ore, urma să merg acasă, să văd ce făcea mama, să-mi schimb hainele, apoi să mă duc la familia Crist, unde aveam să-mi omor timpul. Rutina asta apăruse la scurt timp după ce murise tata. Câteodată, rămâneam să mănânc cina la ei, iar alteori mă întorceam acasă și mâncam cu mama, dacă avea ea chef.

Apoi mă duceam la culcare, încercând să nu-mi fac griji despre insistențele unuia dintre frații Crist, care mă secătuiău tot mai mult, de la o zi la alta, și negând totodată ceea ce se trezea în mine atunci când celălalt frate se afla în apropiere.

Răsete și urlete răsuna de afară.

Fir-ar să fie!

Am scos manualul de algebră și m-am aplecat spre Claudia. Întinzându-i-l, împreună cu rucsacul meu, i-am șoptit:

— Du-le acasă la tine. În weekend vin să le iau.

Și-a împreunat sprâncenele, derutată.

— Ce...?

M-am ridicat din bancă și m-am apropiat de catedră, cu mâinile împreunate la spate.

— Domnule Fitzpatrick, pot să mă duc la toaletă? Am terminat lucrarea, am adăugat eu, mințind.

Fără să ridice privirea, a schițat un semn de încuviințare și m-a îndemnat să plec. Mda, exact genul ăsta de elevă eram. *Erika Fane? Fata aia sfoasă, mereu îmbrăcată ca la carte și care se oferă să servească la chioșcurile de răcoritoare, la evenimentele sportive? E fată bună.*

Am ieșit din sala de clasă fără să ezit.

Până să-și dea profesorul seama că nu mai întorceam, aveam să fiu departe. Era posibil să am probleme din cauza asta, dar ar fi fost prea târziu să mă oprească. Faptul avea să fie consumat. Cât despre consecințe, urma să le suport luni.

Ieșind în goană din școală, am zărit camionete și SUV-uri departe, în stânga, înșirate pe lângă colțul clădirii. Nu aveam de gând să le cer permisiunea de a-i însoți și nici să-mi fac cunoscută prezența. Ori ar fi răs de mine, ori m-ar fi mângăiat pe creștet și m-ar fi trimis înapoi în clasă.

Nu voiam nici măcar să mă las văzută.

Alergând spre grupul de mașini, am zărit Mercedesul negru, Clasa G, al lui Michael. Am plonjat în spatele lui, ascunzându-mă și privind pe furiș.

— Urcăți-i în mașini! a strigat cineva.

L-am zărit imediat pe Damon Torrance. Își ridicase masca neagră pe creștetul capului și pășea printre mașinile strânse ciorchine. L-am văzut aruncându-i o bere unui tip care stătea pe platforma unei camionete. Părul negru, pieptănat pe spate, era ascuns sub mască. Avea pomeți proeminenți și ochi negri, izbitor. Damon era un tip atrăgător.

Însă nimic altceva nu-mi plăcea la el. Din moment ce abia începusem clasa a noua când ei toți erau într-a douăsprezecea, nu aveam multe informații despre comportamentul lor din liceu, dar îl văzusem suficient de mult pe Damon în casa familiei Crist ca

să-mi dau seama că era ceva în neregulă cu el. Michael îl ținea din scurt, și pe bună dreptate. Mă inspăimânta.

Nu așa cum mă inspăimânta Michael, stărnindu-mi fiori de plăcere.

Se strânseseră vreo douăzeci și cinci de persoane, punând la socoteală jucătorii echipei de baschet și cele câteva fete. Dar ziua de școală avea să se sfârșească în mai puțin de o oră. Bănuiam că așteptau ca și alții să participe la petrecere.

— Unde mergem? a întrebat un băiat, cu ochii la Damon.

Will Grayson a fost cel care a răspuns:

— Într-un loc unde n-o să vă audă nimeni țipând.

Rânjind, a deschis portiera Fordului său Raptor negru. S-a oprit între portieră și camionetă, privind pe deasupra capotei.

Will ținea în mână masca sa albă, împodobită cu o dungă roșie. Părul lui șaten era modelat într-o creastă, iar seducătorii lui ochi verzi râdeau.

— Hei, ai văzut-o pe Kylie Halpern? s-a interesat el, privind peste capul lui Damon.

M-am zgâit pe după mașină și i-am văzut pe Kai — cu masca argintie ridicată pe creștet — și pe Michael, cu fața încă ascunsă de propria mască.

— La dracu'! Are niște picioare..., a continuat Will. Anul ăsta s-a dezvoltat mult.

— Mda. Îmi lipsesc fetele de liceu, a comentat Damon. Ele nu dau din gură.

L-am privit pe Michael. Aflat la mai puțin de cinci pași de mine, a deschis portiera din spate a Mercedesului său și a azvârlit înăuntru o geantă de voiaj.

Am strâns pumnii. Dintr-odată, simțeam o slăbiciune în brațe. *Ce naiba era în capul meu?* N-ar fi trebuit să fac una ca asta. Urma ori să dau de belea, ori să ajung într-o situație jenantă.

— Michael! i-a strigat Will. O să fie o noapte lungă. Ai văzut vre-o tipă care-ți place?

— Posibil.

Am auzit pe cineva răzând încetișor. Mi s-a părut că era Kai.

— Frate, ai grijă! l-a avertizat Kai. E frumoasă, dar, în locul tău, aș aștepta până împlinește vârsta legală.

— O să încerc, i-a răspuns Michael. Și ea s-a dezvoltat mult anul ăsta. E greu s-o ignori.

— Despre cine vorbiți voi acolo? s-a amestecat Damon.

— Despre nimeni, l-a repezit Michael.

Brusc, glasul lui devenise tăios.

Am scuturat din cap, încercând să-mi alung din minte vorbele lor. Trebuia să mă fac nevăzută, până nu mă descoperea cineva.

— Urcăți-i pe toți în mașini, a poruncit Michael.

Pieptul a început să mi se înalțe și să coboare tot mai repede. Am inspirat adânc, după care am deschis portbagajul.

Aruncând o privire spre băieți, cu urechile ciulite, m-am aruncat înăuntru, trăgând ușa portbagajului după mine și sperând că nu mă observase nimeni, în agitația provocată de pregătirea plecării.

N-ar trebui să fac chestia asta.

Sigur, de-a lungul anilor, le acordasem atenție Călăreților. Le ascultasem cu nesăț discuțiile și le analizasem ticurile, remarcând lucruri neștiute de alții. Dar niciodată nu îi urmasem.

Oare ce făceam eu acum putea fi calificat drept primul sau al doilea stadiu al hărțuirii? *Of, Dumnezeu!* Nici măcar nu voiam să mă gândesc la asta.

— Să mergem! a strigat Kai.

Portierele au început să se trântescă.

— Ne vedem acolo! l-am auzit pe Will.

Mașina s-a zguduit în jurul meu. Am făcut ochii mari când lumea a început să urce în Mercedesul lui Michael.

Pe urmă portierele s-au închis, iar tăcerea din interior a fost înlocuită de râsete și glume.

SUV-ul a prins viață, urlând și vibrând sub mine. M-am întins pe spate, sprijinindu-mi capul pe podea. Nu știam dacă era cazul să mă bucur că nu fusesem prinsă ori să mi se facă rău fiindcă habar nu aveam în ce bucluc mă vărâsem.

CAPITOLUL 3

ERIKA

ÎN PREZENT

— Pe aici, domnișoară Fane, m-a îndrumat omul, zâmbind și luând o legătură de chei, în timp ce mă conducea spre lifturi. Eu sunt Ford Patterson, unul dintre administratori.

Ne-am strâns mâinile.

— Încântată de cunoștință, i-am răspuns.

Mi-am rotit privirea prin holul de la parterul imobilului Delcour, în care închiriasem noul meu apartament. Era un zgârie-nori cu douăzeci și două de etaje, aflat în Meridian City, proiectat să găzduiască apartamente obișnuite, dar și unele de tip *penthouse*. Chiar dacă nu era nici pe departe la fel de înalt ca unele clădiri din jur, tot ieșea în evidență. Negru în întregime, cu ornamente aurii la exterior, alcătuita o operă de artă. Interiorul era la fel de luxos. Nu-mi venea să cred că aveam să locuiesc aici.

— O să locuiți tocmai la al douăzeci și unulea etaj, mi-a explicat el, oprindu-se în fața ascensorului și apăsând pe buton. Apartamentul are o priveliște extraordinară. O să fiți încântată.

Am strâns cureaua genții petrecute peste piept. Cu greu îmi stăpâneam nerăbdarea. Mi se părea incredibil să mă trezesc dimineața și să arunc o privire peste orașul vast, cu linia orizontului

marcată de clădiri atingând cerul, cu milioane de oameni muncind și trăind aici.

Cu toate că unii se simt pierduți în orașele mari — prea multe lumini, zgomote și activități —, eu nu-mi puteam stăpâni entuziasmul de a face parte din ceva mareț. Energia metropolei mă însuflețea.

Mi-am verificat din nou telefonul, ca să mă asigur că nu ratasem vreun apel de la mama. Încă îmi făceam griji pentru ea. Întru câtva, îmi făceam griji și pentru mine, însă nu îngăduisem neliști să împiedice plecarea mea din Thunder Bay, azi-dimineață.

Aseară, după ce domnul Ferguson, angajatul firmei de securitate, plecase de la noi fără să găsească nimic în neregulă nici înăuntru, nici în afara casei, mă strecurasem în pat, lângă mama, și recitisem la nesfârșit biletul pe care îl primisem.

Teme-te de furia omului răbdător.

Am căutat pe Google și am aflat că e un citat din John Dryden. Îi înțelegeam înțelesul. Cei răbdători își fac planuri. Și trebuie să te temi de omul care și-a făcut planuri.

Dar planuri pentru ce anume? Și cine fuseseră masații din fața casei mele, aseară? Să fi fost Călăreții? Ei îmi trimiseseră pumnalul?

Azi-dimineață m-am trezit, am ignorat SMS-ul tăios al lui Trevor, care se supăraseră pe mine pentru că plecasem mai devreme de la petrecere, după care le-am luat la întrebări pe mama și pe Irina, menajera noastră. S-a dovedit că nu știau o iotă despre misteriosul cadou și nici cine îl lăsase în camera mea.

Biletul nu era semnat și nimeni nu avea habar cum ajunsese lădița acolo.

Observasem fulgerătoarea umbră de îngrijorare care apăruse pe fața mamei, așa că ascusesem biletul și hotărâsem să cred că pumnalul era, probabil, o surpriză de-a lui Trevor. Nu voiam să se sperie mama.

Eu însă eram speriată.

Cineva intrase în casa noastră, chiar sub nasul mamei.

Azi-dimineață, grăbindu-mă să pornesc la drum, pusesem lădița și pumnalul în mașină, fără să știu de ce. Ar fi trebuit să le las acasă.

L-am urmat pe domnul Patterson în cabina liftului. A apăsat butonul cu numărul douăzeci și unu. Atunci am observat că nu exista niciun buton pentru etajul douăzeci și doi.

— Credeam că sunt douăzeci și două de etaje, i-am spus administratorului.

— Așa e. Numai că ultimul etaj găzduiește o singură locuință, care dispune de propriul ascensor particular, aflat de cealaltă parte a holului.

— Aha...

— La etajul acesta există numai două apartamente — mi-a explicat el —, fiindcă sunt ceva mai mari. Iar celălalt apartament de pe palierul dumneavoastră este liber deocamdată, așa că o să vă bucurați de foarte multă intimitate.

Apartamentele de pe palierul meu erau ceva mai mari? Nu-mi aminteam să fi pomenit cineva despre asta când trimisesem un e-mail către administrație, ca să încheiem formalitățile pentru închiriere.

— Și iată-ne ajunși, a anunțat el, vesel.

Când ușile ascensorului s-au deschis, a întins un braț, invitându-mă să ies prima din cabină.

În fața mea se întindea un coridor îngust, bine luminat, cu podea din marmură neagră și pereți de culoarea amurgului. Domnul Patterson a cotit la stânga, conducându-mă spre ușă unui apartament. Am aruncat o privire rapidă peste umăr și am văzut o ușă masivă, neagră, pe care numărul 2014 fusese înscris cu cifre aurii.

Probabil că era cel neocupat.

Am ajuns la ușa celui alt apartament — al meu, din câte se părea —, iar administratorul a vârat imediat cheia în broască și a descuiat.

A pășit vioi înăuntru, iar eu am incremenit în prag.

Nu avea nicio noimă. Apartamentul ăsta era enorm.

Am pășit încet înăuntru, cu brațele atârându-mi inerte pe lângă corp. Admiram tavanele înalte, livingul spațios și perețele din sticlă, care dădea spre o frumoasă curte interioară, cu o fântână arteziană și iarbă adevărată. Avea podele din marmură neagră, asemenea culoarului, numai că pereții apartamentului erau crem.

— După cum vedeți — a început domnul Patterson, apropiindu-se de perețele din sticlă și deschizând unul dintre panouri —, aveți o bucătărie *gourmet*, dotată cu aparatură electrocasnică de cea mai bună calitate, și o să vă placă nespun faptul că s-a păstrat intactă vederea spre oraș.

Am aruncat o privire în bucătărie. Insula din granit scilipea în lumina revărsată prin ferestre. Electrocasnicele cromate erau impresionante, iar candelabrul din fier forjat — simplu, sofisticat și frumos — se asorta cu cel care atârna în living.

Administratorul turuia despre cele trei dormitoare, despre sistemul de încălzire prin pardoseală și despre dușul care simula ploaia, iar eu mă simțeam copleșită.

— Stați puțin...

Însă el m-a întrerupt.

— Avem o sală de sport la etajul al doilea și o piscină interioară. Ambele sunt deschise nonstop și, din moment ce veți locui în unul dintre apartamentele de tip *penthouse*, vă veți bucura și de o curte privată.

M-am încruntat, derutată. Urma să locuiesc într-un *penthouse*? Ce?

— Stați puțin...

Numai că el și-a continuat discursul, pe un ton devenit grav.

— Apartamentul dumneavoastră are două intrări. A doua duce spre o scară de incendiu. Asigurați-vă că e încuiată în permanență.

A gesticulat spre capătul holului, iar eu mi-am lungit gâtul. Am văzut o ușă metalică, aflată în capătul unui coridor întunecat.

— Suntem foarte stricți în chestiunile care țin de securitate. Am vrut să vă aduc la cunoștință existența celeilalte intrări.

Am dus o mână la frunte și mi-am șters picăturile de transpirație. Ce naiba se întâmpla aici? Apartamentul era deja complet mobilat, avea canapele și mese care păreau scumpe și aparatură electronică. A luat o tabletă și mi-a arătat cum se opacizau panourile peretelui din sticlă care dădea spre oraș.

— Acum dați-mi voie să vă arăt...

— Stați! m-am repezit, întrerupându-l. Iertați-mă. Cred că e o neînțelegere la mijloc. Eu sunt Erika Fane. Am închiriat un apartament cu un dormitor și o baie... nu un *penthouse*. Habar n-am al cui apartament o fi asta, dar eu plătesc chiria pentru unul mult, mult mai mic.

Părea dezorientat. Și-a luat mapa și a verificat câteva informații.

Îmi plăcea la nebunie *penthouse*-ul, dar nu aveam de unde să scot mii de dolari, în fiecare lună, pentru chiria unui apartament de lux.

— A, da. Am uitat! a exclamat domnul Patterson, ridicând privirea spre mine. Din păcate, apartamentul despre care vorbiți a fost închiriat.

M-am pleoștit. Mă simțeam cuprinsă de dezamăgire.

— Poftim?

— S-a produs o încurcătură, și o regretăm enorm. Am fost sfătuit de către proprietari să onorez contractul pe care l-ați semnat, în chip de scuze. Erau două apartamente *penthouse*, ambele libere, așa că nu exista niciun motiv să nu ocupați unul dintre ele. Contractul dumneavoastră are durata de un an, iar chiria nu va

crește în această perioadă. Nu v-a anunțat nimeni? m-a întrebat, înmânându-mi cheile.

Am făcut ochii mari.

— Nu. Și nu pricep. De ce mi-ați dat un apartament de două ori mai mare, pentru aceeași chirie?

Mi-a răspuns cu un zâmbet, îndreptându-și umerii. Așa făcea și mama, în copilăria mea, când se sătura să răspundă la întrebări.

— Așa cum v-am spus, a explicat el, împăciuitor, regretăm foarte mult încurcătura. Vă rugăm să primiți scuzele noastre și sperăm că acest *penthouse* va corespunde așteptărilor dumneavoastră.

Și-a plecat ușor capul și a continuat:

— Vă rog să mă anunțați dacă aveți nevoie de ceva, domnișoară Fane. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

Apoi s-a strecurat pe lângă mine, a ieșit din apartament și a închis ușa în urmă.

Am rămas neclintită. Stomacul mi se strânsese ghem. Parcă nu mai aveam suflare. Nu-mi venea să cred. Cum de se întâmpla una ca asta?

M-am rotit de jur împrejur, examinând încăperea, obiectele și, mai presus de orice, savurând liniștea. Eram complet singură aici, sus.

Chiar dacă apartamentul era frumos, fusesem entuziasmată la gândul că în noaptea asta urma să dorm pe o saltea pneumatică, iar mâine aveam să mă duc să-mi cumpăr mobilă. Mă încântase ideea unui apartament mic, plăcut, cu vecini.

Dar școala urma să înceapă peste două zile. N-aveam timp să-mi găsesc o altă locuință.

— Fir-ar să fie!

Tărându-mi picioarele pe coridor, am intrat în toate încăperile, descoperind baia spațioasă, cu oglindă dublă și cabină de duș placată cu gresie. Deschizând dulăpioarele de lângă chiuvetă,

am găsit prosoape și lavete stivuite, gata să fie folosite, precum și un burete de baie.

Intrând în dormitorul principal, am remarcat un pat dublu și mobilier asortat cu așternuturile și cu perdelele albe. Până și ceasul de pe noptieră fusese potrivit dinainte.

Incredibil. Totul — mură-n gură. Exact ca la mine acasă.

Decorul era diferit și peisajul se schimbase, însă viața mea nu. Aveam totul pe tavă. Puteam să pun pariu că până și frigiderul era bine aprovizionat.

Trebuia să recunosc meritele mamelor din Thunder Bay, care voiau să se asigure că una dintre prințelesele lor se bucura de tot confortul.

Am clătinat din cap, simțind că pereții se strângeau în jurul meu.

Femeile din Thunder Bay erau niște doamne foarte ocupate. Puternice, influente și grijulii. Iar noi, copiii lor, stăteam fără nicio grijă, la adăpostul acestei umbrele părintești. Situația era valabilă mai ales în cazul meu, fiindcă tata murise, iar mama era slabă.

În copilărie, apreciasem siguranța adăpostului oferit de comunitatea noastră, însă acum voiam să mă descurc pe cont propriu. Să mă bucur de spațiu, să mă distanțez un pic, poate chiar și să intru în câteva mici necazuri. Asta căutam.

Am oftat și mi-am strecurat cheile apartamentului în buzunarul jeansilor mei scurți și albi. Mi-am scos puloverul negru și am rămas într-un tricou gri.

Continuând turul apartamentului, am trecut din living în curtea interioară și am simțit iarba atingându-mi degetele picioarelor. Purtam șlapi. Am remarcat că suprafața fusese proiectată în formă dreptunghiulară; una dintre laturile mari era deschisă, oferind vedere spre oraș.

În stânga mea am văzut alte ferestre — probabil aparțineau apartamentului liber de pe același palier. Iar apoi, întorcându-mă

la dreapta, mi-am ridicat privirea mult și mi-am lungit gâtul, ca să zăresc etajul de deasupra. De aici, ferestrele lui erau vizibile parțial.

Părea să aibă câteva balcoane, plus o vedere perfectă asupra curții mele. M-am întrebat dacă acolo trăia o familie care avea nevoie de atâta spațiu, dar apoi mi-am adus aminte că domnul Patterson spusese că exista un locatar.

Am privit îndelung ferestrele vecinului meu. Deci, până la urmă, nu eram chiar singură aici, sus.

Am clipit ca să mă trezesc de tot. Plapuma grea a somnului mă apăsa. Stăteam întinsă pe burtă, cu o pernă în brațe.

Am ciulit urechile. Un ciocănit se auzea de undeva, din depărtare.

Cioc, cioc, cioc... cioc... cioc.

M-am ridicat puțin, sprijinindu-mă în palme și încercând să mă dezmeticesc.

Oare cineva bătea în ușă? Dar cine? Nu cunoșteam pe nimeni în clădirea asta. Abia ajunseseam aici și n-aveam niciun vecin...

În plus — am observat eu, privind ceasul deșteptător de pe noptieră —, era trecut de unu noaptea.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am frecat la ochi, simțind cum buimăceala somnului se risipea încetul cu încetul.

Eram aproape convinsă că auzisem un ciocănit. Ca o bătaie regulată.

Lumina lunii se revărsa pe fereastră, căzând pe așternuturile albe. Așteptam încordată să aud orice sunet, în apartamentul tăcut, nemișcat și întunecat.

Deodată, s-a auzit o izbitură sonoră și am sărit ca arsă. Am aruncat pătura deoparte și mi-am luat telefonul de pe noptieră.

Nu era un ciocănit în ușă.

Strângând mobilul în mână, am pornit încetîșor, în vîrful picioarelor, prin dormitor, încercînd să-mi amintesc dacă încuiasem toate ușile. Cea din față, ușa de sticlă, care dădea spre curte și...

Oare încuiasem intrarea din spate? *Da. Da, sigur că o încuiasem.*
Apoi bufnetul s-a auzit din nou. M-am oprit. *Ce naiba?*

Era un zgomot surd și greu, ca la căderea unui corp inert, iar eu habar n-aveam dacă răsuna de deasupra, din apartamentul de dedesubt sau de lângă mine.

M-am strecurat pe coridor, ajungînd în living și trecînd pe lângă vopselurile pe care le cumpărasem azi. Chiar dacă nu avusesem parte de apartamentul micuț pe care mi-l dorisem, chiar dacă nu fusesem în măsură să-mi cumpăr singură vesela, eram convinsă că, folosind puțină culoare, mi-aș fi pus amprenta asupra acestui spațiu.

Intrînd iute și fără zgomot în bucătărie, am înșfăcat un cuțit și am strâns cu putere mânerul, după care m-am îndreptat spre intrarea principală. Încă nu-mi dădeam seama de unde venea sunetul, dar logica impunea să verific ușile.

Tot părul de pe brațe mi se ridicase. Oricît de mult îmi doream să fiu pe cont propriu, acum eram un pic înfricoșată.

Ridicîndu-mă pe vîrfuri, am privit cu atenție prin vizor. Am zărit ascensorul, câțiva pași mai încolo, precum și licărul slab al aplicelor de pe pereți.

Dar nu se vedea nimeni. Holul părea pustiu.

Am tresărit când bubuiturile au izbucnit din nou.

M-am furișat prin apartamentul meu, ascultînd izbitorile, care deveniseră regulate. Pașii mei au urmat sunetele, apropiindu-se de ele; în cele din urmă, mi-am lipit urechea de peretele care dădea spre holul meu. Pulsul mi s-a accelerat în clipa când vibrațiile mi-au atins pielea.

Mi-am înghițit cu greu nodul uriaș din gât și am ascultat cum bubuiturile din perete se înțețeau.

Era cineva acolo, în apartamentul gol.
Am apelat biroul recepției, la parter, dar n-a răspuns nimeni. Știam că exista un paznic de noapte, pe nume Simon Nu-Știu-Cum, dar nu mă așteptam să fie mulți angajați de serviciu noaptea. Probabil că în momentul ăsta Simon nu era la birou.

Mă întrebam dacă nu era mai bine să ignor zgomotele și să aștept până dimineață, când l-aș fi putut întreba pe administrator. Dar, cu cât înaintam mai mult pe hol, cu atît mai tare se auzeau. În cele din urmă, am ajuns în dreptul ușii din spate.

Deschizînd ușa, mi-am strecurat capul în coridor, împingînd panoul greu, din oțel, doar atît cît să-mi permită o scurtă examinare. Aruncînd o privire spre dreapta, am văzut o ușă la fel ca a mea. Și atunci am auzit în apropiere un țipăt ascuțit, feminin.

Un altul. Și încă unul, și încă unul, și...

Oare era o partidă de sex? Am căscat gura, încercînd să-mi stăpînesc rîsul.

Doamne, Dumnezeu!

Totuși parcă mi se spusese că apartamentul ăla era gol.

Am ieșit ținînd cuțitul în mână — pentru orice eventualitate — și m-am apropiat fără zgomot de cealaltă ușă. Ridicînd privirea, am zărit micile camere de supraveghere montate de-a lungul peretelui, probabil încă de la construirea apartamentelor.

Lipindu-mi urechea de ușă, am ascultat; auzeam în continuare acel *buf, buf, buf* — ca zgomotul unui obiect izbit de perete — și țipetele repetate ale fetei.

Am strâns din buze, mascîndu-mi zîmbetul cu mîna liberă.

Brusc, fata a strigat:

— Nu! Ah, nu! Dumnezeu! Te rog!

Am rămas înmărmurită, auzindu-i frica din glas. Țipetele scurte, stridente, răsunau altfel. Panicate și înspăimîntate. Îmi simțeam gura ca iasca în timp ce stăteam neclintită, ascultînd.

— Au! a strigat ea. Nu! Te rog, încetează!

M-am retras de lângă ușa. Nu mi se mai părea amuzant. Brusc, de cealaltă parte, ceva a izbit ușa. Zgomotul m-a făcut să bat iute în retragere.

— Of, fir-ar să fie! am scrâșnit printre dinți.

Am ridicat privirea spre camerele de supraveghere, întrebându-mă dacă transmiteau imagini către biroul de la parter sau către locatarul din apartamentul de lângă al meu. Oare știa că eram aici?

M-am răsucit pe călcâie și m-am repezit spre ușa apartamentului meu, am înșfăcat clanța și am apăsat-o.

Însă ușa era încuiată.

— Rahat!

Porcăria asta se încuia automat.

S-a auzit o bubuitură în ușă, la doar câțiva pași de mine, și mă-am îndreptat repede privirea într-acolo. Respiram tot mai agitat.

Am apăsat din nou clanța, răsucind și smucind, dar ușa nu s-a clintit.

Încă o bubuitură. Am tresărit, scăpând cuțitul.

— La naiba!

M-am aplecat să-l ridic, dar apoi am auzit cum cealaltă ușa se deschidea. Am țâșnit pe casa scării, ascunzându-mă după perete și uitând de cuțit.

Mama naibii!

Indiferent cine ieșea din apartamentul așa-zis neocupat, categoric nu-mi doream să îl întâlnesc. M-am repezit pe trepte, coborând etaj după etaj. Panica mă sugruma și îmi strângea pieptul ca-n menghină.

Un zgomot asurzitor a răsunat deasupra. M-am uitat în sus. O mână aluneca pe balustradă, pe măsură ce necunoscutul cobora treptele, în salturi.

Doamne! Mi-am continuat goana, etaj după etaj. Picături de sudoare mi se prelingeau pe ceafă. Tropăitul se apropia tot mai

tare, iar picioarele mele erau gata să cedeze. Mușchii epuizați se străduiau să mă poarte cât de repede puteau. Am icnit când în fața ochilor mi-a apărut ușa pe care scria RECEPȚIE. Am smucit-o și am dat buzna înăuntru, privind încă o dată în urmă, ca să văd dacă el — sau ea — era în spatele meu.

Dar apoi m-am izbit de un obstacol. Am scos un mic țipăt când două mâini mi-au înșfăcat brațele.

Am ridicat privirea. Michael Crist se profila deasupra mea, privind-mă bănuitor.

— Michael? am șoptit, incremenită de uimire.

— Ce naiba faci? a întrebat el, arcuind o sprânceană și dându-mi drumul. E trecut de unu noaptea!

Am deschis gura, însă n-am putut scoate niciun sunet. De ce era el aici?

Stătea în fața unui ascensor — altul decât cel cu care urcasem ieri-dimineață. Purta un costum negru și arăta de parcă tocmai se întorcea de la club. O tânără frumoasă, cu păr castaniu, stătea lângă el. Purta o rochie de cocktail strâmtă, bleumarin, lungă până la jumătatea coapsei.

Dintr-odată, mă simțeam expusă, îmbrăcată sumar, în pijama alcătuită din pantaloni scurți, de mătase, și un maiou negru. Cu siguranță, aveam părul răvășit.

— Păi..., am îngăimat, privind încă o dată peste umăr și constatând că persoana care mă urmărise încă nu își făcuse apariția.

Am întors iar capul și am ridicat privirea spre Michael.

— Am auzit ceva sus, la etajul meu, i-am explicat.

Pe urmă am clătinat din cap, încă derutată.

— Tu ce cauți aici?

— Aici locuiesc, a zis el.

Imediat, am recunoscut veșnicul lui ton intolerant, pe care îmi vorbea mereu.

— Aici locuiești? m-am mirat eu. Credeam că stai în clădirea familiei tale.

A inclinat capul într-o parte, cu o privire inexpressivă, de parcă eram proastă.

Am închis ochii și am oftat prelung.

— Sigur că da. Tu ești locatarul de la al douăzeci și doilea etaj.

Am pus piesele cap la cap: ascensorul privat, domnul care locuia deasupra mea, linkul către imobilul Delcour, pe care mi-l trimisese doamna Crist, în chip de sugestie, fără să-mi spună că familia lor îl deținea...

Și un apartament de lux doar pentru mine, pregătit, așteptându-mă.

Doamna Crist — și, cel mai probabil, soțul ei — avuseser grijă să ajung aici. Să mă țină aproape, sub papucul lor.

— Ea cine e? s-a interesat fata cu păr ciocolatiu și ochi pătrunzători, dichisită ca o stea de cinema în seara unei premiere.

Michael nu a catadicsit să o privească. I-a răspuns strâmbând din buze:

— Iubita fratelui meu mai mic.

— Ooo! a exclamat ea.

Mi-am ferit privirea, ofensată.

Iubita fratelui meu mai mic. Nici măcar nu era în stare să-mi pronunțe numele.

De câteva luni, nu mai eram iubita lui Trevor. Nu știam dacă aflase și Michael. Cu siguranță, subiectul despărțirii noastre apăruse în discuțiile din casa lor.

— Ce-ai auzit? m-a întrebat Michael pe un ton poruncitor, iar când am ridicat capul am văzut că se holba la mine.

Am șovăit, nesigură dacă era cazul să-i povestesc despre zgomote și despre țipete. Acum nu mă mai simțeam în siguranță sus și voiam să discut cu un administrator. Michael abia dacă mă

băga în seamă. Probabil că tot ce i-aș fi zis i-ar fi trecut pe la ureche.

— Nimic, am suspinat. Las-o baltă.

M-a studiat câteva clipe, după care a ridicat mâna și a trecut o cartelă albă prin dreptul unui senzor montat pe perete. Ușile ascensorului particular s-au deschis imediat.

— Să nu te faci prea comodă, i-a zis fetei. Urc și cu într-un minut.

Ea a încuviințat din cap, cu un zâmbet, apoi a intrat în lift și a apăsă un buton. Ușile s-au închis, ascunzând-o privirii.

Michael s-a dus la biroul recepției și a discutat ceva cu omul de la pază. Acesta a dat aprobator din cap și i-a întins o legătură de chei. Apoi Michael s-a apropiat voinic de mine. În vreme ce îi admiram trupul înalt și atletic, gura mi s-a uscat din nou.

Doamne, frumos mai era!

După atâția ani, după ce toată viața îl urmărisem cu privirea, trupul încă mi se încălzea ori de câte ori era aproape.

Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să-mi potolesc bubuiturile inimii. N-ar fi trebuit să-mi doresc să stau aproape de el. La urma urmei, mă respingea tot timpul și, pe deasupra, se purtase urât cu mine, acum câțiva ani.

Am dus o mână la gât, plimbându-mi absentă un deget pe marginile neregulate ale cicatricei.

— Simon o să dea o tură pe casa scării și pe palierul tău, mi-a zis. Vino. Te duc eu sus.

— Am zis s-o lași baltă, am insistat, fără să mă clintesc. N-am nevoie de ajutor.

Și totuși am pornit spre celălalt ascensor. Paznicul a deschis ușa care dădea spre casa scării și a dispărut dincolo de ea.

L-am urmat pe Michael fără tragere de inimă. Am intrat în cabina liftului. Eram desculță. A apăsă pe butonul cu numărul douăzeci și unu.

— Știi la ce etaj stau? l-am întrebat.
Nu mi-a răspuns.

Ascensorul și-a început urcușul, iar eu am rămas lângă Michael străduindu-mă să stau nemișcată. Nu voiam să respir prea zgomotos sau să mă foiesc prea mult. Totdeauna fusesem extrem de conștientă de prezența lui și mă temeam că avea să-și dea seama. Poate că, dac-aș fi crezut că nu mă considera doar o ființă banală, nu m-ar fi preocupat atât de tare ce părere avea despre mine.

În timp ce priveam țintă înainte, în timp ce ușorul curent de aer care pătrundea prin orificiul de ventilație îmi făcea părul să dănușuiească pe pielea pieptului, mi-am lins buzele, simțind atracția pe care o exercita corpul lui, acum aflat la doar câțiva centimetri de mine. O fierbințeală mi se revărsa dinspre gât în jos. Mi-am simțit sfârcurile întărindu-se când văpaia care îmi scâldea pielea coborât și a început să crească între coapse.

Dintr-odată, pantalonii de pijama păreau prea strâmți, iar stomacul meu era gol și mă durea, ca și cum n-aș fi mâncat de zile întregi.

Dumnezeule!

Mi-am petrecut părul pe după ureche și am simțit că mă privea.

Eu însă nu îndrăzneau să mă uit la el. După ce văzusem fața cu trup trăsnet pe care o adusese acasă, în noaptea asta, nu îmi rămânea de făcut decât să ridic fruntea și să mă împac cu soarta.

Exact cum făceam de atâția ani.

Liftul s-a oprit, ușile s-au deschis și Michael a ieșit primul din cabină. În mod evident, nu era un gentleman, ca domnul Patterson. S-a îndreptat direct spre apartamentul meu, iar eu l-am urmat.

— Când domnul Patterson m-a adus aici, mi-a zis că apartamentul ăla e neocupat, am explicat eu, aruncând o privire spre ușa apartamentului presupus liber. Și totuși adineauri am auzit zgomote.

S-a întors către mine, cu ochii spre ușa din spatele meu.
— Ce fel de zgomote?
Tablă de pat izbite de pereți, urlete, țipete, găfâieli, oameni luptându-se...

Am ridicat din umeri, hotărând că era mai bine să răspund vag.
— Zgomote.

A expirat prelung, pe nas. Părea agasat. Trecând pe lângă mine, s-a dus la ușa celui alt apartament și a zgâlțâit clanța. A ciocănit de câteva ori.

Ușa s-a deschis, iar eu am făcut ochii mari, mirată, dar apoi l-am zărit în prag pe același paznic de la parter.

— Nu e nimic pe-aici, domnule. Am verificat casa scării și nu sunt semne că ar fi fost deranjat ceva.

— Mulțumesc, i-a răspuns Michael. Ai grijă ca apartamentul să fie bine încuiat și întoarce-te jos.

— Am înțeles, domnule.

L-am urmărit pe paznic încuind ușa apartamentului și apoi așteptând liftul. Michael s-a apropiat de mine, cu cheile pregătite. În ochii lui căprui se citea nerăbdarea.

Și-a făcut loc pe lângă mine și mi-a descuiat ușa.

— De unde-ai știut că m-am încuiat pe dinafară? l-am întrebat, intrând după el, în apartament.

— N-am știut. Dar am presupus că sunt șanse mari să se întâmple. N-aveai chei la tine, iar intrările din spate, cele care dau spre casa scării, se incuie automat. Să nu uiți asta.

Mi-am dat ochii peste cap. Vasăzică acum dădea buzna în apartamentul meu. Cu trei ani în urmă — de fapt, chiar și acum —, mi-ar fi plăcut la culme să-l am în spațiul meu personal. Să stea de vorbă cu mine, să aibă grijă de mine...

Dar în clipa asta, pentru el, eram invizibilă, ca aerul pe care îl respira, și mult mai puțin importantă.

O singură noapte. Îmi rămăsese vie în amintire, insuflețită și dezlănțuită, și-mi doream să și-o amintească și el. Dar se abesece praful de noaptea aceea.

Încrucșiându-mi brațele la piept, am privit într-un punct fix, așteptând ca musafirul nepoftit să plece.

A verificat camerele, ieșirea din spate, după care s-a întors și a împins ușile din sticlă, ca să se asigure că erau bine închise.

— Nu e ieșit din comun ca membrii personalului să-și petreacă pauzele în câte unul dintre apartamentele libere, mi-a explicat sec. Văd că acum e liniște.

Am încuviințat, forțându-mă să-mi compun o înfățișare sâdătoare.

— După cum ți-am spus, n-am nevoie de ajutor.

L-am auzit hohotind. Când am ridicat capul, am zărit un zâmbet condescendent în ochii lui.

— N-ai nevoie? Hm..., mi-a întors-o el, zeflemitor. Deci ești stăpână pe situație? Totul e sub control?

S-a apropiat de mine, privindu-mă cu aroganță amuzată.

— Frumos apartament! a comentat, privind în jur. Probabil că ai muncit mult ca să strângi banii de chirie și pentru ratele cardurilor de credit din portofelul tău, pentru mașina aia frumoasă pe care tocmai ți-ai cumpărat-o.

Am scrâșnit din dinți, asaltată de un șuvoi de emoții. Uram că îmi spunea asta. Nu era chiar atât de simplu și nu era nici corect.

S-a oprit în fața mea și m-a privit printre gene.

— Ai fugit de fratele meu, de familia mea, de mama ta, buchi și de prietenii tăi, a subliniat el. Dar dacă într-o zi ai descoperi că toate lucrurile astea sigure, pe care le consideri firești — casa ta, banii tăi, oamenii care te iubesc — nu mai există? Atunci n-ai avea nevoie de ajutor? Ți-ai da seama, în sfârșit, cât de fragilă ești fără toate privilegiile astea, de care crezi că n-ai nevoie?

I-am susținut privirea, silindu-mă să nu mă trădez.

Da, normal că mă bucuram de bani. Poate că avea dreptate: dacă aș fi vrut cu adevărat să fiu pe picioarele mele, aș fi renunțat la toate: cardurile de credit, mașina, banii pentru taxele de facultate.

Și-atunci, oare eram așa cum insinua el? O lașă bună de gură, care nu avea să cunoască niciodată cu adevărat ce înseamnă suferința sau nevoia de a te lupta ca să obții ceva?

— Cred c-o să te descurci, a zis Michael încet, dar pătrunzător, apucând între degete o șuviță din părul meu. Fetele drăguțe au totdeauna ce să ofere la schimb, așa-i?

Am ridicat fulgerător ochii spre el. L-am plesnit peste mână. Ce mama naibii îl apucase?

Un colț al gurii i s-a arcuit într-un zâmbet. Ocolindu-mă, s-a îndreptat spre ușă.

— Noapte bună, Monstrulețule.

S-a strecurat afară și a închis ușa.

Monstrulețule. De ce mi-o fi spus așa? Nu mai auzisem porecla asta de trei ani.

Din noaptea aceea.

CAPITOLUL 4 MICHAEL

ÎN PREZENT

NU RĂMÂNE SINGUR CU EA!

Iată unica mea regulă. Singurul lucru pe care îl ținusem numai pentru mine și pe care promisesem c-o să-l respect. Iar acum mi-am încălcat promisiunea.

Am răsuflet greoi, cu brațele încrucișate la piept. Priveam chiorăș butoanele de pe panoul ascensorului. *Nimeni altcineva nu o cunoștea.*

Nu ca mine. Eu o știam mai bine. Știam cât de pricepută era.

Erika Fane își juca bine rolurile. Fata îndatoritoare, care se sacrifică pentru mama ei, iubita agreabilă a fratelui meu, eleva eminentă, o frumusețe în comunitatea noastră în continuă creștere. Toată lumea o iubea.

Ea avea impresia că nu însemna nimic pentru mine, că era ne semnificativă și invizibilă. Își dorea al naibii de tare să deschid ochii și s-o văd iar, însă nu-și dădea seama că o văzusem deja. Știam ce târătură vicleană mocnea sub lustrul ei perfect. Nu puteam să uit ce făcuse.

De ce mama naibii am condus-o în apartamentul ei? De ce a trebuit să mă asigur că era la adăpost? Apropierea de ea m-a făcut să șovăi, să uit.

Dăduse buzna pe ușa dinspre casa scării, înspăimântată și îmbujorată, părând mică și fragilă, iar instinctul meu preluase imediat controlul.

Mda, își juca bine rolurile.

Nu rămâne singur cu ea. Nu rămâne niciodată singur cu ea.

Ușile liftului s-au deschis și am pătruns direct în foaierea apartamentului meu, am dat colțul până în livingul întunecat, unde am încetinit. Am văzut-o pe însoțitoarea mea, de care aproape uitasem. Stătea în mijlocul încăperii, călare pe un scaun.

Complet goală.

Mi-am reținut un zâmbet, surprins de ingenuitatea ei. Majoritatea fetelor așteptau să primească indicații.

Am mijit ochii și m-am apropiat de scaun, iar ea și-a arcuit buzele într-un mic zâmbet. Se rezemase cu antebrățele de spătar și-și depărtase larg picioarele, înfigând tocurele înalte ale pantoflor în podea, de-o parte și de cealaltă a scaunului.

Oprindu-mă în fața ei, mi-am lăsat privirea să cadă pe trupul dezgolit: suplu, pregătit pentru mine. Săni erau perfecți și rotunzi. I-am studiat abdomenul bronzat. Ochii mei au coborât către păsărica ei goală. Mă întrebam dacă se umezise.

Mi-am plimbat dosul palmei pe obrazul ei, iar fata și-a lipit capul de ea, privindu-mă cu ochi jucăuși. Părul lung și mătăsos a coborât peste săni, învăluindu-i. Apoi gura ei a țâșnit, mi-a prins degetul mare între dinți și l-a mușcat ușor.

Așteptam să văd ce avea să facă mai departe. Să-l sugă? Să-l lingă? Poate, să-l muște mai tare? Îmi plăcea să primesc la fel de mult pe cât ofeream. Îmi plăcea când fetele își manifestau înflăcărarea, în loc să stea pasive.

Ea însă i-a dat drumul, adresându-mi o privire sfioasă și lăsând mingea în terenul meu. Era treaba mea să atac, iar a ei, să fie bucata de carne disponibilă. Dumnezeuule, eram al naibii de plictisit!

I-am strecurat un deget sub bărbie și i-am ridicat capul, cerându-i pe un ton blând:

— Stai aici.

Simțeam nevoia unui mic răgaz, ca să regăsesc dispoziția de a face ceea ce nu-mi mai doream să fac.

Am trecut pe lângă ea și am început să urc treptele, scoțându-mi din mers sacoul. Am intrat în dormitorul meu — o cameră spațioasă, cu pat dublu —, apoi m-am îndreptat spre dușul aflat între dormitor și baia principală. Era un spațiu deschis, vizibil în totalitate din pat. Câteodată era de folos, când aveam o fată sau chiar două la mine și voiam să le privesc jucându-se.

Mi-am scos hainele, le-am aruncat pe jos și am intrat în duș. Nu mă grăbeam deloc să mă întorc jos.

Șuvoiul de apă s-a revărsat peste mine, udându-mi imediat părul și revărsându-și fierbințeala pe umeri și spinare. Mi-ar fi plăcut să spun că toate orele petrecute în sala de forță, cu antrenorul meu personal, care avea grijă să fiu pregătit pentru campionat, sau exercițiile fizice permanente pe care le făceam de când ne intensificaseră programul de antrenament erau cauza tensiunii din mintea și din corpul meu, dar știam adevărul. Aveam douăzeci și trei de ani, eram în cea mai bună formă și îndeplineam toate cerințele care îmi erau impuse de o viață întreagă.

Nu baschetul era de vină, ci ea.

După trei ani lungi, ea era aici, ei se întorseseră, iar eu nu mă puteam gândi la altceva.

M-am întrebat dacă mă mai voia, după toate cele spuse și întâmplate. După toți anii în care mă privise, probabil dorindu-și s-o ating, n-ar fi al naibii de caraghios ca atunci când, în sfârșit, aveam s-o iau în brațe și să-mi lipesc trupul de al ei, ea să mă disprețuiască?

Da, o să ajungi în patul meu, puișor, și o să-ți dorești să mă fi urât.
Am răsuflet prelung, lăsând capul în jos și închizând ochii.

Dumnezeule! Mi-am cuprins în palmă penisul îngroșat, simțindu-i zvâcnetul.

La naiba!

Ca să mă excit, era de ajuns să mă gândesc la ea și la faptul că aproape mă dădusem de gol adineauri, în lift.

Era nostimă. Se străduise să nu pară că își pierde mințile când era în preajma mea. Sâniii îi urcaseră și coborâseră iute. Îmi aminteam cum sfârcurile ei împungeau maioul ăla strâmt, micuț, trezind în mine dorința de a-i mușca și de a o face să țipe de plăcere.

Pielea aia aurie, bronzată după vara petrecută în Thunder Bay, arăta ademenitor, iar părul ei blond și drept, revărsându-i-se pe spate, părea atât de mătăsos, încât nu mă putusem abține să ating firele răzlețe, strălucitoare.

Reușisem să o ignor. La început, pentru că era prea micuță ca să-mi pese de ea, iar apoi, din cauză că trebuia să am răbdare.

Acum venise momentul perfect: ea era aici, la fel și eu.

Numai că nu eram singur.

Și știți care era partea cea mai tare? Ea nu știa că noi știam. Nu știa ce puneam la cale.

După ce am oprit apa, am inspirat adânc. Penisul meu era dureros și țeapăn. Mi-am înfășurat un prosop în jurul mijlocului și mi-am trecut degetele prin păr, apoi am ieșit din dormitor și am coborât treptele.

Alex, fata care mă însoțise la petrecerea de astă-seară, stătea ascultătoare, pe scaunul ei. Acum, când o aveam tare ca piatra, fundul ei în formă de inimă mi se părea mai ispititor.

Și totuși nu eram tocmai pregătit. Mi-am turnat ceva de băut și m-am apropiat de ferestrele cu vedere asupra orașului. Farurile și becurile luminau noaptea, făcând-o să arate ca o mare de stele plutind în fața mea. Unul dintre primele lucruri pe care le învățasem în copilărie, când venisem aici, în vizită: Meridian City era

mai plăcut de la distanță. La fel ca majoritatea lucrurilor, după cum aflasem.

Cu cât te apropii mai mult de ceva frumos, cu atât își pierde mai mult din frumusețe. Ispita ține de mister, nu de înfățișare.

Am zărit-o pe Rika. Apartamentul ei era la etajul de dedesubt, dar nu direct sub al meu, așa că ferestrele mele îmi ofereau o vedere excelentă atât spre curte, cât și spre apartamentul ei. Se foia de colo colo. M-am întrebat ce făcea.

Întinsese o prelată lângă un perete, iar pe podeaua livingului erau câteva cutii cu vopsea. S-a urcat pe o scară și s-a arcurit, tidi-cându-se pe vârfuri și întinzându-se până la imbinarea dintre perete și tavan, unde a netezit ceva cu palmele.

Probabil că lipea bandă de mascare. Era aproape două noaptea. De ce se apucase de zugrăvit?

Fundul ei micuț și drăguț ieșea în evidență, iar tivul din dantelă neagră al maioului se ridicase, dezvăluindu-i pielea în dreptul abdomenului.

O fierbințeală mi s-a răspândit în piept și mi-a coborât în vintre, iar inima mea a luat-o razna. Rika avea un corp strașnic, chiar dacă nu știa cum să-l folosească.

Două mâini delicate și reci au început să mi se plimbe pe umeri. Fata a apărut din spate și s-a oprit lângă mine. Nu opacizasem geamurile, dar nici nu aprinsesem lumina, așa că Rika nu ar fi putut să vadă nimic, dacă privea în sus.

Alex a observat încotro mă uitam. S-a întors spre mine și și-a strecurat mâna pe sub prosop.

— Mmm..., a gemut, simțind cât de mult mi se întărise. Îți place fata.

Am rămas nemișcat, privind-o pe Rika. Fata continua să mă mângâie.

— Nu, i-am răspuns.

Într-o vreme, crezusem că-mi plăcea. Timp de câteva ore, de mult, priviserăm amândoi cu aceeași ochi și simțisem că pot să am încredere în ea.

Fusese o eroare care-i costase libertatea pe prietenii mei.

— Dar o dorești, a insistat Alex, frecându-mi penisul mai repede. Știa foarte bine care era sursa erecției mele.

Am lăsat-o să-și facă de cap cu mine. Eu nu aveam deloc chef să o ating. Rika a coborât de pe scară și s-a lăsat în patru labe, ca să lipească banda de-a lungul plintei. Spinarea i s-a arcurit, parcă vrând să-mi facă în ciudă.

Am gemut, simțind că Alex întetea ritmul.

— Da, m-a tachinat ea. E dulce și inocentă, nu-i așa?

Am înghițit în sec, uitându-mă furios la Rika.

— Nici una, nici alta, am scrâșnit.

— Poate că n-o fi așa, a zis fata, pe același ton jucăuș. Fetele timide sunt cele mai năbădăioase.

S-a aplecat, și-a lipit buzele de gâtul meu și a șoptit:

— Pun pariu că fratele tău poate să-ți spună cât de năbădăioasă e.

Dumnezeule!

M-am proptit cu mâna de fereastră, aplecându-mă. Exact acum, Rika s-a ridicat în genunchi și a cercetat din ochi peretele.

Speram să nu fie adevărat. Nu-mi doream decât două lucruri: ca fratele meu să nu o fi dezvirginat, așa cum se lăuda, și ca Rika să se fi apărut de el cu îndârjire.

— Da, a șoptit fata, presărând săruturi pe maxilarul meu. Pun pariu că el știe cum îi place fetei s-o facă.

Mi-am îndreptat instantaneu spatele, întorcând capul și apucându-i bărbia.

— Fratele meu e ultima persoană care știe ceva despre ea, m-am răstit. Du-te acasă! N-am chef să ți-o trag.

Am imbrâncit-o. Uimită, Alex a icnit.

A protestat, gesticulând spre penisul meu, care împungea prosopul negru.

— Dar ți s-a...

— Nu datorită ție.

Întorcându-mă din nou spre fereastră, mi-am strâns mai tare prosopul în jurul mijlocului. Rika și-a strâns părul în coadă și s-a aplecat spre o cutie de vopsea.

Clinchetul ascensorului a răsunat în spatele meu, dându-mi de știre că îl chemase cineva. Uitându-mă peste umăr, am văzut că fata era tot aici, goală.

— Ai face bine să te grăbești, am prevenit-o. Am musafiri. O să le facă mare plăcere să te găsească așa.

S-a uitat șovăielnic de jur împrejur, cu o expresie nemulțumită. Poate că se simțea dezamăgită sau jignită.

Nu-mi păsa. În definitiv, o plătisem înainte.

Alex s-a repezit spre locul unde își aruncase hainele și a început să se îmbrace.

Am observat că Rika turna vopsea într-o tavă. A înmuiat trafaletul în ea, imbibându-l de roșu.

Culoarea mea preferată.

Curajoasă și încrezătoare, dar, în același timp, agresivă și violentă. Nu știu de ce îmi plăcea atât de mult.

Clinchetul ascensorului s-a auzit iar. Voci bărbătești răsunau în *penthouse*.

Alex s-a încălțat, și-a luat poșeta, apoi a iuțit pasul, în direcția liftului.

Fie că era îmbrăcată, fie că nu, tot nu avea să treacă neobservată.

Damon, Will și Kai și-au făcut apariția de după colț, zâmbind. Purtau costume negre, identice. Probabil că și ei se întorceau din oraș.

Alex a încercat să se strecoare pe lângă ei, însă Damon a oprit-o, cuprinzându-i talia cu brațele.

— Hopa! Unde crezi că pleci? a întrebat-o pe un ton glumeț, înțelegându-și strănsimea în chip de răspuns la împotrivirea ei falsă. Michael și-a consumat deja ora care i se cuvine?

Will a izbucnit în râs și a clătinat din cap. El și Kai și-au văzut de drum.

Damon a împins-o pe Alex înapoi în living, strângându-i fundul în palmă.

M-am aplecat și am luat pantalonii pe care-i aruncasem pe un scaun, azi-dimineață. Strecurându-mi picioarele în ei, am lăsat prosopul să cadă pe podea.

— Las-o în pace, i-am zis lui Damon.

Ochii lui întunecați, aproape negri, s-au ridicat spre mine. În ei ardea o scânteie de provocare, pe care mă săturasem să o tot văd.

A zâmbit și a scos un teanc de bancnote din buzunar.

— O să fiu delicat, i-a șoptit fetei, ridicând banii la vedere.

Alex a întors capul spre mine, întrebându-se probabil care era protocolul. Oare avea dreptul să profite de ocazie, chiar dacă alt tip se afla în aceeași cameră?

Nu mă interesa ce făcea. La urma urmei, pentru ea era vorba de afaceri, nu de plăcere. În seara asta avusesem nevoie de o însoțitoare, pentru o petrecere particulară. Will o cunoștea și mi-o recomandase, spunându-mi că era discretă și nu făcea nazuri.

Mie mi se acrise de bufoneriile lui Damon.

Alex s-a întors spre el și, cu o mișcare lentă, a luat banii.

Fără să ezite, Damon i-a tras brutal rochia de pe umeri, lăsând-o goală până în talie, a luat-o în brațe și i-a petrecut picioarele pe după mijlocul lui.

— Am mințit, a rânjit Damon. Nu sunt niciodată delicat.

I-a astupat gura cu a lui și a purtat-o în brațe de-a lungul holului, dispărând într-un dormitor pentru oaspeți.

Mă enervau șicanele lui permanente. Înainte, nu se comporta așa.

Evident, de-a lungul prieteniei noastre existaseră ciocniri între mine și prietenii mei. În definitiv, eram diferiți. Fiecare avea propriile vicii și concepții despre ce e bine și ce e rău.

Însă în trecut diferențele dintre noi ne întăriseră. Luați individual, aveam slăbiciuni, dar în chip de Călăreți eram invincibili. Fiecare dintre noi aducea altceva, iar atunci când ceva îi lipsea unuia, compensau ceilalți. Eram un tot, atât pe terenul de baschet, cât și în afara lui.

Însă în ultimele luni nu mai părea să fie la fel. Ceva se schimbase.

Kai s-a așezat pe canapea, iar Will s-a dus la frigider, de unde a scos un sendviș și o sticlă cu apă.

Am luat mingea-trofeu, primită în liceu, după ce câștigaserăm campionatul de baschet la nivel statal, și am aruncat-o spre Will, pocnindu-l în braț.

A tresărit, a scăpat din mână sticla cu apă și s-a uitat chiorăș la mine.

— Au! Ce te-a apucat? a exclamat, cu gura plină.

— Voi ați fost în apartamentul 2104? l-am luat la rost.

Însă știam deja răspunsul. O mutasem pe Rika la al douăzeci și unulea etaj dintr-un anumit motiv: ca să o izolăm de vecini. Dar, în același timp, eram pe deplin conștient că prietenii mei n-ar fi ratat ocazia de a folosi apartamentul neocupat, aflat imediat lângă al ei, și nici șansa de a o șicana pe Rika.

Deși nu locuiau în clădirea asta, obținuseră cumva o cheie a apartamentului.

Will și-a ferit privirea, dar tot i-am surprins rânjetul. A mușcat din sendviș și s-a răsucit spre mine, ridicând din umeri.

— Am adus cu noi vreo două fete de la club, a recunoscut el. Doar îl știi pe Damon. A făcut zgomot.

L-am săgetat din ochi. Știam că nu participase la hărțuirea pusă la cale de Damon, dar tot mă enerva gândul că nu îl temperase.

Mi-am trecut degetele prin părul umed și i-am aruncat o căutătură urâtă.

— O fi Erika Fane tânără și necoaptă, dar proastă nu e, i-am atras eu atenția. O să vă distrați cu ea. Vă promit. Dar n-o să se întâmple dacă o puneți pe fugă înainte s-o aducem acolo unde vrem să ajungă.

Will s-a aplecat după mingea de baschet. La înălțimea lui — un metru optzeci și trei —, era mai scund decât noi, ceilalți, dar avea o constituție la fel de robustă.

— Eu și Kai am ieșit de la pârnaie de luni de zile, s-a răstit el, strângând mingea în palme. Am fost de acord să aștept ca și Damon să poată participa la chestia asta, dar m-am săturat de așteptare, Michael!

Răbdarea lui începea să pălească. El și Kai primiseră condamnări mai blânde decât a lui Damon. Ca să fim corecți față de el, ne abținuserăm să trecem la fapte înainte să iasă de după gratii.

— Și de-aia ați făcut isprava de aseară? m-am răstit. De-aia ați apărut mascați, acasă la ea?

A răs în barbă, nespus de satisfăcut.

— Aia a fost de dragul trecutului. Mai slăbește-ne!

Am clătinat din cap și am spus:

— Am avut cu toții răbdare atâta timp...

— Nu! mi-a întors-o Will. Noi am avut răbdare. Tu erai ocupat cu facultatea.

M-am apropiat de el, privindu-l în ochi și smulgându-i mingea din mâini. Am azvârlit mingea într-o parte. Kai a prins-o, cu o mișcare fluidă.

— Am vrut s-o aducem în Meridian City — i-am zis lui Will —, și iat-o aici. Fără prieteni și fără colege de cameră. Am vrut să fie în clădirea asta, aproape de noi, și uite că a venit, am adăugat. Doar o ușă o desparte de noi. Nici măcar nu bănuiește că e o țintă ușoară.

A mijit iritat ochii la mine, dar m-a ascultat mai departe.

— Știm exact ce vrem să luăm de la ea, înainte s-o luăm pe ea, am ținut să-i amintesc lui Will. Nu ne strica ploile. Totul merge conform planului, dar n-o să mai fie așa, dacă Rika simte că e în primejdie.

Will a lăsat ochii în jos și a întors capul, încă enervat. S-a dezbrăcat de sacoul negru, l-a aruncat pe canapea și a ieșit din cameră, coborând spre terenul de baschet privat al apartamentului.

Peste câteva secunde, mingea de baschet a început să izbească podeaua terenului.

Kai s-a ridicat de pe canapea și s-a dus la fereastră, încrucișându-și brațele la piept și privind tăcut afară.

M-am dus lângă el. Sprijinindu-mă cu o mână de fereastră, i-am urmărit privirea și am văzut-o pe Rika mișcând trafaletul în sus și-n jos. Peretele ei alb devenise roșu-săngeriu.

— E singură, i-am zis, cu voce scăzută. E complet singură. În curând, va fi la mila noastră.

Am întors privirea spre Kai. O studia printre gene. Maxilarul îi era încordat. Uneori, era mai redutabil decât Damon. Măcar Damon era ca o carte deschisă.

În schimb, ochii întunecați și aspri ai lui Kai erau greu de descifrat. Nu știai la ce se gândea. Rareori vorbea despre propria persoană.

— Te-ai răzgândit cumva? l-am întrebat.

— Dar tu?

Nu i-am răspuns. Fie că voiam, fie că nu, fie că-mi plăcea, fie că nu, întrebarea asta era inutilă.

Acum trei ani, micuța și curioasa Erika Fane voise să se joace cu băieții, așa că-i făcuserăm pe plac, iar ea ne trădase. Niciunul dintre noi nu putea uita asta. Îndată ce Rika își primea răsplata, prietenii mei aveau să-și găsească liniștea.

Când mi-a răspuns, Kai a rămas cu ochii la ea.

— Damon și Will acționează orbește, Michael. După trei ani, lucrul ăsta nu s-a schimbat. Acționează și reacționează din instinct. După ce altădată au crezut că banii și puterea îi pot scăpa de orice, au aflat că nu e așa. Acolo nu există jocuri. Nici prieteni adevărați. Nici ezitări. Acționează și asumă-ți propriile fapte. Asta au învățat Will și Damon.

Acolo. De când fusese eliberat, era prima dată când îmi vorbea despre închisoare.

Nici eu nu pusesem întrebări — poate deoarece știam că urma să vorbească atunci când se simțea pregătit; sau poate fiindcă mă simțeam vinovat, știind că totul se întâmplase din vina mea. În definitiv, eu o luase cu noi, în seara aia. Avusesem încredere în ea. Pe mine cădea vina.

Ori poate că nu dorisem să știu cum fuseseră ultimii trei ani pentru prietenii mei, ce anume pierduseră, cât de mult așteptaseră.

Cât de mult se schimbaseră.

Am scuturat din cap, încercând să-i ignor avertismentul.

— Așa au fost mereu.

— Da, dar înainte puteau fi stăpâniți, a completat Kai. Puteau fi domoliți. Acum nu mai au limite. Singurul lucru pe care îl înțeleg ei cu adevărat e că nu se pot crede decât în ei înșiși.

Ce sugera? Că era posibil ca ei doi să urmărească alte lucruri, independent de scopul nostru comun?

Mi-am lăsat privirea să coboare spre ea. Lucra cu sărg, întinzând vopseaua roșie cu trafaletul.

Ceva s-a încordat în mine ca un arc, răsucindu-se și strângându-se până când pieptul a început să mă doară.

Ce-aș face dacă ei ar devia de la planul nostru? Dacă ar acționa pe cont propriu? Nu-mi plăcea ideea asta.

Timp de trei ani, fusesem silit să o văd în casa mea, să aud vorbindu-se de ea și să aștept, când tot ce-mi doream era să fiu coșmarul ei. Acum sosise aici, iar noi patru eram pregătiți.

— Nu se poate să ne oprim, am spus, aproape în șoaptă. Eram capabili să-i strunim pe Will și pe Damon.

— Eu nu vreau să mă opresc, a zis el. Merită tot ce-o să se abată asupra ei. Dar lucrurile nu decurg niciodată conform planului. Ține minte asta.

Am luat paharul cu *bourbon*, pe care-l lăsasem din mână, și l-am dat pe gât dintr-o înghițitură.

Aveam să țin minte, dar nu intenționeam să-mi fac griji din cauza asta. În sfârșit, venise timpul să ne distrăm puțin.

— De ce zugrăvește la două noaptea? s-a mirat Kai.

Am clătinat din cap. Nu știam. Poate că escapada lui Damon și a lui Will, în apartamentul vecin, îi spulberase cheful de somn.

Kai a răsuflet prelung, studiind-o cu un mic zâmbet.

— S-a făcut drăguță, nu-i așa? a zis Kai, cu voce mai blândă. Piele superbă, ochi și buze grozave, corp tonifiat...

Mda.

Mama ei, o olandeză originară din Africa de Sud, se măritase pentru bani și putere, folosindu-se de un chip și de un trup mult mai puțin frumoase decât ale fiicei sale. Rika moștenise părul blond și ochii albaștri ai mamei-sii, buzele ei pline și zâmbetul fascinant, însă toate celelalte îi aparțineau ei.

Pielea strălucitoare, sărutată de razele soarelui, gamba puter-nice, tonifiate în urma anilor de practicare a scrimii. Era ispititoare și suavă, dar avea în ochi o fărâmă de viclenie.

Ca un copil-vampir.

— Hei! a zăbierat Will, de jos. Ce mama naibii faceți? Hai să jucăm!

Kai a zămbit și s-a îndreptat spre teren.

Am ezitat, cu gândul la avertismentul lui.

Avea dreptate. Damon și Will erau lacomi, așteptau să atace și să ucidă. Dar Kai? El cât de departe era în stare să împingă lucrurile cu ea?

Stabiliserăm reguli, un *modus operandi*. Nu aveam s-o rănim, ci s-o distrugem. Știam că Damon și Will urmau să încerce să încalce regulile astea, dar Kai? Oare urma să li se împotrivescă și să-i strunească, la fel ca înainte?

De data asta avea să-i urmeze?

— Dar tu? l-am întrebat. Pe tine te-a schimbat închisoarea? S-a oprit în loc și s-a întors spre mine, privindu-mă cu un calm straniu.

— Rămâne de văzut.

CAPITOLUL 5 ERIKA

ACUM TREIANI

Mercedesul a virat, iar eu am fost săltată în toate părțile, pe podeaua portbagajului. Drumul, până acum lin, devenea accidentat. Dintr-odată, mi-am dat seama că mașina rula pe pietriș.

Boxele stereo bubuiiau. Auzeam zgomot de claxoane, ceea ce mi-a dat de înțeles că eram însoțiți un alai întreg. Ne-am oprit și, înainte să mă dezmeticesc, s-au deschis portierele și au izbucnit urlete. Pasagerii s-au reunit afară.

Am rămas nemișcată, împotrivindu-mă tentației de a mă zgîi pe geam și sperând că Michael nu avea nevoie să deschidă ușă din spate, ca să ia vreun bagaj. După câteva minute, zgomotul conversațiilor și râsetele au început să se estompeze, apoi au dispărut cu totul.

M-am ridicat prudentă și m-am uitat pe geam, cu fereală.

Am cercetat zona și am văzut copaci înalți în luminișul unde parcaseră toți. Camionete și SUV-uri umpleau zona. Am constatat că ne aflam în pădure.

Ce naiba căutam aici?

M-am răsucit și am descoperit o clădire masivă, din piatră.

Mi-am lăsat capul pe spate și am admirat fleșele bătrânei catedrale părăsite, care se ațeau printre coroanele copacilor dezgoliți de frunze. Catedrala zăcea în pădure, sfărâmată, moartă și tăcută. *St. Killian's*. Nu mai fusesem aici, dar o cunoșteam din fotografiile văzute în ziare, de-a lungul anilor. Era un punct de reper vechi, datând de prin secolul al XVIII-lea, când fusese întemeiat orașul Thunder Bay.

În 1938 fusese afectată de un uragan și își închisese porțile, fără să se mai deschidă vreodată.

Probabil că toată lumea era înăuntru. Am mai privit o dată de jur împrejur, ca să mă asigur că nu era nimeni prin preajmă, după care m-am cățarat repede pe bancheta din spate, am deschis o portieră și am sărit afară.

Aerul aspru de octombrie mi-a învăluit gambe. Simțeam frunzele moarte, sfărâmicioase, frecându-se de gleznelor mele goale. Purtam fustă de uniformă și mocasini. Aveam picioarele complet dezgolite, așa că tot trupul îmi era cuprins de fiori reci.

Am traversat luminișul în pas alergător. Ușile din lemn masiv ale catedralei erau astupate cu scânduri, așa că am ocolit și am ajuns pe o latură a ei. Iarba crescuse mult și era înțesată de buruieni, iar pietre din fundație, dislocate și sfărâmate, zăceau de-a lungul pereților.

Prin vitraliile sparte se revârsa muzică; am ridicat brațele, m-am prins de pervaz și am pus piciorul pe una dintre arcadele înalte, cioplite în partea de jos a peretelui. Săltându-mă, am aruncat o privire în interior și am zămbit.

Fir-ar să fie!

Din boxele montate în toată încăperea urla muzica. Doi băieți — unul dintre ei fiind Kai, la bustul gol și fără mască — se luptau în mijlocul podelei goale, înconjurați de băieți și de fete care îi încurajau cu strigăte.

Judecând după aerul relaxat al spectatorilor și după rânjetul apărut pe fața lui Kai, în clipa în care i-a expediat un pumn adversarului, am presupus că nu era o luptă *pe bune*.

Mai degrabă, un fel de joacă.

Mici grupuri de elevi rătăceau prin încăpere, discutând, râzând și sorbind din sticle de bere. Am văzut câteva persoane dispărând dincolo de altar și coborând câteva trepte.

Oare clădirile la fel de vechi precum catedrala asta au subso-luri? De fapt, St. Killian's avea catacombe. Auzisem despre ele.

Ridicând ochii, am observat spațiul vast de deasupra; balconul fostei biserici alcătua un semicerc cu vedere spre locul în care, odinioară, ar fi fost amplasat altarul. Majoritatea stranelor din lemn fuseseră rupte și zăceau în maldăre, prin încăpere, în timp ce vechiul candelabru din fier forjat, de inspirație medievală, cu sfeșnice și cu ornamente elaborate, atârna încă deasupra dezmășului de dedesubt.

L-am remarcat pe Miles Anderson, care se giugiulea cu iubita lui, într-o strană. Am lăsat imediat capul în jos. Aștia doi nu-mi plăceau, iar eu nu voiam să mă vadă.

— N-ar trebui să fii aici.

Am făcut ochii mari. Când am întors capul spre dreapta, mi s-a pus un nod în gât.

Michael era la câțiva pași de mine, fixându-mă din spatele măștii sale.

Am simțit că pulsul meu o lua razna și am bâiguit:

— Eu...

Mă simțeam groaznic de stânjenită. Îmi dădeam seama că n-ar fi trebuit să fiu aici.

— Am vrut să văd.

Și-a înclinat capul într-o parte. Habar nu aveam ce era în mintea lui. Îmi doream să-și scoată masca aia afurisită.

Mi-am ținut respirația când a urcat în spatele meu, apucând pervazul de-o parte și de cealaltă a corpului meu și proptindu-și bocancii negri pe cele două arcade care mă flancau.

Ce naiba face?

Fierbințeala corpului său mi-a învăluit spinarea. Am îndrăznit să ridic privirea și am constatat că se uita prin fereastra spartă a catedralei, privind spectacolul de dedesubt.

În sfârșit, am reușit să-mi înghit nodul din gât și să vorbesc.

— Dacă vrei să plec...

— Am zis eu așa ceva?

Am închis brusc gura și l-am privit strângând între degete sticla de Kirin. Michael avea mâinile mari, ca majoritatea jucătorilor de baschet, însă ele erau un fleac, în comparație cu înălțimea lui. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Trebuia să-mi las capul pe spate ca să-i întâlnesc privirea.

Am închis ochii pentru o clipă. Îmi doream cu disperare să mă las pe spate și să mă sprijin de trupul lui, dar m-am abținut. În schimb, mi-am înfipt unghiile în piatră, m-am forțat să privesc înainte și să mă uit cum Kai îl doboră pe celălalt. S-au înleștat pe podeaua din beton.

Michael a dus sticla de bere la gură — probabil că își ridicase masca, fiindcă l-am auzit sorbind. Apoi sprâncenele mele au fășnit când sticla a apărut în dreptul pieptului meu.

Zăpăcită, am șovăit, pe urmă am luat-o, am ridicat-o la gură și am băut, păstrându-mi zâmbetul doar pentru mine.

Când am încercat să-i dau sticla înapoi, mi-a făcut semn s-o păstrez. M-am destins și am sorbit din nou, mulțumită că nu mă alunga. Sau, cel puțin, nu încă.

— Ușa aia duce spre catacombe, așa-i? l-am întrebat, gesticulând spre elevii care treceau prin cadrul întunecat al ușii din spatele altarului.

Am întors capul spre Michael. A încuviințat cu un semn al capului.

Băieții și fetele continuau să dispară jos, în perechi.

— Ce caută ei acolo? l-am întrebat.

— Alte soiuri de distracție.

Am strâns din dinți, enervată de răspunsul lui scurt, enigmatic. Îmi doream să intru și eu în catacombe.

Deodată, l-am auzit hohotind ușor, apoi masca lui mi-a atins urechea și vocea lui joasă a șoptit:

— Nu știe nimeni că ești aici?

M-am încruntat, întrebându-mă ce voia să zică. Mi-a luat sticla din mâini și a așezat-o pe pervaz.

— Ești o fată foarte bună, nu-i așa, Rika? Fată bună pentru mami, fată bună pentru profesori...

Și-a lăsat fraza să plutească în aer, după care a continuat.

— Ești fată bună la suprafață, dar nimeni nu știe ce ascunzi tîne. Corect?

Am strâns din dinți și m-am încăpățânat să privesc în gol.

Respirația lui fierbinte mi-a atins ceafa.

— Știi ce vrei tu să vezi, Rika. Știi că-ți place să mă privești. Școlărițele n-ar trebui să fie atât de neastâmpărate.

Am făcut ochii mari și m-am strecurat pe sub brațele lui sărind de pe pervaz.

Obrajii imi ardeau. M-am repezit spre locul în care parcasei mașinile. Deodată, o mână a apucat-o pe a mea și m-am pompat trasă în direcția opusă.

— Michael! am icnit, cu vocea sugrumată de frică. Dă-mi drumul!

— De unde știi că sunt Michael? m-a întrebat, făcând încă un pas spre mine.

Am clipit mărunț și am lăsat capul în jos, incapabilă să-i scriu în privire. Ochii mei s-au oprit pe mâna lui, care o ținea pe a

mea. Pielea imi ardea atât de tare, încât nu imi dădeam seama dacă trupul meu era în flăcări sau înghețat.

Am înghițit în sec.

— După cum te simt, am răspuns.

S-a aplecat spre mine — ceea ce mi-a dat pulsul peste cap — și mi-a șoptit:

— Nu știi cum e să mă simți.

M-a apucat de cravata uniformei. Smucindu-mă spre el, i-a slăbit nodul. Mi-a tras cravata peste cap.

— Ce tot faci? am șoptit.

Nu mi-a răspuns.

Îl priveam bănuitoare. A desfăcut complet nodul și a trecut în spatele meu, după care mi-a ridicat-o în dreptul ochilor.

I-am împins mâinile, întorcându-mă cu fața spre el.

— De ce faci asta?

De ce era nevoie să fiu legată la ochi?

— Pentru că o să vezi mai multe dacă îți ochii închiși, mi-a răspuns el.

Am rămas nemișcată cât timp mi-a potrivit cravata la ochi. Degetele lui imi atingeau părul.

A dat drumul cravatei, dar încă îi simțeam pieptul lipit de spinarea mea. M-am clătinat ușor, simțind că eram pe punctul de a-mi pierde echilibrul. Îmi venea să zâmbesc. Aveam fluturi în stomac.

I-am pronunțat numele.

Michael tăcea.

Respiram iute, copleșită de senzații. Mă răscoleau mirosul de tsuga¹ și de arțar roșu, aerul rece, venit dinspre ocean, și izul de frunze moarte. O briză ușoară imi îngheța obrajii.

¹ Conifer înalt, întâlnit în America de Nord și în Asia. Când sunt strivite, acele acestuia emană un miros asemănător celui de cucută.

Mi s-au întărit sfărcurile și părul de pe ceafă mi s-a zburat.
Ce naiba făcea?

— Michael? am întrebat, ceva mai încet.

Începeam să amorțesc.

El tăcea în continuare.

Inima a început să mi se zbată în piept. Am strâns între degetele
tivol fustei, încercând să stăpânesc fierbințeala pe care o simțeam
între coapse.

Am înghițit în sec, m-am răsucit cu o mișcare lentă și am
ridicat brațele, dibuindu-i pieptul și proptindu-mi palmele în el.

— Nu poți să mă sperii, i-am zis.

— Deja o fac.

Mi-a dat roată, apoi m-a tras după el. Am alergat câțiva pași,
până l-am ajuns din urmă, și m-am ținut de brațul lui, ca să nu
mă împiedic. Înotam printre buruieni și mă strecuram printre
bolovani.

I-am strâns mai tare mâna între degete. Pielea aspră a palmei
sale îmi stârnea o senzație plăcută. Oare cum ar fi fost să-i simt
măinile pe tot corpul meu?

— Ai grijă la trepte, m-a prevenit, intrerupându-mi gândurile.

Am încetinit, ridicând mai mult picioarele și tatonând cu tălpile.

— Hai odată! m-a îmboldit, trăgându-mă în sus. După ce am
urcat câteva trepte, lumina soarelui, care pătrundea prin legătura
de la ochi, a scăzut, ceea ce mi-a dat de înțeles că ajunseserăm
înăuntru.

Mirosul muced de ploaie și de putreziciune m-a impresurat.
Am încercat să întorc capul și să îmi dau seama de unde veneau
ecourile vocilor din jur. L-am urmat pe Michael, înaintând cu
încetineală. Îmi închipuiam că podeaua era plină de resturi.

În stânga mea, voci bărbătești au izbucnit în strigăte și ovații.
Râdeau și aclamau. Au urmat mormăieli și gemete. Am dedus că
lupta nu se terminase.

L-am urmat pe Michael, agățată de el. Am ridicat cealaltă
mână și mi-am pipăit legătura de la ochi. Nu-mi plăcea faptul că
nu puteam să văd, că nu știam dacă se apropia cineva. Aveam
senzația că toată lumea se holba la mine.

— De ce nu mă lași să văd? l-am întrebat, oprindu-mă lângă el.

— Așa ți s-ar părea mai incitant?

Am întors capul spre el, chiar dacă nu puteam să-l văd, și
i-am zis:

— Faptul că m-ai legat la ochi ți se pare incitant?

Imediat, am întors din nou capul în față, năucită de cât de
obraznic sunase întrebarea mea. Mereu fusesem emoționată în
preajma lui Michael, așa că eram șocată — poate chiar un pic
mândră — de cât de lesne rostisem aceste cuvinte.

— Vreau să faci un lucru pentru mine, mi-a zis.

Mi-a atins în treacăt umărul și a trecut în spatele meu.

— Nu-ți lua cravata de la ochi. Mă întorc repede.

— Te întorci? Poftim?

M-am încruntat. Fiori reci mi se cățarau pe pulpe. Neliniștea
mă sufoca.

I-am simțit atingerea pe spate și răsufarea lui mi-a izbit tâmpla.

— Arată-mi câte parale faci.

Apoi m-a împins.

M-am dezzechilibrat. Tălpile pantofilor mei au scrâșnit pe
podeaua plină de părănă. Am întins brațele în lături, ca să nu cad
grămadă. Gâfâiam.

— Ce...? am icnit sugrumat. Michael? am strigat, întorcând
capul într-o parte și-n alta.

Unde naiba era? Mi-am pipăit legătura de la ochi. Dă-o în
mă-sa! Voiam să văd.

Dar apoi m-am răzgândit. Vorbele lui îmi răsuna în minte.
Arată-mi câte parale faci.

Mă punea la încercare. Sau voia să se joace cu mine. Am inspirat adânc, adunându-mi puterile.

Mai puteam aștepta puțin. *Ești în regulă. O să te descurci.* Deocamdată nu aveam de gând să mă dau bătută.

Zgomotele luptei se auzeau la câțiva pași de mine. Lumina vorbea și râdea. Nu-mi dădeam seama dacă discuțiile și răsetele aveau legătură cu mine sau cu lupta. Fața îmi ardea de rușine și îmi doream să mă ascund. Mă simțeam de parcă o mie de ochi erau ațintiți asupra mea, urmărindu-mi toate mișcărilor.

Buza de jos îmi tremura. Am întins brațele. Gâfâiam și încercam să-mi dau seama dacă era cineva în apropiere. Mă simțeam expusă, și asta nu-mi plăcea.

Am făcut câțiva pași, înaintând pe băjbăite. Degetele mele nu atingeau nimic.

— Michael?

— Rahat! a exclamat cineva.

M-am oprit să ascult. Bănuiam că exclamația venea din spatele luptătorilor.

Un pumn a izbit un trup, iar în secunda următoare au izbucnit ovații.

— Oho! a exclamat o voce masculină.

Câteva fete chicoteau. Când am auzit pași în apropierea mea, am icnit de spaimă.

— Nu știi ce planuri au cu tine, drăguță — a rostit batjocoritor o voce feminină —, dar sunt geloasă.

O altă fată a râs, iar eu m-am încruntat. Furia îmi încingea obrazii.

Mi-am îndreptat spinarea și am pipăit iar legătura, dorindu-mi s-o smulg.

Dar m-am împotrivit tentației. Dacă o scoteam, el câștiga. Dacă ar fi fost în locul meu, Michael nu și-ar fi scos legătura.

fiindcă nu-i păsa. Cine se uita la mine? Vorbeau despre mine? Rădeau de mine? Michael nu și-ar fi pus asemenea întrebări.

Puteam să rezist.

Mi-am lăsat mâinile să cadă și mi-am îndreptat umerii. Pulsul încă îmi zvâcnea în gât.

Nu era nimic în neregulă. Mă simțeam stânjenită, nesigură și nelalocul meu, dar totul era doar în mintea mea.

Cineva mi-a atins umărul. Am înțepenit când am simțit o mână mângâindu-mi ușor fundul.

— Mmm... Te știu, a rostit un băiat. Ești Rika Fane, iubita lui Trevor, așa-i?

Nu. *Nu-i așa*, am răspuns imediat, în sinea mea.

După o secundă, am recunoscut acel glas amenințător, care, indiferent ce-ar fi spus, părea încărcat de sensuri ascunse.

Era Damon.

— Ce cauți aici fără prietenul tău? m-a întrebat Damon, batjocoritor. Și cine te-a legat la ochi?

Pielea de pe brațe a început să-mi vibreze. Ardeam de nerăbdare să-mi smulg legătura de la ochi. Nu îmi plăcea deloc ca el să mă vadă fără ca eu să îl văd.

Cu Damon nu eram în siguranță.

M-am răstit:

— Trevor nu e prietenul meu.

— Mare păcat! Îmi place să mă joc cu lucruri care nu-mi aparțin.

Și-a plimbat un deget pe buza mea de jos, iar eu mi-am smucit capul.

— Termină!

Damon mi-a cuprins ceafa în palmă și m-a tras mai aproape.

— Tu dormi din când în când în casa familiei Crist, nu? a mârâit, făcându-mă să-i simt răsuflarea pe buze. Ai o cameră acolo?

Mi-am proptit palmele în pieptul lui, încercând să-l împing, dar el m-a apucat de șold cu mâna cealaltă, ținându-mă în loc.

— Damon! s-a răstit cineva, în spatele lui. Marș de-aici! Las-o în pace!

Nu era vocea lui Michael.

Damon a oftat și a ripostat pe un ton plictisit:

— Eu iau ce vreau și când vreau, Kai. Nu mai suntem liceeni.

Am scrâșnit din dinți și m-am zbatut. Mi-a încolăcit mijlocul cu brațele, prinzându-mă ca într-o menghină, și i-am simțit răsuflarea în ureche:

— Ce-ar fi să te vizitez diseară, în camera ta?

Măinile lui au coborât pe fundul meu. M-am smucit și l-am împins, dar era prea puternic.

— O să-mi deschizi ușa? a șoptit, și de data asta i-am simțit răsuflarea pe buze. O să-mi deschizi și alte chestii?

Pe urmă a strecurat o mână între picioarele mele și m-a frecat prin țesătura fustei. Mi-a acoperit gura cu a lui. Nu puteam să respir, mă foiam și încercam să țip.

Michael, unde dracu' ești?

Mi-am împins pumnii în pieptul lui și i-am apucat buza de jos între dinți, mușcând cu putere. Mi-a dat drumul și s-a îndepărtat.

— Fir-ar a naibii!

Am rămas cu brațele întinse, răsuflând anevoie.

Nu știam unde era și nici dacă avea să se întoarcă.

Am simțit o adiere. Se apropia cineva.

— Am zis să te cari! a țipat Kai.

Părea să fie în fața mea.

— M-a mușcat! a zbierat Damon, ca turbat.

— Ai primit mai puțin decât meritai! a ripostat Kai. Du-te jos și descarcă-te. O să fie o noapte al naibii de lungă.

Am ridicat mâinile, apucând cravata. Dar până la urmă le-am lăsat să cadă și, de furie, am strâns pumnii.

— Te simți bine, Rika? s-a interesat Kai. Trupul mi se clătina și capul îmi plutea.

L-am mușcat. Dintr-odată, mi-a venit să răd. M-am îndreptat de spate, simțindu-mă un pic mai puternică.

— Aș vrea să pot spune că Damon e precum un câine care latră și nu mușcă, dar...

Kai nu și-a încheiat fraza.

Mda. Știam amândoi că nu era așa. Am tras aer în piept. Am simțit miros de gel de duș bărbătesc, amestecat cu izul transpirației.

— Sunt bine, i-am răspuns. Mersi.

M-am îndepărtat de el și m-am răsucit spre dreapta, sătulă să stau aici, în văzul tuturor, expusă.

— Unde te duci?

— În catacombe, i-am răspuns.

— Nu se poate.

Am strâns din buze și am întors capul spre el.

— Nu sunt copil. Ai înțeles?

— Da, am înțeles, a răspuns Kai, amuzat. Numai că ești cu fața în direcția greșită.

M-a apucat de umeri și m-a răsucit spre dreapta.

— Aha..., am bâiguit jenată. Bine. Mersi.

— N-ai pentru ce, puștoaico.

Vocea lui era îngroșată de râs. Mi-am dat seama că se străduia să nu izbucnească în hohote.

Am întins un pic mâinile în față. Încă refuzam să-i dau satisfacție lui Michael, îndepărtându-mi cravata de la ochi. Am făcut un pas înainte. Deodată, m-am oprit și am întors din nou capul.

— Îmi știi numele, i-am zis lui Kai, amintindu-mi că-mi spusese „Rika”.

— Da, a răspuns Kai. De ce nu l-aș ști?

De ce nu l-ar ști?

Nu vorbisem niciodată cu băieții ăștia. Faptul că Michael știa despre mine părea logic, din moment ce petreceam atât de mult timp în casa lui, dar eram convinsă că toți ceilalți nici măcar nu mă remarcaseră.

— Studiezi scrima, a adăugat Kai. Moștenești o avere în diamante și ești, încă de la naștere, pe lista premianților.

Am zâmbit în sinea mea, zicându-mi că sarcasmul lui era mult mai ușor de suportat decât atingerile lui Damon.

Kai a continuat, coborând tonul:

— Și ai purtat un costum de baie formidabil la petrecerea aia de pe plajă, vara trecută. M-am holbat la el mai mult decât ar fi trebuit.

Obrajii mi s-au înfierbântat. Ce tot spunea?

Kai Mori era la fel de chipeș ca Michael și la fel de dorit de fete. Ar fi putut să o aibă pe oricare. De ce-ar fi zăbovit cu privirea pe mine?

Nu că aș fi sperat vreodată la așa ceva. Evident, el nu era Michael.

— Michael n-ar fi trebuit să te lase în catacombe, m-a avertizat Kai. Nu cred că e bine să cobori acolo.

Am zâmbit.

— Știu. Toți mi-ar spune același lucru.

Apoi am mormăit:

— În afară de Michael.

Am întins mâinile în față, răsfirând degetele și pășind încet. Mă îndreptam spre zumzetul surd al muzicii și spre urletele care se auzeau din adâncurile catedralei.

Nu era o idee bună să cobor de una singură.

Kai îl trimisese pe Damon acolo. Știam că nu eram în siguranță în prezența lui.

Și totuși detestam să fiu la mila cuiva. Nu voiam să-i urmez pe alții, nu voiam să aștept și să regret că nu acționam. Ce se

întâmpla acum mă făcea să mă simt aiurea, ca și cum aș fi fost dusă de nas. Nu-mi plăcea să fiu dirijată.

Asta admiram la Călăreți: ei erau cei care dirijau totul, întotdeauna în văzul lumii. De ce să-l aștept pe Michael, când puteam să cobor singură?

Un curent rece mi-a izbit picioarele dezgolite și am inspirat mirosul de apă, de pământ și de lemn vechi, care plutea dinspre catacombe. Aproape că ajunseseam.

Cineva m-a apucat de mână. Mi-am proptit palmele în pieptul necunoscutului și am apucat între degete bumbacul moale al unui tricou.

Am ridicat palmele și am observat că umerii lui îmi veneau aproape până la creștet.

— Michael? Ai fost aici de la bun început?

Niciun răspuns.

M-am străduit să-mi potolesc bătăile inimii. Trupul lui, în contact cu al meu, îmi înfierbânta pielea.

Am pășit în spate.

— De ce-ai făcut asta? i-am reproșat. Dacă ai fost aici, de ce l-ai lăsat pe Damon să se poarte așa cu mine?

— De ce nu ți-ai scos cravata și de ce n-ai fugit?

Mi-am îndreptat spatele. Asta voia? Să mă dau bătută și să fug? De ce mă pune la încercare?

Cum de putuse sta cu mâinile în sân, martor la ce se petrecuse, fără să intervină? Kai pusese capăt incidentului, iar eu crezusem că Michael...

Am lăsat capul în jos, de teamă să nu-mi vadă îmbujorarea. Probabil că părerea mea despre caracterul lui Michael era mai bună decât ar fi fost cazul.

Mi-am ridicat din nou chipul. Când am vorbit, am încercat să-mi alung emoția din voce.

— Nu trebuia să-l lași.

— De ce? mi-a trântit-o Michael. Cine ești tu pentru mine?
Am strâns pumnii pe lângă corp.

— Vino-ți în fire! s-a răstît el, atingându-mi obrajii cu răsuflarea lui. Nu ești o victimă, iar eu nu sunt salvatorul tău. Te-ai descurcat. Și cu asta, basta.

Ce naiba era în capul lui? Ce voia de la mine? Crezusem că avea să se arate îngrijorat, măcar un pic. *Dumnezeule!*

Totți bărbații din viața mea — tata, Noah, domnul Crist, până și Trevor — gravitau în jurul meu încă de când învățam să merg de-a bușilea. Nu mă dădusem niciodată în vânt după grija lor, ba chiar uneori mi se părea sufocantă. Pe de altă parte, dacă genul ăsta de grijă ar fi venit din partea lui Michael... poate că mi-ar fi făcut plăcere.

Și-a strecurat un deget sub bărbia mea, ridicându-mi capul și îndulcindu-și tonul.

— Te-ai descurcat bine. Nu te-ai simțit grozav când i-ai ținut piept lui Damon?

I-am sesizat amuzamentul din voce. Un roi de fluturi mi s-a stărnit în stomac.

Michael avea dreptate. Nu eram o victimă. Dacă el mi-ar fi sărit în apărare, asta mi-ar fi dat un indiciu despre sentimentele lui față de mine — dacă simțea ceva —, dar realitatea era că nu voiam să fiu o persoană incapabilă să se apere singură.

O, da! A fost grozav.

Am simțit că se îndepărta, dar apoi degetele lui s-au împletit cu ale mele.

— Așadar vrei să mergi în catacombe?

Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet, cuprinsă de trepidăție.

L-am lăsat să mă conducă în direcția indicată de Kai. Din adâncuri răsunau urlete, iar pieptul îmi tresărea de nerăbdare.

Geana de lumină care până acum se strecurase pe sub marginile cravatei a dispărut și totul s-a întunecat. Aerul din jur

a devenit mai rece, mai dens, încărcat de mirosul țărânei și al apei, ca într-o grotă.

— Atenție la trepte!

Am încetinit imediat.

— Pot să-mi scot cravata?

— Nu.

Mi-am înghițit furia și am întins mâna cealaltă, pipăind pietre aspre și colțuroase ale peretelui. Michael a încetinit și el. Am pășit cu grijă pe treptele în spirală.

Țărâna scrășnea sub tălpile mele și fiori reci îmi urcau pe coapse, aducându-mi aminte că se făcea din ce în ce mai frig și mai întuneric.

Și că împrejurimile îmi erau cu totul necunoscute.

Nu știam nici ce se afla aici, jos, nici ce se petrecea. Judecând după cât de adânc pătrundeam în labirint, nu știam nici dacă aș fi fost capabilă să mai găsesc ieșirea.

Michael îmi spusese foarte clar că, deși mă ținea de mână în clipa asta, nu avea să mă apere. Și atunci, de ce nu simțeam nevoia să mă opresc?

Coboram cu prudență treptele, pătrunzând mai adânc, din ce în ce mai adânc. Pereții începeau să se strângă în jurul meu. Am inspirat adânc. Aerul rarefiat din subteran îmi apăsa pielea, ca o pătură greoaie.

Michael a mai făcut un pas, iar eu l-am urmat. Ne-am oprit unul lângă celălalt.

Love the Way You Hate Me, piesa formației Like a Storm, răsuna peste tot împrejurul meu. Bănuiam că în toate tunelurile erau montate boxe, astfel încât muzica umplea încăperile.

Brusc, a răsunat un țipăt. Mi-am întors repede capul spre dreapta, ascultând vaietul ascuțit.

Tot felul de șoapte infundate păreau să se reverse din pereți, gemete și răsufflări pluteau în jurul meu. Am întors capul

în partea cealaltă, fiindcă auzisem zbierete și urale răsunând din stânga.

Cu un picior, am pipăit podeaua. Acum simțeam pământ în loc de piatră. Am ciulit urechile.

Gemetele unei femei cutreierau tunelul, ricoșând din pereți. Mi-am umezit buzele, iar pieptul a început să mi se ridice și să coboare mai repede.

Alte soiuri de distracție.

Mâna lui Michael s-a strecurat din nou în a mea, provocându-mi furnicături.

— Cât de departe vrei să mergi? m-a întrebat, cu voce îngroșată și răgușită.

Fata a țipat din nou — un strigăt euforic, urmat de râsete și mormăieli.

Mi-am frecat coapsele, încercând să-mi distrag atenția de la fierbințeala care creștea între ele. Dumnezeu! Oare ce se întâmpla cu ea?

Mi-am smuls mâna din cea a lui Michael. *Cât de departe vreau să merg?*

Am întins mâinile. Înaintând în direcția zgomotelor, am clintinat din cap, întrebându-mă dacă drumul ăsta avea să se sfârșească vreodată.

Din pozele pe care le văzusem, știam că, de fapt, catacombele erau o mică adunătură de tuneluri și cripte. Nu așteptam o invitație din partea lui, nu voiam să-și dea acordul. Mă adusese aici și voia să se joace cu mintea mea, însă eu nu mă mai jucam. Aveam de gând să o fac singură.

În sfârșit, Michael a părut să își dea seama de intenția mea. M-a înșfăcat de cot și m-a smucit în spate. Cu un icnet, m-am dezzechilibrat.

— Cât timp ești aici, jos, stai cu mine. Ai înțeles?

Am rămas nemișcată și tăcută, înghițind anevoie. Dintr-o dată, devenise mai protector. Oare de ce?

M-a luat de mână și m-a tras ușor după el, de-a lungul tunelului. Pielea de pe picioare îmi înghețase, dar gâtul și obrajii mi se infierbântau tot mai mult, pe măsură ce vocile bărbătești, profunde, se auzeau din ce în ce mai aproape.

Michael a cotit și a încetinit, iar atmosfera s-a schimbat brusc. Mirosea a transpirație, a poftă și a trupuri bărbătești. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă durea, iar respirația nu voia să mi se domolească.

Gemetele de plăcere ale unei fete umpleau aerul. Instinctiv, am dus mâna la cravată. Tentația de a o înlătura era foarte puternică.

Și totuși m-am abținut. Nu voiam să-i dau un motiv să mă trimită sus.

Mi-am lăsat mâna să cadă și i-am permis lui Michael să mă călăuzească în încăpere. S-a oprit. Am rămas amândoi cu fața în direcția sunetelor. Obrajii îmi ardeau de rușine. Am întors capul, iar nasul meu a atins mâneca tricoului său.

— Dumnezeu! a gemut o voce bărbătească. Fir-ar să fie! Ce bine e! Îți place, scumpo, așa-i?

A răsunat râsul seducător și lasciv al fetei. Am tresărit la auzul exclamațiilor aprobatoare și al râsetelor.

Aici erau mai mulți bărbați. *Dumnezeule!*

Șocată, am deschis gura și l-am întrebat în șoaptă pe Michael, știind că el putea să vadă totul:

— Îi fac rău?

— Nu.

Mi-am umezit buzele, ascultând mormăielile și săruturile, icnetele și gemetele. Oare ea era singura fată de acolo?

Mi-am răsucit din nou fața către zgomote.

— Dar și-o...?

Nu mi-am încheiat ideea, fiindcă nu știam cum să exprim în cuvinte ceea ce voiam să aflu.

— Și-o ce? m-a tachinat Michael, în șoaptă.

Am deschis gura și am închis-o la loc. Detestam să aud amuzamentul din vocea lui. Râdea de mine. Mi-am dres glasul.

Am continuat, ezitând puțin:

— Dar... și-o trag?

Foloseam rareori expresia asta. Acum, mi se părea cât se poate de potrivită.

Zgomotul trupurilor care se izbeau iute, violent, umplea aerul, însoțit de gemetele fetei. Am scrâșnit din dinți ca să-mi înăbuș propriul gemăt. Căldura dintre coapsele mele creștea din ce în ce mai mult.

— Michael? am întrebat, văzând că nu răspundea.

O respirație fierbinte s-a abătut pe obrazul meu stâng. Am întors capul spre el.

— Te uiți la mine? l-am întrebat.

— Da.

Respirația mi-a devenit precipitată. Mi-am potrivit mai bine mâna într-a lui. Nu-mi dădeam seama dacă transpirația pe care o simțeam era a mea sau a lui.

— De ce?

— Fiindcă m-ai surprins, mi-a răspuns Michael. Folosești des expresia „a și-o trage”?

M-am pleoștit. Fusesem prea grosolană?

— Nu. Eu...

— Sună bine pe buzele tale, Rika, m-a întrerupt el, risipindu-mă jena. Să o folosești mai des.

Mă simțeam tulburată. Nu eram convinsă că aveam să-i urmez sfatul. Am surâs, fără să-mi pese dacă îmi observa zâmbetul.

Bărbații din încăperea au început să urle, parcă mai înfierbântați.

— Și-o trag, nu? am întrebat din nou, cu toate că nu aveam nevoie de confirmarea lui Michael.

De parcă găfâielile și cuvintele obscene nu erau de ajuns, ar fi fost imposibil să nu aud plăcerea din scâncetele ei tot mai aprinse și mai sonore. Îmi imaginam ce se întâmpla.

— De ce se uită lumea la ei? am întrebat.

— Din același motiv pentru care și tu ai vrea să te uiți, a explicat Michael. Îi excită.

Am tăcut o clipă. Mă gândeam la cuvintele lui. Oare voiam să mă uit?

Nu.

Nu voiam s-o văd pe fata aia expusă în fața celor dornici s-o privească. Nu voiam să-i văd pe băieții ăia — plus câteva fete, judecând după vocile pe care le auzeam — zgâindu-se la ea, în timpul unei activități care ar trebui să fie intimă. Nu, nu voiam să știu cine erau ea și tipul cu care și-o trăgea, fiindcă nu doream să fiu nevoită să mă gândesc la scena asta ori de câte ori îi vedeam pe coridoarele școlii.

Și totuși...

— Doamne! a strigat ea, pe un ton disperat și totodată euforic. O, Doamne! Mai tare!

Dar poate că Michael avea dreptate. Voiam să văd cum arăta fata și ce expresie avea întipărită pe față, în clipa asta. Poate că voiam să-i văd pe tipii care o priveau, ca să aflu ce-i excita, să le zăresc pofta din ochi.

Și poate că doream să-l văd pe Michael privind-o. Să aflu dacă în ochii lui exista dorință și foame, să îmi închipui cât de mult m-ar excita să fiu în locul ei și să simt că Michael se uita așa la mine.

Pe de altă parte, îmi doream să mi-o tragă cineva, într-o încăperea plină de spectatori? Nu. Niciodată.

În schimb, aş fi vrut să slăbesc cravata de la ochi şi să zăresc un crâmpei din ceea ce corpul meu nu cunoscuse încă. Să trăiesc prin intermediul fetei şi să-mi imaginez ce simţea.

Să-mi închipui mâinile lui Michael pe trupul meu.

Pulsaţiile din clitorisul meu se transformau în zvâcnete. Mi-am muşcat buza de jos, străduindu-mă să mă împotrivesc tentaţiei de a mă sprijini de pieptul lui.

— Sexul nu e esenţial, Rika, mi-a zis Michael în şoaptă, aproape de urechea mea. Ştii ce înseamnă asta?

Am clătinat din cap.

— N-avem nevoie de sex ca să supravieţuim, dar avem nevoie de el ca să trăim. E un moment de extaz, una dintre puţinele ocazii când toate cele cinci simţuri ating absolutul.

L-am simţit atingându-mi uşor braţul şi, după căldura pieptului său, care-mi învăluia spinarea, mi-am dat seama că trecuse în spatele meu.

— Ei o văd, a murmurat. Văd trupul ăla superb, care se zvârcoleşte şi găfăie sub al lui, în timp ce el i-o trage.

Respiraţia mi s-a întetit. Am strâns în pumni tivul fustei.

Michael a continuat:

— În urechile lor, gemetele ei sunt ca o muzică, pentru că dovedesc cât de mult îi place tot ce i se întâmplă în clipa asta. El îi simte mirosul pielii, transpiraţia şi gustul gurii.

S-a aplecat spre mine, împingându-şi pieptul în spinarea mea. Dar tot nu-i simţeam mâinile. Am strâns din pleoape. *Atinge-mă.*

— Fata e un festin pentru corpul lui — mi-a susurat vocea ademenitoare a lui Michael — şi exact ăsta e motivul pentru care, după bani, sexul e cel care conduce lumea, Rika. De-asta se uită ei. De-asta vrei şi tu să te uiţi. Nimic nu se compară cu senzaţia de a fi stăpânit astfel, de către altcineva, fie şi numai pentru o oră.

Am întors încet capul spre el.

— Şi cu dragostea cum rămâne? am rostit sfidător. Nu e mai bună decât sexul?

— Ai făcut vreodată sex?

— Ai fost vreodată îndrăgostit? am contraatacat eu.

Nu a răspuns. M-am întrebat dacă încerca din nou să se joace cu mintea mea sau dacă pur şi simplu nu voia să-mi răspundă afirmativ. Am ales să ignor a doua variantă şi să o cred pe prima. *Te rog, spune-mi că n-ai mai fost îndrăgostit de nimeni*, mi-am zis în gând. *Că nu ești îndrăgostit de altcineva.*

L-am simţit păşind din nou lângă mine. Lipsit de căldura lui, trupul mi-a fost cuprins de fiori reci.

— Tipa nu se teme c-o să se afle în şcoală?

— Crezi că ar trebui să se teamă?

Păi, eu m-aş teme, dac-aş fi în locul ei. Deşi lipsită de experienţă în domeniul sexului, nu eram neştiutoare. Ceea ce faci la adăpostul nopţii, în spatele uşilor închise, ori în fierbinţeala unui moment, arată altfel dimineaţa, în văzul lumii, când ai mintea limpede. Da, avem anumite dorinţe, anumite porniri, dar, dacă acţionăm sub impulsul lor, apar consecinţe pe care nu totdeauna suntem dispuşi să le acceptăm. Şi poate că n-ar trebui să fim obligaţi să le acceptăm, însă ele apar oricum.

Indiferent de identitatea ei, fata acţiona după propriile reguli, dar urma să aibă de suferit după cum dictau regulilor tuturor celorlalţi.

Ceea ce era aiurea.

Poate că tocmai asta voia Michael să *văd*. Acolo, în întuneric, împreună cu el, într-un vechi mormânt, prindeam gustul unei realităţi diferite. Una în care singurele tabuuri erau regulile înseşi, în care vedeam ce îndrăznesc oamenii să facă, într-un mediu unde se bucură de libertate.

Ridicând mâna, mi-am strecurat degetele pe sub cravata care-mi acoperea ochii, pregătită să o dezleg, dar el mi-a prins-o şi mi-a îndepărtat-o de faţă.

— Vreau să văd, am protestat, întorcând capul spre el.
— Nu.

Am oftat prelung și m-am răsucit iar. Auzeam găfăiala fetei, din ce în ce mai rapidă și mai zgomotoasă.

— Crezi că sunt prea mică să mă uit, dar te înșeli.

— Am zis eu că ești prea mică? m-a repezit Michael, pe un ton dur. Îmi tot pui cuvinte în gură.

— Și-atunci, de ce m-ai lăsat să cobor aici?

A ezitat o clipă, după care a răspuns sec:

— Cine sunt eu, ca să-ți interzic ceva?

Am tras aer în piept. Furia mi se răspândea prin corp.

— M-am săturat de răspunsurile tale evazive, m-am răstit. De ce m-ai lăsat să cobor aici?

Ce voia de la mine? De ce tot repeta că puteam să fac orice voiam și să mă descurc singură, dar mă ținea în lesă?

Oare *el* știa ce făcea?

Dă-o naibii! Nu aveam nevoie de acordul lui.

Mi-am dus mâna la ochi și am smuls cravata. Dar, în loc să privesc încăperea și spectacolul din ea, așa cum îmi dorisem la început, m-am răsucit imediat către el, privindu-l în ochi.

Ochii lui căprui — singura trăsătură vizibilă sub masca sângerie, care-mi făcea inima să zvâcnească de frică — m-au fixat fără să clipească, fără să reacționeze.

— De ce m-ai adus aici? am insistat, căutând o urmă de emoție în privirea lui. Ți-ai închisuit c-o să fie distractiv? Sperai să simți satisfacție văzând cât de mult poți să mă presezi, fără să dau bir cu fugiții?

Michael a rămas neclintit. Nu vorbea, nu se mișca, nici măcar nu părea să respire. Ca un robot.

Am clătinat din cap, simțind usturimea lacrimilor. După cât de mult așteptasem să mă privească și să mă observe, în sfârșit, el îmi oferise ceva, după care mi-l luase. Parcă nu eram decât un vid

în fața lui. Transparentă și neînsemnată. Nu știam ce gândea. Acum îmi dădeam seama că nu aveam să știu niciodată.

— Găsesc drumul și singură, i-am zis, întorcându-i spatele și pornind spre ușă.

Speram să nu-mi observe tremurul buzelor.

În clipa următoare m-a prins de cot și m-a smucit spre el, iar eu am icnit când spinarea mea s-a izbit de trupul lui.

— Nu pleca.

Vocea îi tremura.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi-a cuprins mijlocul cu un braț, ținându-mă lipită de pieptul lui și călăuzindu-mă spre dreapta, într-o altă încăpere întunecoasă, de data asta goală.

Priveam în toate direcțiile, dar nu puteam vedea mare lucru. Singura sursă de lumină erau lumânările din cealaltă încăpere.

— Michael, termină!

Totul se petrecea prea repede. Ce naiba voia să facă?

Am traversat împreună încăperea. Încercam să-mi înfig călcăiele în podea, ca să-mi opresc înaintarea forțată, dar era prea târziu. M-am pomenit lipită de perete, atingând piatra cu pieptul. Ceva mi-a atins piciorul. Privind în jos, am văzut masca roșie zăcând pe pământ.

Am deschis gura, gata să protestez, însă am incremenit când i-am simțit strânsoarea întetându-se pe mijlocul meu. Răsuflarea sa îmi atingea ceafa, deasupra cicatricei. Aproape că nu mai respiram. Am închis ochii. Pielea îmi ardea și eram amețită de plăcere. Își îngropase fața și buzele în pielea mea. Mă ținea captivă între el și perete, fără să schițeze vreun alt gest. Nu mă săruta, nu mă mângâia — doar mă ținea în brațe, încălzindu-mi pielea cu răsuflarea lui.

— Vrei să știi de ce ai venit aici? Pentru că ești la fel ca mine, Rika. Ești aici pentru că mulți încearcă să ne dicteze ce avem de făcut și să ne țină închiși într-o cutie.

Buzele lui mi-au atins din nou pielea.

— Ni se spune că nimic din ce dorim nu e bun și că libertatea e imorală. Ei văd urătenie în haos, în nebunie și în sex, iar pe măsură ce anii trec, cutia aia devine tot mai mică. Îți simți pereții strângându-se în jurul tău, nu?

Plămânii mei ardeau. În cele din urmă, am luat o gură de aer, forțându-mă să respir. Mâna lui s-a desprins de perete și mi-a cuprins gâtul, trăgându-mi capul pe spate, spre trupul lui.

— Mi-e foame, Rika, a adăugat Michael, lipindu-se mai mult de spinarea mea și apropiindu-și buzele de ale mele. Vreau tot ce-mi spun ei că nu pot avea. Și văd aceeași foame în tine.

Am ridicat privirea, străduindu-mă să-i disting contururile feței în beznă aproape absolută. Nu zăream decât linia dreaptă a nasului și conturul vag al maxilarului său.

— Prea mulți încearcă să ne schimbe — a continuat el — și prea puțini vor să fim așa cum suntem cu adevărat. Cineva mi-a deschis ochii odată, mi-a arătat realitatea asta, iar eu am vrut să îi-o dezvălui și ție.

L-am privit lung. Inima îmi bătea nebunește. Eram atât de fericită, încât îmi venea să plâng. Michael știa. Înțelegea ce-mi doream mai presus decât orice.

Libertatea.

— Fii stăpână pe tine și nu-ți cere iertare! Înțelege? Fii stăpână, sau vei fi stăpănită.

M-a inundat un sentiment de ușurare. Pentru prima oară în viață, cineva îmi spunea că aveam dreptul să-mi doresc ceea ce doream, să intru în încurcături și să mă arunc în ele cu capul înainte.

Să mă distrez un pic.

M-am răsucit încet spre el. Și-a slăbit strânsoarea, ca să mă pot mișca.

— Asta-i tot ce ai vrut să-mi oferi? l-am întrebat încet.

Și-a aplecat capul spre mine. l-am simțit dogoarea corpului și parfumul.

— Nu sunt sigur că ești pregătită pentru mai mult. Și atunci am început să tremur, fiindcă vârful degetelor sale au urcat încet pe coapsa mea. Le-a plimbat ușor acolo unde piciorul meu se contopea cu șoldul. Am scâncit și m-am agățat de tricoal lui.

Dă-mi tot ce ai de dat.

— Rika!

Am tresărit.

Cine... Am încercat să strecur o privire pe după Michael, dar era prea înalt și mă țintuia în loc.

Nu făcea niciun efort să se dea la o parte. Degetele lui încă zăboveau pe șoldul meu.

După câteva clipe, și-a lăsat mâna să cadă și și-a îndreptat umerii, lăsându-mă să văd persoana din spatele lui.

Trevor stătea în dreptunghiul de lumină decupat de ușa dintre cele două încăperi. Probabil că asistase la partida publică de sex.

Încă purta uniforma de școală: pantaloni kaki, cămașă bleu și cravată bleumarin cu verde.

— Rika, ce naiba a fost în capul tău? s-a răstit Trevor.

S-a repezit la mine și m-a apucat de mână, apoi m-a smucit spre el, făcându-mă să mă dezechilibrez.

— Mama ta e bolnavă de îngrijorare. Te duc acasă.

S-a proșăpăit în fața lui Michael.

— Iar tu stai naibii departe de ea! a țipat la Michael. Sunt zeci de tipe aici. Ea nu e jucăria ta.

Apoi, fără să aștepte reacția lui Michael, Trevor m-a tras spre ușă. Am întors capul. Într-o străfulgerare, am zărit ochii lui Michael, care mă privea plecând.

CAPITOLUL 6

ERIKA

ÎN PREZENT

Am auzit telefonul vibrând și am scos un mic geamăt. Apoi am deschis ochii și am întins mâna, băjbăind pe noptieră, după mobil. L-am scos din cablul încărcătorului și am căscat zădrănit. Aveam un apel pierdut.

De fapt, trei apeluri pierdute. De la Trevor, de la Noah și de la domnul Crist.

Dumnezeule! Atât de devreme? Am făcut ochii mari când am văzut ora, într-un colț al ecranului.

Zece dimineața!

— Rahat! am strigat, ridicând capul de pe pernă. Fir-ar să fie!

Am sărit în picioare. Nu mai aveam timp să fac duș. La ora asta, ar fi trebuit să fiu la întâlnirea cu consiliera mea de orientare academică.

Fir-ar să fie de treabă! Uram să întârzie.

M-am repezit în hol. Zărind peretele roșu, mi-am adus aminte de ce se întâmplase azi-noapte.

De-asta m-am trezit atât de târziu.

După plecarea lui Michael mă supărasem atât de tare, încât făcusem o criză de nervi. Spre deosebire de un copil care țipă, urlă și bate din picioare, eu văruisem, trebăluisem și mă epuizaseram.

Corupt

Nici măcar nu știam dacă mi se permitea să schimb culoarea peretelui, dar nu-mi păsa.

Presupunerea arogantă a lui Michael că eram la mâna tuturor celor din viața mea mă iritase la culme, așa că simțisem nevoia să schimb ceva. Poate își închipuia că încă eram o școlăriță naivă și lipsită de experiență, dar nu mă ghicise prea bine.

Speram să nu dau cu ochii de el azi. De fapt, speram să nu îl mai văd deloc.

Am privit îndelung peretele proaspăt văruiat. Roșul imi amintea de Crăciun și de mere, de trandafiri, de șiruri de arțari sângerii, toamna. De foc, de panglicile pentru păr și de rochiile de seară ale mamei.

Agătasem pe perete câteva fotografii pe care le luasem cu mine, precum și pumnalul din oțel de Damasc. Nu-mi puteam alunga bănuiala că mi-l lăsase unul dintre Călăreți. Cadoul ăsta misterios, împreună cu subita lor apariție în Thunder Bay, erau prea ciudate ca să fie niște simple coincidențe.

Dar de ce mi-l lăsaseră mie? Și ce legătură avea Michael cu asta?

Telefonul a piuit, semn că primisem un mesaj vocal. Am tresărit, amintindu-mi de ora foarte târzie.

Rahat!

M-am repezit în camera mea, m-am îmbrăcat la repezeală și mi-am legat părul în coadă. Înșfăcând geanta de școală, portofelul și telefonul, am ieșit în fugă din apartament și m-am repezit spre lift, aruncând o privire rapidă spre ușa celui alt *penthouse* de pe palier.

Azi-noapte, după ce plecase Michael, nu mai auzisem zgomete, dar sigur era cineva în apartamentul ăla. M-am hotărât să-l caut azi pe administrator și să-i vorbesc. Nu mă simțeam în siguranță, mai ales după ce fusesem fugărită pe casa scării.

— Bună dimineața, domnișoară Fane, m-a salutat domnul Patterson, când am ieșit din lift.

— Neața! i-am strigat, aruncându-i un zâmbet. Am pășit pe trotuar, în forfota și vacarmul orașului. Oamenii se duceau la serviciu, își vedeau de treburile lor, trecând grăbiți pe lângă pietonii mai lenți și traversând strada printre claxoane și taxiuri.

Norii erau destul de joși și păreau fumegoși, cu tente de roșu-închis. Sufla un vânt rece, chiar dacă era abia sfârșitul lunii august. Am cotit la dreapta, zorind pasul spre Trinity College.

După ce mi-am cerut iertare de o mie de ori, mi-am convins consiliera de orientare academică să mă strecoare între alte două întâlniri. Am reușit să punem la punct orarul, precum și planul meu de studii pe termen lung. Cursurile urmau să înceapă peste două zile, așa că m-am simțit ușurată că făcuserăm cunoștință așa cum trebuie și că începeam cu bine anul universitar.

Pe urmă am trecut pe la librărie, să caut câteva cărți din lista de lecturi, mi-am cumpărat o cafea și m-am plimbat prin oraș, bucurându-mă de priveliștea oferită de magazine, de neobișnuita răcoare a zilei și de frumusețea orașului întunecat.

Îmi plăcea aici.

Metropola asta aglomerată era minunată datorită culturii sale, bibliotecilor și muzeelor. Varietatea felurilor puse la dispoziție de restaurante îi atrăgea până și pe cei mai mofturoși gurmanzi. Era imposibil să nu admiri copacii înșirați de-a lungul trotuarelor, plantele și arbuștii care tronau în răzoarele din fața clădirilor. Era un peisaj uluitor.

În același timp, orașul avea un farmec întunecat.

Se făcea simțit în felul în care zgârie-norii astupau lumina, în felul în care coroanele copacilor din parc te împresurau ca bolta unei peșteri, făcând iarba verde să pară aproape neagră. Aleile tăcute se pierdeau în ceață la primele ore ale dimineaței.

indemnându-te să te întrebi ce ascundeau. Cred că partea întunecată a acestui oraș îmi plăcuse cel mai mult atunci când îl vizitasem, în copilărie.

Telefonul meu a vibrat din nou. Am strecurat o mână în geantă și l-am scos. Văzând un număr necunoscut, am oftat iritată. Bănuiam cine mă apela.

La Academie, Trevor nu avea voie să aibă un telefon mobil, așa că numărul era, probabil, al unui telefon public. Aveam destulă experiență în acest sens încă din vară, când făcuse un stagiul de pregătire militară.

— Tu ești, doamnă cadet? am răspuns, încercând să fiu glumeață.

Din moment ce familiile noastre erau atât de apropiate, aveam să-l văd pe Trevor, din când în când, pentru tot restul vieții, așa că voiam să mențin o relație bună cu el.

— Cum e prima ta zi în marele oraș? m-a întrebat, părând mult mai destins decât fusese la petrecere.

— Super! Tocmai am fost la librărie, să-mi cumpăr manuale.

— Bun! Și apartamentul cum e?

Am pufnit, clătănând din cap.

— Imens. Sunt convinsă că știi deja. O iubesc pe mama ta, Trevor, dar nu era nevoie să faci chestia asta.

— Despre ce tot vorbești?

— Despre apartamentul din clădirea familiei tale..., am explicat, dându-i un indiciu.

Sigur știa despre el.

— Cum adică, din clădirea familiei mele? a întrebat tăios.

— Vorbesc despre Delcour. Nu știam că e proprietatea familiei Crist.

— Fir-ar să fie! a mârâit Trevor. Locuiești în Delcour? Și mie de ce nu mi-ai zis?

Nu înțelegeam de ce o considera o informație atât de importantă. Acum câteva săptămâni, menționasem în treacăt că găsisem un apartament de închiriat, dar fără să-i dau amănunte. Și nici el nu întrebese.

În afară de faptul că fusesem oarecum păcălită ca să mă mut acolo, era ceva în neregulă cu imobilul Delcour?

— Rika..., a zis Trevor, pe un ton grav. Găsește-ți altă locuință.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să stai acolo.

— De ce? am insistat.

Părinții lui mă păcăliseră să închiriez apartamentul, fără să-mi spună că această clădire le aparținea, iar acum Trevor îmi poruncește să plec de acolo. Mi se acrise să-mi tot spună alții ce să fac.

— Chiar e nevoie să întreb? s-a răstit el. Ia-ți lucrurile și mută-te la hotel până îți găsești altceva de închiriat. Vorbesc serios. Nu stai la Delcour!

M-am oprit pe trotuar, cu gura căscată de uimire. Nu pricepeam ce naiba îl apucase. Delcour era proprietatea familiei lui. La urma urmei, *de ce* nu voia să locuiesc acolo? Cumva își inchipuia că își permitea să-mi dea ordine?

— Uite ce e, am zis, străduindu-mă să vorbesc calm. Habar n-am care-i problema ta. Delcour e foarte bine păzit și, chiar dacă nu se prea potrivește cu ce aveam în plan, școala începe peste două zile. Nu vreau să mă mut în timpul cursurilor.

În orice caz, n-o să mă mut dacă nu sunt obligată.

— Nu vreau să stai acolo, a repetat Trevor, aproape răstit. Ai înțeles?

— Nu. N-am înțeles, pentru că nu-mi explici. Nu ești tatăl meu. N-ai dreptul să-mi ordoni ce să fac.

A râs cu amărăciune.

— Probabil că tu ai pus totul la cale. Ai știut foarte bine ce faci.

Am clătinat din cap. Habar n-aveam despre ce vorbea și nici nu mă mai interesa.

— Nu mă mut. Nu vreau.

— Te cred că nu vrei.

— Asta ce vrea să însemne? I-am repezit.

Telefonul meu a piuit. Pe ecran scria *Apel încheiat*. Mi-am lăsat capul pe spate, exasperată. Ce naiba se petrecea aici?

De ce nu voia Trevor să locuiesc în Delcour? Știam că ura Meridian City, dar ce-avea de-a face Delcour cu aversiunea lui?

Apoi, brusc, am înțeles.

Michael. Trevor își ura fratele, iar Michael locuia în Delcour. Nu voia ca Michael să fie în preajma mea.

Dar dacă Michael nu mă băga în seamă în casa familiei sale, situația nu avea să se schimbe aici. Nici nu aș fi știut că locuia în Delcour dacă n-aș fi dat nas în nas cu el, azi-noapte. Nu exista niciun motiv să cred că aveam să-l văd des.

Am oftat și mi-am șters transpirația de pe frunte. Discuția în contradictoriu mă infierbântase.

Iar acum mă simțeam plină de energie.

Am strâns telefonul între degete. Mi-am inchipuit că simțeam în palmă garda unei florete.

Am tastat în motorul de căutare cuvintele „cluburi de scrimă”.

M-am apropiat de biroul recepției din clădirea Hunter-Bailey și am salutat.

Capul receptionerului s-a ivit deasupra biroului.

— Am văzut pe internet că aveți un club de scrimă. Voiam să aflu dacă este accesibil și pentru non-membri.

Omul avea o expresie derutată.

— Poftim?

M-am foit de pe un picior pe celălalt, stânjenită. Hunter-Bailey era vestit pentru faptul că deținea unul dintre cele mai active cluburi de scrimă din tot statul. Aici se organizau cursuri de scrimă și avea un spațiu generos, pentru antrenamente de grup. În plus, era singurul loc din oraș unde se putea practica scrima.

Complexul ăsta părea un pic mai pretențios decât Thunder Bay Rec Center, cu care eram obișnuită. Covoare masive impodobeau podelele din lemn de esență tare, iar scările și mobilierul erau din lemn de culoare închisă. Tapițeria avea tonuri întunecate — verde-închis, negru și bleumarin; locul ăsta inspira un aer vechi, întunecos și avea o aură extrem de masculină. Îndată ce intrasem, remarcasem luxosul tavan boltit, din marmură, și ferestrele cu vitralii.

— Scrimă, l-am lămurit pe tânărul în costum, privindu-l în ochi. Caut un club. O să cumpăr și un abonament, dacă trebuie.

De fapt, nu aveam nevoie de lecții. Studiam scrima aproape de când mă știam. Dar mi-ar fi plăcut să am ocazia de a interacționa cu alți scrimeri, de a face câteva antrenamente și de a lega noi prietenii.

Tipul mă privea de parcă aș fi vorbit în japoneză.

O voce profundă mi-a rostit numele.

Întorcând capul, l-am văzut pe Michael. Tocmai intrase, iar acum se apropia de biroul recepției.

Ce căuta aici?

S-a apropiat. Purta o pereche de jeanși largi și un tricou bleumarin. Toate hainele lui îi puneau în evidență pieptul, brațele și statura. Pe umăr ducea o geantă de sport.

— Ce vrei? m-a întrebat, pe un ton mușcător.

— Păi... ăăă...

— O cunoașteți pe domnișoara, domnule Crist? s-a amestecat recepționerul.

Michael m-a ținut cu privirea. Nici el nu părea încântat să dea ochii cu mine.

— Da.

Recepționerul și-a dres glasul și a explicat:

— Domnișoara dorește să se înscrie în clubul nostru de scrimă, domnule.

Gura lui Michael s-a arcuit într-un zâmbet.

— Mă ocup eu, i-a zis celuiilalt.

Recepționerul a dispărut, lăsându-ne singuri în sala tăcută. Prin ușile din spatele meu răzbăteau voci înăbușite.

Am strâns între degete cureaua genții.

— Nu știam că practici scrima, i-am zis.

— Ce te face să crezi că o practică?

Am privit în jur, arătându-i locul în care ne aflam.

— Păi, suntem într-un club de scrimă.

— Nu, m-a contrazis Micahel trăgănat, cu o expresie amuzată. Suntem într-un club pentru domni.

Un club pentru domni. Adică un fel de club de striptease?

Rotind privirea în jur, nu am remarcat nimic care dădea de înțeles că aici existau dansatoare la bară și camere private sau că se prestau dansuri în poală.

Hunter-Bailey avea un aspect imaculat, elegant și vechi, ca al unui muzeu în care ți se cere să vorbești în șoaptă și să nu atingi nimic.

Am clătinat din cap, dezorientată.

— Nu mă prind. Cum adică?

A oftat agasat, lăsând capul în jos și privindu-mă de parcă era la capătul răbdării.

— Aici suntem la Hunter-Bailey, un club exclusivist pentru domni, Rika, mi-a explicat Michael. Un loc unde bărbații vin să facă sport, să înoate, să stea în saună, să bea și să scape de toate persoanele care îi plictisesc de moarte.

Persoanele care îi plictisesc de moarte?

— Adică de femei?

Mă privea în tăcere, cu degetele agățate de cureaua geții.

— Deci... — am zis, privind încă o dată în jur și răsucindu-mă spre el — înseamnă că femeile chiar nu au voie să intre aici?

— Exact.

— E complet ridicol! am exclamat, dându-mi ochii peste cap. Am priceput de ce receptionerul mă privea atât de ciudat. De ce nu puseseră la vedere un afiș care anunța că accesul femeilor era interzis în clădire?

Pe de altă parte, probabil că, dacă ar fi făcut-o, ar fi stăvilit dorința femeilor de a intra în club.

Michael m-a întrebat:

— Vrei să spui că e OK ca fetele să aibă parte de ieșiri „late fete”, de spații rezervate lor în sălile de sport, dar când un bărbat vrea să aibă un spațiu numai al lui e o chestie învechită?

Punctele chihlimbarii din ochii săi căprui mă tachinas și eu jucam cu mine aidoma unui motan jucându-se cu un șoarece. Avea dreptate. Nu era nimic greșit în faptul că bărbații își doresc un loc numai al lor. Nu făceau niciun rău.

Dar mă enerva faptul că ofereau ceva care îmi plăcea și la care nu aveam acces.

Am ridicat din umeri.

— Voiam să mă antrenez puțin, iar în oraș nu prea sunt săli de scrimă, așa că...

— Îmi pare rău că nu multe fete au același hobby ca al tău, ca să aveți propriul club, mi-a întors-o scurt. Plouă. Ai nevoie să te ducă o mașină la Delcour?

Am clătinat din cap. Îmi era cât se poate de limpede că încerca să scape de mine.

— Bine, a zis Michael, trecând pe lângă mine și îndreptându-se spre ușile duble, din lemn.

Am făcut un pas, gata să plec, dar deodată am zărit o șapcă din tweed, care trona pe un teanc de cărți vechi, deasupra unei vitrine cu obiecte de artă.

Am zămbit și mi-am mușcat buza de jos. Fără ezitare, am lăsat geanta să cadă pe podea, am inhățat șapca, după care am țâșnit pe scară, urcând treptele câte două odată, în timp ce-mi îndesam șapca pe cap. Mi-am strecurat coada înăuntru, ascunzându-mi părul.

— Erika! m-a strigat Michael, în spatele meu. Nu m-am oprit. Cu inima bătându-mi nebunește, am strâns pumnii. Degetele mă furnicau din cauza adrenalinei. Ajungând la etaj, m-am repezit ca săgeata, pe coridor.

Am auzit treptele scârțâind în urma mea și am privit peste umăr. Nu l-am văzut pe Michael, dar i-am auzit pașii tropăind după mine.

Fir-ar să fie! Aproape că mi-a venit să râd. Îmi aminteam de ziua aceea, cu ani în urmă, când coborâserăm în catacombe. Cred că atunci îi plăcuse curiozitatea mea, ba chiar se distrase făcându-mi pe plac. Însă imediat după noaptea aia bătuse în retragere, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între noi.

Poate că acum avea să-și amintească.

Am traversat în pas alergător coridorul. Auzeam glume și râsete. Doi bărbați în costum — dintre care unul ținea un trabuc între degete — veneau în direcția mea, pe coridor, răsând și schimbând glume. Am lăsat capul în jos, știind că înfățișarea mea nu putea ascunde faptul că sunt fată.

Trecând pe lângă ei, am văzut cu coada ochiului că unul s-a uitat lung la mine, dar mi-am văzut de drum.

Ajungând în capătul coridorului, am deschis ușa și am intrat. Nu știam dacă Michael văzuse încotro o luasem. Nu mă deranja să mă găsească. În definitiv, asta era scopul micului meu joc.

Un ring de box se întindea în mijlocul sălii. Era înconjurat de diverse echipamente și saci de box. Vreo cincisprezece bărbați se antrenau sau sporovăiau. M-am strecurat repede după unul dintre numeroșii stâlpi din încăpere, privind pe furiș, ca să mă asigur că nu mă văzuse nimeni.

Ușa din spatele meu s-a deschis. L-am văzut pe Michael intrând. Furia i se citea limpede pe față.

S-a îndreptat de spate și m-a pironit cu o privire care anunța că dădusem de dracu'.

S-a apropiat tiptil de mine. Probabil încerca să fie cât mai discret, ca să nu-l fac de râs.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul.

Am hotărât să-l tachinez. Răsucindu-mă pe călcâie, am început să dau ocol ringului, având grijă să rămân în spatele stâlpilor. Apoi m-am strecurat pe altă ușă. Înainte să o închid, l-am zărit venind după mine, cu buzele strânse.

Podeaua era acoperită cu plăci din gresie. Se auzea apa curgând. Mi-am dat seama că o băgasem pe mânecă.

Am șovăit, întrebându-mă dacă era cazul să mă întorc. Dar știam că Michael se apropia dintr-acolo.

Lăsând capul în jos, am trecut pe lângă o saună și două bazine mari, de jacuzzi. Simțeam priviri îndreptate asupra mea și mi-am ținut respirația cât timp am trecut de câțiva tipi tolăniți pe canapele. Repezindu-mă în vestiarul alăturat, am ridicat privirea și am văzut că se apropia un tip tânăr și blond, așa că am cotit la stânga, pe un coridor pustiu. Răsunau voci în apropiere. M-am oprit și m-am ascuns la capătul unui șir de dulapuri.

Din stânga răsunau uși trântite; în dreapta, am auzit doi bărbați discutând. Michael avea să-mi sufle în ceafă dintr-o clipă în alta.

M-am rezemat de oțelul rece al unui dulăpior de vestiar, privind în jur și încercând să-mi dau seama unde era ieșirea.

Am tresărit când s-a trântit ușa unui dulap.

— Domnule Torrance! Nu se fumează aici.

— Du-te dracului!

Imediat, pielea de pe brațe mi s-a făcut ca de găină, iar inima mi-a stat în loc. Am rămas ca o stană de piatră. Nu îndrăzneam să mă mișc.

Cunoșteam vocea asta. *Domnul Torrance.*

M-am apropiat tiptil de marginea dulapurilor. M-am zgâit pe după ele, sperând că mă înșelam.

În gât mi s-a înțepenit un nod uriaș.

Damon Torrance.

Stătea pe un fotoliu tapițat, cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși. Picături de apă îi sclikeau pe gât, pe brațe și pe piept. Nu purta decât un prosop în jurul mijlocului.

Ținea o țigară între degete. A dus-o la gură, iar capătul aprins a scânteiat când a tras din ea. A suflat lent fumul, lăsându-l să plutească prin încăpere, ca o ceață.

Stomacul mi s-a întors pe dos când am simțit duhoarea de marijuana. Mi-au revenit în minte amintiri din acea noapte, cu mult timp în urmă. Abia după două dușuri scăpasem de mirosul ăla.

Poate că regretasem întru câtva ce pățiseră prietenii lui, dar pentru Damon... nu îmi păruse deloc rău.

Deodată, o mână mi-a acoperit gura. Am icnit, făcând un pas înapoi și izbindu-mă de un piept musculos.

— N-am timp pentru așa ceva, mi-a murmurat Michael la ureche.

Apoi mi-a dat drumul, iar eu m-am răsucit pe călcâie, ridicându-mi privirea spre el. Ochii îi dogoreau de furie, ceea ce mi-a dat de înțeles că planul meu de a mă juca eșuase. Nu era deloc amuzat.

— Cum de n-am aflat că prietenii tăi au ieșit din închisoare? I-am întrebat în șoaptă.

— Ce te privește pe tine?

Ce mă privea pe mine? Mă privea foarte mult, la drept vorbind. Fusesem împreună cu ei patru în seara de dinaintea arestării. Iar mai târziu, în noaptea aia, se întâmplaseră multe despre care Michael probabil nici nu auzise.

— Am crezut că în Thunder Bay o să se facă mare tam-tam pe tema asta. N-am auzit nimic despre eliberarea lor. E ciudat.

— Singura chestie ciudată în toată povestea asta e că stau aici și îmi pierd vremea cu tine, a comentat Michael. Ai terminat odată?

M-am zgâit la pieptul lui și m-am încruntat. Ochii mă usturau. Am început să vorbesc încetișor.

— Nu e nevoie să...

Nu mi-am terminat fraza. Nu mă simțeam în stare să-l privesc.

— Să ce?

Mi-am încordat maxilarul, ca să-mi stăpânesc tremurul bărbiei. În cele din urmă, am îndrăznit să mă uit la el.

— Să vorbești așa cu mine. Nu e nevoie să fii atât de rău.

Mă pironia cu privirea. Fața lui era aspră și împietrită.

— Într-o vreme — am continuat, indulcindu-mi expresia — îți plăcea să vorbești cu mine. Ți aduci aminte? Altădată mă priveai și...

Am tăcut când fața lui a coborât spre a mea. Și-a proptit palmele pe stâlpul din spatele meu.

— Anumite locuri nu sunt pentru tine, mi-a zis încetișor, pronunțând apăsat fiecare cuvânt, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil. Când prezența ta e dorită, ești invitată. Dacă nu ești invitată, atunci înseamnă că nu ești dorită. Ți se pare pe înțelesul tău?

Mă privea de sus, cu o expresie de parcă mi-ar fi explicat că trebuia să-mi mănânc legumele, dacă voiam să primesc desert.

La urma urmei, e un concept destul de simplu, Rika. De ce nu înțelegi? De fapt, spunea că îi stăteam în cale, că eram o pacoste. Nu mă voia prin preajmă.

— Locul tău nu e aici și nu ești bine-venită. Ai înțeles?

Am strâns din dinți. Mi-am încordat toți mușchii, încercând să nu cedez nervos. Lacrimile amenințau să se reverse și îmi usturau ochii; nu-mi aminteam să mă fi simțit vreodată așa. Mă ignorase, îmi vorbise de sus, câteodată mă insultase, dar nu se poate spune în cuvinte cât mă durea cruzimea lui.

— Am vorbit foarte clar, Rika, s-a răstit Michael, făcându-mă să tresar. Până și un câine e mai ascultător decât tine.

Imediat, bărbia a început să-mi tremure. Mi-am înghițit nodul din gât. Mă durea stomacul. Aș fi vrut să mă scufund într-o gaură, să dispar și să uit.

Ca să nu-i dau satisfacția de a mă vedea plângând, m-am repezit, i-am împins brațul și am izbucnit în plâns abia când am început să fug înapoi, către intrarea în clădire. Vedeam totul în ceață. Am trecut din nou pe lângă băi, saune și bazine; am smucit ușa vestiarului și m-am grăbit să ies, luptându-mă cu suspinele care mă sugrumau.

Șapca mi-a sărit de pe cap, căzând pe podea și eliberându-mi părul strâns în coadă. Am traversat în fugă sala de box, fără să-mi pese dacă mă vedea cineva, după care am deschis următoarea ușă. Mi-am șters lacrimile în vreme ce mă repezeam pe hol și apoi pe trepte, în jos.

La jumătatea scării, m-am ciocnit de o altă persoană. M-am oprit, ridicând capul. Am simțit că-mi înghețau măruntaiele.

— Kai? am rostit aproape în șoaptă, uluită că îl vedeam aici.

Damon era aici. Kai era aici. Era și Will? Se întorseseră cu toții în Meridian City? Probabil că Michael ținuse legătura cu ei cât timp fuseseră în închisoare.

Kai și-a înclinat capul și a scos o mână din buzunarul pantalonilor negri. M-a apucat de braț, ca să mă echilibreze. M-am smucit.

Se zgăia la mine. La fel de chipeș ca întotdeauna — cămașă albă și sacou negru, ambele călcate cu grijă —, dar mult mai musculos decât îl știam.

Am auzit pași apăsați în spatele meu. Când am întors capul, Michael tocmai apărea de după colț.

Erau iar laolaltă?

Am țâșnit pe lângă Kai, am coborât treptele și mi-am înhățat geanta de pe podea, după care m-am repezit spre ieșire. Una era să am de-a face cu Michael, dar cu totul altceva era să fiu în preajma prietenilor lui. Nu-mi doream deloc așa ceva.

— Rika! l-am auzit pe Michael urlând în urma mea.

Însă ușa s-a închis, estompându-i vocea, iar eu am ieșit. Ploaia rece îmi biciuia părul, fața și brațele.

Mi-am petrecut cureaua genții pe după gât, fără să-l iau în seamă pe portarul care îmi întindea o umbrelă.

— Aveți nevoie de un taxi, domnișoară?

Am clătinat din cap, în chip de răspuns, și am pășit pe trotuar.

— Adu-mi mașina! a strigat cineva, în spatele meu.

Era Michael. Am făcut stânga-mprejur, grăbită să mă îndepărtez de el.

— Stai! mi-a poruncit.

M-am răsucit pe călcăie, mergând de-a-ndăratelea și strigând:

— Am plecat! Ești mulțumit? Ce mai vrei?

I-am întors spatele și mi-am văzut de drum, grăbită.

Deodată, Michael a apucat cureaua genții și mi-a smucit-o peste cap.

— Ce naiba faci? m-am răstit la el.

Nu mi-a răspuns. S-a îndepărtat cu tot cu geanta mea și s-a apropiat de mașină. Portarul i-a întins cheile.

Michael a deschis o portieră din spate și a aruncat geanta mea înapoi — telefonul meu și cheile apartamentului meu proaspăt închiriat erau în ea —, apoi s-a dus să deschidă portiera din dreapta volanului.

— Urcă! mi-a ordonat furios.

Am clătinat din cap. Ce mama naibii? Eram tentată să-l rog pe administrator să-mi dea un alt set de chei și să-mi cumpăr un alt telefon, numai ca să-i fac în ciudă lui Michael.

Însă în geantă erau manualele și orarul de la facultate, ca să nu mai pomenesc despre certificatul meu de naștere și fișa medicală, unde erau menționate vaccinurile pe care le făcusem. Le dusesem la biroul pentru admitere, să le fotocopieze.

M-am încruntat, iar lacrimile au lăsat locul furiei.

Apropiindu-mă de mașină, m-am aruncat pe scaunul din dreapta și i-am smucit portiera din mână, închizând-o singură. Imediat cum l-am văzut îndreptându-se spre locul șoferului, m-am răsucit, mi-am înșfăcat geanta de pe bancheta din spate, am deschis portiera și am țâșnit afară.

N-am ajuns departe.

Nici n-am apucat să-mi ridic bine fundul de pe scaun, că mâna lui Michael mi-a și aterizat pe umăr, înșfăcându-mi gulerul și împingându-mă înapoi în mașină.

Am strigat, dar el mi-a smuls geanta și a azvârlit-o încă o dată pe bancheta din spate.

— Domnule Crist, vreți să chem ajutoare? am auzit vocea îngrijorată a portarului.

Michael îmi apăsa clavicula, ținându-mă pe scaun; din nou, fața mi s-a schimonosit. Din nou, lacrimile amenințau să se reverse.

— Domnule, a insistat portarul, cu o înfățișare preocupată. Domnișoara...

— Nu pune mâna pe ea! a mârâit Michael. Închide portiera.

Portarul a rămas cu gura căscată. Părea că ar fi vrut să protesteze, dar, până la urmă, m-a privit și s-a conformat.

— Ți-am zis că nu e cazul să mă duci acasă! am scrâșnit. Ai vrut să dispar de-acolo, așa că lasă-mă să plec!

A pornit motorul. Picături de ploaie îi sclipeau în păr.

— Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi facă maică-mea scandal fiindcă ai bocit, s-a stropșit Michael.

Pieptul îmi tresălta și furia îmi clocotea pe sub piele. M-am răsucit spre el.

— Sunt mult mai tare decât crezi tu! i-am urlat. N-ai decât să te duci la dracu'!

M-a apucat de ceafă și m-a tras spre el. Am scâncit când degetele lui mi s-au înfipt în păr.

— Ce vrei de la mine? m-a întrebat, privindu-mă mânios. Ce naiba vezi tu la mine așa de fascinant?

Tremuram, cu ochii în ochii lui. Ce vedeam la el? Răspunsul era atât de simplu, încât nici măcar nu trebuia să stau pe gânduri. Același lucru pe care îl văzuse el la mine, cu ani în urmă, în catacombe.

Foamea.

Nevoia de a mă desprinde și dorința de a găsi acea unică persoană de pe planetă capabilă să mă înțeleagă. Tentația de a căuta toate lucrurile despre care ni se spunea că nu ne erau permise...

Mă vedeam pe mine, în copilărie, când mă simțisem singură sau de parcă aș fi căutat ceva cu neputință de exprimat în cuvinte. Dar atunci când Michael era prin preajmă, nu mai eram la fel de pierdută.

Erau singurele clipe în care nu mă simțeam pierdută.

Am clătinat din cap. Pe obrazul meu s-a scurs o lacrimă tăcută.

— Nimic, am răspuns abia auzit, cu gâtlejul sugrumat de disperare. Sunt doar un copil prostuț.

M-am îndepărtat puțin de el. Strânsoarea degetelor în părul meu slăbea încetul cu încetul. Mi-am strâns în jurul gâtului gulerul cămășii ecosez, astfel încât să-mi acopăr obrazul stâng.

El nu voia să mă cunoască. Nu mă plăcea.

Aș fi vrut ca asta să nu mă doară atât de mult. Mă săturasem să visez.

Mă săturasem de relația forțată cu Trevor, pornită din speranța mea că el m-ar putea aduce pe calea cea dreaptă. Mă săturasem să mi-l doresc pe Michael — un coșmar pe două picioare, care mă trata ca pe un câine.

Mă săturasem de amândoi.

— Vreau să mă duc acasă pe jos, l-am anunțat, luând de pe banchetă geanta mea și apucând mânerul portierei.

În continuare, mă feream să-l privesc.

— Îmi pare rău că m-am furișat înăuntru. N-o să se mai întâmple.

Am ieșit imediat în ploaia torențială. Cu tunetele bubuind deasupra, am pornit pe lungul drum spre casă.

CAPITOLUL 7

MICHAEL

ÎN PREZENT

Dumnezeule, ce-mi face fata asta?

Chiar credea că era doar un copil prostuț? Chiar nu vedea că toată lumea din Thunder Bay o adora?

Respiram anevoie. Mi-am desfăcut și mai mult gulerul, ca să-mi potolesc fierbințeala. Ce naiba! Până și pe nemernicul de taică-meu îl surprinsesem privind-o lung de câteva ori. Toată lumea o aprecia enorm pe Rika, deci nu înțelegeam de ce se purta de parcă părerea mea era singura care conta pentru ea.

Am intrat în *Realm*, un club de noapte întunecos, din centru. Coechipierii mei pierdeau vremea în balconul salonului VIP, deasupra. În seara asta avea loc un eveniment de presă, dar era ultimul lucru la care îmi stătea mintea. Trebuia să-mi folosesc creierul pentru altceva.

M-am dus la bar, mi-am proptit mâinile pe tejgheaua din marmură și i-am făcut un semn barmanului. A dat aprobator din cap. Știa ce voiam să beau. Damon, Will și Kai erau deja aici. *Realm* se număra printre localurile noastre preferate.

Am înclinat capul, închizând ochii și încercând să mă calmez.

Începeam să pierd. Când Rika era prin preajmă, totul părea neînsemnat. Nu o vedeam decât pe ea. Dintr-odată, nefericirea

prietenilor mei, a cărei sursă era Rika, nu mai avea importanță. Văzând-o, nu mă mai puteam concentra și pierdeam din vedere tot ce făcuse ea și tot ce suferiseră prietenii mei.

Și gândul că trebuia să plătească pentru asta.

O uram.

Trebuia s-o urăsc.

Azi, nu mă obligase nimeni să o urc cu forța în mașina mea. Nu-mi păsase de lacrimile din ochii ei, nici de faptul că nu mă putuse privi.

Nu dorisem să-i alung suferința, nu dorisem s-o ating, nu voisem s-o provoc să țipe iar la mine. Niciodată nu fusesem atât de excitat.

Din câte aflasem de la portar, nu mai ieșise din Delcour de când se întorsese acasă, în după-amiaza asta.

Foarte bine. Să se obișnuiască să stea în cușca aia.

Barmanul s-a apropiat, aducând o sticlă nedesfăcută de Johnny Walker Blue Label și un pahar cu gheață, pe care le-a așezat în fața mea. Mi-am turnat o porție dublă și am dat paharul pe gât.

— Pe unde naiba ai umblat? mi-a cerut Kai socoteală.

M-am crispat.

Fără să-i răspund, mi-am mai turnat o porție dublă.

Sunt doar un copil prostuț. Pieptul a început să mi se ridice și să-mi coboare tot mai iute. Am dat pe gât toată băutura.

— Dumnezeu! Te simți bine? s-a interesat Kai, acum mai degrabă îngrijorat, decât supărat.

— N-am nimic.

S-a sprijinit de teighea.

— Ce căuta Rika la Hunter-Bailey? s-a interesat el.

Am dat pe gât și al treilea pahar. Începeam să simt cum arsura alcoolului mă învăluia cu o vibrație caldă. Contururile obiectelor se încețoșau.

Am clătinat din cap. Dintre toate persoanele din viața mea — tata, fratele meu, prietenii —, tocmai ea mă împingea să beau.

Ochii ei afurisiți, care trecuseră de la sfidare la neastâmpăt, apoi de la suferință la furie și, în cele din urmă, la deznădejde.

Să nu rămâi singur cu ea.

— Michael? a insistat Kai.

Am oftat din rărunchi, trecându-mi degetele prin păr.

— Ai putea să taci, naibii, măcar cinci minute și să mă lași să-mi limpezesc mintea? am zis printre dinți.

— Și de ce nu ți-ai limpezit-o până acum? m-a luat Kai la rost. Avem un plan. Să luăm tot și pe urmă s-o luăm și pe ea. Dar văd că nu faci decât să pierzi vremea.

Mi-am îndreptat imediat spinarea și mi-am repezit mâna spre el, apucându-l de guler.

Kai m-a lovit peste braț, clătănând din cap și râzând ironic.

— Nu te ambala! Vreau ca monstrulețul nostru, cu ochii ei mari, de căprioară, să ingenuncheze la picioarele mele. N-am de gând să mai aștept. Vreau să participi la chestia asta, dar n-am neapărat nevoie de tine.

N-am de gând să mai aștept. Rika abia ajunsese aici! Era în Meridian City din cauza mea. Locuia în Delcour din cauza mea. Era izolată din cauza mea.

Ei trei nu așteptaseră chiar atât de mult.

Ba da. Așteptaseră mult prea mult.

Am împins deoparte sticla și paharul.

— Unde sunt ceilalți? I-am întrebat.

Kai a rămas tăcut. S-a răsucit pe călcăie și a pornit înainte, conducându-mă.

L-am urmat. Bubuitul basului făcea să vibreze podeaua. Ne-am îndreptat spre separeurile private.

Până acum nu mă mai certasem niciodată cu Kai. Nu ar fi trebuit să sar la gâtul lui.

Însă mă tot provoacă, iar eu mă simțeam mai îndepărtat de el decât atunci când fusese după gratii. Ce naiba se întâmpla? Mă așteptam să mă înfrunte Damon și Will, dar nu și Kai.

În multe privințe, era același dintotdeauna. Tipul cerebral, tipul rezonabil, fratele care avea mereu grijă de noi, ceilalți... Dar în multe alte privințe se schimbase, ajungând de nerecunoscut. Nu mai zâmbea deloc; deși era conștient de consecințe, alegea să acționeze așa cum n-ar fi făcut-o pe vremea liceului. De când ieșise din închisoare, nu-l văzusem nici măcar o dată făcând ceva de plăcere. Damon și Will se apucaseră să petreacă, să bea, să fumeze și se îngropaseră în păsărici încă din primele două săptămâni de după eliberare.

Kai, pe de altă parte, nu băuse nici măcar un strop de alcool și nu se culcase cu nicio femeie — în orice caz, nu din câte știam eu. Cred că nici nu mai asculta muzică.

Era cazul s-o lase mai moale cu stăpânirea lui de sine exagerată. Începeam să-mi fac grijii că în el se acumula ceva primejdios.

Urmându-l într-o zonă semiprivată, cu o canapea în formă de L și o masă, am zărit ceafa lui Will, care se tolănise pe canapea, apoi silueta lui Damon. Stătea de cealaltă parte a mesei, cu o mână între coapsele unei fete.

Damon era exact opusul lui Kai. Rareori gândea înainte de a acționa, iar dacă îi puneai ceva un obstacol în cale — justificat sau nu —, se repezea la el fără șovăieli sau regrete. Trăsătura asta fusese o calitate folositoare în liceu, când jucaserăm împreună în echipa de baschet a școlii. I se dusese vestea peste tot. Era de ajuns ca echipele adverse să dea cu ochii de el ca s-o bage pe mână.

În același timp, compensa cu vârf și indesat stăpânirea de sine a lui Kai.

M-am oprit lângă canapea, făcându-i semn lui Damon să se descotorosească de fată. Și-a scos mâna dintre picioarele ei și a împuns-o cu degetul în coapsă, trimițând-o la plimbare.

Kai s-a așezat, iar Will s-a ridicat în capul oaselor. Toate privirile s-au întors spre mine. Nerăbdarea și agitația se citeau pe chipurile lor. Mi-am încrucișat brațele la piept. Simțeam că, dintr-odată, între mine și ei trei se ridica un zid.

După trei ani petrecuți în închisoare, între ei exista o legătură de la care eram exclus. Totul se duse pe apa sămbetei din casa Rikăi.

— Ești în stare să conduci? l-am întrebat pe Kai, mișcând ochii la el.

— De ce n-aș fi?

Dând aprobator din cap, am scos din buzunar cheile mașinii.

— Atunci, la treabă! i-am îndemnat. Sunteți gata?

Will și-a lungit gâtul, privindu-mă surprins.

— Ne ocupăm de mama ei?

Am încuviințat din nou.

Will l-a săgetat cu privirea pe Damon, zâmbind.

— Cum anume o vrem pe doamna Fane? s-a interesat Kai.

Brusc, intrase iar în joc.

— Îngropată, am răspuns. Nu vreau ca Rika să mai aibă vreo Fane la care să dea fuga. Mergem în Thunder Bay în seara asta.

— Duceți-vă voi, a zis glumeț Damon, lăsându-se pe spate și rezemându-și capul pe un braț. Eu rămân aici, să o supraveghet pe Rika. E mai distractiv s-o privesc pe ea.

— N-ai văzut cum arată maică-sa? am întrebat, ridicând din sprâncene.

Christiane Fane era încă tânără și foarte frumoasă.

Nu ca Rika, dar tot frumoasă.

— Vii cu noi, am decretat.

Nu aveam deloc încredere în Damon. Nu-l puteam lăsa aici, singur cu Rika.

Mi-am strecurat degetele în buzunarul de la piept al sacoului negru și, scoțând o punguță, i-am aruncat-o lui Damon. A ridicat brațul și a prins-o, pe urmă s-a uitat în jur, să se asigure că nimeni nu observase schimbul.

A ridicat-o în fața ochilor și i-a examinat conținutul. Kai și Will îi aruncau priviri curioase.

Deodată, Damon a rânjit. S-a uitat la mine de parcă tocmai îi făcusem un cadou frumos.

Da, bănuiam eu că Damon știa despre ce era vorba. Pervers nenorocit!

Rohypnolul era cunoscut drept „drogul violului”. Se folosea pentru ca victimele să devină maleabile și lipsite de rezistență în mai puțin de cincisprezece minute după ce le era strecurat în băutura. În mod surprinzător, făcusem rost de el cu ușurință. Câțiva dintre coechipierii mei întrebuntau substanțe ilegale, fie ca să se relaxeze, fie pentru creșterea masei musculare. Luasem legătura cu distribuitorul lor, care îmi procurase pastilele.

Dacă n-o găseam pe mama Rikăi în obișnuita ei stare de beție, o pastilă de Rohypnol avea să ne înlesnească treaba.

— Dă-mi-le mie, a cerut Kai, îndreptând o privire tăioasă spre Damon și întinzând mâna.

Damon a arcurit o sprânceană, dar nu a schițat nicio mișcare.

— Acum! a adăugat Kai.

Rânjind, Damon a desfăcut punguța și i-a pus o pastilă în palmă.

— Pentru mami Fane, n-ai nevoie decât de una. Chestiile astea sunt destul de eficiente.

Will a clătinat din cap și a hohotit, dar nu părea cătuși de puțin amuzat de glumă. Până și el avea o limită.

Probabil că și Damon avea limite, doar că noi încă nu le aflaserăm. Dacă l-am fi văzut vreodată folosind așa ceva, l-am fi omorât. Deocamdată, ne prefăceam că nu îi vedeam nebuniile.

Kai a rămas cu pastila în palmă câteva secunde, zgâindu-se la Damon, după care s-a repezit și i-a smuls punguța din mână.

Damon a râs, ridicându-se și netezindu-și sacoul negru.

— Am glumit. Chiar crezi că am nevoie să violez ca să am parte de fete?

Kai și-a îndreptat spatele și și-a strecurat punga în buzunarul de la piept, după care a comentat:

— Păi, la urma urmei, ai fost în închisoare. Pentru o vreme, n-ai avut parte de femei.

— Dumnezeu! am exclamat eu, trecându-mi mâna prin păr.

Damon s-a răstit la Kai:

— Care naiba e problema ta?

Îl țintuia din priviri pe Kai, aplecat spre el, cu maxilarul încordat. Părea gata să-l sfâșie în bucăți.

Kai nu s-a clintit. Au rămas față în față, privindu-se furioși.

— N-am violat-o, a scrâșnit Damon.

Știam despre cine vorbea. Totul se petrecuse acum trei ani, în Noaptea Diavolului.

De ce naiba sărise Kai la gâtul lui?

— Știm asta, am răspuns în locul lui Kai.

Din nefericire, legea era de altă părere. Minorii nu își pot da consimțământul pentru sex, iar Damon o scrântise în seara aia. Cu toate astea, nu fusese vorba de un viol.

Într-un sfârșit, Kai s-a înmuiat.

— Scuze, a bombănit în barbă. Sunt cu nervii la pământ.

M-am bucurat că își dădea seama.

— Bun. Folosește-te de starea asta diseară, i-am zis, luându-l de gât și trăgându-l spre mine. Coșmarul tău s-a terminat. Al ei abia începe.

Jetul fierbinte al dușului mi se revărsa pe umeri și pe spinare. Am închis ochii, încercând să ignor gălăgia celorlalți jucători, aflați în vestiar.

Ultimele câteva zile fuseseră neplăcute. Făcusem tot posibilul să stau la distanță de Delcour, dar îmi fusese greu. Nu-mi doream să fiu altundeva.

Ne ocupaserăm de mama ei și n-avea să treacă mult până să afle Rika, numai că ciocnirea noastră de la Hunter-Bailey, din

ziua aia, mă dăduse peste cap. Deocamdată, trebuia să mă țin la distanță.

Un lucru învățasem despre ceea ce trebuie să faci, dacă vrei să fii puternic: să-ți recunoști și să-ți accepți orice slăbiciune, după care să faci modificările necesare. Ea era o slăbiciune. Nu trebuia să fiu în apropierea ei.

Nu încă.

După ce am plecat la facultate, nu mi-a fost atât de greu. Ochii care nu se văd se uită. Sau, în orice caz, nu mă gândisem la ea la fel de mult.

Acum însă, când știam că exista posibilitatea să dau peste ea în orice moment, să privesc în jos și să o văd în apartamentul ei, să-i întâlnesc privirea când ne intersectam în holul de la parter... Nu anticipasem cum avea să fie s-o văd în fiecare zi. Să o am atât de aproape era o ispită mult prea mare.

Nu mai avea șaisprezece ani, iar eforturile pe care le depusesem ca să mă înfrânez nu mai erau necesare. Acum devenise femeie. Abia așteptam.

Se afla doar la un etaj distanță, iar cheia apartamentului ei îmi ardea buzunarul. Simțeam nevoia să o văd în patru labe, în timp ce luam de la ea orice voiam, oricând și oricât de *brutal* doream. Simțeam că o luam razna.

— Rahat!

Scula mi s-a întărit. Am coborât privirea și am văzut-o stând țeapănă, pregătită de acțiune.

Fir-ar a naibii! Am oftat și am închis robinetul, recunoscător că eram singur în duș.

În vestiar, câțiva jucători pierdeau vremea. Eu zăbovisem la duș, deloc grăbit să ajung acasă.

Înfășurându-mi mijlocul cu un prosop, mi-am șters pieptul și brațele, după care m-am dus la dulapul meu. Văzând că mai erau câțiva băieți pe-aici și simțind că încă o aveam sculată, am pus un alt prosop în dreptul mijlocului. N-aveam chef de priviri piezișe.

Scotocind prin rafturi, am luat telefonul și am văzut că aveam câteva mesaje de la băieți. Ne ocupaserăm de mama Rikāi, iar ei erau pregătiți pentru etapa a doua.

Am aruncat prosopul pe jos și mi-am tras pe mine boxerii și blugii. Mi-am potrivit ceasul la încheietură.

Telefonul a început să sune. Când am văzut numele afișat pe ecran, mi-am încordat maxilarul, iritat. Discuțiile cu fratele meu mă enervau de fiecare dată. Totuși mă suna destul de rar, așa că mă simțeam cuprins de curiozitate. Am glisat cu degetul pe ecran și am răspuns.

— Știi ce, Michael? a început fratele meu, fără să mă salute. Am crezut mereu că legătura aia frățescă dintre noi, care se presupune că ar trebui să existe, ar putea să apară la un moment dat. M-am gândit că, după ce o să mai cresc, o să avem mai multe în comun și vom discuta folosind mai mult decât propoziții din două cuvinte. Odată, dădeam vina pe tine. Erai rece și distant și nu mi-ai dat niciodată șansa de a-ți fi cu adevărat frate.

Am strâns telefonul între degete. Vocile sportivilor din jurul meu s-au estompat.

— Dar mai știi ce? a adăugat tăios. Când aveam vreo șaisprezece ani, mi-am dat seama că nu tu erai de vină. Sincer să fiu, te uram la fel de mult pe cât mă urai tu pe mine. Din același... unic... motiv.

Am strâns din dinți.

— Din cauza ei.

— Din cauza cui?

— Știi despre cine vorbesc, Michael. Mereu a fost cu ochii pe tine, mereu te-a vrut.

Am pufnit, clătinând din cap.

— Trevor, iubita ta e problema ta.

Nu mai era iubita lui — aflasem despre despărțire —, însă îmi plăcea să mi-o închipui ca fiind a lui, fiindcă așa tot ce plănuiam să fac avea să fie mult mai plăcut.

— Dar m-am înșelat, a zis Trevor. În adolescență, mi-am dat seama că nu era vorba numai despre ea. Și tu făceai parte din problemă. O doreai și nu-ți plăcea că eram mereu prezent. Fără doar și poate, urai că îmi era destinată. Nu puteai să-mi fii frate, fiindcă eu aveam singurul lucru pe care ți-l doreai.

După câteva clipe, a adăugat:

— Iar eu te uram pentru că ea te voia pe tine.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Deci când a început? a întrebat Trevor, cu un ton nonșalant. Când eram copiii? Sau când trupul ei a căpătat rotunjimi, iar tu ai observat cât de ispititoare e? Sau poate că a început anul trecut, când ți-am spus că păsărica ei e cea mai strâmtă din câte am avut parte vreodată.

Degetele mele strângeau sălbatic carcasa mobilului.

— Orice-ar fi, a adăugat batjocoritor, o să am mereu avantajul ăsta față de tine.

Oasele mâinii mă dureau.

Trevor a continuat:

— Acum, după ce ai adus-o în Delcour, când o ai, în sfârșit, numai pentru tine, când o să faci cu ea ce ți-ai pus în gând să faci, ține minte că Rika se va întoarce la mine. Eu o să fiu cel care o să-i pună inelul pe deget și o s-o aibă pentru totdeauna.

— Și tu crezi că mă rănești zicându-mi astea? m-am răstit.

— Nu pe tine mă voi strădui să te rănesc, m-a avertizat fratele meu. Dacă parașuta aia își desface picioarele pentru tine, o să am grijă ca măritișul cu mine să devină coșmarul vieții ei.

CAPITOLUL 8

ERIKA

ACUM TREI ANI

Trevor n-a mai vorbit cu mine de când m-a adus acasă, de la catacombe. Se purtase ca un măgar în mașină, iar unicul motiv pentru care plecasem cu el fusese teama că avea să-i spună mamei mele ce făcusem.

Sau, mai rău, că avea să-i spună doamnei Crist și să-i facă necazuri lui Michael.

Michael. Încă îi simțeam atingerea pe mână. Eram în bucătăria casei Crist, punându-mi mâncare în farfurie, în timp ce derulam în minte evenimentele după-amiezii. Oare el chiar credea toate lucrurile pe care mi le spusese azi? Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut Trevor?

Am oftat prelung și valuri de fierbințeală mi s-au iscat în pântec. Oare ce avea se întâmple? Voia să termine ceea ce începuse?

The Vengeful One, piesa formației Disturbed, răsuna dinspre terenul interior, unde în clipa asta Will, Damon, Kai și Michael jucau baschet. Se întuneca. Foarte curând, urmau să plece la casele lor.

Mi-am auzit telefonul vibrând, așa că i-am aruncat o privire. Pe ecran scria *Mama*.

— Bună! am răspuns.

M-am apucat să înfășor în folie din aluminiu farfuria cu mâncare. Doamna Crist insista mereu să îi duc mamei câte ceva de mâncat, ori de câte ori mâncam în casa familiei Crist.

— Bună, iubita mea! a ciripit mama, străduindu-se să pară vioaic.

De fapt, nu era deloc plină de energie, dar se străduia să păstreze aparențele, de dragul meu. În ciuda tranchilizantelor care o mențineau amorțită și a faptului că nu ieșea aproape niciodată din casă, știam că se simțea vinovată față de mine.

— Ajung acasă cât de curând, am anunțat-o.

Am pus farfuria pe masă și am ieșit din bucătărie.

— Ai chef să vedem un film astă-seară? am întrebat. Am putea să ne mai uităm o dată la *Thor*. Știi că-ți place ciocanul lui.

— Rika!

Am pufnit în râs. Intrând în sufragerie, am observat că fusese pregătită masa, pentru cină.

— Bun, atunci alege tu alt film, i-am propus. Noi încă n-am mâncat, dar, imediat ce terminăm, mă schimb și plec spre casă. Îți aduc și ție ceva de ronțait.

Știam că abia se atingea de mâncare. Apetitul ei devenise aproape inexistent.

Trevor mă dusese acasă ceva mai devreme, după-amiază. După ce verificasem dacă mama era bine, pornisem spre casa familiei Crist, ca să iau cina. Evident, mama era mereu bine-venită la ei, dar numai eu acceptam invitațiile lor. Nu voiau să mănânc singură, așa că mama, dintr-un sentiment de vinovăție, îmi dădea voie să iau masa la ei, ca să am parte de puțină conversație și veselie. Familia Crist era capabilă să-mi ofere ceea ce ea nu putea.

Cu timpul, începusem să vin aici pentru mai mult decât o simplă cină sau pentru a juca jocuri pe computer, cu Trevor.

Veneam ca să aud sunetul îndepărtat al unei mingi de baschet bubuind pe podea, pentru felul în care îmi vibra trupul și mi se

zbârlea tot părul atunci când Michael intra în cameră. În ciuda atitudinii din ce în ce mai posesive a lui Trevor, îmi plăcea să fiu aici, dacă și fratele său era prin preajmă.

Am auzit-o pe mama suspinând. M-am apropiat de oglinda atârnată pe perete.

— Nu-mi trebuie, a zis ea. Nu e nevoie să-mi aduci nimic. Mai bine ieși cu prietenii tăi.

Acordurile înfundate ale muzicii s-au stins brusc, iar eu am întors repede capul spre ușa sufrageriei. Voci și râsete răsunau în casă, tot mai aproape.

Am aruncat o privire în oglindă și mi-am aranjat gulerul uniformei de școală, asigurându-mă că cicatricea mea era bine ascunsă.

— Nu vreau să ies, i-am zis mamei, așezându-mă la masă.

— Vreau *eu* să ieși.

M-am aplecat peste masă, am înhățat o chiflă și mi-am pus-o pe farfurie, înainte să le ia băieții pe toate.

Am dat să protestez, numai că ea mi-a tăiat vorba, pe un ton neobișnuit de sever:

— Nu. E vineri seara. Du-te să te distrezi puțin. Eu mă descurc.

Oare era o încercare exagerată de a-și lua revanșa? Știa că ieșeam să mă distrez, chiar dacă nu atât de mult pe cât ar fi vrut ea.

— Foarte bine, am rostit târăganat. Îl sun pe Noah, să vedem...

M-am întrerupt când am auzit în hol larma iscată de băieți.

Pulsul mi s-a accelerat. Voci, râsete și urlete au izbucnit în încăperea. Simțeam în tălpi vibrațiile podelei.

M-am grăbit să închei conversația.

— Bine. O să văd ce planuri are Noah pentru seara așa, dar, dac-o să am nevoie de bani pentru cauțiune sau dacă o să vin acasă însărcinată, doar tu ești de vină.

— Am încredere în tine, a spus mama, amuzată. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Am închis și am pus telefonul pe masă.

Trevor a intrat primul în sufragerie. Venea din camera multi-media, unde probabil se așteptase să vin și eu, așa cum se întâmpla descori. Credea că avea dreptul să fie supărat pe mine, însă, indiferent ce își închipuia despre relația dintre noi doi, eram — în continuare — doar prieteni. Nu avea niciun drept să mă ia din catacombe. Și mă săturasem până peste cap de spectacolul pe care îl dădea, de față cu toată lumea, ca să arate că-i aparțineam.

S-a așezat lângă mine, ca de obicei, trăgându-și scaunul și trântindu-se pe el. Imediat, a început să-și umple farfuria.

Apoi a intrat doamna Crist, îmbrăcată cu un tricou și o fustă de tenis. Probabil se întorcea de la club. Mi-a zâmbit și mi-a pus mâna pe umăr.

— Ce mai face Christiane? m-a întrebat.

Am clătinat din cap, așternându-mi șervetul în poală.

— Bine. Ne-am apucat să ne uităm la toate filmele cu Chris Hemsworth.

A râs și a început să își pună mâncare în farfurie, în timp ce vocile zgomotoase umpleau camera.

— Afară s-a întunecat deja, a zis Will, cu răsuflarea tăiată.

Michael și cei trei prieteni ai lui au dat buzna în sufragerie. Inima mi-a tresărit și m-am crispat. Dintr-odată, sufrageria spațioasă părea mult mai mică.

Erau transpirați și gâfâiau. Veneau de pe terenul de baschet. Spațiul fusese adăugat casei la cea de-a paisprezecea aniversare a lui Michael, când mama lui înțelesese că fiul ei nu glumea cu baschetul, iar tatăl lui cedase. Michael adora sportul ăsta, spre marea neplăcere a domnului Crist.

— Nu te mai grăbi așa! a zis Damon, dându-i una după ceafă lui Will. Vreau să mă bucur de seara asta.

S-au năpustit asupra mesei, dominându-ne cu trupurile lor uriașe, au luat farfuria și au început să le umple cu mâncare,

ca niște lupi hămesiți, fără să le pese că noi, ceilalți, așteptam să vedem ce avea să ne mai rămână.

— Rika, toarnă-ți lapte cât încă mai poți, m-a îndemnat doamna Crist.

Amândouă am zâmbit larg. Doamna Crist îi spunea mereu bucătăresei să cumpere lapte cu ciocolată, pentru mine, dar de fiecare dată laptele dispărea înainte să apuc să gust din el.

M-am întins, am desfăcut repede capacul sticlei și mi-am turnat lapte cu ciocolată în pahar.

— Tata unde e? s-a interesat Trevor.

— Încă în oraș, din nefericire, i-a răspuns mama lui.

— Mda, sigur, a mormăit cineva, aproape de mine.

Am ridicat capul și l-am văzut pe Michael deasupra mea, întinzându-se spre laptele cu ciocolată.

Nu era un secret că tatăl lor avea mai multe amante. Mă rog, de fapt, era un secret. Unul cunoscut de toată lumea, dar despre care nu vorbea nimeni. Nici măcar Michael. Mama lui era singura persoană pe care știam sigur că nu voia să o supere. Tocmai de asta comentase în barbă.

— Uau! Grozav! s-a extaziat Will în fața piureului din cartofi dulci.

— Dă-mi și mie, a cerut Damon, întinzându-și farfuria spre Kai, care împărțea cu zgârcenie ouă umplute.

Nu se așezaseră. Probabil că voiau să ia mâncarea și să se ducă în camera multimedia, pentru mai multă intimitate. Fără îndoială, aveau de discutat despre planul pentru seara asta.

Numai că n-au ajuns departe.

— Stați jos cu toții, imediat! a ordonat doamna Crist, cu arătătorul îndreptat spre ei.

Băieții s-au oprit și au zâmbit, făcându-i pe plac și întorcându-se la masă.

Michael s-a așezat în capul mesei, pe locul tatălui său. Trevor stătea între mine și Michael.

Toată lumea a început să mănânce.

— Vreau să cred că n-am de ce să-mi fac griji pentru astă-seară, a rostit doamna Crist, pe un ton sever, luând furculița între degete și cercetând fețele băieților.

Michael a ridicat din umeri, fără să-i răspundă. A deșurubat capacul laptelui cu ciocolată și a băut direct din sticlă.

— Nu vă faceți griji. Oricum trebuie să mergem pe burtă, a spus Kai, amuzat. Dacă am face boroboațe și am ajunge la știri, Michael ar fi dat afară din echipa de baschet.

— Din nou, a completat Will, cu o expresie de mândrie în ochii lui verzi.

În timp ce alți adolescenți petreceau Noaptea Diavolului aruncând hârtie igienică pe acoperișurile caselor, înfigând cuie în cauciucurile mașinilor și zdrobind dovleci pe străzi, despre Călăreți se zvonea că își duceau farsele un pic mai departe.

Incendieri, spurgeri, vandalism și distrugere de bunuri — Călăreții erau învinuiți pentru toate astea. Dar niciodată nu existau dovezi, pentru că băieții purtau măști.

Numai că noi știam cine erau făptașii. Chiar dacă, cel mai probabil, și poliția știa, atunci când te naști binecuvântat cu un nume răsunător, când ai pile și avere, știi să te folosești de ele.

Damon Torrance, fiul unui mogul mass-media.

Kai Mori, fiu de bancher.

William Grayson al III-lea, nepotul senatorului Grayson.

Și Michael Crist, fiul unui dezvoltator imobiliar.

Poate că băieții nu luau în seamă rigiditatea și așteptările propriilor părinți, dar se bucurau de protecția oferită de reputația acestora.

— Nu-i așa că e bine să vă întoarceți acasă? a întrebat doamna Crist, tăind o foaie de salată. Îmi dau seama că e greu să fiți despărțiți, în timpul facultății.

— Chiar e greu, a confirmat Will, cu jale. Dar când sufletul meu simte nevoia unei îmbrățișări, îl sun pe unul dintre băieți.

Am strâns din buze, străduindu-mă să-mi maschez zâmbetul, iar Damon a pufnit, de cealaltă parte a mesei.

— La drept vorbind, a zis Kai, lăsându-se pe spătarul scaunului, mă gândesc să mă transfer la Westgate. La Braeburn mă plictisesc, iar Westgate are un lot mult mai bun de natație, așa că...

— Super! s-a amestecat Trevor. Dacă te transferi, tu și Michael o să vă puteți continua fra-gostea¹.

— Ooo! a exclamat în batjocură Will, privindu-l pe Trevor. Te simți lăsat pe dinafară? Hai la tata, dragălașule! O să-ți ofer eu puțină atenție.

S-a lăsat pe spate și s-a bătut cu palma pe coapsă, invitându-l pe Trevor să i se așeze în poală.

Am chicotit și am lăsat capul în jos când am simțit priviri asupra mea. Probabil că Trevor se uita chiorâș la mine. Nu îi suferea pe prietenii lui Michael.

Am început să mănânc, alegând să nu-l iau în seamă.

Când am ridicat ochii, am văzut-o pe bucătăreasa familiei Crist în pragul bucătăriei, ținând în mână receptorul telefonului fix și chemând-o pe doamna Crist.

— Mă scuzați, a zis ea, după care s-a ridicat, și-a împins scaunul deoparte și a ieșit din cameră.

Imediat, Trevor a țâșnit de pe scaun. Se uita încruntat la frate-său.

— Nu te apropia de ea! i-a ordonat Trevor.

Am închis ochii și am lăsat capul în jos. Stânjenea mi înfierbânta obrajii, mai ales că simțeam privirile tuturor îndreptate spre mine.

Dumnezeule, Trevor!

¹ În original, *bromance*. Termen prin care se ironizează o legătură foarte apropiată de prietenie între doi bărbați.

Pentru câteva clipe, nimeni n-a zis nimic. Judecând după tăcere și după încremenirea care domnea la masă, în timp ce eu îmi fixam farfuria, toată lumea aștepta reacția lui Michael.

— De cine să nu mă apropii? l-am auzit întrebând, într-un târziu.

Am înghițit în sec când au izbucnit râsete înfundate.

— De Rika, a mârâit Trevor. E a mea.

L-am auzit pe Michael pufnind în răs. Cu coada ochiului, l-am văzut împingându-și scaunul în spate și ridicându-se. Pe urmă și-a aruncat șervetul pe farfurie și și-a luat paharul cu lapte.

— Cine? a întrebat iar.

Will a lăsat capul în jos, râzând mai tare și zguduindu-se din tot corpul. Damon zâmbea larg, cu o expresie de îngâmfare.

Îmi venea să mă fac mică și să dispar. Replica lui Michael mă ustura.

Probabil că azi, în catacombe, pentru Michael fusesem o sursă de amuzament. O distracție de moment. Iar acum redevenisem un nimic, un obiect de ocolit atunci când treceam unul pe lângă celălalt, prin casă.

Trevor emana furie prin toți porii, iar eu priveam în gol. Băieții s-au ridicat de pe scaunele lor, râzând. Au ieșit din sufragerie, în urma lui Michael.

Nu eram sigură pe cine trebuia să fiu mai supărată: pe Trevor sau pe ei? Cel puțin Trevor știa ce voia. El nu se juca mereu cu mintea mea.

Trevor s-a așezat iar. Respirația găfâită îi făcea pieptul să se ridice și să coboare cu repeziciune.

Mi-am împins farfuria deoparte. Îmi pierise foamea.

— Trevor, eu nu sunt a ta. Nu sunt proprietatea nimănu.

— Ți-ai trage-o cu el cât ai clipi, dacă s-ar uita la tine de două ori.

M-am încruntat și am strâns din dinți. Mi se acrise să fiu șicanată. Împingându-mi scaunul în spate, am țâșnit în picioare și am ieșit în fugă din sufragerie.

Traversând antreul, am observat că ușa care dădea spre garaj era deschisă. Am ridicat privirea și l-am văzut pe Michael aruncându-i o geantă neagră lui Kai, care a așezat-o în Mercedes.

Și-a întors ochii spre mine și m-a privit printre gene. I-a lăsat în jos imediat, continuând să încarce bagajele în mașină ca și cum n-aș fi fost aici.

Am urcat repede scara și m-am năpustit spre camera mea. După ce am trântit ușa după mine, m-am oprit. Tremuram. Mi-am trecut degetele prin păr, străduindu-mă să nu plâng.

Simțeam nevoia să ies de aici.

Casa Crist începea să fie ca o cușcă. În permanență eram nevoită să mă apăr de unul dintre frați și, în același timp, să afișez o mască de indiferență față de celălalt. Și eu aveam nevoie de puțină distracție.

Noah. Fără îndoială, astă-seară avea să treacă pe la depozit. Mi-am zis că o să-l sun, ca să văd când plănuia să plece într-acolo.

Scotându-mi mocasinii și uniforma, am deschis un sertar al comodei și am scos câteva haine. Mi-am desfăcut sutienul și l-am lăsat să cadă pe podea.

Am tras pe mine un maiou și o pereche de jeanși. Îmi venea să urlu.

Ce jigodii erau cu toții!

Mi-am strecurat picioarele într-o pereche de pantofi de sport, am înșfăcat din dulap hanoracul negru și m-am grăbit să cobor. Auzeam curgând apa, în duș. Probabil că băieții se pregăteau de plecare.

Înșfăcându-mi telefonul și cheile de pe măsuța din antreu, am ieșit pe ușa din față, mi-am tras gluga pe cap și mi-am infundat mâinile în buzunarele din față ale hanoracului.

Era abia 30 octombrie, dar frigul devenise pișcător. Aproape toți copacii erau goi. Frunze maronii, portocalii, galbene și roșii împodobeau peluza. Doamna Crist nu-i punea niciodată pe grădinari să le măture. Știa că erau ultimele fărâme de culoare de care ne puteam bucura înainte de venirea zăpezilor, peste câteva săptămâni.

Răceala din aer m-a învăluit. Încetul cu încetul, în timp ce înaintam pe alee, am început să mă calmez.

Crengile impunătoare de deasupra, aidoma unor vene străbătând cerul, se contopeau și alcătuiau o boltă despuiată, moartă, deasupra aleii — o imagine care ar fi fost perfectă în oricare film al lui Tim Burton. Aproape că mă așteptam să văd un val sinistru de ceață plutind deasupra șoselei, apropiindu-se de mine.

Dovleci de Halloween, cu lumânări aprinse în interior, mărgineau aleea. Simțeam miros de lemn ars. În seara asta urmau să fie aprinse mai multe focuri. Unii savurau farsele de Halloween, iar alții voiau să fie părtași la ele.

Mai erau planificate și câteva petreceri, iar eu speram că Noah avea chef de distracție astă-seară. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

Ajungând la poarta mare, am vârât cheia în ușa alăturată, prin care orice pieton putea să intre sau să iasă fără să-l deranjeze pe Edward, portarul. Eu o foloseam deseori, din moment ce casa mea era îndeajuns de aproape ca să vin și să plec pe jos. O folosea și Michael, când se ducea să alerge.

Ușa mică s-a încuiat automat în urma mea. Am cotit la stânga și am pornit spre casă, pășind pe marginea șoselei.

Părul mi se revărsa de sub glugă, atârnându-mi pe umeri. Mergeam grăbită pe asfaltul negru. Se lăsase întunericul, dar drumurile nu erau total neluminate. Lămpile de pe gardul familiei Crist, montate de cealaltă parte a zidului din piatră, îmi mai domoleau

frica de a merge singură pe șosea. De cealaltă parte a șoselei nu exista nimic altceva decât pădure.

Atunci când ți-e frică, simțurile ți se ascut. Noaptea, licuricii par perechi de ochi, iar vântul suflând printre copaci poate să aducă a șușoteli. Am grăbit pasul, simțind cum frigul mi se strecura prin pantaloni.

Privind înainte, am zărit lumina unor faruri abătându-se pe asfaltul întunecat. M-am răsucit pe călcâie și am văzut o mașină care a încetinit și s-a oprit în spatele meu.

M-am încruntat. Inima a început să-mi bată cu putere în piept.

Ce naiba făceau? Erau pe contrasens.

Îmi țineam mâna streășină la ochi, ca să-i feresc de lumina strălucitoare a farurilor. Pășeam de-a-ndăratelea, pregătită să o rup la fugă dacă ar fi fost nevoie. Portiera din dreptul șoferului s-a deschis și o pereche de ghete negre au atins asfaltul.

Michael și-a făcut apariția în fața farurilor, îmbrăcat în jeans și în același hanorac pe care îl purtase azi, ceva mai devreme.

Ce pune la cale?

— Urcă în mașină! mi-a poruncit.

Stomacul meu a făcut un salt. *Să urc în mașina lui?*

Mi-am întors privirea spre geamurile mașinii, dincolo de care am zărit siluetele întunecate ale lui Kai, Will și Damon.

Mi-am luat inima în dinți. Îndurasem destule pe ziua de azi, din partea lui Michael. În sfârșit, se îndura să-mi adreseze mai mult de două vorbe, după care, la masa de seară, se răzgândea și se comporta de parcă nici nu știa cum mă cheamă.

— Nu te deranja, i-am zis sarcastic. Pot să ajung și singură acasă.

I-am întors spatele și am dat să-mi continui drumul.

— Nu acolo te ducem, mi-a zis el, cu voce sumbră.

M-am oprit și am întors capul, cu inima bubuindu-mi în piept. Părul lui șaten-deschis, încă ud după duș, sclipea în lumină. În ochi lui am zărit un licăr provocator.

Corupt

S-a apropiat de portiera din stânga, imediat în spatele locului de la volan, și a deschis-o.

Vocea lui înceată, ademenitoare m-a invitat:

— Urcă.

* * *

Mi-am înfipt degetele în coapse, străduindu-mă să nu mă foiesc în prezența celor patru băieți. Toți aveau peste un metru optzeci înălțime și mai mult de optzeci de kilograme. Siluetele lor mătăhăloase umpleau interiorul cufundat în beznă al SUV-ului.

Michael era în fața mea, la volan, iar Kai stătea în dreapta lui. Will era în dreapta mea. Îl simțeam sfredelindu-mă cu privirea.

Însă prezența lui Damon, în spatele meu, era cea care-mi zbârlea părul pe ceafă. M-am străduit să nu iau în seamă încordarea pe care o simțeam. N-am putut să mă împotrivesc. Până la urmă, m-am uitat peste umăr, în direcția lui.

Imediat, mi-a venit să mă ascund.

Ochii lui fără viață erau ațintiți asupra mea, iar dintre buze i se ridica o dâră de fum care-i plutea deasupra capului. Calmul lui desăvârșit mă înfricoșa. Își ținea brațele petrecute pe după spătarul scaunului. Și-a coborât bărbia, susținându-mi privirea.

Am întors repede capul la loc. Lângă mine, Will mesteca gumă și rânjea. Știa că, de spaimă, eram pe cale să fac pe mine.

M-am întrebat dacă ei știau de ce mă luase Michael cu mașina. Din difuzoare urla melodia *Let the Sparks Fly*, a formației Thousand Foot Krutch. M-am forțat să mă calmez respirând încet și profund.

Am traversat orașul, trecând pe lângă restaurante și locuri de întâlnire doldora de adolescenți, apoi am pătruns pe un drum de țară. După douăzeci de minute în care nu s-a auzit decât muzică zgomotoasă, Michael a oprit aparatul de radio și a virat

pe un drumeag întunecos, acoperit de pietriș. SUV-ul urca lent panta abruptă.

Unde naiba ne duceam?

Nu mai eram în Thunder Bay, dar nici prea departe de oraș. Nu mai fusesem niciodată aici.

Will s-a aplecat și a scotocit prin geanta neagră, aflată între picioarele lui, scoțând de-acolo măștile.

I-a aruncat-o lui Damon pe cea neagră, apoi l-a bătut pe umăr pe Kai și i-a întins-o pe cea argintie. I-a dat-o lui Michael pe cea roșie.

Will mi-a zâmbit. Ochii lui au scânteiat diavolește înainte de a-și potrivi pe față oribila mască albă.

Dumnezeule! Ce făceam aici?

Mă rugam în sinea mea să nu îi văd tăbărând pe vreun biet om care îi supăraseră din greșeală sau să-i văd jefuind un magazin de bijuterii. Nu auzisem să fi făcut ei astfel de lucruri, dar chiar nu aveam habar ce mă aștepta.

Totuși bănuiam că nu plănuiau să facem doar o pozna nevinovată, cum ar fi să umplem o mașină cu hârtie igienică sau să desenăm graffiti pe vreun indicator rutier.

Sau poate că nu era vorba despre „noi”. Poate că nu voiau să fac ceva *împreună* cu ei. Cine știe ce căutam eu aici? Poate că mă aleseră drept șofer de rezervă sau voiau să țin de șase.

Ori poate că mă aduseseră aici pe post de momeală.

— Hei, Michael! a spus Will. Ea nu are mască.

În oglinda retrovizoare, privirea mea a întâlnit-o pe a lui Michael. Pe buze îi juca umbra unui zâmbet.

— Ups! a exclamat el ironic, iar Kai a izbucnit în râs.

Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să nu-mi trădez agitația.

Corupt

Ne-am oprit pe o stradă care părea părăsită. M-am zgâit pe geam, cercetând casele vechi, dărâmate, părăginite și întunecate, cu ferestre sparte și acoperișuri năruite. Michael a oprit motorul.

— Ce e aici? am întrebat.

Trupul masiv al lui Damon s-a ridicat de pe bancheta din spate și l-a urmat pe Will afară din mașină. M-am pomenit singură.

I-am văzut pășind pe gazonul ponosit din fața unei case. Michael își pusese masca.

Să fi locuit cineva acolo? Locul părea părăsit, așa că de ce era nevoie să poarte măști?

Am șovăit câteva clipe, după care am oftat și am deschis portiera. Mi-am tras gluga hanoracului pe frunte, pentru orice eventualitate.

Vântul îmi spulbera părul în timp ce ocoleam mașina. Ridicând privirea, l-am văzut pe Will ducând geanta din pânză și intrând într-o casă, urmat de Damon și de Kai.

Casa nu avea ușă.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare și m-am oprit lângă Michael, care privea clădirea pe cale să se năruie. Își trăsesese gluga pe cap. O rază de lună evidenția profilul roșu al măștii. Înăuntrul casei am zărit lumini fugare. Probabil că băieții aveau lanterne.

Am strâns între degete cutiuța din buzunar, auzind cum zornăiau chibriturile înăuntru. Uitasem că o strecurasem acolo data trecută când îmbrăcasem hanoracul.

Michael a întors capul și s-a uitat la mine. Ochii lui erau ca două abisuri negre. Îmi simțeam inima cât un purice și aveam impresia că tocmai mă întorsese cineva cu capul în jos.

Masca aia blestemată!

A strecurat o mână în buzunarul meu, iar eu mi-am scos iute mâinile de acolo, întrebându-mă ce voia să facă. A scos cutia cu chibrituri și a ținut-o în palma întinsă.

— De ce ai astea la tine?

Pe urmă, la cină, de față cu Trevor, se închisese iar în sine. Exact ca înainte. Pentru el, nici măcar nu mă aflam în aceeași încăpere. Oare eu eram printre motivele pentru care el și Trevor nu se înțelegeau niciodată?

Dar apoi am scuturat din cap. *Nu*. Ar fi ridicol. Nu eram chiar atât de importantă pentru Michael. Problemele dintre el și Trevor aveau altă sursă.

A rămas tăcut, iar mie mi s-au înfierbântat obraji de rușine. Nu trebuia să fi spus una ca asta. Dumnezeuule! Chiar că eram un copil prostuț!

N-am mai așteptat ca el să-mi răspundă. Urcând mica pantă până în curte, am ajuns pe verandă. Am auzit-o scâncind ca un animal muribund sub greutatea noastră. Michael venea în spatele meu. Grăbindu-mă să intru în casă, i-am zărit pe băieți luminând interiorul cu lanternele lor și explorând încăperile.

Un miros neplăcut, înțepător, mi-a izbit nările. Am privit în jur, examinând vechea casă.

Era de nelocuit.

Mobilierul vechi, murdar și rupt era împrăștiat, iar în colțuri zăceau maldăre de resturi de lemn. Probabil că așteptau să fie întrebuințate ca vreascuri.

Toate geamurile erau sparte, iar când mi-am coborât privirea, am văzut gunoaie și băltoace pe podea, printre flacoane din sticlă, pipete și ace.

M-am strâmbat. Nu-mi plăcea deloc locul ăsta.

De ce-o fi vrut Michael să vină aici? Nu puteam să neg faptul că întunericul și pericolul erau foarte ispititoare, dar saltelele vechi și soioase de pe podea, pătate cu naiba știe ce, și acele murdare, împrăștiate peste tot...

Casa asta era urâtă. Nu voiam să fiu aici.

Am zărit în față o ușă deschisă. Când un fascicul de lanternă a dănuțit prin cameră, am reușit să disting graffiti pe un perete alb, dincolo de ușă. Părea să fie intrarea într-un beci.

Categoric nu vreau să merg acolo.

Deodată, a fost cât pe aci să cad grămadă când un trup a trecut pe lângă mine, izbindu-mi umărul.

— N-ar trebui să fii aici, m-a prevenit Will, mergând mai departe și privindu-mă peste umăr. Casa asta nu e un loc sigur. O fată a fost violată aici, acum câteva luni.

— Violată, a repetat batjocoritor Damon, întorcându-se spre mine și apropiindu-se foarte mult.

Imediat, m-am tras înapoi.

— A fost drogată și dusă jos, a continuat el, făcând un semn în spate, spre beci.

Entuziasmul îi sclipea în ochi.

Am înghițit în sec. O fată fusese violată aici? Frica mă sugruma.

— Da, a confirmat Kai. A fost legată, dezbrăcată la piele... Nici nu mai știu câți băieți au avut-o. Au stat la coadă până le-a venit rândul.

M-am răsucit pe călcâie, retrăgându-mă în direcția opusă. Kai s-a apropiat încet de mine, cu o expresie amenințătoare în ochi.

M-am ciocnit de altcineva și m-am oprit. Era Will. Ochii lui verzi erau înfierbântați. A înclinat capul spre mine, cu un gest de provocare.

Ce mama naibii făceau?

Am întors iute capul și am văzut că se apropia Damon. Ochii lui negri păreau abisuri căscate în întunericul măștii.

Kai a întrebat cu degajare:

— Cred că nici nu i-au prins pe toți, nu-i așa?

— Nu, a răspuns Will. Mai sunt câțiva în libertate.

— Vreo patru, a rostit vocea amenințătoare a lui Michael.

S-a apropiat și el. Acum, între cei patru, eram prinsă ca într-o capcană.

Rabat! Plămâni mi s-au golit de aer, inima a început să-mi bubuie în piept. Am zărit salteaua soioasă de pe podea.

Am simțit gust de fiere.

Dintr-odată, au izbucnit în râs. Ridicând privirea, i-am văzut hohotind și îndepărtându-se de mine.

— E o casă unde se adăpostesc drogații, nu violatorii, mi-a explicat Michael. Poți sta liniștită.

Fusese o glumă? Mi-am încrucișat brațele la piept, încruntată.

Nemernicii!

Stomacul mi se strânsese ghem. Am inspirat profund de câteva ori, ca să-mi stăpânesc agitația.

I-am urmărit cum turnau benzină pe pereți, pe podele și pe mormanele de gunoaie. Chiar dacă nu trebuia să fii un geniu ca să ghicești ce urmau să facă, mi-am păstrat îngrijorarea pentru mine. Nu-mi dădeam seama dacă începusem să mă distrez, dar nici nu voiam să protestez sau să încerc să-i opresc, pierzând astfel avantajul pe care, cumva, îl câștigasem.

— Dați-i foc! a strigat Michael. E vremea să facem curat.

Au venit cu toții lângă mine, stând cu fața spre casă, și au aprins chibrituri. Strălucirea micilor flăcări lumina măștile.

Ochii căprui ai lui Michael au sclipit în lumină, iar mie mi-a stat inima în loc.

Vârând mâna în buzunar, am scos cutiuța de chibrituri și am aprins un băț, privind cum mica explozie mistuia măciulia.

Am zâmbit în sinea mea, plimbându-mi privirea peste toate porcăriile de pe podea și gândindu-mă la toate relele care probabil se înfăptuiseră în casa asta. După câte resturi de droguri zăceau pe jos, am presupus că aici se petrecuseră și lucruri violente. Probabil că fuseseră maltratați mulți.

Poate chiar și copii.

Am întors capul și am observat că Michael mă privea atent. Răsucindu-mă spre stânga, am constatat că Damon și Kai se zgâiau la mine. Will ținea ridicat un telefon mobil — evident, filma.

Apoi am privit drept înainte, știind ce așteptau.

Am aruncat bățul de chibrit. A izbucnit o flacără înaltă de un metru, lângă perete. Simțeam pe piele fierbințeala flăcărilor.

Băieții au aruncat bețele aprinse, iar căsuța s-a prefăcut într-un infern galben și roșu. Zâmbeam.

— Iuuu-huu! a ovaționat Will, filmând cum fiecare centimetru pătrat al livingului era cuprins de flăcări.

Ne-am răsucit cu toții și am ieșit din casă. Damon ducea geanta din pânză, iar Will era ocupat cu immortalizarea spectacolului.

Oare era prudent să filmeze? La urma urmei, nu vrei să existe dovezi atunci când încalci legea.

— Sună acum!

Michael i-a aruncat un telefon lui Kai. Tropăiam cu toții pe trepte.

Kai a luat mobilul și s-a îndepărtat, iar eu mi-am rotit repede privirea în jur, având grijă să-mi feresc chipul și să mă asigur că nu existau martori.

Împrejurimile păreau pustii.

Kai s-a îndepărtat câțiva metri, și-a ridicat masca pe frunte și a început să poarte o conversație la telefon.

— Tu știi ce vrei să faci în seara asta? l-a întrebat Michael pe Will.

Will a închis telefonul, oprind înregistrarea, după care l-a vârat în buzunar.

— Încă nu.

Damon a trecut pe lângă el și a pus geanta pe bancheta din spate a mașinii lui Michael.

— În regulă. Ne ocupăm de Kai, apoi de Damon, i-a zis Michael. Până terminăm cu ei, gândește-te și găsește ceva. Să se gândească?

Și atunci m-am prins. Kai, Damon și, pe urmă, Will. Deci Michael terminase.

M-am întors spre casă. Flăcările erau vizibile prin ferestrele de la etaj.

— Prin urmare în Noaptea Diavolului fiecare dintre voi face câte o farsă, iar asta a fost a ta, am declarat eu. De ce? l-am întrebat pe Michael.

I-am văzut ochii privindu-mă prin mască și m-am întrebat de ce nu și-o scosese deloc. Ceilalți și le scosera după ce terminaseră „treaba”.

— Nu suport drogurile și nici casele unde se adăpostesc drogații. Drogurile sunt ca o cârjă pentru cei prea ignoranți ca să se autodistrugă singuri.

— Ce vrei să spui? m-am mirat, ridicând din sprâncene. În primul rând, de ce ar vrea cineva să se autodistrugă?

Mi-a susținut privirea. Pentru o clipă, am avut impresia c-o să-mi răspundă la întrebare, dar apoi a pășit pe lângă mine și s-a apropiat de mașină.

Am clătinat din cap, dezamăgită că nu înțelesesem ce încerca să-mi spună.

— Hai să mergem! a răcnit Michael.

Toată lumea s-a urcat în SUV.

Am mai aruncat o privire spre casa care lumina cerul nopții. Speram că apelul telefonic al lui Kai fusese către pompieri.

Michael era la volan. Am deschis portiera din spatele lui, pregătindu-mă să-mi ocup locul, dar m-am pomenit smucită în spate, iar ușa s-a trântit în fața mea.

Mi s-a tăiat respirația. Înainte să mă dezmeticesc, m-am trezit izbită de mașină.

— De ce te-a luat și pe tine?

Damon mă privea încruntat. Mă simțeam năucă.

— Poftim? am icnit eu.

— Și de ce te-a dus azi în catacombe?

Ce îl apucase?

— De ce nu-l întrebi pe el? am ripostat. Poate că s-o fi plicisit.

— Ce-ați discutat voi doi despre ziua de azi? m-a întrebat, privindu-mă furios.

Care naiba era problema lui?

— Ai obiceiul să interoghezi orice om cu care Michael stă de vorbă? am contraatacat.

Și-a apropiat brusc fața de a mea, vorbindu-mi într-o șoptă mârâită.

— Până acum nu l-am mai văzut să țină de mână vreă fată, la o petrecere cu sex. Și nici să ia pe cineva cu el, în Noaptea Divolului. Asta e treaba noastră. Tu ce cauți aici?

Am rămas tăcută, strângând din dinți. Habar nu aveam ce să spun și ce să cred. Când Michael mă luase în SUV, avusesem impresia că Damon, Will și Kai erau la curent cu decizia lui.

Oare Will și Kai erau la fel de supărați?

— Să nu te crezi specială, a rostit Damon, pe un ton batjocoritor. Multe fete trec pe la el, dar niciuna nu ajunge să-l păstreze.

I-am înfruntat privirea, având grijă să nu pară că șovăiam.

— Rika! m-a strigat Michael. Vino încoace.

Damon m-a mai țintuit cu privirea câteva clipe, după care s-a retras, dându-mi drumul. Am tras aer în piept. Inima mea bătea ca o tobă. Am ocolit mașina prin spate, ca să ajung lângă Michael, pe locul din dreapta.

A deschis portiera și a urcat, aruncându-și masca spre Will. Apoi și-a întors privirea spre mine.

Deci nu el conducea?

— Vino! m-a chemat Michael, întinzându-mi mâna.

M-am apropiat încet și am icnit când m-a tras în mașină, în poala lui.

Ce? Mi-am petrecut repede un braț pe după gâtul lui, ca să-mi țin echilibrul. Fundul mi se sprijinea de coapsele lui.

— Ce faci? l-am întrebat, șocată.

— Avem nevoie de spațiu în spate, a răspuns, închizând portiera.

— Pentru ce?

A oftat exasperat.

— Ție nu-ți tace gura aia afurisită niciodată?

L-am auzit pe Kai pufnind în râs. Kai a răsucit cheia în contact.

De ce făcuseră schimb de locuri? Aș fi putut să stau și în poala lui Kai.

Evident, nu mă plângeam de aranjamentul ăsta.

L-am lăsat pe Michael să mă tragă spre el, lipindu-mi spina-re de pieptul lui. Savuram senzațiile care mi se rostogoleau pe sub piele.

Își sprijinise o mână pe coapsa mea, în timp ce scria ceva pe telefon cu cealaltă. Degetul lui mare alerga pe ecran.

— Hai să plecăm! i-a zis lui Kai. Mai repede.

Când mașina a demarat, zâmbeam cu gura până la urechi. Nu știam ce naiba urma, dar, dintr-odată, mă distram de minune.

CAPITOLUL 9

ERIKA

ÎN PREZENT

Antropologia culturii tinerilor.

Am intrat în clasă, pregătită pentru curs

În puținii mei ani de viață, aflasem destule despre cultura tinerilor: în liceu, Călăreții și ierarhia dictată de ei, mentalitatea de turmă, inițierile noilor jucători din echipa de baschet și tot ceea ce se petrecea în catacombe.

Știam că băieții țeseau intrigi în aceeași măsură ca fetele, precum și faptul că toți eram, cumva, reflectări ale părinților noștri. Printre adolescenți existau câțiva lideri și numeroși adepți, iar realitatea era că nu puteai fi puternic decât dacă nu erai singur.

Mai era și Noaptea Diavolului, când mare parte din orașul nostru închidea ochii și le permitea tinerilor să se dezlănțuie pentru o noapte, săvârșind fapte dubioase.

În Thunder Bay, cultura tinerilor era ca un cuib de șerpi. Trebuia să pășești ușor, fără mișcări bruște, fiindcă altfel te trezeai atacat. Firește, regula asta nu se aplica dacă erai unul dintre Călăreți.

Pe de altă parte, nu însemna că eu cunoșteam cu adevărat cultura tinerilor. Populația orașului meu natal era, în mare măsură, înstărită și bine încheșată. În altă parte, lucrurile nu stăteau

neapărat la fel. Ce pericol ai fi putut reprezenta dacă nu aveai bani, legături și un tătic care să te scoată din bucluc?

Asta încercam să aflu. Fără numele meu de familie și fără banii părinților mei, fără legăturile mele și protecția pe care mi-o ofereau, de ce eram capabilă?

De asta părăsisem Universitatea Brown și pe Trevor, precum și cultura cu care ajunseseam să mă obișnuiesc. Voiam să aflu dacă eram lider sau discipol. Și mă îndoiam că voiam să mă opresc înainte de a dovedi că făceam parte din prima categorie.

Am coborât treptele mochetate ale amfiteatrului și am cercetat cu privirea scaunele cafenii, în căutarea unui loc unde să mă așez. Era destul de dificil.

Sala fusese concepută pentru a găzdui cel puțin o sută de studenți, iar în clipa asta era ticsită. Când mă înscrisesem la cursul acesta, mi se spusese că se ținea doar o dată la doi ani, așa că, din câte se părea, mulți studenți voiau să fie prezenți.

Am văzut câteva locuri libere ici-colo și am încremenit când am zărit o fată cu păr șaten, lung și mătăsos, îmbrăcată într-un cardigan bej, subțire. După ce am mai coborât câteva trepte, am aruncat o privire spre profilul ei și, recunoscând-o, m-am oprit.

Am ezitat, cu mâna pe cureaua genții mele în stil poștaş. Nu prea doream să stau lângă ea.

Numai că, privind în jur, am văzut că sala se umplea. Mai erau câteva locuri goale pe rândul ei, așa că nu trebuia să stau chiar lângă ea.

Am pășit de-a lungul rândului, strecurându-mă pe lângă picioarele celorlalți studenți. M-am așezat, lăsând un loc liber între mine și tipul din dreapta, precum și între mine și fata din stânga.

Mi-a aruncat o privire și mi-a adresat un mic zâmbet. I-am răspuns la fel.

Am deschis discuția:

— Hei, tu erai cu Michael acum câteva seri, nu? La lift. N-am avut ocazia să facem cunoștință.

I-am întins mâna. Ea a mijit ochii, părând nedumerită.

Însă apoi s-a destins, a dat aprobator din cap și mi-a luat mâna într-a ei.

— Așa e! Tu ești iubita fratelui mai mic.

Am pufnit în râs, dar nu m-am sinchisit s-o corectez. Nu era nevoie să știe amănunte despre viața mea.

— Mă cheamă Rika, m-am prezentat eu. De fapt, Erika, dar toată lumea îmi spune Rika.

— Rii-ka? a repetat ea, strângându-mi mâna. Bună! Eu sunt Alex Palmer.

Am dat din cap, desprinzându-mi mâna dintr-a ei și răsucindu-mă din nou spre catedră.

Profesorul Cain a intrat în amfiteatru. Avea părul cărunt, purta ochelari și costum maro. A început imediat să scoată din geantă tot felul de hârtii și a pregătit proiectorul. Mi-am lăsat geanta pe podea, mi-am scos iPad-ul și l-am proptit astfel încât să pot lua notițe.

Am încercat să privesc drept înainte, dar nu mă puteam abține să o studiez pe Alex cu coada ochiului. Era cu adevărat frumoasă. Ochii ei verzi păreau exotici și sfredelitori. Pe sub cardiganul desfăcut purta un maiou și o pereche de blugi mulați. Avea un corp ireproșabil, sexy, iar pielea ei bronzată strălucea.

Mi-am petrecut părul pe după urechi, coborându-mi privirea spre propriile haine. Pantaloni negri, mulați, cizme din piele maro, până la genunchi, și o bluză albă, foarte largă, cu o eșarfă vișinie legată lejer la gât.

Am oftat. N-avea importanță. Chiar și să mă fi îmbrăcat mai sexy, tot n-aș fi putut să arăt ca ea.

— Mișcă-te! a poruncit o voce groasă.

Am ridicat capul și imediat am simțit un gol în stomac când l-am văzut pe Damon Torrance în picioare, lângă mine.

Ce mama naibii?

O privea chiorâș pe Alex. Părul lui negru strălucea de gel. Purta un tricou la fel de întunecat ca părul și ochii lui.

Am auzit-o foindu-se și am întors capul. Și-a strâns lucrurile și s-a mutat cu câteva locuri mai încolo.

Am rămas cu gura căscată de uimire, apoi am mijit ochii la el.
— Ce naiba faci? l-am luat la rost.

Fără să mă bage în seamă, a trecut pe lângă mine, atingându-mi ușor picioarele, și s-a așezat în stânga mea, pe locul lui Alex.

— Bună, Rika! Ce-ai mai făcut în ultimul timp?

Întorcând capul spre dreapta, l-am văzut pe Will Grayson, care tocmai se așeza pe scaunul de lângă mine.

Și-au ocupat amândoi locurile, iar eu m-am simțit de parcă aș fi fost flancată de ziduri. Nu mai vorbisem cu ei de trei ani. Neștiind ce naiba se petrecea, am preferat să privesc fix înainte.

Déjà vu. Ei erau aici. Știau că locuiam în Meridian City. Mi s-a zbârlit părul de pe brațe. Parcă m-aș fi întors în timp, acum trei ani.

Am strâns pumnii. Profesorul a rămas în picioare, în fața studenților.

— Bună ziua tuturor! ne-a salutat, frământându-și cravata între degete. Bine ați venit la cursul de Antropologie a culturii tinerilor! Eu sunt profesorul Cain și...

Am întors privirea. Vocea profesorului s-a estompat când am simțit brațul lui Damon pe spătarul scaunului meu.

Cain continua să vorbească. Simțeam groaza ca pe o cărămidă în stomac.

— Ce e cu voi? i-am întrebat, cu voce scăzută. Ce căutați aici?

— Am venit la curs, a răspuns Will, voios.

— Sunteți înscriși la universitatea asta? am cerut să aflu, privind-l cu neîncredere, apoi m-am răsucit spre Damon.

Ochii lui atât de reci, dar și atât de învăpăiați în același timp, erau îndreptați spre mine, ca și cum profesorul și sala nici n-ar fi existat.

— Păi, am pierdut ceva timp, a rostit Will gânditor. Să știi că am fost un pic dezamăgit că n-am primit nicio scrisoare de la tine cât am lipsit. În ultima seară când am fost în libertate, ne-am distrat cu toții de minune, nu-i așa?

Nu. Nu ne distraserăm de minune. Am inspirat adânc și am închis grăbită iPad-ul, aplecându-mă să-mi iau geanta. Eram pregătită să plec.

Numai că Will m-a apucat de încheietură, trăgându-mă spre el.

— Stai aici!

Deși tonul era lejer, îmi dădeam seama că fusese un ordin.

— Ne-ar prinde bine o prietenă în grupă.

Mi-am smucit mâna. Mi-am împins pupitrul într-o parte, mi-am înșfăcat lucrurile și am țâșnit de pe scaun.

Atunci însă Damon m-a prins de partea din spate a bluzei. Mi-a stat inima în loc pentru o clipă, când m-a tras înapoi pe scaun și mi-a șoptit câteva cuvinte:

— O dată dacă te mai ridici, o omor pe maică-ta.

Am făcut ochii mari și parcă am uitat să respir. Frica îmi pârljolea pielea. *Poftim?*

Un tip așezat pe rândul din fața noastră a întors capul, probabil prinzând din zbor replica, și ne-a privit îngrijorat, cu sprâncelele împreunate.

— Tu la ce mama dracului te uiți? l-a repezit Damon, încrunându-se.

Băiatul a făcut o mutră speriată și s-a răsucit repede cu fața spre profesor.

Doamne, Dumnezeu! Mi-am lăsat lucrurile să cadă pe podea și am rămas pe loc, străduindu-mă să-mi dau seama ce era de făcut. Oare glumise? De ce spusese așa ceva?

Deodată, mi-am adus aminte că mama nu era acasă. În weekendul trecut încercasem de mai multe ori să o sun. Apoi, acum vreo două zile, primisem în sfârșit un SMS de la ea, în care îmi scria că avea să plece pentru o lună, împreună cu doamna Crist, pe iahtul acesteia. În clipa asta, era în drum spre Europa, iar menajera noastră profitase de ocazie ca să-și viziteze familia, plecând din oraș. Casa era complet goală.

Am răsuflat ușurată și m-am relaxat. N-avea cum să se atingă de ea, chiar și să fi vrut. În orice caz, nu acum. Doar încerca să mă sperie.

Brațul lui mi-a șerpuit din nou în jurul gâtului și m-a smucit pe spate, lipindu-mă de scaun. Am înțepenit când m-a tras mai aproape de el.

— Tu n-ai făcut niciodată parte din grupul nostru, i-am auzit în ureche șoapta furioasă. Ai fost doar o păsărică luată de crescut.

Și-a plimbat cealaltă mână pe interiorul coapsei mele, strângându-mi carnea între degete.

Am scâncit șocată, pe urmă i-am apucat mâna și am smuls-o de pe mine. A dat să mă apuce iar, dar m-am strâmbat la el și l-am plesnit peste mână.

— Ce naiba se întâmplă acolo, în spate? a întrebat profesorul. Simțeam privirile celorlalți îndreptate spre noi.

— Ne scuzați, domnule, a zis Damon, netezindu-și poalele tricoului negru. I-am tras-o zdravăn azi-dimineață, dar tot nu-și poate ține mâinile acasă.

Hohote de râs au izbucnit în sală, iar lângă mine am auzit chicotul satisfăcut al lui Will.

Mi s-au înfierbântat obrajii de rușine, dar jena pe care o simțeam nu era nimic în comparație cu furia care creștea în mine.

Ce naiba voiau? Toate astea n-aveau nicio noimă. *Astea* erau ale mele. Școala, sala de clasă, șansa asta nouă de a fi fericită... Să mă ia naiba dacă aveam de gând să mă las alungată de ei!

Profesorul ne-a săgetat cu o privire iritată, după care și-a continuat prelegerea despre tehnologie și impactul ei asupra tinerilor. Will și Damon s-au lăsat pe spătarele scaunelor, tăcuți.

Nu mă puteam concentra.

Trebuia să rezist doar până la sfârșitul cursului. Trebuia să ies de-aici și să mă întorc în apartamentul meu și...

Și ce?

Cui să mă plâng? Lui Michael?

Michael. El locuia în Delcour, la doar un etaj distanță. Băieții aveau să apară pe acolo. Frecvent, probabil.

Mama mă-sii!

După anii petrecuți în pușcărie, aș fi crezut că în clipa asta erau hăt-departe, recuperând libertate de care nu avuseseră parte atâta amar de timp.

Și totuși iată-i aici. Li se părea mai distractiv să fie în preajma mea?

Ochii mei au poposit pe tatuajele de pe brațul stâng al lui Will. Nu le avusesese ultima oară când îl văzusem. Privindu-l cu coada ochiului pe Damon, am observat că brațele lui încă erau lipsite de tatuaje. Nu știu de ce mă mai întrebam dacă băieții ăștia se schimbaseră. De un lucru puteam fi sigură. Erau aceeași.

Au trecut mai multe minute până când, în cele din urmă, Damon și-a petrecut iar brațul pe după spătarul scaunului meu. Am rămas impietrită, străduindu-mă să-mi concentrez privirea și auzul către prelegerea care începea să semene cu o tiradă.

— Problema generației voastre, a declamat profesorul, înfundându-și mâinile în buzunare, este credința exacerbată că toate vi se cuvin. Le pretindeți și vreți să le primiți imediat. De ce să înduri dulcile chinuri ale urmării unui serial de televiziune,

doar ca să descoperi marea revelație pe care ai așteptat-o atâția ani, când poți pur și simplu să aștepti până când serialul este disponibil pe Netflix și să vezi toate cele cincizeci de episoade în trei zile, nu?

— Exact! a izbucnit un tip din capătul opus al sălii. Mai multă inteligență, mai puțin efort.

Toată lumea a râs la gluma băiatului.

Credința exacerbată că toate ni se cuvin? Poftim?

— Am visat la buzele tale, mi-a șoptit Damon la ureche, readucându-mă în prezent. Ai învățat s-o sugi, Rika?

M-am scuturat de oroare și mi s-a întors stomacul pe dos. Damon m-a tras iar către el.

Face pe nebunul cu tine, atât. Nu-i da atenție.

— Dar munca susținută clădește caracterul, l-a contrazis profesorul pe student. Nu te naști bucurându-te de respect și de stimă. Prin eforturi înveți ce înseamnă răbdarea și valorile.

M-am străduit să fiu atentă, însă, deodată, răsufletarea mi s-a poticnit în gât. Mâna lui Damon m-a apucat de păr, chiar la rădăcină, ținându-mă strâns și silindu-mă să stau nemișcată.

— Pentru că, atunci când o să mi-o îndes pe gâtul tău — mi-a șoptit el —, ar fi cazul să știi cum să te porți cu ea.

Mi-am smucit capul, mârâind. *Obsedatul naibii!*

— Nimic de valoare nu se obține ușor, a intervenit o fată, susținând ideea profesorului.

— Exact, a aprobat-o el, îndreptând entuziasmat un deget spre ea.

Dumnezeule! Mi-am frecat fața cu palmele, nereușind să țin pasul. Voiam să spun ceva, dar nu reușeam să-mi amintesc ce anume.

Fir-ar să fie! Despre ce vorbea profesorul?

Am oftat, clătinând din cap.

— Da, spune! l-am auzit pe profesor.

Când am remarcat că nimeni nu zicea nimic, iar Will și Damon rămăseseră nemișcați, am ridicat încetișor capul și am văzut privirea lui Cain îndreptată spre mine.

— Eu? m-am mirat.

Nu spusese nimic.

— Pari nemulțumită. N-ai vrea să contribui la discuție, în loc să le distragi atenția celorlalți colegi, împreună cu iubiiți duminică?

Mi s-a făcut inima cât un purice. Will râdea pe îndelete, lângă mine. Damon tăcea.

Îmi închipuiam ce credeau toți.

M-am uitat în jur, încercând să-mi amintesc despre ce naiba vorbea profesorul, și apoi, brusc, mi-a răsărit în minte primul lucru la care mă gândisem înainte ca Damon să-mi șoptească la ureche.

— Dumneavoastră...

Am inspirat adânc și l-am privit în ochi pe profesor.

— Dumneavoastră vorbiți despre o generație nerecunoscătoare, despre tineri ale căror vieți gravitează în jurul tehnologiei datorate de generația dumneavoastră. Pur și simplu nu... — am ezitat o clipă —, pur și simplu nu mi se pare o perspectivă utilă.

— Explică.

Mi-am îndreptat spinarea și m-am aplecat în față, cât mai departe de mâinile lui Damon.

— Ei bine, e ca și cum v-ați duce copilul la o reprezentanță auto, ca să-și cumpere o mașină, și v-ați supăra când își alege una. Nu cred că e corect să-i învinovați pe ceilalți pentru că se folosesc de avantajele care le sunt puse la dispoziție.

Vorbind despre generația mea, Cain pomenise de „credința exacerbată că toate ni se cuvin”, însă acest subiect era mult mai complex.

— Da, dar ei nu apreciază la adevărata valoare avantajele de care au parte, a plusat profesorul.

— Fiindcă pentru ei nu sunt avantaje, am ripostat, simțindu-mă încurajată. Pentru ei e o normalitate, fiindcă sistemul lor de referință diferă de cel din timpul tinereții dumneavoastră. Și noi o să spunem că e un avantaj atunci când copiii noștri vor avea lucruri pe care noi nu le-am avut, când eram de vârsta lor. Dar, pe de altă parte, pentru ei nu vor fi avantaje. Vor fi normalitate.

Damon și Will nu se clineau.

Am continuat:

— Și, mai mult decât atât, discuția asta nu e utilă, pentru că n-o să schimbe nimic. Vă supărați din cauză că generația dumneavoastră i-a dăruit generației mele un avans tehnologic, după care ne învinuiți pentru realitatea augmentată? A cui e responsabilitatea?

Will a pufnit încet în răs, lângă mine, în timp ce toți ceilalți din sală, inclusiv Damon, păstrau tăcerea, parcă așteptând urmarea.

Profesorul Cain m-a privit atent, mijind ochii. O tăcere apăsătoare învăluia încăperea, făcând-o să pară din ce în ce mai mică.

Simțeam că toată lumea era cu ochii pe mine.

Cu toate că mă așteptam să mă înroșesc de rușine, nu s-a întâmplat așa. În schimb, pielea mă furnica din pricina adrenalinii. În timp ce îl priveam pe profesor, am fost nevoită să-mi stăpânesc zâmbetul.

Ce bine mă simt!

N-am lăsat ochii în jos. Nu m-am înroșit. Nu mi-am cerut scuze.

Mi-am asumat propria opinie.

Încrucișându-mi brațele la piept, m-am sprijinit de spătarul scaunului.

— V-a întrebat ceva, a zis Damon cu voce tare, făcându-l pe Cain să rămână cu gura căscată.

Am clipit, mirată. Ce naiba urmărea?

Cain n-a răspuns. S-a mulțumit să își îndrepte spatele și s-a întors la catedră.

— Haideți să ne gândim la subiectul acesta și să-l discutăm data viitoare, a rostit, așifșând un zâmbet silit și eschivându-se de la discuție. Și nu uitați tema de lectură publicată pe site-ul meu. S-o pregătiți pentru miercuri!

Studentii au început să se ridice, iar eu n-am stat pe gânduri. Mi-am înșfăcat iPad-ul, grăbindu-mă s-o șterg, însă Damon m-a oprit, ridicându-se de pe scaunul lui și aținându-mi calea.

— Nimeni nu-și face de cap cu tine, în afară de noi, m-a avertizat, cu un zâmbet sinistru.

Am strâns din dinți, îndesându-mi lucrurile în geantă și ridicându-mă brusc de pe scaun.

După cât timp fuseseră în închisoare, după tot ce pierduseră, tocmai de asta aveau chef acum, când se întorseseră? Să se lege de mine?

Mi-am atârnat geanta de umăr și i-am aruncat o privire aspră. — Stai cam nașpa cu simțul umorului, am mârâit printre dinți. E un pic cam devreme pentru farsele din Noaptea Diavolului. Dacă o mai ameninți o dată pe mama, chiar și în glumă, sun la poliție.

M-am întors și am dat să plec, dar Damon m-a înșfăcat de ceafă și m-am pomenit izbită de pieptul lui. Am icnit. Studentii continuau să se reverse spre ieșire, părând să nu observe ce se petrecea.

— Cine a spus că am glumit? a șoptit Damon, cu buzele foarte aproape de obrazul meu.

Am simțit în spate apăsarea unui trup și mi-am dat seama că era Will, care mă încolțise.

Mi-am ridicat privirea spre Damon.

— Ce vrei? l-am întrebat, sfidătoare. Hm?

S-a lins pe buze și am simțit în ceafă răsufarea lui Will.

— Orice-aș vrea, a zis el, batjocoritor, cred că o să obțin. Am clătinat din cap, simulând plictiseala.

— Un copil poate să smulgă picioarele unui păianjen, l-am ironizat. Ce altceva mai știi să faci?

— O să ne distrăm de minune împreună, Rika.

Mi-a dat drumul, iar eu l-am imbrâncit imediat, m-am răsucit pe călcăie și mi-am făcut loc pe lângă Will. Am urcat grăbită treptele, trecând în viteză pe lângă ceilalți studenți, ca să mă îndepărtez, și fășnind afară, pe coridor.

Ce naiba se întâmpla?

Will, Kai și Damon ieșiseră din închisoare, erau cu toții în Meridian City, iar Will și Damon umblau după mine. Pentru ce?

Nu făcuseră destule rele acum trei ani? Nu se învățaseră minte? Primiseră ceea ce meritau, și nu puteam spune că îmi părea rău. O dăduseră în bară și mă enervaseră, așa că nu prea simțeam compasiune pentru ei.

Îmi doream doar să fi renunțat cât timp au avut ocazia. Mă crezuseră o pradă ușoară, având impresia că tăcerea mea era un semn de slăbiciune, însă nu mai eram jucăria lor.

Era cazul să-și vadă de treburile lor. Azi nu mai aveam alte cursuri, așa că am ieșit la repezeală din campus și am traversat în grabă parcul, în drum spre apartamentul meu, aflat la câteva străzi distanță, în orașul aglomerat.

Intrând în Delcour, am remarcat-o pe Alex, fata de la curs. Aștepta în fața liftului. M-a întâmpinat, întorcându-se spre mine și ridicându-și ochelarii de soare pe creștet.

— Salut! Ești bine?

Probabil că se referea la Damon și Will.

I-am adresat un zâmbet palid.

— Cred că da. Am învățat la aceeași școală cu ei și eram foarte curioasă să aflu ce s-a ales de capul lor. Acum nu-mi doresc decât să fiu din nou invizibilă pentru ei.

— Eu nu-i cunosc chiar atât de bine pe Damon și pe Will, a declarat ea, dar un lucru pot să-ți garantez: n-ai fost niciodată invizibilă pentru ei.

Am săgetat-o cu privirea și am observat că mă măsoară din cap până-n picioare.

Îi cunoștea?

Ei bine, probabil că avea sens. Dacă se întâlnea cu Michael, era normal să-i fi cunoscut prietenii.

Că tot veni vorba...

— Nu trebuie să iei celălalt lift ca să ajungi în apartamentul lui? am întrebat-o, arătând cu degetul mare în spatele meu, peste umăr, către ascensorul privat al lui Michael.

— În apartamentul cui?

— Al lui Michael.

S-a auzit clinchetul ascensorului. Ușile s-au deschis. Alex a intrat în cabină, iar eu am urmat-o, absentă.

— Nu acolo mă duc, mi-a răspuns. Eu locuiesc la etajul al șaisprezecelea.

A apăsat butonul cu numărul șaisprezece, iar ușile s-au închis lent.

Locuia în clădirea asta.

— Aha! am exclamat. Ei, presupun că e convenabil că stai aici, dat fiind că te vezi cu el.

— Mă văd cu mulți băieți.

Am ridicat din sprâncene. *Aaaaaa*. Ce mai însemna și asta?

Am întins mâna și am apăsat pe butonul cu numărul douăzeci și unu. Liftul se apropia de prima oprire.

— Și cu fete, a adăugat ea, pe un ton impertinent. Am incremenit. Îi simțeam privirea în ceafă.

— Ți plac fetele? m-a întrebat nonșalant.

Un hohot de râs mi s-a oprit în gât.

— Păi..., am bâiguit, cu voce sugrumată. Nu mi-a trecut nici-odată prin minte așa ceva.

Fir-ar să fie! Trebuia să-i recunosc meritele. Se pricepea să-mi distragă atenția.

A întors capul spre ușa liftului, cu un zâmbet superior.

— Să mă anunți dacă se-ntâmplă să-ți treacă vreodată.

Ușile s-au deschis și ea a ieșit din cabină, strigându-mi provocator, peste umăr:

— Sper să ne mai vedem, Rika.

Alex a dispărut pe coridor și ușile ascensorului s-au închis în urma ei.

Am scuturat din cap, ca să mi-l limpezesc.

M-am dus direct spre apartamentul meu. Imediat ce m-am văzut înăuntru, am încuiat ușa și mi-am scos telefonul din geantă, apoi am aruncat-o pe canapea.

Nu aveți apeluri noi.

Vorbeam cu mama o dată la două zile. Chiar dacă nu avea semnal, pe iahtul doamnei Crist exista un telefon prin satelit. De ce nu mă sunase? Amenințarea lui Damon îmi stârnea acum îngrijorarea, așa că voiam să mă asigur că mama era în siguranță.

Pitbom, iahtul cu motor al familiei Crist, era de obicei amarat în Thunder Bay. Găzduise numeroase petreceri în copilăria noastră. În același timp, era perfect capabil să facă față unor lungi excursii pe ocean. În lunile de toamnă și de iarnă, domnul și doamna Crist plecau cu iahtul, spre sudul Europei, în excursia lor anuală. Am presupus că doamna Crist i-o luase înainte soțului ei anul acesta, plecând un pic mai devreme și luând-o cu ea pe mama.

I-am apelat numărul, dar m-a întâmpinat căsuța vocală.

— Bine, mamă! am zis, cu vocea încărcată de iritare. Au trecut zile întregi. Ți-am lăsat mesaje. Mă îngrijorezi. Dacă ești în excursie, de ce nu mă suni?

Nu intenționasem să țin, dar eram deja epuizată emoțional. Am închis.

Mama era aiurită și deloc independentă, dar avea grijă să fie mereu disponibilă pentru mine. Puteam să dau întotdeauna de ea.

Am sunat la biroul domnului Crist, proptindu-mi telefonul între umăr și ureche în timp ce scoteam din frigider o sticlă de Gatorade și-i desfăceam capacul.

M-a întâmpinat o voce feminină.

— Bună ziua! Ați sunat la biroul domnului Evans Crist.

— Bună, Stella. Sunt Erika Fane. Domnul Crist e acolo?

— Nu. Îmi pare rău, Rika. A plecat și nu se mai întoarce azi. Vrei să-ți dau numărul lui de mobil?

Am oftat și am lăsat jos sticla. Stella lucra pentru familia Crist și era secretara personală a domnului Crist de când mă știam. Eram obișnuită să vorbesc cu ea, din moment ce, de asemenea, se ocupa și de finanțele familiei mele, la cererea domnului Crist. În orice caz, până urma să termin facultatea.

— Nu-i nevoie. Îl am deja. N-am vrut să-l deranjez în timpul lui liber. Vrei, te rog, să-i spui să mă sune cât de repede poate? Nu e o urgență, dar e destul de important.

— Sigur, draga mea, a răspuns Stella.

— Mulțumesc.

Am închis telefonul și am luat sticla de Gatorade, ducându-mă la fereastră, ca să privesc curtea și orașul care se profila dincolo de ea.

Soarele se pregătea să apună. Fascicule subțiri de raze se ițeau printre zgărie-nori în timp ce contempnam cerul senin și nuanțele purpurii din depărtare. Simțind dispariția luminii solare, felinarele din grădină s-au aprins deodată, iar eu am ridicat ochii spre ferestrele *penthouse*-ului lui Michael.

Era întuneric înăuntru. Nu-l mai văzusem de câteva zile, de când cu episodul de la Hunter-Bailey, așa că mă întrebam dacă era la antrenament sau plecase din oraș. Campionatul de baschet avea să înceapă peste vreo două luni, dar nu era neobișnuit să aibă meciuri demonstrative sau de pregătire, înainte de începerea etapelor programate. Între noiembrie și martie urma să fie foarte ocupat și, probabil, plecat în mare parte din timp.

Am pus muzică — *Silence*, de Delirium — și mi-am scos eșarfa, cizmele și ciorapii, după care am scos laptopul pe insula de bucătărie și m-am apucat să-mi fac temele.

Pe lângă Antropologie, azi începusem cursurile de Statistică și de Psihologie cognitivă. Încă nu mă hotărâsem ce carieră îmi doream, dar, din moment ce la Brown și Trinity urmasem atâtea cursuri care aveau legătură cu psihologia și sociologia, mă așteptam să-mi aleg curând specializarea.

Singurul lucru pe care îl știam cu certitudine era că îmi plăcea să învăț despre oameni, despre modul în care funcționează creierul uman, cât la sută reprezintă procese chimice și cât la sută — norme sociale, plus că voiam să înțeleg de ce facem ceea ce facem. De ce luăm anumite hotărâri.

Am rezolvat problemele de statistică pe care le primisem ca temă, apoi mi-am pregătit o salată Cezar și am citit câteva capitole pentru cursul de Istorie, de mâine.

Când am terminat, soarele apusese. Mi-am pregătit cărțile pentru cursurile de mâine și mi-am pus iPad-ul la încărcat. Ducându-mă la fereastră, am apelat din nou numărul mamei și am privit afară, spre orașul sclipind de viață.

Încă o dată, s-a activat mesageria vocală, așa că am apăsat pe *Înceiere apel* și am sunat îndată la doamna Crist.

Însă nici ea n-a răspuns. I-am lăsat un mesaj, rugând-o să mă sune, apoi am aruncat telefonul pe un scaun, înfrântă. De ce

nu puteam să dau de mama? Anul trecut, când fusesem plecată la Brown, mă sunase aproape în fiecare zi.

Am ridicat privirea și am tresărit, observând că în apartamentul lui Michael era lumină peste tot. Se întorsese acasă.

Am strâmbat din buze, dusă pe gânduri. Nu o puteam găsi pe doamna Crist, iar soțul ei era un om ocupat. Detestam să îl deranjez și să am de-a face cu el, dacă nu aveam încotro. Michael probabil că nu mai era atât de nervos și, în plus, el avea numărul de telefon prin satelit, de pe *Pitbom*.

Răsucindu-mă pe călcăie, am pornit în picioarele goale spre ieșire și am luat liftul până în holul recepției.

Nu voiam să-l sun. M-ar fi repezit imediat. Aveam mai multe șanse dacă îl abordam față în față.

Ieșind din lift, l-am zărit afară pe Richard, portarul. M-am uitat repede împrejur, să văd dacă era pe aici vreun recepționar. Aveam nevoie de o cartelă ca să pot intra în ascensorul lui Michael.

Am pornit în pas alergător spre ieșirea din clădire, pregătită să-l duc cu zăhărelul pe Richard, ca să-mi dea cartela, dar apoi am auzit clinchetul unui lift în spatele meu, așa că am făcut stânga-mprejur. Doi tipi înalți au ieșit fără grabă din ascensorul lui Michael. Erau enormi, cu cel puțin zece centimetri mai înalți decât el. Râdeau și-și făceau de lucru cu telefoanele. Unul dintre ei mi-a adresat un zâmbet când a trecut pe lângă mine.

Sigur erau baschetbaliști. Probabil, colegi de echipă de-ai lui Michael.

Aruncând o privire spre lift, am văzut că ușile erau încă deschise, așa că n-am stat pe gânduri. Am sărit înăuntru și am apăsat pe butonul pentru închiderea ușilor. Nici măcar nu m-am uitat să verific dacă Richard mă observase. Eram înspăimântată la gândul că, procedând așa, aș fi lăsat impresia că făceam ceva greșit.

Liftul și-a început imediat ascensiunea, iar eu mi-am împreunat mâinile la spate, cu un zâmbet agitat.

Parcă a durat o veșnicie. Stomacul meu făcea tumbe și inima îmi bătea nebunește.

Ușile s-au deschis, iar eu mi-am luat inima în dinți.

Era penumbră. Ca într-o peșteră.

Am pășit pe podeaua neagră, din lemn de esență tare, și am cotit la stânga.

Mirosea a Michael. Mirodenii, lemn și piele și încă ceva — o aromă pe care nu o putusem identifica niciodată. Pur și simplu era numai a lui.

Prin întregul *penthouse* răsună *Inside Yourself*, melodia trupei Godsmack. Am pătruns într-un living spațios, contemplând frumusețea și întunecimea din jur.

Erau aprinse câteva lumini difuze, iar un neon albastru lucea din spatele scândurilor negre, montate pe pereți. Apoi podeaua livingului cobora. Am văzut că un perete întreg era numai din sticlă. Luminile orașului se întindeau în fața mea. Fiind la ultimul etaj, puteam să văd până departe. Spațiul părea nesfârșit.

Înăuntru, totul era în nuanțe de negru și cenușiu, dar strălucea.

Am pătruns mai mult în living, plimbându-mi ușor degetele pe o masă lungă, din sticlă neagră.

M-am oprit când am auzit bubuiturile unei mingi de baschet. Zgomotul m-a răscolit, trezind o mulțime de amintiri. În copilărie, Michael mereu bătea mingea. O auzeam răsunând prin toată casa.

Am pornit în direcția sunetului și am ajuns la un grilaj aflat într-un capăt al livingului.

Normal.

Un teren particular de baschet se întindea într-o încăpere situată mai jos și, chiar dacă nu era la fel de mare ca un teren obișnuit sau precum cel din casa părinților lui, eram convinsă că își

îndeplina scopul. Avea două coșuri, o podea lucioasă, din lemn, și o mulțime de mingi de baschet pe rafturi.

Era foarte modernă — la fel ca restul lucrurilor din apartament — și nu-mi dădeam seama de ce nu îmi trecuse prin cap că Michael avea un teren în locuința lui. Când nu juca, avea aproape totdeauna o minge la el. Momentele în care juca baschet erau singurele când zâmbea cu adevărat.

L-am văzut. Michael alerga, dribla și arunca mingea, făcând-o să intre direct în coș. Purta un șort negru. Nu avea tricou. Transpirația strălucea pe pieptul lui lat, musculos, și pe abdomenul încordat. L-am admirat rotindu-se, înhățând o altă minge de pe căruciorul aflat în apropiere, după care și-a continuat exercițiile.

Mușchii spatelui său lat s-au încordat. Conturul fibrelor musculare se definea cu precizie, în timp ce ridica din nou brațele și arunca mingea.

Un zgomot a răsunat în spatele meu, așa că mi-am desprins ochii de el, aruncând agitată o privire peste umăr. Mi-am amintit că nu ar fi trebuit să fiu aici.

Fir-ar!

Mi-am încordat picioarele, pregătită s-o rup la fugă... dar era prea târziu. Kai, Will și Damon au intrat în apartament și au încetinit imediat ce m-au văzut. Inima mea s-a făcut cât un purice.

— Te simți bine, Rika? s-a interesat Kai.

Cu trei ani în urmă, ochii lui fuseseră blânzi. Acum erau reci și duri.

— Sunt bine, i-am răspuns, înghițind în sec.

Și-a arcurit buzele într-un zâmbet.

— Nu s-ar zice.

A pășit spre mine. Damon și Will s-au așezat relaxați pe canapea, cu brațele sprijinite de spătar. Damon a suflat un nor de fum, iar eu m-am lipit de grilaj. Dintr-odată, mă simțeam captivă.

Trecuse mult timp de când îi văzusem pe toți împreună. Voiam să plec de aici.

Mă așteptasem ca relațiile dintre ei să se răcească odată cu timpul, și totuși iată-i împreună, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

Toți erau îmbrăcați în costume negre și păreau pregătiți să iasă în oraș. Mi-am strecurat părul după ureche, străduindu-mă să-mi regăsesc glasul.

— Sunt doar surprinsă, atât, i-am zis, îndreptându-mi spina-re rezemată de grilaj. A trecut mult timp.

Kai a încuviințat cu o mișcare lentă a capului.

— Da, a trecut foarte mult timp de la noaptea aia.

Am clipit și am încercat să-mi feresc privirea, dar nu avea rost să-mi ascund agitația. Știa că eram stânjenită.

— Voiam să vorbesc cu Michael.

S-a aplecat spre mine, proptindu-și ambele mâini pe grilaj, de-o parte și de alta a corpului meu, și a strigat:

— Michael! Ai un musafir.

Vocea lui profundă mi-a dat fiori. Nu era nevoie să privesc în spatele meu ca să știu că Michael mă văzuse. Am auzit cum mingea de baschet a căzut pe podea și a ricoșat de câteva ori.

Kai și-a întors din nou fața spre mine. Era la doar doi centimetri de a mea. Mă privea de sus.

— N-am știut că sunteți toți în Meridian City, am îngăimat, încercând să risipesc încordarea.

— Păi, după cum îți închipui, a zis Kai, desprinzându-se de grilaj și așezându-se pe canapea, n-am vrut să ni se acorde prea multă atenție sau să se facă tam-tam. Avem nevoie de liniște ca să revenim încetitor la viața normală.

Întregul oraș le deplănsese arestarea și condamnarea la închisoare, plus că, în ciuda dovezilor despre faptele lor, nimeni nu le purta pică. N-a trecut mult până când isprăvile lor au fost uitate

și li s-a dus dorul. Aproape toată lumea voia să-i vadă pe Călăreți înapoi acasă.

— Vino! Stai jos, m-a îndemnat Will. Nu te mâncăm.

Damon și-a lăsat capul pe spate, suflând fumul afară și slobozind câteva hohote sumbre. Probabil își amintea de amenințările pe care mi le adresase azi, în amfiteatru.

— Stau bine aici, am declarat, încrucișând brațele la piept.

— Ești sigură? m-a întrebat Will, cu o expresie amuzată. Fiindcă văd că bați în retragere în fața noastră.

Am rămas cu gura căscată și am încremenit, dându-mi seama că, într-adevăr, mă îndepărtasem de ei, aproape pe nesimțite. Înaintasem încet de-a lungul grilajului, spre perete.

Rabat!

Michael a urcat treptele dinspre terenul de baschet, ștergându-și fața și pieptul cu un prosop. Părul îi lucea de sudoare, iar mușchii abdomenului i se unduiau cu fiecare mișcare. Mi-am strâns și mai mult brațele la piept.

— Ce vrei? s-a răstit la mine.

Probabil că încă era nervos după cearta de alaltăieri, la Hunter-Bailey.

Am inspirat adânc.

— N-am nicio veste de la mama. Voiam să știu dacă poți să-mi dai numărul de telefon prin satelit, pe care îl au pe *Pithom*.

Pieptul lui Michael încă se înălța și cobora greoi, după antrenament. A pornit spre bucătărie, azvârlind prosopul pe un scaun.

— Maică-ta e în mijlocul oceanului, Rika. Dă-i pace!

A scos din frigider o sticlă cu apă și a golit-o pe toată, dintr-o suflare.

— Nu te-aș fi deranjat dacă n-aș fi fost îngrijorată, am zis, aruncând repede o privire chiorășă spre Damon, care îmi sădise în minte ideea că, poate, mamei i se întâmplase ceva. Că nu pot

să dau eu de ea, treacă-meargă. Numai că nu m-a sunat, iar asta nu-i stă în fire.

Michael a așezat sticla pe masă și și-a proptit palmele pe blatul de bucătărie. Ridicând capul, m-a privit fix și apoi a strâns din pleoape, parcă stând pe gânduri.

— Hai cu noi la o petrecere, mi-a zis poruncitor.

Am auzit un chicot în spatele meu și m-am încruntat, nedumerită.

Avea de gând să se joace cu mine?

— Nu merg. Vreau numărul de telefon prin satelit.

Din spatele meu s-au auzit pași. Unul câte unul, băieții s-au oprit lângă insulă, înconjurându-mă și privind-mă.

Michael era vizavi de mine, iar Kai și Will își sprijineau brațele de blat, în stânga și în dreapta mea. Am aruncat o privire piezișă și l-am văzut pe Damon, cu brațele încrucișate și cu umărul sprijinit de peretele dintre living și bucătărie. Și el se holba la mine.

Pur și simplu încearcă să se joace cu mintea ta. Asta era obiceiul lor. Hărțuiau, intimidau, dar își învățaseră lecția. Nu aveau să sară calul.

Kai a intervenit:

— Dacă vii la petrecere, o să primești numărul de telefon.

Am scuturat din cap, hohotind amar.

— Dacă vin la petrecere, o să primesc numărul? am repetat. Mda, aici nu suntem în Thunder Bay, iar eu nu mai sunt la fel de ușor de intimidat. Ați priceput?

Mi-am întors privirea spre Michael.

— Du-te dracului! O să fac rost de număr de la taică-tău.

Le-am întors spatele și am pornit cu pași apăsați, cotind la stânga, spre lift. Ușile s-au deschis imediat ce am apăsat butonul. Am intrat în cabină, străduindu-mă să-mi domolesc bătăile inimii.

Încă mă intimidau.

Mă incitau. Mă provocau. Și mă surprindeau.

Aveam chef să merg la o petrecere, dar nu cu ei.

Ușile au început să se închidă, dar tocmai atunci o mână a țâșnit în cabină. Am tresărit, văzându-le că se deschideau la loc. Michael a întins brațul, m-a apucat de guler și m-a tras înapoi în apartament.

— Michael!

M-am prăbușit peste el și, înainte să mă pot dezmetici, m-a apucat de încheieturile mâinilor și mi le-a imobilizat la spate, apoi s-a lipit de mine și m-a împins, forțându-mă să merg de-andărătelea, spre bucătărie.

— Dă-mi drumul! i-am poruncit.

Buzele mele îi atingeau vârful bărbiei.

— Nu știi ce să zic, băieți, a rostit Michael ironic, pe deasupra capului meu. Mie mi se pare că fata încă e al naibii de ușor de intimidat. Ce părere aveți?

Ceilalți au izbucnit în hohote de râs. M-am trezit împinsă în living.

Toți mușchii mei păreau cuprinși de flăcări. Michael mă tot călca pe vârful degetelor de la picioare.

M-am zbatut, încercând să scap din strânsoare.

— Ce naiba faci? am strigat.

M-am împins în pieptul lui și mi-am smucit trupul spre stânga. Am reușit să scap, încordându-mă din toate puterile.

M-am impleticit și m-am prăbușit pe podea. Un junghi de durere mi-a străbătut noada și mi s-a răspândit prin picioare.

Rabat!

M-am sprijinit în palme, m-am ridicat de la podea și mi-am indoit genunchii. Am ridicat ochii spre el.

După câțiva pași mari, s-a oprit, profilându-se amenințător deasupra mea. Mi-am pus imediat în mișcare mâinile și picioarele, târându-mă de-andărătelea, cât mai departe de el.

Brusc, am simțit un obstacol în spate și m-am oprit. Am întors capul și am văzut cracul unui pantalon negru. Nu avea importanță dacă era al lui Damon, al lui Will sau al lui Kai. Eram încercuită.

Nu se poate! Am ridicat încet privirea și am observat că buzele lui Michael se arcuiău într-un zâmbet viclean. Mi-am ținut respirația când l-am văzut aplecându-se spre podea, proptindu-și genunchii între picioarele mele și sprijinindu-și palmele de-o parte și de cealaltă a trupului meu.

Mi-am dat capul pe spate când și-a apropiat fața de a mea, dar m-am străduit să mă țin tare, în ciuda apropierii fizice dintre noi.

— Credeam că ești de-a noastră, a șoptit Michael, mângâindu-mi buzele cu răsuflarea lui. Credeam că ții la jocuri.

Am rămas nemișcată, privind-l în ochi.

Acum ești de-a noastră. Asta imi spusese Will în noaptea aia, demult.

Ochii chihlimbarii ai lui Michael i-au cercetat pe ai mei, apoi au coborât spre gura mea. Răsuflarea i-a devenit greoaie. Mă privea de parcă era gata să mă muște.

Îmi venea să țip. *Ce naiba se petrecea aici?*

Acum trei ani, la aceeași dată, fusese cât pe-acți să fie cea mai fericită noapte a vieții mele, dar se transformase foarte repede în cea mai urâtă. Încă de atunci, Michael nu numai că se comportase de parcă n-aș fi existat, dar, uneori, de parcă și-ar fi dorit să nu exist.

Acum, prietenii lui erau liberi și se reuniseră cu toții. Ce legătură aveam eu cu toate astea? Ce voia el de la mine?

— Nu știi ce joc e asta, i-am zis, cu voce abia auzită.

M-a fixat cu privirea, îngustându-și ochii ca și cum m-ar fi studiat.

În cele din urmă, mi-a răspuns:

— Tot ce trebuie să știi e că nu poți să abandonezi jocul.

Pe urmă s-a strecurat între picioarele mele, sărutându-mă și lipindu-și bazinele de al meu.

Am încercat să țip, dar gura lui a înăbușit sunetul. *Dumnezeule!*

Toți nervii îmi zbârâiau pe sub piele, ca străbătuți de un curent electric. Scula lui mă freca apăsând între coapse. Simțeam că era în erecție și nu mi-am putut împiedica trupul să reacționeze.

Am strâns din pleoape. Simțeam că mica pulsație din clitorisul meu se prefăcea în zvâcnet, pe măsură ce Michael îl freca neîncetat și îl tachina. Și-a apăsând cu putere buzele de ale mele, devorându-mă, mușcându-le și punând stăpânire pe ele.

Între săruturi, trăgeam aer în piept, savurând atingerea limbii lui. Gemând, mi-am încordat brațele în spatele meu, proptindu-mă în podea. Îl întâmpinam și îi răspundeam la săruturi, prinzându-i buza de jos între dinți și tânjind să primesc mai mult.

Michael m-a apucat de păr și mi-a tras capul pe spate, după care a început să-mi înșire săruturi pe gât.

Am ridicat încet pleoapele și am înțepenit. Kai mă privea de sus, cu o expresie satisfăcută.

Groaza a început să mi se furișeze sub piele. Cum de uitasem că erau și ei aici?

N-am apucat să-l împing pe Michael de pe mine, fiindcă și-a dezlipit buzele de gâtul meu și a rămas la câțiva centimetri deasupra mea.

— Mergem la o petrecere la piscină, m-a anunțat.

Vocea lui, încărcată de poftă cu doar câteva clipe înainte, suna rece.

— Venim să te luăm peste zece minute, așa că pune-ți costumul de baie.

Îmi simțeam gâtul uscat și nu puteam să înghit.

— Dacă n-o să fii gata, te facem noi să fii gata, chiar dacă va fi nevoie de toți patru, m-a amenințat el. Iar pe urmă, la sfârșitul petrecerii, poate că o să-mi vină chef să-ți dau numărul de telefon.

S-a desprins de mine și s-a ridicat. Am simțit două mâini apucându-mi brațele și săltându-mă de la podea.

În secunda următoare, o mână mi-a cuprins ceafa și m-am trezit izbită de un piept muscular. O șoptă mi-a atins urechea.

— Ești o cățelușă în călduri, a șuierat Damon. Cât pe ce să i-o tragi chiar aici, de față cu noi.

Am scrâșnit din dinți, furioasă.

— A fost drăguț că te-ai prefăcut că i te împotrivesți, a adăugat, cu vocea mustind de sarcasm. Ce altceva mai știi să faci?

Apoi și-a proptit palma în spinarea mea și m-a imbrâncit. M-am impleticit și m-am străduit să nu cad.

Am tras aer în piept de mai multe ori. Stomacul îmi tremura și nervii îmi zbârâiau.

Ce altceva mai știi să faci? Repetase ce îi spusese eu, la cursul de Antropologie. *Doamne!*

Mi-am îndreptat umerii și m-am repezit spre lift, fără să privesc înapoi.

Jocul lor se schimbase. Nu știam de ce, nu știam nici ce aveam de făcut în continuare. Trebuia să găsesc repede o soluție.

Foarte repede.

CAPITOLUL 10

ERIKA

ACUM TREI ANI

— Cum e să stai cu ea în poală, frate? a strigat Damon, din spate. Poate să vină să stea cu mine, dacă vrea.

L-am auzit pe Will pufnind în râs și am simțit brațul lui Michael strângându-se în jurul taliei mele.

Nu i-a răspuns. Nici nu mă așteptam să o facă. Din câte văzusem, rareori intra în jocurile copilărești ale lui Damon.

Kai conducea mai departe, aruncându-mi priviri nepăsătoare.

— Pare să se simtă destul de comod acolo, i-a zis lui Damon.

Mă mulțumeam să privesc prin parbriz, dându-mi ochii peste cap. Nu-mi făcea plăcere să fiu luată în râs. În definitiv, nu eu cerusem să stau aici.

Dar nici nu puteam să spun că ardeam de nerăbdare să mă întorc la locul meu, pe banchetă. Fluturi îmi roiau în stomac, fierbințeala îmi cuprindea gâtul și nu simțeam deloc dorința de a fi în altă parte. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă durea.

Fiecare centimetru de piele implora să o simtă pe-a lui; îmi venea să mă răsucesc, să îl călăresc și să aflu cum ar fi să îl simt între picioarele mele.

Apucând mânerul de lângă geam, m-am lăsat în voie pe pieptul lui, simțindu-l cum se ridică și cobora în spatele meu.

Cu mâna stângă, Michael scria un mesaj pe telefon, comportându-se de parcă n-aș fi fost aici. Dar încordarea brațului încolăcit pe mijlocul meu îi contrazicea așa-zisa nepăsare.

Kai mă privea pe furiș, cu o expresie indescifrabilă.

— Te-ai hotărât ce-ai vrea să faci?

Am întors capul și l-am privit pe Michael.

— Eu? Cum adică?

A terminat de scris, cu ochii îndreptați spre mine și cu răsuflarea caldă căzându-mi pe față.

— Și tu ai dreptul să faci o farsă.

Will s-a aplecat spre noi, îțindu-și capul peste scaunul lui Michael, și mi-a explicat:

— Gândește-te la filmul *Corbul*¹. Am putea să jefuim niște magazine, să dăm foc orașului, să asasinăm o pereche de adolescenți...

M-am încruntat. Nu mi se părea amuzant.

— Ce dracu! N-o țin balamalele să facă de-astea, a intervenit Damon, din spate. Doar n-am bătut atâta drum ca să mă întorc în oraș și să arunc cu ouă în mașini.

Will m-a privit printre gene, rânjind.

— Asta-i cam răsuflată. Sunt convins că poate găsi ceva mai bun.

— Și eu sunt convinsă că n-o să fie greu să găsec ceva mai bun, i-am întors-o, plină de ironie. Doar n-ați stabilit un standard foarte înalt.

I-am privit pe rând, cu un zâmbet pieziș, și am adăugat:

— Doar atât fac Călăreții în Noaptea Diavolului? În cazul ăsta, să știți că nu vă ridicăți la înălțimea reputației voastre.

— Ooooo, nu-mi vine să cred c-a zis-o! a urlat Will, zâmbind.

¹ *The Crow*, film apărut în anul 1994, avându-l în rol principal pe Brandon Lee. Acțiunea filmului se petrece în data de 30 octombrie și urmărește faptele personajului principal, Eric Draven, care dorește să răzbune violarea și uciderea iubitei sale, precum și propria ucidere.

Michael a surâs seducător și a spus:

— Măi, măi, măi! Se pare că n-ai impresionat-o pe Erika Fane, domnilor.

Damon n-a zis nimic, dar am zărit un licăr în spate, semn că își aprindea o țigară. Kai zâmbea, părând concentrat asupra drumului, dar era cu urechile ciulite.

— Nu ți-a plăcut incendiul? m-a tachinat Michael, cu o sclipire poznașă în ochi.

— A fost ca lumea. Dar oricine putea s-o facă. Ce rost a avut?

Mi-am păstrat aparenta nonșalanță. Savuram faptul că participam la o conversație amuzată. Evident, nu încercam să-l insult.

Michael și-a îngustat ochii, studiindu-mă.

— Ce rost a avut? Hei, fraților! Vrea să știe ce rost a avut.

Au izbucnit râsete. Am întors capul spre Kai, care șofa.

Mi-a aruncat o privire, a jucat din sprâncene, apoi a smucit brusc volanul spre dreapta. Am scos un țipăt scurt când ne-am pomenit zdruncinați pe scaunele noastre. Am înșfăcat mânerul de susținere. Ne hurducam strașnic, în vreme ce mașina cotea pe un drum îngust, acoperit cu pietriș.

Nu știam ce să spun. Oare ce punea la cale Kai?

A pus frână, a oprit motorul și a stins farurile. În interiorul mașinii s-a așternut o tăcere deplină.

— Ce naiba faci? m-am răstit la el.

— Cred că vrei să zici ce naiba *facem*, m-a corectat Michael.

Kai a întors capul spre mine, ducând un deget la buze.

Mi-era teamă până și să respir.

Am rămas nemișcată câteva secunde. Deși mă simțeam extrem de derutată, nu voiam să-i sâcâi cu alte întrebări. De ce eram aici, pe întuneric, ascunzându-ne? Și tot nu înțelegeam ce căutam eu în poala lui Michael.

Deodată, am ciulit urechile.

Sirene.

Băieții au întors capetele și au privit prin lunetă. După câteva secunde, fulgere roșii, albastre și albe au zburat peste porțiunea vizibilă de șosea. Două mașini de pompieri și cinci echipaje de poliție.

Will a izbucnit în râs. Hohotele lui erau profunde, nestăpânite.

Vehiculele au trecut în zbor pe lângă noi, continuându-și drumul pe șosea, iar pădurea a redevenit întunecată și tăcută.

Am întors capul spre Kai.

— Tu i-ai sunat? Deci asta făceai cu telefonul!

A încuviințat, cu un rânjet.

— Sigur își închipuie că sunt vreo cinci incendii acolo, nu doar unul.

Cinci? De ce îi mințise?

Probabil că Michael îmi observase nedumerirea.

— Voiam să se trimită acolo cât mai multe echipaje de poliție.

— De ce?

Michael a dat ochii peste cap și s-a întors spre Kai.

— Arată-i!

Kai a pornit motorul, iar eu am fost nevoită să apuc iar mânerul când a ieșit, în viteză, de pe drumeagul îngust. M-am pomenit săltată pe genunchii lui Michael, până când mi-a încolăcit din nou mijlocul cu brațul, ținându-mă în loc.

Kai a băgat în viteza întâi și a apăsă pe accelerație, fășnind pe șoseaua întunecată, în vreme ce *Bullet With a Name*, piesa trupei Nonpoint, răsuna în mașină.

A trecut în viteza a treia, a patra și apoi a cincea, iar după câteva secunde am zărit în față patru faruri mari. M-am apropiat un pic de parbriz și am observat că erau camioane.

Două. De la Salubritate.

Will chiuia entuziasmat. Michael și Kai au coborât geamurile. Neliniștită, am aruncat o privire spre Michael. În ochii lui am citit înfierbântare, frenezic, nerăbdare.

Privirea i s-a oprit pe buzele mele și brațul lui mi-a strâns mai tare mijlocul.

— Ține-te bine, mi-a zis încetișor.

Am întors capul, întepându-mi strânsoarea pe mâner și urmărind cum botul mașinii se apropia, încetul cu încetul, de mijlocul șoselei.

Ce naiba făcea Kai?

Cele două camioane s-au îndreptat simultan spre părțile exterioare ale șoselei, înaintând jumătate pe asfalt și jumătate pe margine.

Farurile lor străluceau tot mai tare, iar eu respiram și mai greu, văzându-le din ce în ce mai aproape.

Dintr-odată, am făcut ochii mari. Simțeam că degetul mare al lui Michael se plimba încet pe burta mea, în sus și-n jos.

Doamne!

N-am putut să mă stăpânesc. Mi-am arcuit spinarea, apăsându-mi fundul pe bazinul lui.

L-am auzit gemând. Telefonul lui mi-a izbit glezna. Îl scăpase dintre degete. Și-a luat mâna de pe burta mea și mi-a cuprins gâtul, trăgându-mă în spate, spre el, în timp ce mă strângea de mijloc cu cealaltă.

— Potolește-te! mi-a șoptit la ureche, cu răsuflarea tăiată. Mă inebunești!

Degetele i s-au strâns pe gâtul meu, iar eu mi-am mușcat buza de jos. Îmi simțeam pulsul zvâcnind în gât și în timpane.

Fir-ar să fie! M-am foit, în ciuda avertismentului său.

Camioanele au început să claxoneze și să ne facă semne cu farurile, iar eu am scos un scâncet. Pielea mi s-a zbârlit de frică și stomacul mi s-a strâns ghem.

— Dumnezeule! mi-a șoptit Michael, strecurându-și mâna pe sub hanoracul meu și atingându-mi burta. Mai ai puțin și-ți dai drumul, așa-i?

Îi auzeam în ureche respirația greoaie. Am închis ochii în fața farurilor orbitoare. Răsuflarea mi-a rămas în gât când camioanele au șuierat pe lângă noi. Claxoanele au urlat, iar curenții de aer stârniți de mașini au năvălit prin geamurile deschise, spulberându-mi părul.

— Drăcia dracului! Cât de tare! a strigat Will, ținând mobilul ridicat și filmând.

Damon a izbucnit în răs, iar Kai a redus viteza. Michael și-a desprins degetele de pe gâtul meu și toți au întors capetele, să privească prin lunetă.

Kai a oprit mașina în mijlocul șoselei. Am privit nedumerită cum cele două camioane au virat și s-au poziționat perpendicular pe șosea. Au oprit unul în fața celuilalt, bară la bară.

Farurile s-au stins. Din fiecare cabină a sărit câte un tip. Amândoi s-au repezit spre noi.

Camioanele blocaseră atât șoseaua, cât și benzile de urgență de pe margine, nelăsând loc pentru vreo altă mașină. De o parte și de cealaltă a drumului erau șanțuri, așa că era exclus să ocolești camioanele, dacă nu dispuneai de o mașină puternică și bine pregătită.

Portierele din spate s-au deschis și doi băieți au năvălit în mașina lui Michael, răsând și găfâind.

— La dracu! A fost nemaipomenit! a chicotit băiatul șaten, așezându-se în spate, lângă Damon.

Will l-a plesnit cu palma pe spate. Tipul blond a urcat în SUV și s-a instalat pe fostul meu loc. Și-a îndepărtat părul de pe frunte și l-a bătut pe umăr pe Kai, înmânându-i două legături de chei.

— Am aranjat alarma, așa că abia mâine-dimineață o să-și dea seama unchiul tău că lipsesc mașinile, a zis el, pe nerăsuflate.

I-am recunoscut pe băieți. Erau Simon Ulrich și Brace Salinger, ambii baschetbaliști în echipa liceului nostru.

Prin urmare la asta se referise Michael, zicând că era nevoie de spațiu. De asta stăteam în poala lui: trebuia să-i luăm și pe cei doi nou-veniți.

Am lăsat ochii în jos. Mă gândeam la spusele lui Brace. Cele două camioane aparțineau familiei lui Kai. Unchiul lui era proprietarul unei companii de construcții, iar ei luaseră vehiculele și le lăseseră în mijlocul șoselei. Asta fusese farsa lui Kai în noaptea asta.

Dar...

Am ridicat privirea spre Michael. Ridicase din sprâncene, cu un aer provocator.

— De-ai ați blocat drumul, am zis eu, înțelegând în sfârșit. Nu vreți ca mașinile de pompieri și de poliție să se mai poată întoarce în oraș.

Colțurile gurii i s-au înălțat.

— Încă nu te-am impresionat?

După ce i-am lăsat pe Brace și pe Simon la un mic restaurant, m-am mutat pe locul meu de la început. Deși ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi schimb poziția, nu mai exista un motiv să stau pe genunchii lui Michael.

Îmi era teamă că avea să-mi ceară să mă dau jos din poala lui, iar atunci m-aș fi simțit rușinată că îl sileam să mi-o spună de la obraz.

Michael a trecut la volan și am străbătut din nou parcare din cartierul lui și al meu. După ce am trecut de casa mea, la un moment dat ne-am oprit în fața unei enorme porți de fier și am privit zidul înalt, de piatră, știind că de cealaltă parte era casa primarului.

Thunder Bay era o comunitate mică. Avea, poate, douăzeci de mii de locuitori, fără să punem la socoteală elevii care făceau

naveta până aici, din orașele învecinate, ca să urmeze cursurile pregătitoare pentru cei care urmau să meargă la universitate. Primarul nostru își deținea poziția de mult timp și, din moment ce lucrurile rareori se schimbau în orașul nostru, motivul pentru care își păstrase postul atâta vreme era lesne de înțeles.

Damon coborâse din mașină acum mai mult de o jumătate de oră. Stăteam în SUV, cu motorul și încălzirea pornite, și mă străduiam să nu pun întrebări. Ce așteptam aici? Damon ce făcea acolo? Și de ce stăteam pe loc, când era posibil ca polițiștii să fie deja în drum spre noi?

Sigur, mulți polițiști erau ocupați cu incendiul prin care Călăreții le distrăseseră atenția, tocmai în cealaltă parte a orașului, dar tot mai rămăseseră câțiva prin zonă.

— Uite-l că vine.

Kai s-a zgâit pe geamul din dreptul lui Michael și, urmărindu-i privirea, l-am văzut pe Damon sărind dintr-un copac aflat de cealaltă parte a zidului din piatră și sărind la pământ.

Apoi și-a tras gluga pe cap și s-a apropiat în fugă de mașină. A deschis portiera din dreptul lui Will. Râzând, s-a strecurat peste picioarele prietenului său și s-a trântit pe locul din spate.

Hanoracul lui rece mi-a atins obrazul. În loc să simt obișnuitul miros de fum de țigară, la nări mi-a ajuns un parfum discret.

— Cum a fost tipa? l-a întrebat Will, vorbind peste umăr.

— Mai gustoasă decât o acadea.

Am zâmbit ușor. *Pe bune?* Îl așteptaserăm atâta timp doar ca să și-o tragă?

De-a lungul anilor, trăseseam concluzia că băieții ăștia se dădeau în vânt după fete și nu o ascundeau.

Având în vedere identitatea lor și dat fiind că dețineau atâta putere, nu le era niciodată greu să găsească fete amatoare de distracție. Cu toate că detestam să aud, din întâmplare, comentariile și discuțiile Călăreților, precum și felul vulgar în care vorbeau

despre diversele lor cuceriri, în același timp, îi invidiam pentru libertatea de a face tot ce poșteau, fără să-i judece nimeni.

Oare pe mine m-ar fi așteptat, dacă aș fi vrut să fac sex cu un tip? M-ar fi bătut prietenește pe spinare și m-ar fi întrebat cum a fost?

Nu, nici vorbă.

Ei — cel puțin Will și Damon — s-ar aștepta să fiu virgină, să-mi desfac picioarele pentru ei, iar apoi să nu mă smiorcăi fiindcă nu mă mai caută.

Din nefericire, Michael semăna foarte mult cu Damon.

Nu avea niciodată o iubită, vreun angajament, vreo așteptare de la cei din jur. Unica diferență dintre ei doi era că Mihael nu vorbea despre isprăvile sale urâte, însă Damon avea grijă să afle toată lumea despre ale lui.

— Ați fi putut veni și voi, și-a dat cu părerea Damon. Îți plac păsăricile, Rika?

Un val de furie mi-a înfierbântat pielea. Mi-am fixat din nou centura de siguranță și i-am răspuns fără să-l privesc:

— Aș prefera să am una în pat, în locul sculei tale.

Will a pufnit și s-a îndoit de răs, iar dinspre scaunul din dreapta șoferului am auzit hohotele înfundate ale lui Kai. Michael nu s-a clintit deloc.

Deodată, am simțit o undă rece pe obrazul drept. Damon mă privea tăios.

— Și cine a fost tipa? l-am întrebat, ignorându-i furia.

— Nevasta primarului, a răspuns Will. O curvă-trofeu, dar — mamă! — tare bună!

Dumnezeule! O femeie mai în vârstă și, pe deasupra, măritată? Damon nu avea limite.

— De fapt, ea nu era acasă, a intervenit Damon.

Eu și Will ne-am răsucit iute capetele spre el, nedumeriți.

— Și-atunci, cui i-ai tras-o? s-a interesat Will.

Damon a rânjit și a dus două degete la nas, adulmecând.

— Îmi plac virginele. Sunt tare dulci.

Kai a întors capul, încruntându-se.

— Nu se poate! a mârâit el.

Se pare că știa ceva care mie îmi scăpase.

— Du-te dracului! l-a repezit Damon.

Mi-am încrețit fruntea.

— Despre cine vorbiți?

Damon a ridicat mobilul cu care fusese filmat incendiul și i l-a aruncat lui Will.

— Am filmat tot, a rostit Damon, batjocoritor. Vreți să vedeți?

Mi-am îndreptat umerii și i-am întors spatele. *Ce nesimțit!*

— Tu chiar ești al naibii de prost, a scrâșnit din nou Kai, după care s-a întors cu fața spre parbriz.

De ce era atât de furios? Damon mă enervase cu replicile lui stupide, dar de ce se supăraseră Kai pe el? Ce putea fi mai rău decât să se culce cu soția primarului?

Brusc, am făcut ochii mari. În sfârșit, am înțeles despre cine vorbeau. Singura persoană care locuia în casa aia, în afară de servitori, era...

Winter Ashby, fiica primarului.

Rabat! Asta era farsa lui? Să i-o tragă fetei primarului?

Nu era de mirare că se enervase Kai.

Dar, înainte să primesc confirmarea faptului că ghicisem despre cine era vorba, Damon și-a scos țigările și a strigat spre cei din față:

— Hai să mergem să mâncăm! Mi-e foame.

Michael, care rămăsese tăcut pe toată durata discuției, a pomit în viteză și a intrat iar pe șosea.

Dând mai tare aparatul de radio, dinspre care răsună *Jekyll and Hyde*, melodia trupei Five Finger Death Punch, Michael ne-a dus iar în oraș, parcând chiar în fața unuia dintre localurile

preferate ale celor Patru Călăreți. *Sticks* era un bar cu o sală de biliard, frecventat de aproape toți băieții din oraș care aveau mai puțin de douăzeci și unu de ani. Acolo se consumau băuturi alcoolice, dar, dacă nu aveai vârsta legală — sau dacă nu erai o vedetă a echipei de baschet —, nu te serveau.

Totuși n-avea importanță. Muzica era grozavă, atmosfera — întunecoasă, iar locul, indeajuns de mare încât să încapă multă lume. Aici trebuia să vii dacă îți doreai să te distrezi în serile de vineri sau de sâmbătă. Cu toate astea, ori de câte ori încercam să mă alătur prietenilor mei, când aveau de gând să petreacă în *Sticks*, apărea și Trevor, așa că rareori dădeam pe acolo.

Am coborât toți din mașină. Mi-am trecut degetele prin păr și am ocolit SUV-ul prin spate, ca să ajung lângă ceilalți, pe trotuar. Damon și-a azvârlit țigara pe stradă, cu un bobârnac, iar eu m-am cuprins cu brațele, încercând să mă încălzesc.

— Al naibii Anderson! a zis Kai, în barbă. Nu pot să-l inghit. Se uita pe fereastră. Când am văzut la cine se referea, mi-am ferit imediat privirea.

Miles Anderson.

Am plecat capul, lăsându-mi părul să-mi cadă peste obraz și să-l acopere. Nici eu nu puteam să-l sufăr.

O senzație de neliniște mi-a cuprins mușchii până când au devenit atât de încordați, încât aveam impresia că erau pe cale să plesnească.

— De când am terminat liceul, dobitocul ăsta ne tot vorbește de rău pe la spate, a adăugat Damon.

Era limpede că niciunul dintre ei nu-l avea la suflet pe noul căpitan al echipei de baschet din Thunder Bay. Miles preluase banderola după ce absolvise Michael, iar acum savura din plin faptul că nu se mai afla în umbra lor. Nu îi conveneau puterea, charisma și influența Călăreților, așa că, după ce ei plecaseră la

facultate, nu pierduse timpul și încercase imediat să revendice tot ceea ce le aparținuse până atunci.

Singura problemă consta în faptul că nu se pricepea deloc să fie căpitan. Anul trecut, echipa se descurcase îngrozitor în campionat. Și cu cât dădea greș mai mult, cu atât insista să demonstreze că era un bărbat adevărat.

M-au trecut fiorii și m-am forțat să-mi alung din minte amintirile despre ce se întâmplase primăvara trecută. Dintre toți băieții din Thunder Bay, Miles mi se părea singurul mai detestabil decât Damon.

Am ridicat ochii spre Michael, străduindu-mă să-mi ascund îngrijorarea.

— Sper că nu intrăm acolo.

— De ce să nu intrăm?

Am ridicat din umeri și mi-am abătut privirea, ca și cum n-ar fi fost mare scofală.

— Fiindcă nu vreau să intru.

— Mie mi-e foame, a intervenit Will. Pe deasupra, acolo sunt păsărici, așa că hai să intrăm.

Mă încăpățânam să fixez trotuarul, clipind prelung și apăsât. Refuzam să mă clintesc și nu voiam să explic de ce nu voiam să intru.

La școală eram obligată să suport prezența lui Miles, dar nu aveam de gând să stau în preajma lui și în timpul meu liber.

L-am simțit pe Michael apropiindu-se.

— Care-i problema ta?

Tonul lui dur părea nerăbdător. Și de ce n-ar fi fost? Doar nu mă cocoloșea niciodată.

I-am aruncat o privire sfidătoare și am scuturat din cap.

— Pur și simplu nu vreau să intru. Vă aștept aici.

Damon a clătinat din cap, cu privirea îndreptată spre Michael.

— Ți-am zis eu, a rostit, pe un ton de reproș. Cu tipele e al naibii de complicat.

Enervată, am pufnit pe nas, fără să mă clintesc din loc. Nu-mi păsa ce avea de zis Damon despre mine. Mai mult mă interesa să nu fiu nevoită să-l văd pe afurisitul de Miles Anderson, știind că scăpase basma curată pentru ceea ce făcuse.

Acum avea mereu efectul ăsta asupra mea.

Dar când Michael m-a apucat de braț și m-a silit să pășesc în spatele SUV-ului, am icnit, speriată. Apoi m-a împins, dându-mi drumul, iar eu mi-am lipit spinarea de mașină.

— Ce naiba ai? a mârâit.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu voiam să aflu și ceilalți.

Vezi să nu...

Au venit după noi, ocolind mașina și oprindu-se lângă Michael. Mă priveau, în expectativă.

Minunat.

Am oftat, mi-am îndreptat umerii și am vorbit pe nerăsuflăte:

— Miles Anderson mi-a pus droguri în băutura la o petrecere, primăvara trecută.

Mi-am plecat privirea, iar ei au rămas neclintiți.

În martie, mă dusesem la o petrecere organizată de Ziua Sf. Patrick, în casa unui elev de clasa a douăsprezecea. Firește, nu mersesem singură. Noah și Claudia veniseră cu mine.

Stătuserăm împreună, dansaserăm, băusem un singur pahar de alcool. Apoi mă treziseam în baie. Noah mă palmuia și îmi indesa un deget pe gât, silindu-mă să vărs.

Poate că băieților nu li se părea cine știe ce. Cui să-i pese de o fetișcană idioată, care fusese drogată cu flunitrazepam¹?

Michael s-a apropiat.

¹ Substanță din categoria benzodiazepinelor, folosită pentru tratarea insomniilor cronice și ca adjuvant în anestezie. Este cunoscută ca fiind întrebuințată în numeroase cazuri de viol, în special în Statele Unite ale Americii.

— Mai zi o dată!

Am ridicat privirea. Sângele a început să-mi fiarbă când i-am văzut ochii în nuanța scortişoarei, care păreau că vor să mă sfășie.

Mi-am păstrat cumpătul.

— De fapt, m-a drogat Astrid Colby, iubita lui, i-am explicat. Ea mi-a dat paharul, dar Miles știa.

Probabil că dispăruse și ultimul dram de încredere pe care Michael îl avusese vreodată în mine. Eram slabă, proastă, o pierdere de timp.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat poruncitor.

Mi-am înghițit nodul din gât și am început să povestesc, cu voce tremurătoare.

— Mi s-a rupt filmul foarte repede. Nu-mi amintesc mai nimic. Tot ce știu e ce mi-a spus Noah. Cică a spart ușa unui dormitor, în casa în care avea loc petrecerea. Aia mă întinseseră pe pat și aveam...

M-am oprit o clipă. Mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am amintit, iar ochii au început să mă usture.

— Și aveam bluza desfăcută.

— Și? m-a îndemnat Michael să continui.

— N-au ajuns foarte departe, l-am asigurat, dându-mi seama că asta voia să aflu.

Nu, nu fusesem violată.

I-am explicat:

— Noah a observat că m-au luat cu ei la etaj și că abia mă țineam pe picioare. Slavă Domnului că a ajuns acolo înainte să se întâmple ceva mai rău!

— De ce n-ai spus nimănui? s-a răstit Michael, pe un ton acuzator.

Pieptul mi se zbuciuma de suspine. Am clipit, vrând să stăpânesc lacrimile care mă năpădeau.

Degeaba. Când au început să cadă, nu am mai fost în stare să-i privesc pe băieți.

— Ce naiba e în capul tău? mi-a urlat Michael, făcându-mă să tresar. De ce n-ai povestit nimănui?

— Ba am povestit! am țipat, privindu-l furioasă, cu ochi încețoșați. Le-am spus tuturor! Mama a sunat la școală și...

Mi-am ascuns la subsuori pumnii încleștați.

— Pe Dumnezeu meu! Dacă..., mi-a zis amenințător Michael, văzând că nu mi-am terminat fraza.

Am tras aer în piept și m-am forțat să vorbesc mai departe:

— Tatăl tău e asociatul familiei Anderson în trei companii imobiliare, așa că...

— Să-i ia dracu'! a răcnit Michael, întorcându-mi spatele.

Kai a clătinat din cap. Văpăile care ardeau în ochii lui erau inspăimântătoare.

— Incredibil! a scrâșnit el.

Nu era nevoie să mai explic.

Da, încercasem să ripostez, le spusesei mamei, soților Crist, celor de la școală, chiar și lui Trevor... Dar, în cele din urmă, în ciuda protestelor mamei mele și ale lui Trevor, relațiile de afaceri dintre tatăl lui Michael și părinții lui Miles se dovediseră mai prețioase decât onoarea mea.

Lui Miles i se ceruse să stea departe de mine, iar mie nu mi se permisese să mă duc la spital, ca să fac un test toxicologic, drept probă judiciară. Incidentul nu a fost raportat poliției; vestea nici măcar nu trecuse mai departe de pragul caselor noastre. Eram nevoită să dau cu ochii de Miles în fiecare zi, la școală, știind ce fusese cât pe-acți să-mi facă. Mă întrebam: dacă el și iubita lui m-ar fi violat, oare mi s-ar fi făcut, cât de cât, dreptate?

Am lăsat capul în jos, încercând să-mi stăpănesc hohotele tăcute. Dumnezeuule, voiam să-l omor!

— Termină cu plânsul! mi-a poruncit Damon, privindu-mă cu asprime.

A ridicat capul spre Michael și l-a întrebat:

— Ce-o să facem?

Ce-o să facem? Ce-am fi putut face? Indiferent câtă putere aveau Călăreții în orașul acesta, nu puteau să treacă peste părinții lor. Evans Crist o convinsese pe mama să nu facă public incidentul. Ce-a fost a fost. Astrid și Miles nu aveau să fie anchetați și, chiar dacă ar fi fost, oricum nu mai exista nicio dovadă.

Doar dacă...

Poate că nu la soiul ăsta de răsplată se referea Damon.

Furios, Michael se plimba de colo colo. Deodată, și-a pironit privirea asupra mea.

A ridicat bărbia, iar în ochii lui am citit hotărâre.

— Întreab-o pe ea, i-a zis lui Damon.

Am incremenit. *Ce?*

Michael a inclinat ușor capul într-o parte, parcă în semn de provocare. Ceilalți s-au întors încet spre mine, așteptând.

Ce naiba? Ce trebuia să fac?

Și atunci am înțeles întrebarea lui Damon. *Noi* ce urma să facem? Hotărârea îmi aparținea.

În seara asta, se susținuseră unii pe ceilalți, iar acum mă susțineau pe mine. Cu toate astea, nu aveau de gând să-mi rezolve problemele în locul meu.

Nu, Michael n-ar fi făcut-o în ruptul capului. Niciodată nu se purtase cu mânuși cu mine, iar acum voia să mă silească să infrunt situația. Iar dacă n-o făceam, mai bine îi rugam să mă ducă acasă.

Mi-am mușcat buza de jos, zgâindu-mă din nou prin geamurile localului *Sticks*. Miles era aplecat peste iubita lui, care stătea pe un scaun înalt, de bar. Coapsele ei îi cuprindeau mijlocul. O săruta și, în același timp, îi pipăia sânii. Astrid a chicotit, iar Miles

s-a desprins de ea, cu un zâmbet încrezut. S-a îndreptat spre bar. Pe drum, un coechipier de-al lui l-a bătut cu palma pe spinare.

Am aruncat încă o privire spre Astrid. Râdea cu prietenele ei, infoindu-și părul lung și roșu.

Ei doi credeau că au învins. Nu se temeau de mine.

Am strâns din dinți.

Nu știam ce urma să fac, dar, să fiu a naibii, aveam să fac ceva!

Mi-am șters lacrimile, având grijă să nu-mi mânjesc obraji cu rimel.

Apucând poalele hanoracului, mi l-am scos peste cap și i l-am azvârlit lui Kai. Mi-am răsucit tivul maioului gri, mulat, ridicându-l astfel încât să las la vedere vreo doi-trei centimetri de piele, apoi mi-am infoiat părul, încercând să-i dau un pic de volum.

— După ce vedeți că-l iau cu mine, la toaletă — le-am zis, verificându-mi ținuta —, lăsați-mă un minut, apoi intrați și voi acolo.

Am ridicat privirea, să mă asigur că auziseră cuvintele mele, și am încremenit.

— Ce-i? am întrebat, cu voce scăzută.

Patru perechi de ochi mă fixau. Privirile lor arzătoare îmi măsurau trupul. Ai fi zis că nu mai văzuseră o fată în viața lor.

Kai a încercat să se uite în altă parte, dar tot îmi arunca ocheadă, cu ochii mijiiți, de parcă ar fi fost furios, iar Damon mă contempla ca și cum aș fi fost goală.

Will a ridicat din sprâncene, după care i-a aruncat o privire lui Michael.

În schimb, întorcându-mi ochii spre Michael, i-am observat maxilarul încordat și pumnii strânși. Cine știe ce gândea? Oricum, părea furios. Ca de obicei.

Mi-am dat ochii peste cap, agasată.

Mă simțeam destul de bine știind că mă priveau așa. De fapt, de când ieșisem cu ei, astă-seară, nu mă gândisem nici măcar o

dată la cicatricea mea. Nu mă simțisem niciodată sexy. Ceea ce-mi plăcea era că nu aveam nevoie de mari eforturi ca să le captez atenția. Nu era nevoie de o fustă mini, de machiaj elaborat și nici de cochetărie. Pur și simplu îmi scosesem hanoracul și, dintr-odată, în ochii lor nu mai eram o fetiță.

Firește, nu era de lepădat faptul că, datorită decolteului adânc, maioul nu ascundea prea multe. Și, dată fiind temperatura de afară, nici nu voiam să știu ce anume reușeau băieții să distingă prin țesătura lui.

Forțându-mă să afișez un zâmbet uriaș, ca să-mi fac curaj, am smuls din mâna lui Will mica sticlută cu alcool și am făcut stânga-mprejur, spre intrarea în *Sticks*.

— Hei! l-am auzit pe Will strigând după mine.

Nu a apucat să mai zică nimic, pentru că am intrat în local, inchizând ușa și lăsându-i afară.

Căldura sălii de biliard, mirosind a lemn și a hamburgeri, m-a întâmpinat de la primul pas. Chiar dacă înăuntru era mai cald, schimbarea de temperatură mi-a stârnit furnicături pe piele. Mi-am simțit sfârcurile întărindu-se și mâinile au început să-mi tremure.

Poate că era doar din cauza agitației.

Cercetând interiorul și încercând să dau impresia că nu aveam habar de faptul că persoana pe care o căutam era la bar, m-am străduit să mă port nonșalant. Câteva persoane și-au ridicat privirile, ca să vadă cine intrase. Unii au zâmbit, iar alții au schițat mici gesturi din bărbie în direcția mea, în chip de salut, după care s-au întors la conversațiile lor.

Corrupt, piesa trupei Depeche Mode, răsuna din difuzoare. Mi-am dat părul într-o parte, am dus sticluta la gură și am luat o înghițitură mică, silindu-mă să nu tresar când am simțit arsura pe gât. Am observat cu coada ochiului că Miles întorsese capul spre mine.

s-a desprins de ea, cu un zâmbet încrezut. S-a îndreptat spre bar. Pe drum, un cochipier de-al lui l-a bătut cu palma pe spinare.

Am aruncat încă o privire spre Astrid. Râdea cu prietenele ei, infoindu-și părul lung și roșu.

Ei doi credeau că au învins. Nu se temeau de mine.

Am strâns din dinți.

Nu știam ce urma să fac, dar, să fiu a naibii, aveam să fac ceva!

Mi-am șters lacrimile, având grijă să nu-mi mănâjesc obraji cu rimel.

Apucând poalele hanoracului, mi l-am scos peste cap și i l-am azvârlit lui Kai. Mi-am răsucit tivul maioului gri, mulat, ridicându-l astfel încât să las la vedere vreo doi-trei centimetri de piele, apoi mi-am infoiat părul, încercând să-i dau un pic de volum.

— După ce vedeți că-l iau cu mine, la toaletă — le-am zis, verificându-mi ținuta —, lăsați-mă un minut, apoi intrați și voi acolo.

Am ridicat privirea, să mă asigur că auziseră cuvintele mele, și am încremenit.

— Ce-i? am întrebat, cu voce scăzută.

Patru perechi de ochi mă fixau. Privirile lor arzătoare îmi măsurau trupul. Ai fi zis că nu mai văzuseră o fată în viața lor.

Kai a încercat să se uite în altă parte, dar tot îmi arunca ocheadă, cu ochii mijiți, de parcă ar fi fost furios, iar Damon mă contempla ca și cum aș fi fost goală.

Will a ridicat din sprâncene, după care i-a aruncat o privire lui Michael.

În schimb, întorcându-mi ochii spre Michael, i-am observat maxilarul încordat și pumnii strânși. Cine știe ce gândea? Oricum, părea furios. Ca de obicei.

Mi-am dat ochii peste cap, agasată.

Mă simțeam destul de bine știind că mă priveau așa. De fapt, de când ieșisem cu ei, astă-seară, nu mă gândisem nici măcar o

dată la cicatricea mea. Nu mă simțisem niciodată sexy. Ceea ce-mi plăcea era că nu aveam nevoie de mari eforturi ca să le captez atenția. Nu era nevoie de o fustă mini, de machiaj elaborat și nici de cochetărie. Pur și simplu îmi scosesem hanoracul și, dintr-odată, în ochii lor nu mai eram o fetiță.

Firește, nu era de lepădat faptul că, datorită decolteului adânc, maioul nu ascundea prea multe. Și, dată fiind temperatura de afară, nici nu voiam să știu ce anume reușeau băieții să distingă prin țesătura lui.

Fortându-mă să așez un zâmbet uriaș, ca să-mi fac curaj, am smuls din mâna lui Will mica sticlură cu alcool și am făcut stânga-mprejur, spre intrarea în *Sticks*.

— Hei! l-am auzit pe Will strigând după mine.

Nu a apucat să mai zică nimic, pentru că am intrat în local, inchizând ușa și lăsându-i afară.

Căldura sălii de biliard, mirosind a lemn și a hamburgeri, m-a întâmpinat de la primul pas. Chiar dacă înăuntru era mai cald, schimbarea de temperatură mi-a stârnit furnicături pe piele. Mi-am simțit sfârcurile întărindu-se și mâinile au început să-mi tremure.

Poate că era doar din cauza agitației.

Cercetând interiorul și încercând să dau impresia că nu aveam habar de faptul că persoana pe care o căutam era la bar, m-am străduit să mă port nonșalant. Câteva persoane și-au ridicat privirile, ca să vadă cine intrase. Unii au zâmbit, iar alții au schițat mici gesturi din bărbie în direcția mea, în chip de salut, după care s-au întors la conversațiile lor.

Corrupt, piesa trupei Depeche Mode, răsuna din difuzoare. Mi-am dat părul într-o parte, am dus sticlura la gură și am luat o înghițitură mică, silindu-mă să nu tresar când am simțit arsura pe gât. Am observat cu coada ochiului că Miles întorsese capul spre mine.

Ținând sticluța într-o mână și îndesând-o pe cealaltă în buzunarul de la spate al blugilor, am înaintat pe culoarul dintre bar și mesele de biliard, forțându-mă să zâmbesc și să-mi legăn șoldurile. Încercam să dau impresia de cochetărie, chiar dacă inima mi se oprise în gât și transpirația îmi umezea ceafa.

Întorcând capul, m-am prefăcut că eram interesată de ceea ce se petrecea la una dintre mese și că nu eram atentă.

Apoi m-am izbit de brațul lui, răsucind capul spre Miles și simțind cum vodca din sticluța lui Will îmi împroșca brațul și tricoul lui Miles.

— Doamne! am exclamat, începând să-l șterg cu gesturi exagerate. Îmi pare foarte rău. Am...

— Nu-i nimic, m-a întrerupt el, netezindu-și tricoul și răsfrându-și degetele prin părul blond. Ce bei tu acolo, frumușico?

Profitând de ocazie, m-a cuprins de talie cu o mână, iar cu cealaltă mi-a șterpelit sticluța, luând o dușcă.

A ridicat imediat din sprâncene, surprins să găsească în ea alcool, nu suc. Atunci când ești o fată tăcută și la locul ei, avantajul e că nu multă lume ajunge să te cunoască bine. Iar asta îți oferă avantajul surprizei, în caz că te hotărăști vreodată să schimbi foaia, așa cum făceam eu acum.

Am încercat să par îngrijorată și vulnerabilă.

— Te rog, să nu afle nimeni! l-am implorat. M-am certat cu Trevor și simțeam nevoia să mă relaxez.

Nu că Miles ar fi spus cuiva că beam alcool. Toată lumea bea, însă eu voiam să mă considere o pradă ușoară. Miles și Astrid erau conștienți că știam despre incidentul de la petrecerea de Sf. Patrick. Speram că avea să înghită gălușca și să creadă că în clipa asta eram prea beată ca să-mi mai pese.

Și-a arcuit buzele într-un zâmbet și mi-a restituit sticluța.

— De ce v-ați certat?

Mi-am lăsat capul pe spate și am scos un gemăt, ca și cum alcoolul ar fi pus stăpânire pe mine.

— El crede că-i aparțin, iar eu nu sunt de acord, am zis, jucându-mi în continuare rolul.

Mi-am îndreptat din nou ochii spre el, cu o expresie care spunea: „Vreau să mi-o tragi”.

Am observat pofta din privirea lui și i-am simțit mâinile strângându-mă posesiv de șolduri.

— Te păstrezi pentru altcineva? a șoptit, apropiindu-se de gura mea.

Mi-am lins buzele și mi-am sprijinit leneș brațul pe umărul lui.

— Posibil, am răspuns jucăuș, forțându-mă să mă unduiesc în brațele lui.

— Rika, nu pot să i-o iau în nume de rău lui Trevor, mi-a zis Miles încet, smucindu-mă spre el. Cum să-ți spun... Uite cât de bine arăți!

Am zâmbit, dar în sinea mea mă străduiam să nu vomit.

Am pășit împleticit în spate și am gemut, prefăcându-mă amețită.

— Se-nvârte camera cu mine, am scâncit. Cred că trebuie să-mi răcoresc puțin fața. Unde e toaleta?

M-a luat de mână și mi-a șoptit:

— Hai cu mine.

Nu m-am sinchisit să privesc înapoi, ca să văd dacă iubita sau prietenii lui asistaseră la scenă. Știam că ne văzuseră și speram ca Astrid să ne urmeze în cel mai scurt timp.

Lăsându-mă condusă de el, am ocolit barul și ne-am îndreptat spre toalete. M-a tras în cea a bărbaților, iar eu m-am dus imediat la chiuvetă și am deschis robinetul. Din fericire, aici nu era nimeni.

Sprijinindu-mă cu o mână de marginea chiuvetei, mi-am umezit-o pe cealaltă și am început să-mi stropesc pieptul și gâtul,

arcuindu-mi lasciv spinarea și aruncându-mi părul lung peste umăr.

Haideți, băieți. Intrați odată!

— O, așa mai merge! am gemut, continuând să-mi plimb mâna umedă pe ceafă și lăsând-o să-mi coboare pe piept.

Miles n-a pierdut timpul. Apropiindu-se din spate, mi-a cuprins șoldurile și s-a împins în fundul meu.

— Dumnezeu! Pun pariu că ești o bucățică strașnică în pat.

Ridicând o mână, și-a petrecut degetele în jurul gâtului meu, iar cu cealaltă a încercat să-mi cuprindă sânii.

Respirația mi se zbuciuma în piept și gura mi s-a uscat ca iasca.

Michael.

Mi-am jucat totuși rolul mai departe, forțându-mă să scot un mic hohot de râs și împingându-i mâna deoparte.

— Ce tot faci?

S-a întins din nou spre sânii mei, mârâindu-mi la ureche:

— Știi bine că o vrei.

După care mâna i-a coborât, făcându-și de lucru cu nasturele pantalonilor mei.

Pulsul îmi zvâcnea în timpane. Am aruncat o privire spre ușă.

Tu nu ești o victimă, iar eu nu sunt salvatorul tău. Ochii mă usturau și fiecare centimetru de piele mi se înfiora de frică.

Unde erau? Ce naiba făceau?

Am scrâșnit din dinți și am inspirat adânc. Expirând lent, profund, am reușit să mă calmez.

— Crezi că asta e ceea ce vreau? l-am întrebat, încercând să nu par agitată.

Telefonul meu rămăsese în mașină, iar cheile erau în buzunarul hanoracului. Aici, acum, eram fără apărare. Nu aveam nicio armă și singura mea speranță era să ies din toaletă.

M-am răsucit pe călcâie și mi-am sprijinit palmele de chiuveță. Deodată, am dat de ceva mic și ascuțit.

Am apucat obiectul. Miles se dezlănțuia, sărutându-mă pe gât și înfigându-și degetele în șoldurile mele.

— Știu exact ce vrei să-ți fac, a adăugat.

Strângând în mână obiectul metalic, mi-am dat seama că era pompița dozatorului de săpun. Avea o țevă metalică, subțire și ascuțită. Mi-am încordat brațul, trăgând-o afară-o încet, fără zgomot, până când a ieșit din locașul ei. M-am grăbit s-o ascund la spate.

— Dă-te de pe mine! i-am poruncit, sătulă de rolul pe care îl jucam.

M-a apucat de păr. Am țipat când mi-a smucit capul pe spate.

— Nu face pe nebuna cu mine!

Și-a strecurat mâna în decolteul meu și mi-a strâns sânii. Gura lui îmi devora gâtul.

— N-ai decât să țipi, dacă asta vrei. Scoate-ți, naibii, pantalonii ăștia!

M-am crispat. Strângând între degete pompița dozatorului, am ridicat brațul, vrând să îl lovesc în obraz. Ușa toaletei s-a izbit de perete și am ridicat amândoi capetele. Mă simțeam inundată de ușurare.

Numai că ușurarea a fost de scurtă durată.

Astrid.

Am simțit un gol în piept. M-am grăbit să-mi ascund arma la spate. Astrid a intrat și a închis ușa după ea. Părea să aibă chef de scandal.

— Deci ai impresia că poți să i-o tragi iubitelui meu, curviștină mică? mi-a zis, privindu-mă în ochi, cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate sfidătoare.

Mi-am flexat degetele în jurul armei improvizate. Pe sub pielea gâtului și a pieptului mi se involbura un val fierbinte.

Dumnezeule, chiar îmi era frică! *Michael.*

Apropiindu-se, Astrid și-a încolăcit un braț pe după gâtul lui Miles și a scos limba, atingându-i buzele. El s-a aplecat să o sărute, strângându-mă și mai tare, iar eu am zvâcnit, smucindu-mă din mâinile lui și țâșnind spre ușă.

Dar m-a prins și m-a azvârlit din nou peste chiuvetă. Pielea mă furnica și începusem să respir greoi. *Nu se poate.*

Voiam să ies de-aici. Voiam să merg acasă. Voiam să fiu cu mama.

Astrid și-a îndreptat spinarea.

— O vrei? l-a întrebat pe Miles.

— Da, la naiba! a mârâit el.

Mi-a scăpat un mic țipăt când i-am simțit penisul frecându-se de mine.

— Trage-i-o pe la spate, i-a poruncit Astrid. Și fii brutal! Nu-mi place tipa asta.

Miles m-a răsucit cu spatele la el. Am icnit când încăperea s-a învărtit în jurul meu și m-am pomenit împinsă cu capul pe blatul chiuvetelor.

Astrid și-a săltat fundul pe chiuveța de lângă mine și mi-a șoptit la ureche:

— Îmi place să privesc cum le-o trage altora.

Nu mai puteam să respir. Am încercat să trag aer în piept, dar zadarnic.

Miles a întins o mână ca să-mi desfacă fermoarul pantalonilor. Am țipat. Un val de furie mi-a inundat mușchii. Am reacționat.

Ridicându-mă fulgerător, mi-am luat avânt, apoi am repezit un pumn în moaca lui Astrid, proiectând-o într-o oglindă.

Obrazul ei stâng s-a izbit de sticlă, făcând-o țândări.

M-am răsucit fulgerător și l-am lovit pe Miles în față, strângându-i pielea cu țeava pompizei și sfâșiindu-i obrazul.

— Rahat! a răcnit el, cuprinzându-și fața în palme și împleticindu-se.

— Cățea! a țipat Astrid. M-ai tăiat pe față!

Am sărit în picioare, strângând în palmă arma improvizată și retrăgându-mă spre perete. Transpirația îmi țâșnea prin toți porii.

— Ticăloșii dracului! am urlat, infierbântată de furie.

— Vino încoace! a răcnit Miles.

Am țipat când m-a apucat de braț și m-a trântit pe podea.

— Nu!

S-a urcat pe mine. Am început să mă zbat, dar el mi-a prins mâinile și m-a imobilizat.

— Uau, micuțol! a răsunat o voce veselă, deasupra mea.

Deodată, Miles a încremenit. A ridicat privirea.

Am luat câteva guri de aer, cu inima bubuindu-mi în piept. Miles se uita agasat spre ușa care tocmai se deschisese.

Will îl fixa prin masca lui albă, alături de Michael, Kai și Damon.

— Se pare că i-ai aranjat și fără ajutorul nostru, a declarat Will, aruncând o privire către Astrid.

Pe obrazul ei se prelingea un firicel de sânge.

Călăreții au intrat fără grabă în încăpere, umplând spațiul din jurul nostru și închizând ușa în urma lor. Am căutat privirea lui Michael și am văzut cum a mijit ochii când mi-a observat pantalonii descheiați.

— Voi ce căutați aici? s-a stropșit Miles, ridicându-se. Ieșiți! E o chestie personală.

Niciunul n-a șovăit.

Michael și-a luat avânt și și-a repezit pumnul în fața lui Miles, lăsându-l fără aer și făcându-l să se răsucească într-o parte. Damon și Will au intrat imediat în acțiune, apucându-l de brațe și ținându-l la perete.

Kai m-a ajutat să mă ridic. Am țâșnit după Astrid, care încerca să fugă spre ieșire. Înfigându-mi degetele în părul ei, am trântit-o

de perete, lângă Miles, și m-am luptat să-mi stăpânesc lacrimile de ușurare.

— Să nu mă mai atingi în viața ta! am țipat la ea, după care am făcut un pas, întinzându-mă și scuipându-l în față pe Miles. Niciodată!

El a tresărit. Sângele îi șiroia pe obraz.

Tremuram din tot trupul. Frica îmi schimonosea fața și-mi strângea inima în chingi. Am lăsat ochii în jos și am observat sângele lui Miles pe bluza mea.

— Du-te la mașină, mi-a ordonat Michael. Venim și noi imediat.

Mi-am tras nasul, încă ținând în pumn pompița pentru săpun. Am luat hanoracul meu, pe care Kai îl ținea în mână și l-am tras pe mine, ascunzând sângele.

— Ce-o să faceți?

— O să ne asigurăm că au înțeles mesajul, mi-a răspuns Michael, după care s-a răsucit spre Miles.

CAPITOLUL 11

ERIKA

ÎN PREZENT

Am intrat într-o casă mare și albă, de la periferia orașului. Cei patru băieți păseau înaintea mea, lăsându-mă în urmă. Nu-și făceau griji că aveam să fug.

La urma urmei, urcasem în mașina lor.

După ce mă întorsesem în apartamentul meu, după înfruntarea noastră, clocotisem câteva minute. Un milion de temeri mă bântuiau. Le plăcea să-și hărțuiască prada și să inventeze jocuri, iar în seara asta, din cine știe ce motiv, eu eram prada lor. Dar nu pricepeam de ce.

Minutele se scurgeau, însă tot nu reușeam să mă liniștesc. Erau pe urmele mele. Cine știe când aveau să se oprească? Nu voiam să-i mai văd niciodată.

Totuși era evident că urmăreau ceva. Obișnuiau să-i intimideze pe ceilalți. Era în firea lor. Știam că aveau de gând să mă intimideze până când începeam să opun rezistență și încetam să mai dau înapoi.

Ce altceva mai știi să faci?

Ce altceva mai știam? Tata mă învățase să fiu curajoasă. Să încerc oricare apă cu degetul și să experimentez totul și orice. Să învăț, să explorez, să descopăr lumea...

De la mama învățasem să fiu independentă. Evident, deprinsesem indirect chestia asta. Faptul că o vedeam zi de zi îmi arăta exact cum nu-mi doream să fiu.

Iar de la Michael, Damon, Will și Kai învățasem să scuiș fi-cări. Învățasem să pășesc ca și cum drumul de sub tălpile mele ar fi fost croit numai și numai pentru mine și să mă port cu întreaga lume de parcă ar fi fost a mea.

Dar puneam în practică toate astea? Sigur că nu. Eram un șoricel fricos, așa că îmi pusesem costumul de baie și urcasem în mașina asta blestemată. Pentru că îmi doream să fiu altfel.

De data asta, nu aveam de gând să mă eschivez.

Am parcurș drumul în tăcere, iar eu mi-am petrecut timpul privind pe geam, bucuroasă că dăduseră muzica tare și că nu se putea purta nicio conversație.

După ce vaeții au luat mașinile în primire, ne-au condus în casă. I-am urmat pe băieți. Purtam șlapi negri, din piele. Dintr-o dată, mă simțeam destinsă la vederea atâtor oameni.

Aici nu aveam de ce să mă simt în pericol.

Arhitectura vilei era modernă: o mulțime de ferestre și suprafețe de sticlă, muchii tăioase și alb pretutindeni. Avea mai multe niveluri și balcoane de diferite mărimi. După ce am intrat, mi-am dat seama imediat că era o petrecere a jucătorilor din echipa Storm.

Echipa de baschet din care făcea parte Michael.

Accesorii sportive erau etalate peste tot, iar câțiva dintre invitați, inclusiv cei alături de care tocmai sosisem, îi dominau pe toți cu statura lor.

M-am alarmat pentru un moment, observând că toții băieții erau îmbrăcați în costum, dar m-am liniștit când am văzut fetele: unele în haine de club, iar altele în costum de baie, ca mine.

— Salut, Jake! a zis Michael, dând mâna cu un tip cu câțiva centimetri mai înalt decât el. Erika, ți-l prezint pe Jake Owen, un coechipier de-al meu. Asta e casa lui.

I-am oferit lui Jake un mic zâmbet și i-am strâns mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, mi-a zis, cu blândețe în ochi. Ești foarte frumoasă.

Apoi s-a întors spre Michael.

— Ești sigur că vrei s-o vadă și ceilalți băieți din echipă, înainte să-i pui inelul pe deget?

Michael a închis ochii și a scuturat din cap, trecând iute peste gluma prietenului său.

— De fapt, am fost cuplată cu fratele lui, l-am informat pe Jake. Eu și Michael am copilărit împreună.

— Serios? s-a mirat el, privindu-mă cu mai mult interes. Mi-ar plăcea să aud câteva povești despre copilăria lui. După cum știi, Michael nu e foarte vorbăreț.

Am zâmbit, înțelegând la ce se referea.

Ceva mi-a atras atenția și am privit într-acolo, zărind-o pe Alex. Will o trăgea în urma lui, pe scară, cu un rânjet întipărit pe față.

Alex era aici? Și de ce se ducea cu Will?

Pe urmă am observat că Damon și Kai își luaseră câte o băutură și tocmai ieșeau în curtea interioară.

M-am răsucit din nou spre Jake, amintindu-mi că-i datoram un răspuns.

— Păi..., am bâiguit. Mă tem că nu prea am ce să-ți spun. Nu i-am urmărit meciurile când eram amândoi la școală. Îmi pare rău.

Ochii lui Michael s-au îngustat aproape imperceptibil.

De fapt, fusesem prezentă la absolut toate meciurile de baschet în care jucase, în liceu. Nu, n-aș fi putut povesti despre ele. Nici nu știam ce echipe câștigaseră. Atenția mea fusese îndreptată în altă parte.

M-am scuzat și i-am lăsat singuri. Eram convinsă că Michael nu voia să stau pe capul lui toată seara, iar eu aveam nevoie de puțin spațiu.

Și, poate, de ceva de băut.

Am petrecut următoarea jumătate de oră bântuind la parter, prefăcându-mă interesată de picturi și de sculpturi. Pe urmă, în sfârșit, m-am dus la bar, să-mi iau ceva de băut.

Din fericire, băieții mă lăsaseră singură și nu-i mai văzusem de când ajunseserăm. Luându-mi romul cu Coca-Cola, am ieșit. Simțeam cum alcoolul îmi încălzea sângele, încetul cu încetul. I-am remarcat pe invitații din piscina enormă. Nimeni nu înota, dar spațiul era mai mult decât suficient pentru cei care doreau să trândăvească și să savureze ultimele rămășițe ale aerului de vară înmiresmat.

La capătul îndepărtat al bazinului erau câteva stânci și o cascadă artificială. Mi-am lungit gâtul și am observat ceea ce părea să fie o grotă secretă, dincolo de pânza verticală a apei.

Privind în jur, am remarcat că băieții încă nu apăruseră, așa că mi-am scos la repezeală bluza și pantalonii scurți. Așezându-mi hainele și șlapii pe un șezlong, mi-am luat paharul și m-am lăsat să alunec în bazin.

Apa îmi venea până la mijloc. Mi-am înfășurat părul, petrecându-mi-l peste umărul stâng, după care am rămas la marginea piscinei, sorbind din pahar.

Am închis ochii, am dat capul pe spate și, în sfârșit, am simțit cum încordarea mea se risipea.

— Hei! mi-a strigat cineva.

Am deschis ochii și am zărit-o pe Alex. Ținea în mâini o sticlă de Patron și câteva țoiuri. Purta un costum de baie roșu, din două piese; la gât avea câteva lanțuri lungi și subțiri, din aur, iar în urechi, cercei mari, rotunzi.

— Arăți un pic mai veselă ca data trecută când te-am văzut, a zis Alex.

Am dat aprobator din cap și am ridicat paharul spre ea.

— Mă ajută și băutura.

— Pff! a pufnit Alex, lăsând deoparte sticla și paharele și sărind în piscină. Asta nu se numește băutură.

A turnat repede tequila în două pahare, păstrând unul pentru ea și întinzându-mi-l pe celălalt.

M-am străduit să nu strâmb din nas. Alcoolurile tari nu îmi plăceau.

Cu toate astea, îmi doream să mă destind. Nu mă temeam că băieții ar fi încercat să profite de mine dacă mă amețeam. Ei patru n-ar fi avut nevoie să mă îmbăt ca să mă imobilizeze, așa că, dacă asta urmăreau, era totuna dacă aș fi fost beată moartă sau trează.

Am golit paharul, simțind pe gât arsura lichidului, am închis ochii și am înghițit de câteva ori, străduindu-mă să scap de gustul de tequila. Din nefericire, Alex nu adusese lămâi.

Dumnezeule, chiar că mă sclifosesc ca o fată!

Răsufilând prelung și încercând să ignor gustul înțepător, am lăsat jos paharul. Alex mi l-a umplut la loc.

I-am zis:

— Trebuie să te întreb: ce-ai vrut să spui cu „mă văd cu mulți băieți”?

A surâs pieziș și s-a întors spre mine, întinzându-mi pahărețul, din nou plin.

— Știu că adineauri te-ai dus într-o cameră, cu Will. Iar acum câteva seri ai fost cu Michael.

A ridicat din umeri, cu o înfățișare vinovată.

— Cunosc mulți tipi. Mai precis, sunt *plătita* să-i cunosc.

Plătita? Era plătită să cunoască băieții și să-și petreacă timpul cu ei?

Deodată, mi-a picat fisa.

— Aaa... Sigur.

Mi-a zâmbit și s-a îmbujorat.

Fata era o prostituată de lux. Uau!

I-am urmat exemplul, golind paharul și încercând să fac tot posibilul să-mi revin după destăinuirea ei. Michael fusese cu ea în noaptea aia. O plătise pentru sex?

— Dar să nu spui nimănui, mi-a atras atenția, cu degetul îndreptat spre mine. Majoritatea clienților mei sunt înstăriți și foarte cunoscuți.

Am lăsat jos paharul, îndepărtându-mă puțin de marginea bazinului și mângâind cu degetele suprafața apei.

Alex făcea sex cu bărbați — și cu femei, după cum îmi spusese — și era plătită pentru asta. În plus, noi două locuim în aceeași clădire.

Nu știam dacă mă simțeam mai bine decât atunci când crezusem că era iubita lui Michael.

Chiar și în copilărie, mereu fusesem un pic geloasă văzându-l pe Michael cu alte fete. Îl doream pentru mine.

Numai că, de-a lungul timpului, obiceiul lui Michael nu se schimbase câtuși de puțin. Punea mâna pe câte o fată, își făcea de cap și, uneori, ieșea cu ea. Dar niciuna dintre aventurile lui nu se transformase într-o relație serioasă.

Totuși, în același timp, gândul că pentru el Alex era doar o parteneră de sex mă cam enerva. Locuia la numai câteva etaje distanță, așa că Michael putea s-o cheme ori de câte ori simțea nevoia.

— Nu-ți face griji. Nu m-am culcat cu Michael, m-a asigurat ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Am strâns din buze și am ridicat din umeri.

— De ce mi-ar păsa?

Dar ea a pufnit iar.

— După felul în care ți se înțepenise limba în seara aia, când erai în pijama, am dedus că îți pasă.

Am lăsat capul în jos.

Aș fi putut s-o întreb de ce nu se culcase cu el în noaptea când o văzusem urcând în apartamentul lui, dar făceam eforturi să nu îmi pese. Era o senzație ciudată s-o știu în aceeași clădire și atât de aproape, dar Michael nu-mi aparținea, așa că nu era treaba mea.

— Și nici cu Kai nu m-am culcat, a adăugat ea, golind încă un pahărel.

— N-ai făcut-o nici cu Will sau cu Damon? Nu te supăra, dar n-am auzit ca ei să fi plătit vreodată pentru sex.

M-a corectat:

— Tipii care mă angajează nu plătesc pentru sex. Mă plătesc ca să plec după ce au terminat.

Ce drăguț! Mi-am ferit privirea. Îmi era milă de ea.

— Unii oameni nu sunt interesați să aibă legături sau să-și creeze obligații, Rika, mi-a explicat Alex. Eu sunt doar o profesionistă care îi face să se simtă bine, fără să aștepte nimic pe urmă.

Am clătinat din cap în semn de încuviințare, dar nu o credeam. Poate că-i făcea să se simtă bine, dar totodată era secretul lor murdar.

Probabil și-a dat seama din privirea mea că o judecam, pentru că s-a grăbit să-mi explice.

— Munca asta îmi plătește taxele școlare și chiria apartamentului și... Nu vreau să o fac mai mult decât e nevoie. Totuși e alegearea mea. Mi-aș dori să nu trebuiască să o fac mereu, dar nu regret. Iar uneori — a adăugat, cu un zâmbet jucăuș — e chiar distractiv.

Înțelegeam ce spunea și nu intenționasem să o judec. Făcuse o alegere pe care și-o asuma. Într-un fel, o invidiam pentru încrederea ei în sine.

Și totuși, dintr-odată, mi-am dat seama cât de fericită eram că mă născusem în familia Fane, cu toate avantajele aferente.

În următoarele douăzeci de minute, Alex a mai băut un pahar, iar eu m-am străduit să-l golesc pe al meu. Am observat cum toți

ceilalți se relaxau, pe măsură ce alcoolul își făcea efectul. Bărbații se dezbrăcau de sacouri, tot mai mulți intrau în piscină, iar eu și Alex ne lăsam purtate de muzică și râdeam.

Tequila mi se scurgea prin trup, încălzindu-mi stomacul și pieptul. Mă simțeam tare bine zâmbind și slăbind puțin frâiele autocontrolului. Pielea mă furnica și capul meu parcă plutea în timp ce ne unduiam amândouă șoldurile, pe melodia *Pray to God*, ignorând perechea care se giugiulea lângă noi.

— O să dau o fugă până la baie, a strigat Alex, ca să acopere muzica, și mi-a îndesat în mână sticla de tequila. Mai bea un pahar! Mă întorc într-un minut.

Am scuturat din cap, râzând.

A ieșit din piscină și a dispărut în casă. Pe urmă i-am zărit pe Michael, pe Will și pe Kai, care stăteau în capătul opus al piscinei și mă priveau. Mi-a pierit zâmbetul.

Oare de când erau acolo?

Stăteau în semicerc, cu pahare în mâini. M-am întrebat dacă în tot acest timp ne priviseră pe mine și pe Alex.

Ridicând o sprânceană, i-am săgetat cu o privire sfidătoare și le-am întors spatele, ducându-mă spre marginea piscinei și lăsând sticla deoparte.

Am pornit spre grota din spatele cascadei, ca să scap de privirile lor iscoditoare. Însă eram și curioasă.

Apa se revărsa peste stânci, improșcându-mi brațele și pieptul în timp ce lipăiam prin bazin, spre dreapta. Am remarcat dincolo de cascada o fâșie de întuneric și am ocolit șuvoiul, strecurându-mă pe lângă el.

Imediat ce am trecut de cascada, un roi de fluturi mi s-a involburat în stomac, făcându-mă să zâmbesc.

Era enormă.

Dincolo de cascada se ascundea un bazin secret. În apă strălucea o lumină albastru-neon, foarte asemănătoare cu cea din

apartamentul lui Michael. În dreapta am văzut un mal pe care puteai să te întinzi ori să te așezi, iar cei care nu înotau puteau să se plimbe, să stea în picioare și să admire frumusețea interiorului fără să se ude.

Spațiul arăta exact ca o grotă. Pe pereții din piatră și pe tavan sclipeau mici luminițe albe, probabil menite să imite stelele. Nu mi-am putut reține un geamăt. Mi-am încordat coapsele. Eram excitată. Nu știu dacă era din cauza acestui loc, a băuturii sau a lui Michael. Astăzi, simțurile mele fuseseră copleșite.

Am pășit mai departe, savurând solitudinea și întunericul, dar apoi l-am zărit pe Damon pătrunzând în grotă.

Intrase aici direct prin cascada, așa că era leocă. Și-a dat pe spate părul negru și ud, iar pieptul, umerii și brațele lui sclipeau de apă. Probabil că adusese un șort de înot. Am făcut imediat un pas înapoi, văzând că venea drept spre mine.

— Mi-ar fi plăcut să pot spune că nu sunt obișnuit cu reacția asta din partea fetelor, a comentat el, observând că băteam în retragere.

Am strâns din pumni și mi-am trecut limba peste buzele uscate.

— Nu-i adevărat. Cred că îți place când fetele reacționează așa.

Și-a arcuit buzele, iar eu m-am străduit să nu mai fac niciun pas înapoi. Își dorea să mă vadă înfricoșată. Asta aștepta.

— Nu mi-e frică de tine, am declarat, ridicând bărbia și simțind cum pulsul mi se accelera, în pofida efortului meu de a părea neclintită.

Afară urla muzica. Dacă puneam la socoteală zgomotul cascadei, mă îndoiam că m-ar fi auzit cineva dacă aș fi țipat.

S-a oprit chiar în fața mea, la trei centimetri distanță.

— Ba da, ți-e frică.

Apoi mi-a incolăcit mijlocul cu brațele, strângându-mă ca într-o menghină de oțel, și m-a ridicat de la pământ.

Am mârâit, proptindu-mi palmele în umerii lui și împingându-l.

— Damon!

— Aș putea să te fac bucăți, mi-a spus amenințător, atin-
gându-mi fața cu răsufierea lui. Și fără pic de efort.

Mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui, împingând mai tare și
răsucindu-mi trupul.

— Termină! Dă-mi drumul!

— Știi la ce m-am gândit în închisoare?

Mi-a înșfăcat părul de la ceafă, aproape de rădăcini. Am icnit
când mi-a tras capul pe spate, ținându-mă strâns, nemișcată. Gura
lui era foarte aproape de buzele mele.

— La tine... și la ultima noastră noapte împreună.

M-a sărutat posesiv, cuprinzându-mi buza de jos între dinți.
M-am smucit și mi-am înfipt unghiile în brațele lui. Inima îmi
bătea nebunește.

— Damon, du-te naibii!

Și-a strâns mai tare degetele în părul meu.

— Ori de câte ori eram singur în celulă, mi-o frecam și îmi
imaginam cum mi-o ici în gură, ca o fată cuminte.

Am întins iute o mână și i-am cuprins gâtul cu degetele, strân-
gând cât puteam de tare și străduindu-mă să-l îndepărtez de
gura mea.

A răs, de parcă nici nu mi-ar fi observat gestul.

— Nu i-ai spus lui Michael ce s-a întâmplat în noaptea aia,
nu?

— De unde știi că nu i-am spus? am mârâit, dezgolindu-mi
dinții.

Și-a apropiat și mai mult fața de a mea.

— Pentru că, dacă ar fi aflat, m-ar fi omorât.

Mi-am încleștat mai tare degetele, înfigându-mi unghiile în
pielea lui.

— Atunci, poate c-o să-i spun, l-am amenințat. Și-acum ia
mâinile de pe mine, javră!

— Ajunge!

Michael.

Am tras aer în piept, iar Damon a ridicat brusc privirea peste
capul meu.

Rânjea. Probabil că încerca să hotărască dacă era cazul să-și
sfideze prietenul.

Nu pricepeam. Acum două ore, pâruseră să fie amândoi pe
aceeași lungime de undă, dar în clipa asta Michael voia să-l stru-
nească.

În sfârșit, Damon mi-a dat drumul și m-a împins de lângă el.
Am observat semnele în formă de semilună pe care i le lăsasem
pe gât. Sângera. Eram mulțumită.

Bun. Poate că asta nu avea să-l descurajeze și poate chiar avea
să-l excite, dar acum știa că nu mă lăsam cu una, cu două.

Damon a ieșit din grotă, iar eu m-am întors cu spatele. Deja
mă simțeam mai puternică.

— Îți place să ți se acorde atâta atenție, nu? m-a întrebat
Michael, pironindu-mă cu o privire aprigă. Cât de mult o dorești?
Pentru tine are importanță cine ți-o acordă?

Am răs în sinea mea, în timp ce urcam micile trepte spre
spațiosul mal din piatră.

— Întreabă-l pe Trevor, l-am tachinat, pe deplin conștientă că
privirea lui îmi măsura trupul ud. Nici măcar el nu putea să țină
pasul, la cât de excitată eram tot timpul. Dumnezeu, ce-mi mai
place să mi-o trag!

Și-a aplecat bărbia și un zâmbet pervers a început să i se
intindă pe față. Apropiindu-se de mine, fără să mă slăbească din
ochi, m-a împins până când spatele mi s-a lipit de peretele grotci.

— Deschide gura, mi-a poruncit, ridicându-și paharul.

Am șovăit o clipă. Nu trebuia să mă vadă nesigură. Micuța
Rika, speriată și timidă, care nu izbutea să facă niciun pas fără să
ceară voce, nu mai exista.

Am lăsat capul pe spate și am deschis gura.

Michael a turnat puțin lichid maroniu. L-am înghițit, având grijă să nu mă strâmb când usturimea alcoolului mi s-a scurs pe gât.

— Povestește-mi! m-a îndemnat, provocându-mă din ochi. I-am făcut pe plac.

— I-o sugeam dimineța, i-am zis, aproape în șoaptă. Îl făceam să i se scoale, ca să-l pot călări înainte de a pleca la școală.

— Și? m-a iscodit Michael.

O flacără i s-a aprins în ochi. A ridicat din nou paharul.

— Zi mai departe!

Mi-am lăsat iar capul pe spate, deschizând gura pentru încă o dușcă.

După ce am înghițit, am continuat cu voce catifelată:

— Se pricepea tare bine să mă facă să-mi dau drumul. Își plimba mâinile peste tot corpul meu, strângându-mă de sâni. Mi-o trăgea pe la spate, în timp ce mama ta era în camera de alături.

L-am privit printre gene și mi-am lins buzele. Se uita la gura mea.

— Trebuia să-mi astupe gura cu palma când îmi dădeam drumul, fiindcă eram atât de înfierbântată, că țipam ca din gură de șarpe.

— Mmm..., a mormăit el, ridicând iar paharul și dându-mi să beau.

— Și scula lui parcă e făcută pe măsura mea, am plusat eu, surâzând ușor și continuând jocul.

— Chiar așa? a întrebat Michael pe un ton relaxat, incolăcindu-mi talia cu o mână și cuprinzându-mi bărbia cu mâna cealaltă. Mai spune-mi!

I-am simțit răsuflarea pe buze.

— Vreau să știi tot ce mi-ai făcut fratele meu, mincinosă mică!

Tremuram la gândul că era atât de aproape de mine. Aproape că-i simțeam gustul. Am întredeschis buzele. Bănuiam că se pregătea să atace, iar eu tânjeam să o facă.

Michael.

Mi-a apucat buza de jos între dinți, apoi a eliberat-o.

— După ce-și dă drumul — a șoptit Michael — și pe urmă pleacă, iar tu tânjești să primești mai mult, tot ceea ce știi că numai eu pot să-ți ofer, la scula mea te gândești când îți strecoți degetele în păsărică?

Am gemut. Un val de căldură mi-a cuprins coapsele. După cât de tare îmi zvâcnea clitorisul, sigur eram udă.

— Uneori, am recunoscut în șoaptă, forțându-mă să-i susțin privirea.

— Uneori?

Am dat din cap.

Privirea i s-a înăsprit și mi-am dat seama că se simțea provocat.

Înima mi-a luat-o la goană. Mă întrebam dacă fusese o uriașă greșeală să joc la ceacalma.

Mereu mă gândeam numai la el. În fiecare fantezie, la fiecare orgasm...

De fiecare dată când eram singură și mă masturbam, nu mi-l imaginam decât pe el, țintuindu-mă de pat cu ochii lui superbi și cu trupul lui.

Mereu, numai Michael.

Pusese stăpânire pe mintea mea de prea multă vreme, așa că venise momentul să fie manipulat, la rândul lui. Avea chef de joacă? Știam și eu să mă joc.

— De ce l-ai mințit pe Jake? m-a întrebat, schimbând brusc subiectul. Veneai la meciurile mele, în liceu. Ai fost la absolut toate.

M-am încordat.

— Știi?

Nu-mi venea să cred! Știa că fusesem la toate meciurile. Chiar și când el era în liceu, iar eu — la gimnaziu, veneam la meciuri cu doamna Crist, fără să pierd vreunul, până când el a plecat la facultate.

— De ce ai mințit?

Am deschis gura să răspund, căutându-mi cuvintele.

— N-am mințit. Am zis că n-am văzut meciurile, ceea ce e adevărat. Eu doar...

Mi-am înghițit nodul din gât și am ridicat din nou ochii spre el. Vocea mea s-a prefăcut într-o șoaptă.

— Eu mă uitam doar la tine, am mărturisit.

Expresia de pe chipul lui se înăsprea tot mai mult. Respirația i s-a iuțit, iar mirosul lui ademenitor mi-a inundat nările. Am închis ochii.

— Rika...

Tonul lui părea disperat. Mi-a atins buza de jos cu vârful limbii.

Fața îmi ardea. Niciodată nu mă simțisem atât de amețită.

— Arată-mi ce-ți faci când te gândești la mine... „uneori”, a adăugat Michael, cu o undă de amuzament.

Am deschis brusc ochii și am văzut patima dintr-ai lui. Inima mea emoționată bătea și mai tare, dar mă străduiam să-mi ascund surescitarea.

Nu făcusem niciodată *asta* de față cu altcineva, așa că ezitam. Timorată, mă gândeam la toate femeile pe care le avusese, la cât de experimentate fuseseră, și mă temeam că Michael avea să râdă de ceea ce eu...

Deodată, am auzit în minte vocea lui Michael, venind dintr-un timp care mi se părea foarte îndepărtat, într-o încăpere întunecoasă, prima dată când se apropiase...

Asumă-ți cine ești. Nu te scuza pentru ceea ce ești. *Asumă-ți.* N-ai cum să învingi dacă nu participi, corect?

Fără să clipesc, i-am susținut privirea pătimașă, apoi mi-am strecurat mâna în slip, între coapse.

Michael și-a plimbat degetele pe cicatricea de pe gâtul meu, iar hotărârea mea s-a clătinat. Nu eram obișnuită să fiu atinsă acolo. Și-a continuat mișcarea, împletindu-și degetele în părul

meu. A coborât privirea, urmărind cum degetele mele se mișcau sub slipul negru.

Pieptul a început să i se ridice și să coboare mai iute, iar privirea lui stăruitoare nu se desprindea de mâna mea. Cu două degete, desenam mici cercuri în jurul clitorisului.

Locul acela dintre coapse a început să zvăcnească. Am scâncit când arșița mi-a inundat pântecul. Michael mă privea.

— Dă-l jos, a șoptit el, fără să-mi scape mâna din ochi.

Am clătinat din cap.

— Fă-o, a insistat, zgâlțâindu-mă și făcându-mă să icnesc.

Dumnezeule! Un val mi-a izbit stomacul, iar zvăcnetele clitorisului meu s-au întezit.

Am gemut.

— Te rog, Rika, m-a implorat, sărutându-mi buzele și sorbindu-le. Vreau să văd.

Mi-am umezit buzele și mi-am strecurat degetele pe sub șnururile slipului, apoi l-am împins în jos, scoțându-l cu totul.

A tras adânc aer în piept. Fără să mai ezit, mi-am strecurat iar mâna între coapse. Am continuat să-mi mișc degetele înăuntru și afară, răspândind umezeala în sus, peste clitoris. Mă sprijineam de perete, cu ochii închiși.

Mi-am arcuit spinarea și am ridicat un picior, lăsându-l pe Michael să-l apuce sub genunchi și să-l țină în dreptul mijlocului său.

E mult mai bine așa.

Îmi unduiam șoldurile, cu mișcări mici. I-am simțit penisul întărindu-se în pantaloni, în timp ce mă frecam de el. Am continuat să mă mângâi singură, ascultându-i răsuflarea tot mai îngreunată. Probabil că-i făcea plăcere ce vedea.

— Asta ai vrut? l-am întrebat în șoaptă, strecurând două degete înăuntru meu.

— Da, mi-a răspuns, cu glas sugrumat.

Am zâmbit. Nu conta dacă eu mă consideram sexy, nici dacă mi se părea că sunt doar un copil prostuț. Important era că Michael Crist își pierdea stăpânirea de sine.

— Câteodată mai fac și alte chestii.

A ridicat ochii spre fața mea.

— Ce chestii?

— Nu pot să-ți spun, am răspuns, lingându-mi buza de jos. Poate c-o să-ți arăt la un moment dat. Sau poate c-o s-o fac în seara asta, după ce-o să mă dezbrac la piele și-o să urc în pat — m-am aplecat spre el, șoptind foarte aproape de buzele lui —, goală, fierbinte, umedă și singură.

A răsuflet prelung.

— Fir-ar să fie!

S-a lăsat iute în genunchi, mi-a săltat piciorul peste umărul lui și mi-a cuprins cu gura zona dezgolită dintre picioare, apăsându-mă cu limba și cu dinții.

— Michael!

Of, Dumnezeule!

Mi-a sorbit clitorisul, după care i-a dat drumul, frecând repetat cu limba pielea sensibilă. Am strâns din pleoape.

— Of, fir-ar! am bâiguit. Rahat!

A plonjat între picioarele mele, devorându-mă cu nesat.

I-am strâns părul între degete, arcuindu-mi spatele. Michael mă ciugulea, sorbea și lungea, rotindu-se în cercuri, după care limba lui se avânta iar, penetrându-mă.

— La naiba! Ce păsărică delicioasă! a șoptit, cu buzele lipite de pielea mea, privind în sus, în timp ce-mi dezmiarda clitorisul cu limba. Ești o fată drăguță, Rika. Foarte moale și strâmtă.

M-am împins în gura lui. Ochii lui se pironiseră într-ai mei. Apoi limba lui a plonjat înăuntrul meu, făcându-mă să gem și mai zgomotos.

— Doamne, Dumnezeule! am scâncit. Michael, vreau mai mult.

— Îmi vrei scula? a întrebat, mușcându-mi ușor clitorisul. O presiune irezistibilă începea să crească în adâncul meu. Am dat din cap.

— Pe-a mea sau pe-a altuia?

— Pe-a ta! am țipat.

— Adică singura sculă la care te gândești atunci când te masturbezi, nu? a insistat, strecurând două degete înăuntru și continuând să-și rotească limba în jurul clitorisului.

— Da, am gemut, simțind apropierea orgasmului.

— Deci ești o mincinoasă afurisită, nu? a mârâit, frecându-mi din ce în ce mai tare clitorisul, în timp ce degetele lui plonjau și ieșeau neconținut.

— Da! am strigat, strângându-i mai tare părul în pumn.

Mușchii mei erau moleșiți de plăcere. Am început să respir din ce în ce mai repede, simțind că extazul era aproape.

Deodată, am răsucit repede capul spre dreapta și l-a zărit pe Kai. Am făcut ochii mari și inima mi-a sărit în piept.

— Ce nai...! am icnit, în timp ce orgasmul creștea tot mai mult, tot mai mult, iar capul mi se învârtea.

Kai stătea cu umărul rezemat de peretele din beton și cu brațele încrucișate la piept, privindu-ne impasibil. Parcă ar fi urmărit un buletin de știri, la televizor.

Mă pregăteam să-i cer să iasă, dar apoi am gemut. Toți mușchii mi s-au încordat, iar orgasmul a explodat.

— Doamne! am țipat, apoi trupul meu a preluat controlul, împingându-se și frecându-se de limba lui Michael. Iisuse!

Clitorisul îmi zvâcnea. Simțeam între picioare fierbințeala umedă.

M-am opintit, străduindu-mă să-mi recapăt suflarea. Explosiunile de plăcere din pântec și dintre coapse pulsau, se răspândeau și se stingeau, încetul cu încetul.

Pieptul mi se zguduia, iar gura lui Michael își încetinește mișcarea. Acum mă lungea încet.

Mi-a sărutat delicat clitorisul, după care a ridicat privirea spre mine, cu un zâmbet satisfăcut.

— E la fel de bună la gust pe cât de bine arată? s-a interesat Kai.

Am ridicat imediat capul, amintindu-mi că ne privea.

— Și mai bună, i-a răspuns Michael calm, privindu-mă fix.

Parcă ar fi știut că, în tot acest timp, Kai fusese prezent.

I-am aruncat o căutătură urâtă lui Michael, după care l-am împins și mi-am coborât piciorul. Înghățându-mi slipul, l-am tras grăbită pe mine și am pornit spre ieșirea din grotă.

Ne zgândăream unul pe celălalt și ne tachinam... Michael mă provocase, iar eu îi răspusesem pe măsură.

Numai că, în fierbințele momentului, mă dădusem de gol. Acum știa că el era unica fantezie din mintea mea, singurul băiat pe care-l doream.

Dar, mai rău decât atât, și Kai mă provoca. Jocurile lor se schimbaseră, iar eu gândeam repede, dar nu suficient de repede.

Am trecut pe lângă Kai, iar el a întors capul, urmărindu-mă cu privirea, peste umăr.

— N-ai decât să fugi, Monstrulețule! m-a prevenit amenințător. Suntem mai iuți decât tine.

CAPITOLUL 12 MICHAEL

ÎN PREZENT

Mi-am mușcat buza de jos; toate terminațiile nervoase din gura mea tânjeau după ea. *La naiba! Ce gust bun avea!*

M-am ridicat și am văzut-o dispărând de cealaltă parte a cascadei. Kai a întors din nou capul spre mine.

— Te inrupți din farfuria noastră, frate — m-a atacat el —, și iei mai mult decât partea care ți se cuvine.

Am zâmbit pieziș și m-am apropiat de el. Mi-am înăspriț tonul.

— Știi, lesa pe care tot încerci să mi-o pui a devenit cam scurtă. N-am de gând să-ți dau explicații. Ai priceput?

— O să-mi aduc aminte că ai zis asta, mi-a întors-o el, desprinzându-se de perete. Treaba cu lesa e valabilă și pentru Will, pentru Damon și pentru mine.

— Asta ce vrea să însemne?

Kai n-a răspuns. În ochii lui am zărit un zâmbet sinistru.

Pentru prima dată, nu mai aveam încredere în el. Da, mă atinsesem de ea după ce le spuseseam s-o lase în pace. Îmi dădeam seama că prietenul meu era iritat și că avea tot dreptul să fie.

Însă ea mă surprinsese. Venisem aici ca s-o scap de Damon și mă pomenisem pierzându-mi stăpânirea de sine îndată ce deschisese gura. Se făcuse isteasă și nu bătea în retragere.

Monstrulețul ieșise din nou la iveală — fata care mânca jar și-i silea pe ceilalți s-o observe. Simțisem nevoia să o ating. Doar la asta mă puteam gândi.

Dar, oricât de mult merita Kai să se răzbune, nici prin cap nu-mi trecea să-i cer iertare. Începeam să mă tem de el. Nu pentru mine, ci pentru Rika. Mă băntuia bănuiala că vorbele lui, din prima noapte petrecută de Rika în Meridian City, aveau să se adeverească nu doar pentru Will și Damon, ci și pentru Kai.

Lucrurile nu decurg niciodată conform planului.

Oare toți trei aveau planuri despre care nu aflasem?

— Și casa ei? a vorbit Kai. Cum stăm?

— Mă ocup eu de asta.

— Cum stăm? a insistat.

În loc să-i răspund, m-am proțăpît sfidător în fața lui.

— Rika e în Meridian City datorită mie, am scrâșnit. Locuiește în Delcour datorită mie și e izolată tot datorită mie. Suntem pe drumul cel bun.

Apoi am plecat. Astfel, dovedeam ceva: chiar dacă el, Damon și Will se schimbaseră, eu eram același.

Eu nu dădeam niciodată explicații.

Când am ieșit din grotă, hainele Rikăi dispăruseră de lângă piscină. După o cercetare printre petrecăreți, observând că lipsea și Alex, mi-am dat seama că Rika o rugase să o ducă acasă cu mașina și că plecase fără noi.

Will și Damon rămăseseră la petrecere, iar după înfruntarea din grotă, pe Kai n-am reușit să-l găsim.

Era cazul să terminăm cu porcăria asta, ca să ne putem vedea cu toții de viețile noastre.

În ultima vreme, nu-mi mai stătea mintea la baschet, Kai se închidea din ce în ce mai mult în sine, Damon era o bombă cu ceas și mă săcăia bănuiala că Will nu lăsa să treacă nici măcar o zi fără să bea.

Crezusem că, încetul cu încetul, urmau să se readapteze la viața în libertate și la posibilitățile pe care le oferea viitorul lor, numai că situația se înrăutățea. Tărășenia asta trebuia să înceteze, iar eu voiam să-i văd iar pe fâgașul cel bun. Cât de curând, cei trei ani de absență ai prietenilor mei aveau să fie doar o amintire urâtă.

Li se oferiseră locuri de muncă, poziții în cercurile familiilor fiecăruia, dar niciunul dintre ei nu voia nici măcar să discute despre asta. Nimic nu mai exista, în afară de Rika și de ziua de azi. Nici măcar nu voiau să-și vadă familiile sau să-și petreacă timpul prin Thunder Bay.

Prietenii mei — frații mei — erau morți pe dinăuntru. Cu cât mă gândeam mai mult la ce le făcuse Rika, la ce *ne* făcuse, cu atât îmi venea s-o sfâșii în bucăți. Speram că planul nostru avea să-i readucă la viață.

— Bună ziua, domnule Crist, m-a întâmpinat Stella când am intrat agale în biroul tatălui meu, la ultimul etaj al clădirii care-i aparținea.

Am salutat-o cu o înclinare a capului și cu o jumătate de zâmbet. Nu încerca niciodată să mă oprească, indiferent dacă tata era într-o întâlnire sau vorbea la telefon. Eu și fratele meu veneam rareori pe aici. Cred că Stella se temea de noi tot atât cât se temea de tatăl meu. Nu se amesteca în treburile familiei noastre.

Tatălui meu nu-i plăcea să venim aici.

Eu, Trevor și mama învățaserăm repede că îi convenea să trăiască în oraș, în timp ce noi trei rămâneam în Thunder Bay.

Să mișune membrii familiei prin biroul lui ar fi fost o pacoste. Prefera să-și mențină separate cele două existențe și să ne țină la distanță.

Indiferent cât de mult o iubeam pe mama, o respectam din ce în ce mai puțin pentru că ținea să-și păstreze căsnicia cu un nemernic.

Bănuiesc că, din punctul lor de vedere, era un aranjament bun. El îi dădea bani să-și cumpere orice, să aibă casa pe care și-o dorea și să-și asigure locul în societatea pe care o agreea. În schimb, ea își păstra reputația de femeie respectabilă și-i dăruise doi fi.

Amândoi erau mincinoși și lași. Mama nu avea suficient curaj să ceară viața pe care o merita, iar tata nu și-ar fi deschis sufletul în fața nimănui. Nici față de soție, nici față de fii. Prieteni nu avea. În orice caz, nu unii adevărați.

În păienjenişul urzit în Thunder Bay, cu interminabile minciuni și secrete, cu prefăcătorie și zâmbete false, crezusem că am găsit unica persoană care era altfel. Care își dădea seama de toate lucrurile pe care mi le doream și tânjea după ele împreună cu mine.

Fratele meu avea dreptate. Văzusem expresia aia din ochii ei încă dinainte să-i remarc chipul sau trupul. Era expresia cuiva care se simte captiv și vrea să sape cu mâinile goale un drum spre ieșire.

Eu și Rika ne dăduserăm târcoale dintotdeauna, încă dinainte să o conștientizăm. Trădarea ei mă rănise adânc.

Am intrat fără să bat.

Tata stătea la biroul lui. Mirosul de lac al meselor și rafturilor din lemn de mahon mi-a izbit nările.

Monroe Wynn, avocatul tatei, stătea vizavi de el, cu spatele spre mine.

— Michael! a exclamat tata, cu un zâmbet care nu i se oglindea în ochi. Ce surpriză plăcută!

Am închis ușa. Deja simțeam că respiram anevoie. Aerul de aici începea să pară vâscos, ca țiteiul. Nu se bucura că mă vedea, iar eu detestam să fiu în prezența lui. Relația dintre noi se degradase demult, când începusem să îmi apăr punctul de vedere, așa că prefăcuta lui plăcere la vederea mea era doar de ochii avocatului.

— Monroe, îl cunoști pe fiul meu, a făcut el prezentările, fluturând din mână.

Monroe s-a ridicat.

— Bună, Michael.

— Bună ziua, domnule.

Ne-am strâns mâinile și l-am salutat cu o înclinare a capului, după care i-am dat drumul și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Anul ăsta așteptăm lucruri mărețe din partea ta, a zis Monroe. Nevastă-mea s-a infuriat rău că am cumpărat abonamente în lojă pentru tot campionatul de baschet, așa că ar fi cazul să merite efortul. Să nu ne dezamăgești!

— N-o să fiți dezamăgit, domnule.

— Michael o să-și facă treaba, l-a asigurat taică-meu.

De parcă el ar fi avut vreun cuvânt de spus în privința asta! Îmi detesta cariera și nu mă sprijinise niciodată.

Monroe a dat aprobator din cap, iar eu mi-am întors ochii spre tata.

Sesizând atmosfera stânjenitoare, avocatul și-a înhățat dosarele și servieta și s-a pregătit să plece.

— Vorbim cât de curând, i-a zis tatălui meu.

A ieșit din încăpere, iar tata s-a lăsat pe spătarul scaunului, privindu-mă cu ochii lui albaștri. Avea o expresie agasată. Fratele meu îi semăna leit: păr blond-închis, ten palid și maxilar îngust. Amândoi erau cu cel puțin șapte-opt centimetri mai scunzi decât mine. Înălțimea o moștenisem dinspre latura maternă a familiei.

— Mă mir că ți-ai amintit unde e clădirea asta, a rostit el batjocoritor.

— OK, ai dreptate, am ripostat, rezemându-mă de bibliotecă.
Vin pe-aici la fel de des pe cât vii tu acasă.

Nu părea deloc amuzat.

— Ai vorbit cu mama ta?

Am aprobat din cap.

— Am vorbit ieri. Stă câteva zile la Paris, pentru shopping, înainte de a pleca spre Spania. Te întâlnești cu ea săptămâna asta, corect?

— Ca de obicei. De ce mă-ntrebi?

Am ridicat din umeri și am scuturat din cap.

— Așa, fără motiv.

De fapt, aveam un motiv foarte întemeiat. Voiam să mă asigur că pleca în curând. Rika era convinsă că mama ei și a mea se aflau la bordul lui *Pitbom*, în sudul Europei.

De fapt, *Pitbom* era încă ancorat în Thunder Bay, iar mama n-o mai văzuse pe doamna Fane încă dinainte să plece în Europa, cu avionul, acum mai mult de o săptămână.

Spre deosebire de mine, Rika habar n-avea unde era mama ei.

Iar când tatăl meu i se va fi alăturat mamei, Rika nu ar mai fi avut pe nimeni care să o sprijine.

În fiecare an, părinții mei plecau toamna, pentru câteva săptămâni, să-și viziteze diverși prieteni și parteneri de afaceri din străinătate. Tatăl meu călătorea din belșug, pe toată durata anului, dar această excursie anuală o făceau mereu împreună. Mama îi era utilă datorită farmecului său, datorită istețimii și frumuseții sale, așa că el insistă să-l însoțească în turneul lui european.

În prezent, casa noastră din Thunder Bay era goală, din moment ce mama plecase deja, iar tata rămânea aici, în sălașul lui destinat destrăbălării.

Măcar avusese decența să nu ocupe un apartament în Delcour și să facă paradă cu parașutele lui într-o clădire care-i aparținea.

— Cu Trevor ai vorbit? s-a interesat el.

Nu i-am răspuns. A izbucnit în râs, dându-și seama că fusese o întrebare prostescă.

În încăperea a intrat o tânără blondă, cu brațele pline de dosare. Mi-a zâmbit. Arăta sexy în rochia ei albastru-deschis.

Apropiindu-se de tatăl meu, a pus dosarele pe birou și s-a aplecat, luând un teanc de hârtiuțe adezive și scriindu-i la repezeală un bilețel.

El nici măcar n-a încercat să pretindă că nu se holba la fundul ei.

— Cu ce ocazie ai venit pe-aici? a deschis el discuția.

Nu mi-a scăpat faptul că mâna tatei a dispărut sub rochia fetei.

Fata și-a mușcat buza de jos, ca să-și stăpânească zâmbetul.

Am strâns pumnii. Dumnezeu! Cât de mult îl uram!

— Ca să vorbim despre viitorul meu.

Și-a aplecat capul într-o parte și m-a privit printre gene.

Îmi plăcea cumplit să fiu aici. Nu voiam să am de-a face cu el și tocmai de asta durase atât de mult să mă ocup de ceea ce ar fi trebuit rezolvat demult.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet. I-a tras fetei o palmă la fund și i-a spus:

— Închide ușa după tine când pleci.

Fata a ocolit biroul, aruncându-mi o ultimă privire înainte de a ieși din încăperea.

Tata se zgăia la mine.

— Din câte îmi amintesc, am încercat de mai multe ori să port discuția asta cu tine. N-ai vrut să te duci la Annapolis. Ai vrut să primești o bursă integrală la Westgate.

— La Westgate au un program sportiv mai bun, i-am reamintit.

— N-ai vrut să ai un viitor în compania asta, a continuat tata. Ai zis că vrei să joci baschet.

— Sunt sportiv profesionist. Am apărut în mai multe reviste decât tine.

A chicotit disprețuitor.

— Nu te preface că ai vrut să iei o decizie cât mai bună, Michael. De fapt, mă sfidezi în mod constant. Indiferent ce vreau eu, tu faci pe dos.

Ridicându-se de pe scaun, și-a luat paharul cu scotch și s-a oprit în fața ferestrei panoramice, cu vedere asupra orașului.

— După ce-ai crescut și ai devenit bărbat, am crezut că o să fi mai maleabil, dar nu te-ai potolit. La fiecare pas, tu...

— Să revenim la subiect, i-am tăiat vorba, îndreptându-mi spinarea. Viitorul meu.

Avusesem discuția — sau cearta — asta de mai multe ori. Nu era nevoie de o recapitulare.

— Bine. Ce vrei?

— Ai avut dreptate, am recunoscut, călcându-mi pe mândrie. Peste zece... cincisprezece ani, mă paște un post de antrenor al vreunei echipe universitare. Privind în perspectivă, cariera mea își pierde strălucirea. Nu are viitor.

Părea să îi placă micul meu discurs.

— Lasă-mă să încerc ceva, i-am propus. Să vedem cum mă descurc într-unul dintre domeniile tale.

— Cum ar fi?

Am ridicat din umeri și m-am prefăcut că mă gândesc, ca și cum nu aș fi avut deja un plan.

— Ce-ai zice să-mi dai clădirea Delcour și cincizeci de mii de acțiuni la Ferro?

A răs de îndrăzneala mea. Asta urmăream. Știam că nu avea să accepte sugestia.

— Să ai cincizeci de mii de acțiuni ar însemna să devii asociat al firmei, a zis el, punând jos paharul și așezându-se la loc. Nu contează că-mi ești fiu. Astfel de plocoane nu ți se oferă așa, cu una, cu două.

Și-a desfăcut nasturii sacoului, s-a lăsat pe spătar și m-a ținut cu privirea.

— Și, în orice caz, nu în Meridian City, a completat el. Dacă e să mă faci de râs, prefer să fie într-un loc mai puțin vizibil.

— OK. Atunci, ce zici de... FANE?

Familia Rikāi își botezase magazinul de bijuterii cu propriul nume.

S-a încruntat, privindu-mă bănuitor.

— FANE?

Rabat! Mă cam grăbisem. Mă temeam că avea să refuze.

Am ridicat din umeri, încercând să par nepăsător.

— Hai să vedem ce sunt în stare să fac cu magazinul, cu casa și cu averea familiei Fane.

— Nici vorbă! a refuzat tata. Toate astea vor fi, într-o zi, ale fratelui tău.

Am încremenit. Ale lui Trevor? Nu ale Rikāi?

În testamentul său, Schrader Fane o desemnase ca unică moștenitoare pe fiica lui. Rika avea să moștenească totul fie după ce absolvă facultatea, fie când avea să împlinească douăzeci și cinci de ani. Până atunci, domnul Fane îl numise pe tatăl meu — nașul Rikāi — administrator al averii, lucru care îi convenea de minune mamei Rikāi. Ea nu avea nicio înclinație pentru afaceri. Nu era capabilă nici măcar să-și administreze propria gospodărie, darămite o avere imobiliară în valoare de milioane de dolari.

Însă, dacă totul avea să ajungă la Trevor, însemna că...

— Sigur ți-ai dat seama până acum că, până la urmă, ei doi se vor căsători, mi-a zis tatăl meu, văzând că nu spuneam nimic.

Aveau să se căsătorească.

Mă zgăiam la taică-meu, complet încordat, străduindu-mă să mă stăpânesc.

În definitiv, de ce îmi păsa? Ea și Trevor se meritau unul pe celălalt. În plus, mai mult ca sigur, până atunci urma să îndeplinesc cu vârf și îndesat planurile pe care le aveam pentru ea.

— O să se-ntâmpale la un moment dat, după ce termină amândoi facultatea, a explicat el. N-o putem lăsa să-și întindă aripile prea mult și să-și ia zborul. El o s-o ia de nevastă, o să-i toarne un Crist mititel, iar tot ce-i al familiei Fane va fi al nostru, inclusiv micuța Rika. Țasta e planul.

Eram gata să pun pariu pe tot ce aveam că ea habar nu avea despre asta. Sigur, știam cu toții că părinții mei încercau să-i împingă pe Rika și pe Trevor să fie împreună, chiar dacă ea rupsesse relația.

Însă oamenii opun rezistență doar până la un anumit punct. Ei — inclusiv Trevor — aveau s-o preseze în continuare, iar până la urmă Rika urma să se dea bătută.

— Nu-l iubește, i-am atras atenția, vrând să-l descurajez puțin. A ridicat capul, înfruntându-mi privirea.

— Rika o să se împace cu el și-o să-l ia de bărbat.

— Și dacă n-o s-o poată lăsa gravidă? am insistat.

Rika nu îl voia pe Trevor. Chiar dacă părinții mei o convinseseră să meargă la altar, nu exista nicio garanție că avea să fie docilă și în dormitor.

Tata a răspuns, privindu-mă tăios:

— În cazul ăsta, poate c-o să reușești tu. Atât timp cât copilul o să fie un Crist, chiar nu-mi pasă.

Și-a ridicat paharul, sorbind din nou. Apoi a adăugat, cu o urmă de zâmbet:

— La naiba! O s-o las eu însărcinată, dacă trebuie.

Ticălos nenorocit!

Cu un zâmbet sarcastic, i-am zis:

— Prin urmare înseamnă că ai nevoie de mine.

— Da, dar n-am încredere în tine, mi-a întors-o tata.

— Totuși sunt fiul tău. Știu că asta te sperie, fiindcă nu poți să mă manipulezi. De ce nu poți? Pentru că suntem exact la fel. Calitățile pe care le detești la mine sunt tocmai cele pe care le prețuiești la persoana ta. Fie că vrei să recunoști, fie că nu, mă respecti mult mai mult decât îl respecti pe Trevor.

M-am apropiat de biroul lui.

— A venit momentul să mă implic în afacerile familiei. N-o să păstrez nimic. FANE îi va reveni Rikăi, împreună cu proprietatea ei și cu banii, după ce termină facultatea. Așa e stabilit în testamentul tatălui ei. Lasă-mă să-i administrez eu averea, până când ea și Trevor vor fi pregătiți.

A mijit ochii, întorcând propunerea mea pe toate părțile.

Ce avea de pierdut? Oricum, nu puteam păstra nimic. Legea o apăra pe Rika. Și, din câte știa tatăl meu, nu aveam niciun motiv să-i administrez prost averea, cu bună știință. De ce aș fi vrut să iau casa ei, să-i falimentez afacerea, să-i blochez conturile?

— OK. O să te ocupi de FANE, a rostit el în sfârșit, acceptând ideea.

— Inclusiv de casă și de toate celelalte proprietăți ale lor. Dacă mă descurc bine, primesc Delcour și cele cincizeci de mii de acțiuni.

Mă durea în cot de Delcour și de acțiuni, dar voiam să mă prefac, în continuare, că nu averea familiei Fane reprezenta ade-vărata miză.

Tata a ezitat, însă, în cele din urmă, a acceptat.

— O să-l pun pe Monroe să modifice mandatul și-o să-ți trimit actele azi, mai târziu.

Privindu-mă cu severitate, a ținut să-mi atragă atenția:

— Primești o șansă pentru că ești sânge din sângele meu, Michael. Numai de asta. Dacă-ai fi în locul tău, m-aș strădui să dovedesc că o merit și n-aș da-o în bară. S-ar putea să nu ai parte de o a doua șansă.

Mi-am păstrat zâmbetul doar pentru mine. Nici nu zice
nevoie de o a doua şansă.

I-am întors spatele și am pornit spre ușă, pregătit de plecare.
Deodată, m-am oprit.

— De ce nu m-ai ales pe mine? am întrebat, răsucindu-mă pe
călcâie și privind-l. De ce să nu mă căsătoresc eu cu ea?

— Mi-a trecut prin cap, dar tu ești prea imprevizibil, iar eu
am nevoie ca Rika să fie fericită și ascultătoare. Ai face-o neferi-
cită.

Am ridicat o sprânceană și mi-am ferit privirea. Ei bine, era
dreptate. Eram foarte hotărât să îi fac rău Rikāi. Un rău cu
neputință de îndreptat.

Numai că tata nu știa asta. Altceva stătea la baza hotărârii
sale. Neștiind nimic despre animozitățile dintre mine și Rika,
tatăl meu pur și simplu credea că nu eram potrivit pentru ea.

Am ieșit din biroul lui, trântind ușa. Furia mi se înclășta în
măruntaie și mă făcea să strâng din dinți. N-avea importanță.
Nimic din toate astea nu avea importanță, am încercat să-mi re-
mintesc.

Planul tatei era să pună mâna pe banii și relațiile familiei
Fane și să controleze totul prin intermediul lui Trevor. Nici prin
cap nu-i trecea că eu aveam să duc totul de răpă.

Și habar nu avea că planurile mele tocmai se modificaseră. El
și Trevor nu aveau să pună niciodată mâinile pe ea. Mai degrabă
o știam moartă.

Am intrat în lift. Când am apăsat butonul pentru parter,
mi-am simțit telefonul vibrând în buzunarul interior al sacoului.

S-a zis cu casa.

La vederea fotografiei — holul casei Fane, cuprins de flăcări —,
am făcut ochii mari.

Ce mama naibii! Îmi simțeam inima în gât. Brusc, n-am mai
putut să respir. Trecuseră la acțiune fără mine.

Planul inițial fusese să punem stăpânire pe casă, nu s-o ardem
din temelii!

Am apelat rapid numărul serviciului de securitate al cartierului.
Paznicul de noapte a răspuns imediat.

— Ferguson! Casa Fane!

— Da, domnule. Am sunat deja la Pompieri. Sunt pe drum.

I-am închis și m-am răsucit instantaneu, izbind cu pumnul în
peretele liftului.

— Rahat!

CAPITOLUL 13

ERIKA

ACUM TREIANI

Ar fi trebuit să-i bat până făceau pe ei. Miles și Astrid erau urâți și răi. Nu-mi venea să cred ce le trecuse prin cap să-mi faci în toaleta aia.

Stăteam cu pumnii strânși, pe bancheta din spate a mașinii lui Michael, așteptând să iasă băieții din *Sticks*.

Astrid și Miles meritau s-o pățească mai rău decât atât. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Îmi rodeam unghiile și priveam pe geam, stăpânindu-mi hohotele.

Ăia doi m-ar fi violat în toaletă. Și ar fi scăpat basma curată.

Furia îmi clocotea pe sub piele. Îmi venea să intru iar și să-i bat până le băgam mințile în cap. Până când înțelegeau că nu eram o victimă.

Am dat să deschid portiera, dar m-am răzgândit când am observat că băieții tocmai ieșeau.

Încă purtau măștile. Mulți dintre cei aflați înăuntru îi urmăreau cu privirea.

Toți știau identitatea Călăreților și probabil nu aveau nicio indoială asupra faptului că erau puși pe fapte mari în noaptea asta. În ciuda curiozității, spectatorii n-ar fi încercat să se amestec.

Michael și Kai s-au așezat pe scaunele din față, iar Damon s-a lăsat să cadă pe bancheta din spate. Will l-a urmat, așezându-se lângă mine și trântind portiera. Atunci am observat că mâneca hanoracului său era ruptă. Probabil că avusese loc o încăierare în toată legea.

Aprupe că începeam să-mi fac griji că era rănit, însă el râdea de mama focului.

— Ce-ați făcut? i-am întrebat.

Și-au scos măștile, le-au pus deoparte, după care Will mi-a flcut cu ochiul și mi-a adresat un zâmbet îndrăzneț. M-a îndemnat:

— Întinde mâna.

La naiba! Ce pune la cale?

Șovăielnic, am întins încet mâna stângă. Mi-a pus în palmă ceva moale și roșu — o șuviță de păr.

Am căscat ochii cât cepele.

— Doamne, Dumnezeu! am icnit, cuprinsă de oroare. Asta e...

Încercam să conștientizez ceea ce vedeam.

— Asta e de la ei?

Țineam în palmă un dinte însângerat și o șuviță groasă de păr lung și roșu.

M-am crispat și un val de acrială mi-a usturat gâtul. Deodată, cele două obiecte păreau să cântărească o tonă.

— Am luat câte un suvenir de la fiecare, a explicat Will.

Kai a adăugat:

— N-ai să se mai atingă vreodată de tine.

— Nici măcar n-o să mai ridice privirea spre tine, a completat Damon, din spate.

— Dar dacă vor spune cuiva ce le-ați făcut? am întrebat, conștientă de tonul meu îngrijorat.

Îmi tremura mâna. Abia așteptam să mă descotorosesc de porcăriile din palma mea.

— Cui să-i spună? a răspuns Michael, pornind motorul și privindu-mă în oglinda retrovizoare, cu un zâmbet de superioritate. Tata e asociatul familiei Anderson în trei companii imobiliare.

Când am înțeles situația, am rămas încremenită. *Mama mea?* Avea dreptate.

Poate că legea nu reușise să mă apere, dar acum același lucru era valabil pentru Miles și Astrid. La cine puteau apela ca să le se facă dreptate?

— S-ar cuveni să spui „mulțumesc”, a comentat Damon.

— Eu..., am bâiguit, privind din nou dintele cu rădăcini însăgerate. Sunt un pic speriată, am explicat, însoțindu-mi cuvintele de un hohot nervos.

— Ai fi fost mult mai speriată dacă la petrecerea aia de anul trecut te-ai fi trezit goală, cu sperma a zece tipi în tine, a răspuns el. Ca să nu mai pun la socoteală și ce aveau de gând să-ți faci adineauri, în toaletă.

Mi-am plecat ochii, izbită de oroarea acestor cuvinte, și am șoptit:

— Da.

Primăvara trecută, când zăceam fără cunoștință în patul ăla, cine știe ce mi s-ar fi întâmplat, după ce terminau cu mine? Nu cumva i-ar fi invitat pe alții să intre și să mă molesteze? N-ar fi făcut fotografii? Nu ar fi filmat totul? Oare câți m-ar fi violat?

Am strâns din dinți. Dintr-odată, doream ca Miles și Astrid să sufere și mai mult. Îmi venea să-i omor. Nimeni n-ar trebui să aibă puterea de a-ți schimba viața pentru totdeauna.

Strângând „suvenirele” în pumn, le-am zis băieților:

— Vă mulțumesc.

Am auzit țâcănitul brichetei lui Damon.

— Să știi că încercarea ta de a-i da burduși a fost simpatcă, a comentat el.

Mi-am dat ochii peste cap, am deschis portiera și m-am descotorosit la repezeală de dinte și de șuviță, aruncându-le în șuvoiul de apă care se scurgea în canalizare. Rămășițele atacului au dispărut.

Încercarea mea nu avusese nimic nepotrivit. Chiar dacă nu făcusem prăpăd, izbutisem să mă apăr.

După ce-am trântit portiera, mi-am șters palma de hanoracul negru. Fără doar și poate, trebuia să-mi ard hainele purtate în seara asta.

Ca și cum mi-ar fi intuit întrebările, Kai m-a privit peste umăr și a început să vorbească.

— Atunci când vrei să faci impresie și crezi că ai împins lucrurile suficient de departe, mai împinge-le un pic. Fă în așa fel încât lumea să se întrebe dacă nu cumva ești un pic sărită de pe fix. Așa, n-o să se mai ia nimeni de tine.

Am dat aprobator din cap. Nu eram convinsă c-aș fi putut să fac ceea ce făcuseră ei, dar știam la ce se referea. Atunci când inamicii tăi nu îți cunosc limitele, nu pot să le forțeze.

Mercedesul a demarat și a cotit pe Strada Baylor.

— Dar de ce a durat atât să veniți după mine? m-am interesat.

— Așteptam să vină după voi și gagică lui, mi-a răspuns Will.

— Nu-ți face griji. N-am fi așteptat mai mult de-atât, m-a asigurat Kai. Te-ai descurcat bine.

Am privit pe geam, zărind adolescenți care râdeau și glumeau, pe trotuarul din fața cinematografului. Decorațiunile de Halloween — fantome cu lințolii confecționate din tifon alb — fluturau în vânt, atârinate de stâlpii de iluminat. Din copaci se revărsau frunze portocalii și simțeam miros de ploaie.

— Hai să mâncăm ceva, departe de locul ultimei noastre infracțiuni, a glumit Will, aplecându-se și dând mai tare volumul. La radio se difuza *Bodies*, piesa celor de la Drowning Pool.

Michael a virat la dreapta, pe Breckinridge, dând roată pieței centrale. Am aruncat o privire, fiindcă totdeauna îmi făcea plăcere priveliștea parcului din centrul orașului. Micul iaz scânteia. În el se oglindeau luminițele albe din copacii care îl împrejmuiseră. Becurile obișnuite, albe ale stâlpilor de iluminat fuseseră înlocuite cu unele portocalii, împrumutând piațetei un aer festiv. Stegulețe de Halloween dănuiau pe prăjinile din fața magazinului, alături de dovleci scobiți și de alte decorațiuni.

— Hei, oprește! a strigat Will. Stai!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Michael, apăsând frâna și smucindu-ne pe toți pe locurile noastre.

Will a coborât geamul din dreptul lui, iar Michael a dat muzica mai încet.

— Uite! A terminat de construit? a zis Will, privind spre parc.

Mi-am lungit gâtul, încercând să văd ce vedea el. Am aruncat o privire spre dreapta. Vizavi, am văzut magazinul de bijuterii care aparținea familiei mele. Vitrinele erau luminate și, chiar de la distanța asta, tot puteam zări pietrele prețioase sclipind.

Will încă privea lung afară, în tăcere. Apoi a întors capul și a întins o mână, peste umăr, spre Damon.

— Dă-mi o sticlă.

— De ce?

— Știi de ce, a zis Will scurt, iar eu am clipit mărunț, mirată că, brusc, tonul lui devenise tăios. Dă-o încoace.

— N-o face așa, în văzul lumii! a protestat Kai.

— Mi se rupe, a insistat Will, făcându-i lui Damon semn să se grăbească. Hai!

Ce naiba se petrecea? Am observat că Damon șovăia, încă nesigur.

— Dă-i o sticlă, a zis Michael, pe un ton liniștit.

M-am întrebat ce avea de gând să facă. Dacă până și Kai era neliniștit, atunci, indiferent ce plănuia Will, nu era o idee bună. Iar dacă și Damon ezita, atunci categoric nu era o idee bună.

Will și-a pus iar masca, și-a tras gluga neagră pe cap, a întins mâna și a vărât-o în buzunarul din mijloc al hanoracului meu, de unde a scos chibriturile. Apoi, luând de la Damon o sticlă cu alcool și o cârpă, a deschis portiera și a coborât.

— Dumnezeu! a exclamat Damon. Dă-o naibii pe gagică! Nici măcar nu înțeleg de ce-ți pasă!

Însă Will parcă nici nu îl auzea. Pășea mai departe, îndesând cârpa în gâtul sticlei.

Despre cine vorbeau?

— Să mergem, a zis Michael, deschizând portiera din dreptul lui și ieșind din mașină.

Și-au pus cu toții măștile și glugile, apoi au coborât din mașină. Nu eram convinsă că voiam să-i urmez. Nu păreau să fie de acord cu ce dorea să facă Will, iar eu nu aveam mască.

— Vino! m-a îndemnat Michael. Mergem cu toții. Așa e regula.

Buuu. Vasăzică toți pentru unul și unul pentru toți? Totuși nu era chiar așa. Damon făcuse farsa lui de unul singur. Numai că, din moment ce fusese ceva foarte intim, oricum nu mi-aș fi dorit să fiu martoră.

După o clipă de ezitare, am oftat și mi-am tras gluga pe cap. Am coborât pe partea lui Will și m-am apropiat în pas vioi de Michael, îndesându-mi mâinile în buzunarele hanoracului.

Cercetând din ochi zona, am observat câțiva gură-cască — adolescenți și cupluri — care se zgăiau la băieții mascați. Am plecat capul, încercând să rămân neobservată.

Am remarcat că Will îndesase cârpa în sticla cu alcool și acum se îndrepta, împreună cu Damon și Kai, spre Foișorul Pălăria Vrăjitoarei, aflat în parc.

Ce?

— De ce i-a cășunat pe foisor? l-am întrebat pe Michael.

— Pentru că e îndrăgostit de fata care l-a construit, iar ea nu poate să-l sufere.

M-am încruntat, nedumerită.

— Emmy Scott? am exclamat, gata să izbucnesc în râs.

— De ce râzi? a întrebat Michael, care nu îmi împărtășea amuzamentul.

— Păi, ea nu e...

Am tăcut. Mă gândeam la mica și țăfnoasa Emery Scott, care purta ochelari cu rame negre și salopete, care nu folosea nici odată machiaj.

— Ea nu prea e genul lui, nu?

Nu-mi venea să cred. Will nu era văzut decât cu fete cât se poate de feminine, cu fuste scurte și coafuri impecabile. Fete care se pricepeau să flirteze. Iar Emmy Scott era... în fine, cam tociară.

Am ajuns aproape de foisor. Am întors capul. Ochii sfredeli-tori ai lui Michael mă cercetau.

— Nu ne putem sili inima să dorească altceva decât își dorește, mi-a explicat, iar felul în care a rostit cuvintele le-a dat o semnifi-cație aparte.

Și inima mea a început să bată mai repede.

Damon ținea sticla. Will a aprins cărpa.

Am clătinat din cap.

— Nu-mi place chestia asta, am spus în șoaptă. Emmy e o fată cumsecade și a muncit pe rupe pentru foisorul ăsta. A fost proiectul ei din ultimul an de liceu, pentru cursul de Științe soci-ale. Datorită lui a fost admisă la Berkeley.

Mica flacăra a descris un arc, zburând prin aer. Mi-am ținut respirația. Sticla s-a izbit de foisor și o explozie de flăcări a izbuc-nit, cuprinzând scândurile de lemn.

— Dumnezeu! am exclamat, ducând o mână la frunte.

Mă simțeam plină de remușcări.

— Nu vreau să văd așa ceva. E o faptă mizerabilă!

M-am răsucit pe călcăie, însă Michael m-a prins de braț.

— Sau stai cu noi, sau pleci acasă, m-a avertizat.

Mi-am smuls brațul din strânsoare și l-am privit încruntată.

Nu voiam să merg acasă.

Dar nici nu mi se părea distractiv. Erau niște nemernici, însă, dacă nu rămâneam pe poziții, aveau să mă considere pentru tot-dezuna o ființă slabă.

M-am îndreptat cu pași mari spre mașină.

Mai dă-i naibii! Voiam să-l sun pe Noah, să mă ia de aici.

Deschizând portiera, am scotocit prin buzunarul din spate al scaunului lui Kai, unde îmi lăsasem telefonul.

Focul ardea la doar câteva zeci de metri distanță. Voci agitate râsunau prin preajmă.

— Aoleu! a strigat cineva, observând incendiul.

Am auzit exclamații și râsete surescitate. Unii știau ce fel de lucruri se întâmplă în orașul ăsta, în Noaptea Diavolului, și pro-babil că așteptaseră să vadă așa ceva.

Am deblocat ecranul telefonului și mă pregăteam să apelez bine-cunoscutul număr pentru urgențe. Poate că mașinile Pom-pierilor reușiseră să se întoarcă. Am șovăit o clipă, fiindcă nu voiam să-i bag în belea pe băieți, dar apoi mi-am adus aminte că ei scăpau mereu fără să suporte consecințele propriilor acțiuni.

— Stai pe loc!

Am ridicat brusc capul. Peste drum, în parc, l-am zărit pe poliștul Baker. Am simțit un gol în stomac.

Nu se poate!

Se îndrepta spre băieți. Cu revolverul în mână, s-a apropiat precaut de locul în care stăteau toți patru și i-a somat:

— Măinile sus! Acum!

Am încheiat apelul. Probabil că polițistul anunțase des departamentul de Pompieri.

— Rahat! a mârâit Will. Fir-ar să fie!

— Măinile sus! Imediat! a zberlat iar Baker. Derbedelilor, a încurcat-o în seara asta! Vă arestez!

Am oftat și mi-am strecurat mobilul în buzunar.

Brațele lui Michael au început să se înalțe. ceilalți trei i-au urmat exemplul.

— Asta chiar c-o să ne strice seara, Baker, a glumit Will.

— La pământ! a strigat polițistul, ignorând replica ironică. Încet!

— Tata o să mă jupoaie de viu, a bombănit Kai.

Pulsul mi s-a accelerat. S-au întins pe asfalt. În jurul lor începea să se adune o mulțime de gură-cască.

Nu era prima lor arestare. Probabil că Baker plănuia să-i țină închiși peste noapte, ca să nu mai facă alte pagube, iar a doua oară avea să-i elibereze.

Dar apoi am observat că spectatorii își scoteau telefoanele și începeau să filmeze.

— Scoateți-vă măștile! a poruncit polițistul.

Am înțepenit. *Nu se poate!*

Nu când toată lumea filma! Ce naiba! Michael urma să fie dat în vileag și avea să-și piardă locul în echipa de baschet. Nu că-mi păsa de treaba asta.

Bine, recunosc. Îmi păsa al naibii de mult.

M-am uitat disperată în jur, sperând să găsesc o soluție. Trebuia să-i distrag atenția polițistului.

Pe urmă am zărit vitrinele magazinului FANE.

Cu inima în gât, n-am mai stat nicio clipă pe gânduri.

Fă-o și gata!

Am deschis portbagajul și am scos o rangă. Mi-am tras ghioșul pe frunte și am dat fuga spre vitrina care etala o pereche sculptată

de cercei cu rubine, un colier și un inel, toate asortate. Probabil valoarea peste un sfert de milion de dolari.

Familia mea nu știa de glumă când venea vorba despre bijuterii. Aveea noastră era la fel de mare — poate chiar mai mare — ca a familiei Crist.

Am ridicat brațul, strâmbându-mă la gândul a ceea ce aveam să fac.

— Rahat! am scâncit.

Ranga a coborât cu putere.

Sticla s-a sfărâmat, iar luminile și alarma s-au declanșat imediat, umplând de zgomot piațeta centrală a orașului.

Mă pregăteam să fug. Știam că Baker avea să alerge după mine, în loc să rămână să-i supravegheze pe băieți, dar apoi mi-am dat seama că asta presupunea să las bijuteriile fără apărare.

Scoțând obiectele din casetă, le-am strâns în pumn și am rupt-o la fugă.

— Ce naiba! Pe bune? a exclamat însuflețit Will.

— Fugi! Urcă în mașină! mi-a strigat cineva.

Am țâșnit ca o săgeată după colț, apoi în jos pe stradă. Am cotit repede la stânga, gonind prin unul dintre cartierele mai liniștite și mai puțin ostentative, încercând să-mi pierd urma și să-l las în urmă pe polițist.

Nu știam dacă mă urmărea, dar speram să-și închipuie că aveam să-mi continui goana prin Breckinridge.

Alergam cât mă țineau picioarele, forțându-mi toți mușchii.

Țineam ranga într-o mână și bijuteriile, în cealaltă.

Noah locuia nu departe de aici. Voiam să ajung la casa lui.

Fir-ar să fie! Ce naiba făcusem?

Oricât mi-aș fi ascuns fața, tot era posibil să fiu recunoscută, nemaipunând la socoteală camerele de supraveghere din jurul magazinului. Dacă fusesem filmată de vreun gură-cască, aș fi fost obligată să returnez bijuteriile, iar mama ar fi aflat de isprava mea.

Alergam cu îndârjire. Gâfâiam, iar sudoarea mi se scurgea pe spinare.

— Rika! Urcă! a urlat o voce, în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie și l-am zărit pe Kai. Scosese capul pe geam, în timp ce Mercedesul lui Michael gonia pe strada întunecată.

A încetinit când mașina a ajuns în dreptul meu. Am apucat mânerul portierei și am deschis-o. Am sărit înăuntru. Michael a călcat pedala de accelerație.

— Iuu-huu! a țipat Kai, scoțându-și pe jumătate corpul pe geam.

— Ți-ai jefuit propriul magazin, Rika! a exclamat Will, râzând și înșfăcându-mi hanoracul. Ești cea mai tare, scumpo!

Se prăpădea de râs.

Eu gâfâiam, cu trupul inundat de fierbințeală. Îmi venea să vomit.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare, trecându-mi îngrijorată mâna prin păr. Michael privea înainte, cu un zâmbet pieziș. A ridicat ochii, parcă dându-și seama că-l priveam. În momentul ăsta, în ei am zărit cu totul altceva.

Respect? Admirație?

Sau poate că, în sfârșit, credea că valoram ceva mai mult decât o ceapă degerată.

Un zâmbet mic mi-a răsărit pe buze.

— Mersi, a mormăit cineva, în spatele meu.

Damon mă privea, cu brațele rezemate de spătarul banchetei.

Am clătinat din cap în semn de încuviințare. Cu siguranță, nu rostea des cuvântul ăsta.

— Hei, dă muzica mai tare! a strigat Will. Melodia asta-i despre ea. Monstrulețul.

Mi-a adresat un zâmbet. Acordurile din *Monster*, a trupeii Skillet, umpleau mașina.

Corupt

Will a început să cânte, după care și-a părăsit locul. Am izbucnit în râs când a început să-mi danseze în poală, în ritmul muzicii.

— Du-ne la depozit! a zis Will. Haideți să ne facem varză!

CAPITOLUL 14

ERIKA

ÎN PREZENT

Strângeam volanul în mâini, gonind de-a lungul șoselei întunecate, cu telefonul la ureche.

— Mamă, unde naiba ești?

Nu răspundea nimeni. Chiar dacă o sunasem de mai multe ori după ce aflasem ce se întâmplase acasă, tot nu răspundea.

Încercasem să o sun până și pe menajera noastră, dar nu reușeam să dau de nimeni.

La naiba! De ce alaltăseară nu făcusem rost, de la Michael, de numărul de telefon prin satelit? O găsisem pe Alex și o implorasem să mă ducă acasă, chiar dacă fusesem nevoită să conduc eu, fiindcă ea băuse prea mult.

Rotind volanul spre dreapta, am apăsat butonul de încheiere a apelului. Am azvârlit telefonul pe scaunul din dreapta mea.

— Doamne, te rog! am suspinat.

Mă căzneau să-mi stăpânesc lacrimile.

Dă, Doamne, să fie bine mama!

Mi-am zis că mașinile Pompierilor au ajuns acolo la timp. Trebuie să fi ajuns!

Ferguson mă sunase acum o oră, anunțându-mă că locuința părinților mei ardea și că deja chemase Pompierii. Erau la fața

locului, dar nu le găsiseră nici pe mama, nici pe menajera noastră. Din câte se știa, amândouă erau plecate din oraș.

N-am mai ezitat. Am sărit în mașină și am părăsit orașul, gonind pe autostradă. În cele din urmă, după o oră de condus, am intrat pe străzile întunecate și tăcute din Thunder Bay.

Era trecut de zece seara.

Virând la stânga, am zărit intrarea în complexul rezidențial și am apăsat claxonul, iar și iar.

Când Ferguson a deschis poarta, m-am năpustit înăuntru, fără să încetinesc ca să stau de vorbă cu el. În vreme ce șerpuiam prin pădurea întinsă, fasciculele luminoase ale farurilor măturau asfaltul negru, scoțând la iveală porți și locuințe, făcând să se topească în peisaj stâlpii de iluminat stradal și aleile.

Când am trecut pe lângă casa Crist, n-am învrednicit-o nici măcar cu o privire. Am gonit mai departe, iar când am ajuns la vreo opt sute de metri de poarta casei mele, am apăsat butonul telecomenzii.

Am ajuns pe alee și am călcat imediat pedala de frână.

Am oprit motorul și am sărit din mașină.

— Nu, nu, nu..., am murmurat, privind cu ochi încetoșați casa.

Cercevelele erau acoperite de funingine neagră. Perdelele ferestrelor de sus erau zdrențuite.

Ușa de la intrare dispăruse, acoperișul era negru, iar frunzișul din jurul casei arsese în întregime. Casa era distrusă. Câteva gră-măjoare de resturi fumegau.

Nu puteam distinge nimic înăuntru. Casa părea pustie.

Izbind aerul cu pumnii, am lăsat lacrimile să mi se reverse. Hohoteam, luptându-mă să respir. Am luat-o la fugă, repezindu-mă spre casă.

— Mamă!

Deodată, două brațe m-au cuprins și m-au ținut în loc.

— Dă-mi drumul!

Penelope Douglas

M-am zbatut.

— Nu trebuie să intri acolo! a strigat el.

Era *Michael*.

M-am smuls din strânsoarea lui și m-am năpustit în casă.

— Rika!

Abia dacă am remarcat podelele, covoarele și pereții, toate înnegrite. Am cotit pe lângă balustradă, simțind în palmă funinginea.

— Domnișoară! a strigat o voce bărbătească.

Pompierii mișunau în interior.

Nu le-am acordat atenție și am urcat treptele în fugă. Nu îmi păsa că, sub covorul îmbibat de apă, scândurile se zguduiau sub greutatea mea, scârțâind rău prevestitor.

Toată casa asta blestemată putea să se prăbușească peste mine, în orice clipă.

— Mamă!

Dar stai puțin... ea nu e aici. E plecată, ai uitat? Ușurarea m-a inundat când am ajuns la etaj. Mama nu era aici.

Am dat buzna în camera mea, iar duhoarea înțepătoare a fumului mi-a umplut plămâni. M-am dus țintă la șifonier. Am căzut în genunchi, tușind și scotocind într-un colț, în căutarea unei cutii.

Pe spatele meu picura apa scursă de pe hainele ude leoarcă, atârinate deasupra. Incendiul ajunsese și aici. *Dă, Doamne, să nu...*

Am ridicat capacul unei cutii și am vârât mâna înăuntru, cuprinzând o altă cutie mai mică, din lemn de esență tare. Am scos-o.

Imediat, apa a început să curgă dintr-un colț.

Am simțit că mi se frângea inima. *Nu se poate!*

Am strâns-o la piept și m-am aplecat peste ea, hohotind. Era distrusă.

— Ridică-te!

Michael era în spatele meu. Nu voiam să mă clintesc.

— Rika!

Am ridicat capul. Brusc, m-a cuprins amețeala și n-am mai fost în stare să respir. Aerul era prea încărcat.

Ar fi trebuit să iau cutia cu mine. Fusesse o prostie să o las aici. Crezusem că era o dovadă de tărie. Crezusem că așa îmi lăsam trecutul în urmă. N-ar fi trebuit să plec fără ea.

Ce căuta Michael aici? Era prezent când ajunsesem acasă, adineauri, deci aflase de incendiu înaintea mea.

Încetul cu încetul, bruma de control pe care mă luptasem să-l dobândesc asupra vieții mele îmi era răpit. Fusesem dusă de nas și convinsă să locuiesc în Delcour; mă pomenisem cu Will și cu Damon la cursul meu; deasupra capului îmi atârna permanenta amenințare a prezenței prietenilor lui; pe deasupra, mai era și Michael. Nu mă puteam controla în prezența lui.

Iar acum îmi pierdusem casa.

Simțeam o greutate apăsându-mi pieptul. Respiram anevoie. Mi-am ridicat privirea spre el.

— Unde e mama? De ce nu pot să dau de ea?

Am început să tușesc. Ori de câte ori încercam să inspir, aerul mi se părea a fi otravă.

Și-a dat seama că fumul mă dădea gata.

— Trebuie să ieșim de-aici, Rika. O să ne întoarcem mâine, după ce pompierii termină cu evaluarea pagubelor și se asigură că nu mai e niciun pericol. Diseară o să dormim acasă la părinții mei.

În gât mi s-a pus un nod mare, pe care nu mai aveam suficientă energie să-l înghit. Am strâns cu putere cutia la piept, dorindu-mi să mă ascund într-o văgăună și să dispar.

Nu m-am împotrivit când m-a scos din cameră. Nu m-am împotrivit nici când m-a urcat în mașina lui, nici când am observat că a trecut de casa părinților lui și că mă ducea în oraș.

În seara asta, nu mă simțeam capabilă să-i țin piept.

— Astea sunt chibriturile despre care mi-ai povestit? m-a întrebat Michael, arătând cu bărbia spre cutia de pe masă. Cele pe care le colecționa tatăl tău?

Am lăsat ochii în jos, către lemnul umed al cutiei de trabucuri, și am încuviințat din cap. Mă simțeam prea demoralizată ca să scot vreo vorbă.

După ce plecasem, lăsându-i pe pompieri să-și continue treaba în casă, nu mă dusesse în casa părinților lui. Preferase să conducă până în oraș și oprise la *Sticks*. Chiar dacă nu voiam să dau cu ochii de nimeni, mi-ar fi prins bine să beau ceva.

L-am urmat înăuntru. Slavă Domnului, a găsit un separeu, după care a comandat două beri. Chelnerița mi-a aruncat o privire fugară, dându-și seama că nu aveam douăzeci și unu de ani¹, dar nu a îndrăznit să-l înfrunte.

Nimeni nu îndrăznea.

Localul era aproape pustiu, probabil din cauză că a doua zi puștii aveau școală, iar cei mai mari plecaseră la facultate. Doar câțiva clienți mai vechi jucau biliard. Alții se foiau de colo colo, beau, mâncau și discutau.

Lăsându-mă încet pe spate, am pipăit cutia, cu degete tremurătoare, și am desfăcut încuietoarea din față.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și mi-am ferit privirea.

Distruse. Toate erau distruse. Ambalajele cutiilor de chibrituri erau rupte, sfâșiate și încrețite. Cartonul umed mustea de apă, era decolorat și crăpat.

Am scos un borcănaș din sticlă. Chibriturile aflate înăuntru aveau măciulii verzi. Încă îmi aminteam ce-mi spusese tata. Le găsisse într-un magazin din Țara Galilor, în Cardiff.

¹ În Statele Unite al Americii, legea permite consumul băuturilor alcoolice începând de la vârsta de douăzeci și unu de ani.

Am zâmbit întristată.

— Astea sunt preferatele mele, i-am spus lui Michael, aplecându-mă peste masă. Ascultă!

Am scuturat borcănașul la urechea lui, dar m-am pleoștit când, în locul sunetului familiar al bețelor din lemn izbind sticla, am auzit un zgomot greoi, înfundat.

M-am lăsat să cad pe scaunul meu.

— Acum nu mai sună la fel.

Michael se uita lung la mine.

— Sunt doar chibrituri, Rika.

L-am privit furioasă.

— Doar chibrituri? am repetat sarcastic. Tu prețuiești ceva? Există vreun lucru care să aibă valoare pentru tine?

Chipul lui a devenit de nepătruns. Michael a rămas tăcut.

— Da, sunt doar niște chibrituri, am continuat, cu vocea tot mai îngroșată de lacrimi. Și amintiri, și mirosuri, și sunete, și fluturi în stomac ori de câte ori auzeam o portieră trântită, afară, anunțând că tata a venit acasă. O mie de visuri despre toate locurile în care urma să am aventuri, într-o zi.

Am tras adânc aer în piept.

— Sunt speranțe, și dorințe, și amintiri ale momentelor în care am zâmbit, știind c-o să se gândească la mine cât timp era plecat.

Am adăugat, pe un ton tăios:

— Tu ai bani și fete, ai mașini și haine, și totuși, în cutiuța asta, eu am mai multe decât tine.

Am întors capul spre mesele de biliard. Cu coada ochiului, am observat că mă privea. Știam că, după părerea lui, eram caraghioasă. Din câte îmi închipuiam, se întreba de ce mai stătea aici, cu mine. Ar fi putut să mă lase să dorm în casa familiei lui, iar el să se întoarcă în oraș — cel mai probabil, pentru vreo întâlnire. Îmi închipuiam că de asta se îmbrăcase așa.

Nu mă purtam ca o caraghioasă. Da, erau doar chibrituri, dar, în același timp, de neînlocuit. Iar lucrurile de neînlocuit sunt singurele care au valoare în viață.

— Se crede că incendiul a izbucnit lângă scara interioară, m-a informat Michael, sorbind din bere. De-asta s-a răspândit așa de repede la etaj. Mâine o să aflăm mai multe.

Am rămas tăcută, urmărind-o din ochi pe chelnerița care ne pune pe masă două țoiuri cu tărie.

— Nu te interesează? a insistat Michael, văzând că nu spuneam nimic.

Am ridicat din umeri. Furia îmi amortise tristețea.

— Casa nu înseamnă nimic. Fără tata, n-am fost niciodată fericită acolo.

— Dar la mine acasă ai fost fericită?

Am ridicat brusc privirea spre el. De ce mă întreba? Oare chiar îi păsa? Ori poate că știa deja răspunsul.

Nu. Când Michael nu lipsise din casa familiei Crist, nu fusese fericită.

În timpul gimnaziului și al liceului, îmi plăcuse la nebunie să locuiesc în casa familiei Crist. Adoram să aud mingea de baschet ricoșând din podea, însoțindu-l peste tot, să-i simt prezența într-o cameră și să nu mă mai pot concentra la nimic altceva, să dau nas în nas cu el, în hol...

Iubisem nerăbdarea pe care o simțeam anticipându-i prezența acolo.

Dar după ce plecase la facultate, când abia mai dădea pe-acasă, locuința familiei Crist devenise o cușcă. Trevor îmi dădea permanent târcoale, iar Michael îmi lipsea nespus de mult.

Fiind în casa lui când el nu era acolo, mă simțisem mai singură ca oricând.

Am pus borcănașul în cutie, apoi am întors capul spre tonometrul de lângă geamul ce dădea spre stradă.

— Îmi dai niște bani?

Îmi lăsasem poșeta în mașină.

A scos câteva bancnote din portofel. Am luat o bancnotă de cinci dolari, m-am ridicat și am ieșit din separeu, luându-mi berea cu mine.

Îmi simțeam brațele înfrigurate. Mi-am amintit că purtam doar blugii și maioul alb cu care mă schimbasem mai devreme, când mă întorsesem acasă, de la școală. Pentru că plecasem în grabă, nu-mi luasem geaca.

Michael purta costum negru, cu cămașă albă, descheiată la gât. Mă întrebam dacă venea din oraș sau se ducea undeva.

N-avea decât să plece. Îmi puteam purta singură de grijă.

Am luat câteva înghițituri de bere în timp ce încercam să aleg o melodie.

În spatele meu a răsunat râsul unei fete. Întorcând capul, am recunoscut-o pe Diana Forester. Stătea lângă separeul nostru, cu o mână în șold și cu un zâmbet îndrăzneț pe buze, discutând cu Michael.

Dumnezeule!

Ieșiseră împreună în vremea liceului, deși nu s-ar putea spune că fuseseră un cuplu adevărat. Michael o împărțise cu Kai. Știam asta fiindcă îi văzusem pe amândoi sărutând-o, într-o seară, în camera multimedia. Fugisem de acolo, ca să nu mai văd și alte gesturi intime. Ghicisem ce se petrecea.

Viața de după liceu nu era palpitantă pentru Diana. Auzisem că își ajută părinții să administreze motelul pe care îl dețineau aici, în oraș.

Cu colțurile gurii ușor ridicate, el dădea aprobator din cap, ascultând ce-i spunea Diana, dar aveam impresia că doar o tolera.

Apoi ea s-a aplecat și mi s-a părut că văd cum privirea lui Michael a fulgerat spre mine pentru o fracțiune de secundă.

I-a zâmbit mai larg Dianei și a ridicat mâna, să-i mângâie părul blond.

Am simțit că mi se înfierbânta fața. M-am întors repede cu spatele la ei.

Nemernicul!

Chiar dacă mă străduiam să nu mă aștept la mare lucru de la el, de fapt aveam anumite pretenții din partea bărbatului care îmi închipuiam că era. Era cazul să le înăbuș în fașă.

Oare în seara asta aveam să fiu a cincea roată la căruță, fiindcă Michael urma s-o ia acasă, cu el?

Mă săturasem să mă prefac și să mă comport ca și cum porcăriile astea nu mă deranjau. Eram furioasă. *Asumă-ți cine ești.*

Apăsând câteva butoane, am ales un singur cântec, cu toate că plătisem pentru douăzeci. Dând pe gât restul de bere, m-am apropiat de separeu.

Când am așezat sticla goală pe masă, Diana a tresărit, ca și cum nu știa că eram aici.

— Bună, Rika! a ciripit ea. Ce mai face Trevor? Ți-e tare dor de el?

Nu eram cuplată cu Trevor. Probabil că ea nu aflase.

M-am așezat picior peste picior și mi-am împreunat mâinile. Fără să-i iau în seamă întrebarea, am întors ochii spre Michael. Mi-am aplecat capul într-o parte și i-am susținut privirea amuzată.

Nu cerusem să vin la *Sticks*. El mă adusese aici. Plănuiam să-i stric ploile. N-o să-ți iasă manevra în seara asta, dragule!

Tăcerea incomodă a devenit mai apăsătoare. Cu cât încercam mai mult să mă impun, provocându-l pe Michael să scape de ea, cu atât mă simțeam mai puternică.

A început melodia *Dirty Diana*, a trupei Shaman's Harvest, iar pe fața mea a apărut un zâmbet.

— Păi..., a zis Diana, atingând umărul lui Michael, mi-a părut foarte bine să te revăd. Dai cam rar pe-acasă.

Michael nu i-a acordat atenție. Continua să-mi susțină privirea.

Și-a dres glasul. Mijind ochii la mine, a comentat:

— Interesantă piesă!

Mi-am stăpânit cu greu râsul.

— Da, m-am gândit că Dianei o să-i placă, i-am răspuns vesel, după care m-am întors spre ea. Versurile sunt despre o tipă care și-o trage cu bărbații altor fete.

Michael a lăsat capul în jos, râzând pe înfundate.

Diana s-a încruntat.

— Ce cățea ești! a bombănit, după care s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

Prin vene îmi curgea foc lichid. Mă simțeam bine știind că mă ridicasem la înălțimea lui și a isprăvilor sale, răspunzându-i cu aceeași monedă.

— De ce te legi mereu de mine? l-am luat la rost.

— Pentru că mă distrează, iar tu devii din ce în ce mai pricepută la jocuri.

— Dar prietenii tăi de ce se leagă de mine?

De data asta, a tăcut.

Citeam sfidarea în ochii lui. Știa că amicii lui mă șicanau. Instinctul mă avertiza că trebuia să mă tem, dar, din motive necunoscute...

Nu mă temeam.

Hărțuiala, jocurile psihologice... toate astea mă întorseseră pe dos și mă sfâșiaseră atât de mult, încât, când în sfârșit mă săturasem să mă poticnesc, să cad și să bat în retragere în fața lui, descoperisem că îmi dădea o senzație tare plăcută să joc alături de el.

Michael s-a lăsat pe spate, s-a rezemat de un colț al separeului și a aruncat o privire spre bar.

— Așadar, dacă Diana e *Dirty Diana*, atunci ce zici de barman? a întrebat Michael. Care e cântecul lui?

Am întors capul și l-am zărit pe Sam Watkins în spatele teighelei, trebăluind. Lua sticlele de pe rafturi, le ștergea de praf și le punea la loc.

— *Closing Time*¹, am propus. De Semisonic.

Michael a chicotit și m-a privit ca și cum îmi reproșa că nu-mi dădeam osteneala.

— E prea simplu — a comentat, pe urmă a sorbit din bere și a arătat cu capul spre altcineva. Zi-mi despre Drew. Stă la teighea.

L-am cercetat din ochi pe Drew Hale. Era un judecător între două vârste, cu destule relații, dar nu foarte înstărit. Își suflecuse mânecile cămășii, iar pantalonii săi din stofă erau șifonați. Petrecea mult timp aici.

— O melodie de-a trupei Hinder. *Lips of an Angel*², am declarat, întorcându-mă spre Michael. A fost îndrăgostit de o femeie, s-au despărțit, după aia s-a însurat cu sora ei, dintr-o toană.

Îl compăttimeam puțin pe Drew.

— De fiecare dată când îl văd, arată tot mai rău.

Nu puteam să-mi închipui cât de greu trebuie să fie s-o vezi tot timpul pe femeia iubită, dar să n-o poți avea, din cauză că te-ai însurat cu femeia nepotrivită. Dintr-odată, nu mi se mai părea atât de greu să-mi imaginez chinul judecătorului.

— Zi-mi despre melodia tipului ăștia, a cerut Michael, gesticulând spre un om de afaceri vânjos.

Bărbatul stătea la masă, alături de o femeie mai tânără, cu păr blond-platinat și machiată strident. El purta verighetă, ea nu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— *She's Only Seventeen*³. Cântată de Winger.

Michael a izbucnit în râs. Dinții lui albi au sclipit în semiîn-tunericul din separeu.

¹ Ora închiderii.

² Buze de inger.

³ Ea are numai șaptesprezece ani.

A continuat jocul, schițând un gest spre doi puști care jucau biliard.

— Dar ei?

I-am studiat din ochi, remarcând părul negru, care le cădea în ochi, jeanșii negri, mulați, și tricourile asortate, precum și cizmele negre, cu tălpi groase de doisprezece centimetri. Am zâmbit.

— Garantez că, în secret, se dau în vânt după Taylor Swift. Pieptul i s-a zguduit de răs.

— Și ea? a întrebat Michael, schițând un gest cu capul.

M-am întors să privesc peste umăr și am văzut o femeie tânără, frumoasă, aplecată peste teigheaua barului. O porțiune generoasă de coapsă i se ițea de sub fustă. Când s-a aplecat iar, și-a îndepărtat paharul de buze și a luat paiul, cufundându-l și scoțându-l din milkshake-ul ei.

Am pufnit în răs. M-am răsucit spre Michael și am început să fredonez:

— Milkshake-ul meu îi atrage pe toți băieții¹...

Michael s-a înecat cu o gură de bere. Câteva picături i s-au scurs din gură când a încercat să-și înăbușe hohotele.

Am luat păhărelul cu whisky adus de chelneriță, ceva mai devreme, și am rotit în el lichidul chihlimbării. Berea pe care o băusem părea să nu aibă niciun efect asupra mea. Oricum, nici nu aveam nevoie de ea ca să mă încălzesc, fiindcă tot corpul îmi era deja fierbinte. Mă simțeam relaxată, în ciuda celor întâmplătoare acasă, și parcă aveam o presiune înăuntrul meu. Ceva care mă făcea să mă simt înaltă de trei metri.

Michael s-a aplecat spre mine și mi-a vorbit încet, dar apăsător:

— Dar eu? Care e melodia care mă caracterizează?

Am înghițit în sec, cu ochii la pahar. Ce cântec l-ar descrie pe el? Ce formație?

¹ *My milkshake brings all the boys to the yard*, vers din melodia *Milkshake*, a solistei și compozitoarei americane Kelis.

Era ca și cum ai încerca să alegi un singur fel de mâncare pe care să-l mănânci tot restul vieții.

— Disturbed¹, am răspuns, alegând un nume de trupă.

N-a zis nimic. A rămas nemișcat câteva clipe. Pe urmă s-a lăsat pe spate și a dus paharul la gură.

Un roi de fluturi mi s-a învolburat în stomac. Am continuat:

— Drowning Pool, Three Days Grace, Five Finger Death Punch, Thousand Foot Krutch, 10 Years, Nothing More, Breaking Benjamin, Papa Roach, Bush... Chevelle, Skillet, Garbage, Korn, Trivium, In This Moment...

Vocea mea s-a stins treptat și o senzație de liniște m-a cuprins când am ridicat ochii spre el.

— Ești în toate.

S-a uitat la mine printre gene. În ochii lui zăream doar o fracțiune a suferinței pe care o simțisem din plin atâția ani, tânjind după el. Habar nu aveam ce gândea sau dacă îl descumpănisem. Acum știa.

Acum aflase ce simțeam.

Am clipit mărunț, am ridicat paharul la gură și l-am golit. Aplecându-mă, l-am șterpelit pe-al lui, l-am dat de dușcă, după care l-am trântit pe masă.

Abia dacă simțeam în gâttej arsura alcoolului. Adrenalina era mult mai puternică.

— Sunt obosită.

M-am ridicat și am plecat din separeu. Știam că avea să mă urmeze.

¹ Dereglat (mintal).

CAPITOLUL 15

ERIKA

ÎN PREZENT

De când mă știam, casa asta mă înspăimânta noaptea.

Bătea un vânt ușor și auzeam cum crengile desfrunzite ale copacilor răcăiau geamurile încăperilor. M-am furișat la parter, trecând pe lângă ceasul cu pendulă, care ticăia în salon.

Răsuna prin casa impunătoare și-mi amintea mereu că viața merge înainte chiar și atunci când dormim. *Tic-tac, tic-tac, tic-tac...*

La drept vorbind, era un gând cam înfricoșător. Tot felul de vietăți mișunau pe afară, iar primejdiile puteau să pândească dincolo de ușa casei, la doar câțiva pași de trupurile noastre vulnerabile, lungite în paturile calde.

Iar casa familiei Crist cuprindea același mister pe care îl avusesese în copilăria mea. Avea prea multe unghere. Prea multe colțuri în care puteai să te ascunzi și prea multe cămăruțe întunecate, pitite în încăperile somnolente, pândind în spatele ușilor închise.

Casa era încărcată de secrete și de surprize, iar asta mă înfricoșa. Probabil că tocmai de aceea mă pomeneam bântuind prin ea, noaptea.

Îmi plăcea frica iscată în mine de întunericul tăcut, dar mai era și altceva. Sub giulgiul nopții, începi să fii conștient de lucruri pe care nu le vezi la lumina zilei. Lucruri pe care oamenii le

ascund. Observi cât de neglijenți devin cu tainele lor atunci când au impresia că toată lumea doarme.

În casa familiei Crist, orele cele mai interesante erau adesea cele de după miezul nopții. Învățasem să iubesc sunetele casei adormite și încuiate. O lume nouă parcă era pe cale să mi se dezvăluie.

Tălpile mele goale n-au scos niciun zgomot când am intrat în bucătăria întunecată și m-am îndreptat spre cămară.

Aici descoperisem că domnului Crist îi era frică de Michael. Se întâmplase în toiul nopții, când el avea șaisprezece ani. Se dusese în bucătărie, să-și ia ceva de băut. Nu observase că stăteam afară, în curtea interioară. Priveam ploaia. Stăteam sub o copertină, împreună cu rezerva secretă de rulouri cu fructe pe care mi le cumpărase doamna Crist. Îmi aminteam foarte limpede, fiindcă fusese prima noapte petrecută în noua mea cameră, pe care o decorase numai pentru mine.

Tatăl lui intrase în bucătărie. Cu toate că nu puteam să disting ce spuneau, îmi dădusem seama că discuția se încinsese și apoi, deodată, domnul Crist își plesnise fiul peste față.

Asta mi-a dispăcut, evident, dar, din nefericire, nu era ceva nemaivăzut. Domnul Crist și Michael nu se înțelegeau și nu era prima dată când Michael se alegea cu o lovitură.

Numai că de data aia fusese altfel: Michael nu mai încasase fără să crâcnească. Reacționase imediat și își înșfăcase tatăl de gât. Privisem oripilată zbaterile domnului Crist. Ceva se întâmplase cu Michael. Nu îl văzusem niciodată comportându-se așa.

Cu fiecare secundă care trecea, devenea clar faptul că Michael crescuse și nu mai putea fi intimidat de tatăl lui. Iar în clipa aceea, domnul Crist conștientizase același lucru.

Evans Crist începuse să se sufoce și să tușească.

În cele din urmă, Michael îi dăduse drumul, iar tatăl lui ieșise furios din bucătărie. Urmarea incidentului a fost că Michael a

rămas fără mașină și fără bani de buzunar, dar nu cred că domnul Crist s-a mai atins de el după aceea.

Deschizând ușa camării, am aprins becul și am scotocit prin rafturi, până când am găsit untul de arahide. Strângând borcanul la piept, am privit în jur și am descoperit punga cu bezele, pe jumătate plină. Stătea pe raftul de sus, aproape de colț. Am zâmbit, m-am apropiat și m-am ridicat în vârful degetelor, încercând să apuc punga între degete și s-o trag spre mine.

Deodată, un braț s-a întins pe deasupra mea, înhățând punga, iar eu mi-am ferit mâna, icnind speriată.

— Parcă ziceai că ești obosită, a zis Michael, întinzându-mi punga.

Mi-a umezit buzele uscate și m-am răsucit spre el. Purta doar o pereche de pantaloni largi, de casă, fără tricou, iar părul lui părea umed, ca după duș.

Îmi venea să gem simțind neastâmpărul dureros dintre picioare. *Dumnezeule! Mă înnebunea!*

Cel mai recent îl văzusem pe Michael în grota de la piscină. Mi-am încordat coapsele. Mica zvâcnire din clitoris s-a întepit la amintirea celor care se petrecuseră acolo, între noi. Îmi doream mult mai mult decât ce-mi făcuse atunci.

După ce ne întorseserăm acasă, de la *Sticks*, drumurile noastre se despărțiseră. Eu m-am dus în camera mea și m-am grăbit să formez numărul de telefon prin satelit. În sfârșit, în drum spre casă, Michael îmi dăduse numărul. Din nefericire, nu-mi răspunsese nimeni.

După ce-am mai sunat de câteva ori, tot fără succes, m-am hotărât să mai încerc dimineată. Mi-am zis că mama era bine. Damon doar mă speriasse cu amenințarea lui. Probabil că nu intenționase să împingă lucrurile mai departe.

Pe urmă am făcut o baie fierbinte și mi-am pus o pereche de pantaloni scurți, de pijama, și o cămășuță albă, pregătindu-mă de

culcare. Dar nu mai simțeam oboseală. Fiindcă nu mai mâncasem încă de la micul dejun, am hotărât să cobor și să caut ceva de mâncare.

Pășind pe lângă Michael, am ieșit din cămară și mi-am așezat proviziile pe insula de bucătărie.

A venit lângă mine, a scos din pungă două felii de pâine pentru mine și două, pentru el.

Poate că și lui îi era foame.

Mi-a scăpat un suspin de frustrare. Făcând stânga-mprejur, am scos două farfurii din dulap. Michael a deschis frigiderul și s-a apucat să scotocească printr-un sertar.

În tăcere, am pregătit sendvișurile. Am strecurat o mână în punga cu bezele și am presărat câteva peste untul de arahide. El a desfăcut capacul unui borcan cu murături. M-am oprit din treabă și am strâmbat din buze, dezgustată, văzând că punea felii de murături peste felia unsă cu unt de arahide.

Scârbos!

— Brusc, pari mult mai puțin atrăgător, i-am zis.

A pufnit, apoi a pus deasupra cealaltă felie de pâine și a dus sendvișul la gură.

— Nu-l refuza până nu-l încerci, a comentat Michael, după care a luat o îmbucătură enormă, și-a înhățat farfuria și a trecut pe lângă mine.

Am clătinat din cap, amuzată.

— Hai să vedem un film, mi-a propus el.

Un film?

— Ia și două sticle cu apă înainte să vii, mi-a strigat el din hol.

Am ridicat o sprânceană. Văzusem filme împreună cu Michael doar în prezența lui Trevor. Îmi era prea teamă să pătrund, de una singură, în spațiul personal al lui Michael.

Am oftat și m-am dus să scot din frigider două sticle cu apă. Luând cu mine restul de sendviș, am ieșit din bucătărie, cu brațele pline.

Camera multimedia era întunecată, luminată numai de ecranul plat al televizorului montat pe peretele din fața mea. Oricât de frumoasă ar fi fost casa, încăperea asta era preferata mea.

Nu avea ferestre. Se afla în mijlocul casei și avea pereți din piatră de râu. Asta împrumuta încăperii o atmosferă ca de peșteră. De obicei, în camera asta își petrecuse timpul Michael, împreună cu prietenii lui, când locuise aici.

În mijlocul camerei trona o canapea cu trei laturi, tapițată cu piele întoarsă. Enormă și confortabilă, dotată cu pernițe, plus un taburet asortat.

Michael și-a dus farfuria la canapea și s-a așezat cu spatele spre mine.

Am simțit că sângele mi se înfierbântase. Mâna în care țineam farfuria tremura. Situația părea inocentă și relaxată. Ca o seară în fața televizorului. Dar eram foarte conștientă că nu-mi puteam permite să mă destind în prezența lui.

Am intrat în cameră și am dat roată canapelei, aruncându-i sticla cu apă și așezându-mă pe latura din dreapta, aproape de el. M-am așezat picior peste picior, cu fața la ecran. Am început să mănânc, în timp ce el căuta prin lista de filme.

— Țasta e bun, i-am atras atenția, văzând titlul *Alien vs Predator*.

— Țasta e bun? m-a maimuțărit Michael, iar eu am întors capul spre el.

Stătea tolănit pe canapea, cu brațul stâng strecurat sub cap. Trunchiul lui masiv și musculos era splendid. Odată, îl văzusem stând în aceeași poziție, încălecat de o tipă. Întorsesem capul, simțind acea omniprezentă dorință care aș fi vrut să dispară.

— L-ai mai văzut, Rika, mi-a amintit el. Te-ai uitat la filmul ăsta aici, când eram în liceu. L-ai văzut de cel puțin două ori.

De douăzeci și una de ori, mai precis.

Îmi plăceau filmele de groază, dar și cele SF, așa că francizele *Alien* și *Predator* erau foarte reușite, din punctul meu de vedere.

Iar când s-au combinat, iar rezultatul a fost *Alien vs Predator*, fusesem încântată.

— OK. Fie, a cedat Michael.

A apăsat un buton. În scenele de început, echipa de arheologi ajungea în Antarctica.

Părul de pe brațe mi s-a zbârlit. Mi-am mâncat sendvișul încet, cu ochii la ecran. L-am auzit pe Michael mușcând din sendvișul lui, apoi desfăcând sticla cu apă. Iar când regina extraterestră a început să-și depună ouăle, deja mă lungisem pe burtă. Rezemată în coate, mușcam din sendviș.

Mi s-a strâns stomacul când am auzit răsuflarea greoaie a reginei extraterestre. Șuieratul ei răsuna prin sistemul audio *surround*, iar atunci când echipa de savanți a pătruns în camera pentru sacrificii, neștiind că ouăle extraterestre din încăpere erau pe cale să eclozeze, am lăsat sendvișul deoparte. Am luat o perniță și m-am ascuns după ea, aruncând câte o privire pe deasupra.

Am tresărit când un ou a început să eclozeze.

Din crăpătură au ieșit niște picioare lungi, muzica a devenit mai alertă, după care vietatea a ieșit la iveală, catapultându-se spre fața unei femei.

Am lăsat repede capul în jos, îngropându-l în perniță până când filmul a trecut la o altă secvență.

Am întors fața spre Michael și am izbucnit în râs.

— Partea asta mă sperie de fiecare dată, i-am explicat.

Numai că el nu era atent la film. Își pironise ochii pe picioarele mele.

M-a cuprins imediat un val de căldură. Oare se uitase cât de cât la film?

Stătea tolănit pe spate, într-o poziție relaxată, însă nu-mi slăbea corpul din ochi. Îmi imaginam ce era în mintea lui.

Deodată, ca și cum tocmai constatase că vorbisem, a ridicat în sfârșit privirea, a întâlnit-o pe-a mea, după care a îndreptat-o iute spre ecran, ignorându-mă.

În următoarea oră, am continuat să strâng în brațe perna, în timp ce Predatorii i-au vânat pe Alieni și, încetul cu încetul, toți archeologii au devenit victime colaterale. Din când în când, mi se părea că simt privirea lui Michael asupra mea. De fiecare dată când câte un Predator pândește în întuneric sau un Alien se ivea dintr-un colțișor, îi simțeam văpaia privirii și strângeam din ce în ce mai tare pernița. La sfârșitul filmului, degetele mă dureau.

— Îți place când te simți speriată, nu? Asta e plăcerea ta perversă.

Am întors capul într-o parte, mijind ochii. Pe ecran se derula genericul de final.

Da, îmi plăceau filmele de groază, dar nu era o plăcere perversă.

Michael și-a sprijinit palmele de coapse și și-a lăsat capul pe spate, privindu-mă.

— Ți se încovrigau degetele de la picioare de fiecare dată când apăreau pe ecran creaturile alea.

M-am ridicat de pe canapea.

Mă gândeam la filmele care-mi plăceau cel mai mult — cele sângeroase, ca *Halloween* și *Vineri 13* — și am remarcat cât de încordată eram. Am inspirat adânc, forțându-mă să mă destindă.

Bine, recunosc. Îmi plăcea când inima îmi bătea mai puternic și-mi plăcea cum mi se ascuțeau simțurile atunci când eram înfricoșată, felul în care orice tic-tac banal din casă se transforma în zgomotul unor pași misterioși, faptul că deveneam extrem de conștientă de spațiul gol din spatele meu, de parcă acolo ar fi pândit cineva.

Îmi făcea plăcere spaima de a nu ști ce anume se apropia și de unde.

— Când eu și băieții purtam măști, a zis Michael, coborând vocea până aproape de șoaptă, îți plăcea, nu? Te înfricoșa, dar te și excita.

Mă străduiam să nu izbucnesc în râs. Ce-ar fi trebuit să răspund? Că mă excitasem când semănaseră cu niște monștri?

Am scuturat din cap, ca să mi-l limpezesc, și am anunțat:

— Eu mă duc la culcare.

Mi-am luat telefonul și am făcut un pas, dar m-a oprit vocea lui Michael.

— Vino încoace, mi-a zis blând.

Poftim?

S-a ridicat în capul oaselor, cu antebrațele sprijinite pe genunchi, așteptând. Eu mă mutam de pe un picior pe celălalt.

Mereu juca tot felul de jocuri. Nu aveam încredere în el.

Și totuși ispita de a-i urma exemplul era mult prea mare. Nu se înșela. Începeam să mă pricep la jocuri. Pe deasupra, îmi și plăceau.

M-am apropiat de el cu pași mărunți și am ridicat bărbia, ca să-mi fac curaj.

Când am ajuns lângă el, m-a înșfăcat de un șold și m-a tras între picioarele lui. Am scos o exclamație speriată când s-a lăsat să cadă iar pe canapea, trăgându-mă după el. Mi-am proptit palmele în spătarul canapelei, de-o parte și de cealaltă a capului său.

— Spune-o! a șoptit, ținându-mă de șolduri. Te excita.

Am închis gura și am clătinat din cap, aruncându-i o privire sfidătoare.

— Știi că așa era, a insistat Michael. Credeai că nu observ cât de mult te încordai sau cum îți se întăreau sfârcurile pe sub tricou, când mă vedeai cu masca pe față? Ești un pic perversă. Recunoaște.

Mi-am mușcat buzele și am întors capul în altă parte.

Și-a ridicat bărbia și mi-a apucat un sfârc între dinți, prin cămașa subțire. Am închis ochii, scoțând un țipăt.

Doamne, Dumnezeu!

Căldura gurii lui mi s-a răspândit până în stomac. Mi-a lăsat sânul, după care l-a înhățat din nou, mușcându-l ușor.

— Am masca sus, m-a anunțat glumeț, sărutându-mi și ciugulindu-mi sfârcul prin cămașă. Pot s-o aduc, dacă vrei.

Nu. Eu nu eram așa.

Am încercat să mă desprind de el, dar nu m-a lăsat să plec.

— Michael, dă-mi drumul!

Atunci am simțit telefonul vibrând și am privit grăbită ecranul, dar n-am văzut niciun nume alăturat numărului. Totuși, citind cifrele, mi-am dat seama că era al doamnei Crist. *Ce ciudat!* Crezusem că îi înregistrasem numărul în „Contacte”.

N-am mai stat pe gânduri, fiindcă mi-am amintit că mama era cu ea. Trebuia să răspund.

Proptindu-mi pumnii în pieptul lui Michael, l-am împins.

— Lasă-mă! Sună mama ta.

El a râs, lăsându-mă cu gura căscată.

M-a prins de braț și m-a trântit pe burtă, după care mi s-a urcat în spinare, imobilizându-mă pe canapea. Răsuflam precipitat, simțind cum scula lui îmi apăsa fundul. Mi-a smuls telefonul din mână. Am făcut ochii mari când am văzut că l-a pus pe canapea, în fața mea. Degetul lui a rămas suspendat la câțiva milimetri deasupra ecranului.

— Michael, nu!

Plămâniile mă ustureau din cauza panicii.

Degetul lui a glisat pe ecran. Sunetul de apel a încetat. S-a lăsat liniștea.

— Spune „bună”, mi-a șoptit la ureche.

Am scuturat din cap, înspăimântată. Nu voiam ca mama lui să-mi audă vocea.

Michael mi-a pus o mână la gură, iar pe cealaltă a strecurat-o între mine și canapea, vârând-o în șortul meu de pijama și înfigându-și degetele în mine. Am scos un țipăt infundat.

Fir-ar să fie!

M-am foit, încercând să întind o mână ca să închei apelul, însă el s-a lăsat cu toată greutatea pe mine, încât abia mai puteam respira.

— Ssst..., a murmurat.

Și-a scos degetele din mine și a început să-mi frece clitorisul cu mișcări atât de lente și de delicate, încât nu mi-am putut stăpâni tremurul. Am auzit în difuzor glasul doamnei Crist, rostind un „Alo?” ezitant. Nu reușeam să-mi recapăt suflul.

— Spune „bună”, a repetat Michael, numai că de data asta vocea îi era îngroșată de dorință, de parcă în clipa asta mi-o trăgea.

Și-a luat mâna de la gura mea, iar eu mi-am umezit buzele uscate și m-am străduit să-mi revin puțin. Pulsul îmi bubuia în timpane. M-am crispat, stăpânind geamătul pe care aș fi vrut să-l scot.

— Bu... bună seara, doamnă Crist! am bâiguit, cu voce sugrumată.

Of, Doamne! Plăcerea provocată de degetele lui, care mă frecau cu mișcări circulare, mi se strecura încet în pântec, crescând tot mai mult. Știam că, în curând, nu voi fi în stare să mă abțin.

— Rika! a exclamat ea, părând bucuroasă. Iartă-mă că te sun atât de târziu. E din cauza diferenței de fus orar. Am vrut să văd ce faci, înainte să-mi încep ziua. Cum merg treburile pe-acolo?

Am deschis gura ca să-i răspund, dar Michael m-a apucat de păr și mi-a smucit capul într-o parte, iar gura lui a plonjat spre gâtul meu. *Cicatricea!* Am încremenit, așteptând ca el s-o vadă sau s-o simtă din clipă-n clipă și să se oprească, dar nu s-a întâmplat așa. A început să mă ciugulească și să mă muște, plimbând

vârful limbii pe ceafa mea, fără să lase neatins nici măcar un centimetru de piele.

— Rika? a insistat ea.

A, da. Îmi pusese o întrebare. Ce mă întrebase? Ba nu, stai! Eu voiam s-o întreb ceva. Încercasem să dau de ea. Ce...?

— Da, ăăă...

Mi-am pierdut șirul gândurilor când Michael a strecurat din nou două degete în mine, frecând energic, neabătut.

— Ți-e frică? mi-a mârâit la ureche. Pun pariu că da și mai pun pariu că-ți și place. Probabil că e cea mai bună partidă de sex din câte ai avut vreodată, deși scula mea nici măcar nu a ajuns în tine.

— Rika? a repetat doamna Crist.

Am icnit când Michael a început să mă sărute iar pe gât, trimitându-mi valuri de fierbințeală prin tot corpul.

— Păsărica ta e al naibii de umedă, a murmurat, scoțând degetele și plimbându-le în cercuri iuți, în jurul clitorisului. Cât de moale și de strâmtă!

Am început să mă frec de mâna lui și am gemut.

— Da! Da, doamnă Crist. Mulțumesc că întrebați. Până acum, toate bune pe-aici.

Am auzit în ureche râsul lui Michael. Probabil că vocea mea suna ridicol.

— A, bine, dragă! a răspuns ea. Te-ai întâlnit cu Michael la Delcour? I-am zis să fie cu ochii pe tine, în caz că ai nevoie de ceva.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat el, frecându-și de fundul meu scula groasă și tare. Asta imploră mica ta păsărică strâmtă?

— Da, am suspinat, simțind cum clitorisul pulsa din ce în ce mai tare și pântecul mi se înfierbânta de poftă.

Deodată, am făcut ochii mari, dându-mi seama că mă auzise și ea.

— Ăăă..., da! am strigat, străduindu-mă să dreg situația. L-am văzut de vreo două ori.

— Bun. Nu te lăsa intimidată de el. Știu că pare nesuferit, dar poate să fie și drăguț.

Săruturile și mușcăturile urcau mai sus pe gâtul meu, ajungând la obraz și dându-mi fiori.

— Sunt drăguț cu tine, nu? a întrebat Michael în șoaptă, plimbându-și dinții pe maxilarul meu. Da, cred că mama mi-ar tăia mâna, dac-ar ști cât de drăguț sunt cu tine, în clipa asta.

Și-a strecurat din nou degetele înăuntru și a început să pompeze, unduindu-și șoldurile și frecându-și scula de fundul meu, apăsându-mă cu toată greutatea.

Rabat! Coapsele îmi luaseră foc. Am înșfăcat o pernă. Simțeam nevoia să-mi dau drumul.

— Nicio grijă, doamnă Crist! am scrâșnit, strângând din pleoape. Mă descurc eu cu el.

— Serios? mi-a șoptit el, zeflemitor.

— Mă bucur să aud asta. Tu ai grijă să înveți cât mai bine. O să mă întorc cu o grămadă de cadouri, înainte de Ziua Recunoștinței.

Nu mai puteam suporta. Îmi unduiam șoldurile iar și iar.

— Ești gata să-ți dai drumul, ștregărițo? m-a tachinat Michael. Spune-mi cât de mult îți place. Spune-mi că masca mea te făcea să-ți umezești chiloțeei.

Am întors capul spre el și i-am șoptit disperată:

— Te rog, închide telefonul.

A rânjit, iar buzele lui pline aproape că le-au atins pe ale mele.

— Nicio grijă, a zis Michael, mângâindu-mi gura cu răsufierea lui. Mama nu observă niciodată nimic. Tatăl meu îi e credincios, Trevor e băiat bun, iar eu sunt de încredere. O să am grijă de iubita frățiorului meu mai mic. O să mă asigur că e teafără și nevătămată ziua, iar pe întuneric o să i-o trag până-i sar ochii din cap.

În mod normal, remarca lui despre *iubita frățiorului mai mic* m-ar fi enervat, numai că în clipa de față chiar nu-mi păsa. Michael a închis ochii, gemând de efort.

— Mama nu se uită niciodată în spatele cortinei, Rika.

Mi-am apăsat fruntea de canapea, simțind cum se apropia orgasmul. Fiecare firicel de păr de pe trup mi se zbârlise, iar inima îmi bătea în piept ca un baros. Răsufлам din ce în ce mai iute.

— Spune-o!

Am scuturat din cap, strângând din dinți ca să nu țip. Of, Doamne! *Încă puțin și explodez.*

— Vă rog să mă iertați, doamnă Crist. Sună cineva la ușă. Trebuie să închid, bine?

Alimentată de furie, am izbutit să-mi eliberez un braț. M-am grăbit să apăs butonul de încheiere a apelului.

Apoi mi-am lăsat capul pe spate și am scâncit:

— Iisuse!

Mișcându-mi bazinul și mai tare, mă frecam de mâna lui, simțind nevoia de a-mi da drumul.

Brusc, a scos degetele din pantalonii mei. Am ridicat capul, dezorientată.

Ce mama naibii?

M-a întors cu fața în sus și s-a apăsat din nou pe mine, imobilizându-mi mâinile deasupra capului.

Zvâcnetul dintre picioare devenise dureros și orgasmul se apropia. Mama mă-sii!

— Michael, nu! am strigat, vânzolindu-mă sub el. De ce te-ai oprit?

Greutatea trupului său între picioarele mele desfăcute îmi dădea o senzație tare plăcută. Mi-am unduit șoldurile, încercând să ajung la orgasm.

— Nu te freca, naibii, de mine! a mârâit Michael. N-o să-ți dai drumul până nu-mi spui adevărul.

— Care adevăr? am izbucnit. Adică ceea ce vrei să auzi?
Oare nu termina niciodată cu tâmpeniile lui?

— Te exciți când ești înfricoșată. Am dreptate? a insistat.

Nu. Dă-l naibii. Trebuia să afle că nu mai putea să mă intimi-
deze și să-mi facă ce voia el.

Am strâns din dinți și am scuturat din cap, încrunțată.

*Nu, Michael. Masca ta nu mă speria. Nu mă excita. De fapt,
detestam să te văd purtând-o.*

În ochii lui sfredelitori a apărut un licăr de furie. S-a ridicat
de pe mine și m-a privit de sus, cu dispreț.

— Du-te la culcare.

Mă luptam să-mi ascund zâmbetul. M-am ridicat de pe
canapea. Eram încordată și, de dorință, mă durea tot corpul.

Cu toate astea, învinsesem. Nu obținuse ce dorea.

Am ieșit ca o vijelie din camera multimedia și m-am repezit
în hol, urcând în goană scara. Nu încercam să fug de el. Pur și
simplu eram al naibii de enervată, de încântată și de excitată.
Aveam o mulțime de energie de consumat.

Trântind ușa după mine, m-am aruncat pe pat și mi-am în-
gropat fața în pernă. Așternuturile răcoroase nu reușeau să-mi
aline fierbințeala pielii.

Eram varză.

Simțeam nevoia să-l am adânc în mine, să-l simt, să-l gust,
să-l văd măcar o dată pierzându-și controlul în fața mea. Îmi
doream să mă folosească, și să mi-o tragă, și să se năpustească
asupra mea cu o disperare pe care nu o manifestase niciodată,
față de nimeni și de nimic. Cum de reușise să se oprească? Doar
nu era de piatră. Știam bine ce văzusem în ochii lui și îi simțisem
dogoarea buzelor. Mă dorea, nu?

Am oftat prelung, străduindu-mă să-mi controlez respirația.

Cercuri, cercuri, cercuri... Trăgea el, trăgeam și eu. Împingea el,
împingeam și eu. Ne luptam și ne jucam, ne tachinam și ne

provocam, dar el nu ceda niciodată. Niciodată nu ajungeam să fim împreună, contopiți, să acceptăm ceea ce exista între noi.

Și eram tare obosită de toate astea. Ceva îl reținea.

M-am uitat la ceasul deșteptător, întrebându-mă dacă mai era cazul să programez alarma. Aveam cursuri mâine, dar nu puteam să ajung. Era trecut de două noaptea, iar eu nu dormisem deloc. Stând cu ochii pe cifrele roșii, m-am întrebat ce să fac. Oare mâine avea să se poarte ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat?

Deodată, am clipit mărunț și creierul meu a intrat în alertă. Afișajul ceasului s-a stins, iar eu am ridicat capul.

Ce naiba...?

M-am răsucit să văd ledurile înșirate în partea de jos a pereților băii — care stăteau mereu aprinse, ca un fel de lămpi de veghe —, dar am constatat că și ele se stinseseră. M-am ridicat în capul oaselor și am răsucit întrerupătorul veiozei. Nu funcționa.

— La naiba!

Am privit spre fereastră și am văzut că adia vântul. Nu era puternic. Probabil că, undeva, exista o defecțiune. Coborând din pat, m-am apropiat de ușă. Am întredeschis-o. Pe hol era aproape beznă.

Inima îmi bătea nebunește. Am deschis ușa de tot.

— Michael?

Singurul sunet pe care îl auzeam era al vântului de afară.

Ieșind din cameră, am pășit încet, cu ochii în patru și cu urechile ciulite.

— Michael! Unde ești?

Țineam pumnii strânși. Întunericul sinistru din casă îmi stârnea fiori. Parcă cineva ar fi pândit în spatele meu, urmărindu-mi toate mișcărilor. Ceasul cu pendulă a bătut. Încă funcționa, fiind alimentat de o baterie. Am pășit ușor pe scară, coborând până în

holul de la parter. Îmi răsuceam capul în toate părțile și răsufлам greoi.

Cineva m-a apucat de braț și am icnit de spaimă. O siluetă mare, întunecată, m-a ridicat în brațe și mi-a petrecut picioarele pe după mijlocul ei, ținându-mă strâns.

— Nu! am țipat.

M-a trântit de perete, lângă o măsuță, făcând să se zgâlțâie oglinda de deasupra ei. L-am prins de umeri, iar el și-a înfipt degetele în coapsele mele.

Am făcut ochii mari când am văzut masca roșie, terifiantă.

Michael.

Spintecăturile ei întunecate îmi stârneau fiori reci pe șira spinării, iar ochii lui, privindu-mă prin micile găuri, parcă erau ai unui monstru înlănțuit. Mi-am ținut respirația.

Frica mi se rotea în stomac, încălzindu-mă pe dinăuntru și făcând ca toți mușchii să mi se crispeze. Mi-am strâns coapsele în jurul lui, simțind umezeala dintre picioare și fierbințeala sfâr-curilor pe sub cămașă.

Doamne! Avea dreptate.

Mă usturau ochii și-mi venea să plâng. *Fir-ar să fie! Avea dreptate.*

Stăteam nemișcată, sub privirea lui. Purta blugi și un hanorac negru, cu glugă, exact ca în trecut. L-am privit în ochi și i-am înlănțuit gâtul cu brațele.

— Da, am suspinat, apropiindu-mi buzele de masca lui și provocându-l. Da, măștile mă excitau.

Mi-am lipit buzele de gâtul lui.

Răsufла prelung, înfigându-și degetele în coapsele mele. Îl atacam, ciugulindu-l și mușcându-l. I-am prins între dinți pielea înfierbântată, sorbind-o și sărutând-o, după care i-am dezmiertat lobul urechii, cu vârful limbii.

Coborând de-a lungul gâtului, am înșirat sărutări delicate, dar insistente, atingându-i pielea cu nasul și adulmecând aroma gelului său de duș. Mirosea condimentat și masculin. Mi-am apăsat mai mult fața în pielea lui, forțându-l să-și dea capul pe spate. Îl sărutam neconținut pe gât, descriind cu vârful limbii o linie invizibilă spre bărbia lui.

— Rika..., m-a prevenit Michael, cu voce aspră.

Dar nu-mi păsa.

Îi auzeam respirația îngreunată în spatele măștii și, pentru o clipă, am crezut că avea să mă oprească, dar m-a uimit când m-a săltat în brațe și m-a lipit iar de perete, ținându-mă și mai strâns.

— Căcat! a mârâit printre dinți.

Când și-a strecurat mâna între trupurile noastre, am gemut și mi-am lipit spinarea de perete, făcându-i loc ca să-și scoată cureaua și să-și descheie blugii.

O, da!

Mi-am tras maioul peste cap și l-am azvârlit pe podea.

Mi-am strâns mai tare brațele pe după gâtul lui și mi-am lipit sânii goi de hanoracul lui negru.

Se mișca repede; mâna lui lacomă s-a strecurat sub dantela chiloților mei roz, apoi i-a smuls de pe mine. Și-a cuprins penisul în mână, scoțându-l din blugi și potrivindu-și șoldurile mai bine.

— Deci îți place masca. Ești al naibii de perversă, așa-i? m-a tachinat.

— Da.

A început să-și frece capul penisului de crăpătura mea dezgolită, plimbându-l în sus și-n jos.

— Exact ca mine, a șoptit.

Brusc, și-a împins șoldurile între coapsele mele, iar eu am țipat când și-a strecurat penisul gros, centimetru cu centimetru, înăuntrul meu.

— Dumnezeule..., am găfâit, arcuindu-mi spinarea. Cât e de tare!

Acolo, jos, pielea îmi era întinsă și mă durea un pic, dar totodată era o senzație al naibii de plăcută. Vârful lui pătrunsese atât de adânc în mine, încât îl simțeam până-n stomac.

Mi-am înfipt călcâiele în spinarea lui și m-am lipit de el. Ținându-l strâns, am început să-l călăresc, sincronizându-mă cu zvâcnirile lui.

— Așa, scumpo! a mârâit.

Bazinul său împingea neconținut, izbindu-mi iar și iar spatele de perete, iar eu mă agățam de el în timp ce mi-o trăgea.

— Michael, am scâncit, strângând în pumni materialul hanoracului.

Mă smucea spre el, mișcându-se din ce în ce mai repede, din ce în ce mai energic, iar faptul că-l simțeam intrând și ieșind din mine, punând în sfârșit stăpânire pe mine nu reușea deloc să-mi aline dorința. Eram și mai flămândă să-l simt.

M-am repezit la gâtul lui. Îi dezmierdam pielea cu buzele, gâdilându-l cu răsuflarea mea.

— Toată lumea crede că sunt o fată cuminte, Michael, am șoptit, prinzându-i lobul urechii între dinți. Dar îmi doresc să fac o mulțime de lucruri rele. Fă-mi lucruri obscene!

— Dumnezeule..., a icnit el, petrecând un braț pe sub genunchiul meu și smucindu-mi fundul spre el, înfigându-se și mai tare, lăsându-și capul pe spate.

— Da! am țipat din răputeri.

Îi simțeam penisul izbind tot mai adânc. Coapsa mă durea acolo unde degetele lui o strângeau.

Pântecul îmi era cuprins de flăcări și orgasmul se apropia tot mai mult.

— Michael, am gemut, unduindu-mi șoldurile și înfigându-mă în penisul lui, mormăind și găfâind.

Toată casa era plină de răsuflările și de gemetele noastre și de sunetul trupurilor goale izbindu-se.

Plăcerea mi se aduna între picioare, mușchii mă usturau și, deodată, am închis ochii, lăsându-l să mă posede. Orgasmul se desfășura și se răspândea, explodându-mi în pântec și inundându-mi trupul și creierul cu fierbințeală și euforie.

— Da! am urlat. Michael!

Gemetele mele sonore răsunau în salonul spațios. Clitorisul îmi zvâcnea și vaginul mi se contracta în jurul penisului, încercând să-l rețină. Michael plonja în mine, iar eu i-am cuprins mai strâns gâtul cu brațele, savurând plăcerea.

Capul meu parcă plutea printre nori. M-am relaxat complet, cu capul pe umărul lui, înfierbântată de orgasm.

— Ce monstruleț frumos, a găfâit el.

Și-a smuls masca, lăsând-o să cadă pe podea. Șoldurile lui au încetinit ritmul, dar Michael și-a întetit strânsoarea în jurul trupului meu, care între timp devenise inert.

Am ridicat privirea spre el și am clipit cu ochi istoviți. Pofta și foamea dintr-ai lui nu dispăruse.

M-a lăsat încet la podea, apoi și-a scos hanoracul și l-a azvârlit deoparte.

Avea părul năclăit de sudoare, iar când și-a trecut degetele prin el, l-a făcut să rămână zbârlit, într-un chip incredibil de sexy. Pieptul lui lat scliffea sub un strat subțire de transpirație. Când am coborât privirea, am văzut că scula îi era tare și acum, țepăună și îndreptată spre mine.

— Tu nu ți-ai dat drumul, am zis încet.

Un colț al gurii i s-a arcuit într-un zâmbet care părea amenințător.

— Suntem departe de a fi terminat.

CAPITOLUL 16

MICHAEL

ÎN PREZENT

Am stricat totul.

O doream, iar în seara asta mi-am dorit-o doar pentru mine. Ce-a fost a fost. Nu mai pot da timpul înapoi, așa că dă-o dracului. Plănuiam să mă bucur de toate astea.

I-am cuprins fundul în palme și l-am strâns, lipindu-i trupul de al meu.

Sânii ei delicați îmi apăseau pieptul și simțeam pe piele atingerea sfârcurilor întărite.

La naiba! Ce corp frumos avea!

Pielea netedă, tonifiată, încă bronzată după timpul petrecut la plajă, în vara asta, iar sânii, plini și rotunzi, stăteau drept spre mine, parcă cerșind un pic de atenție.

M-am aplecat și mi-am trecut vârful limbii de-a lungul cicatricei de pe gâtul ei. Linia neregulată, subțire, se arcuia în sus, spre pielea mătăsoasă de sub ureche.

Nu-mi scăpa faptul că Rika o ascundea când fratele meu era prezent, ca și cum cicatricea ar fi urâțit-o.

Nu. Zgârieturile și vânătăile noastre, tatuajele, cicatricile, zâmbetele și ridurile ne istorisesc povestea vieții, iar eu nu-mi doream

o bucată nou-nouță de tapet. O doream pe ea, tot ceea ce însemna ea — măcar astă-seară.

Și-a lăsat, în sfârșit, capul pe spate, relaxându-se și lăsându-se în voia mea.

Un frison mi-a străbătut șira spinării. Cu mare greutate mă abținusem să-mi dau drumul, ceva mai devreme.

Mă ațâțase prea tare, pentru prea mult timp, și aproape că-mi pierdusem controlul. La urma urmei, chiar nu plănuisem să se întâmple așa.

Nu dorisem decât s-o bag în sperieți și să o șicanez cu ajutorul măștii.

Numai că atunci când o ținusem în brațe, când ea îmi înlănțuise mijlocul cu picioarele, iar frica din ochii ei se prefăcuse în poftă, mă dăduse pe spate de-a binelea.

Voia să meargă până la capăt, iar mie nu-mi venea să cred. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca ea. Se ridica la înălțimea oricărei provocări.

Retrăgându-se puțin, m-a privit precaută.

— Sper că acum n-o să mă dai afară din casă.

Aproape că am izbucnit în râs.

— N-ai încredere în mine?

— Mi-ai dat vreodată motive să am? mi-a întors-o ea, pe un ton dintr-odată serios. Știu că ai totdeauna câte o carte în mânecă.

Am privit-o amuzat. Sigur, aveam cărți în mânecă. Idei.

Din nefericire, oricât încercasem să o ignor de-a lungul anilor, câteva fantezii mi se strecuraseră în minte, ceea ce-mi îngreuna mult situația atunci când eram în preajma ei. Dar, în același timp, fanteziile mențineau atracția vie. Îmi alimentau furia și mă pregăteau.

Am ridicat capul.

— Mai ai pe-aici vechile tale uniforme de școală?

După ce m-a privit bănuitoare, a încuviințat.

— Du-te și pune una pe tine, i-am cerut, mângâindu-i brațele. Tot tacâmul. Cravata, vesta, fusta.

— Pentru ce?

Am zâmbit în sinea mea și m-am dat deoparte, lăsându-i drum liber spre scară.

— Pentru că n-ai cum să câștigi dacă nu participi la joc.

M-a privit chiorâș. I-am tras o palmă ușoară peste fund, zorind-o spre scară.

Cu cât stăteam mai mult la discuții, cu atât mai repede îmi veneam în fire. Și cu cât o vedeam mai mult stând pe jumătate goală în fața mea, cu atât mai mari erau șansele să o posed chiar aici, pe podea.

Dar eu aveam altceva în minte — ceva mai bun.

— Ce facem? a întrebat Rika, privind pe geam. Ce căutăm aici?

Opriserăm în fața catedralei St. Killian. Lumina farurilor străpungea întunericul și poposea pe vitraliile sparte și pe bezna sinistră dinăuntru. Pereții năruți erau înconjurați de frunze moarte și singurul sunet care se auzea era vuietul vântului printre copacii de deasupra noastră.

Stomacul mi se strângea de nerăbdare, iar pe șira spinării mi s-a scurs o picătură de transpirație.

Ăsta era locul meu preferat.

Era încărcat de istorie și înțesat de nenumărate unghere și cotloane. În copilărie, mă cățarasem înăuntru, explorând și rătăcind ore în șir.

Am oprit motorul, am stins farurile și am coborât din mașină. Mirosul de pământ plutea spre nările noastre. Aici mă simțeam mai acasă decât în oricare alt loc.

Trântind portiera, am luat masca. Rika a coborât și ea. Privirea ei se tot ridica, agitată, spre întunecata și tăcuta catedrală, iar pieptul i se ridica și cobora iute.

Era înfricoșată. *Foarte bine.*

Mi-am lăsat încă o dată privirea să poposească pe uniformă ei, după ce o studiasem pe îndelete și înainte să plecăm de acasă.

Purta vechea fustă de uniformă, în carouri bleumarin și verde-închis, o bluză albă, iar pe sub vesta bleumarin avea o cravată asortată cu fusta. În picioare avea pantofi negri, fără toc. Își periașe părul și se machiașe un pic.

Cred că bănuise ce i se pregătea atunci când îi cerusem să îmbrace uniformă, însă, fără doar și poate, fusese surprinsă când îi spusese să se urce în mașină.

Iar acum era... un pic speriată.

I-am privit cu jind picioarele, iar penisul mi s-a umflat când mi-am amintit cât de mătăsoasă era pielea lor și cât de cald era între ele.

Inima mi-a luat-o la goană.

— Hai să mergem în catacombe, am propus, făcând semn spre catedrală. De data asta, nu legați la ochi.

Am rânjit cu subînțeleș, fără să-mi abandonez mimica dură. Nu voiam să se simtă în siguranță.

A lăsat bărbia în jos. Simțeam că se străduia să găsească o cale de scăpare. Oare avea să refuze? Avea să pună vreo altă întrebare, una la care nu plănuiam să răspund?

Sau urma să accepte jocul?

Și-a ridicat fruntea și a înghițit în sec, după care pe chip i-a apărut o expresie sfidătoare. Mi-am stăpânit zâmbetul când s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre intrarea din lateral.

Ridicând masca, mi-am pus-o pe față și am pornit încet în urma ei. Nu urmând-o, ci urmărind-o.

Îi priveam spatele, pășind încet, în timp ce ea înainta vioi, împiedicându-se de pietre. La un moment dat, a privit peste umăr și fața i-a picat când a observat masca.

Dar s-a întors repede la loc și și-a continuat drumul, intrând în joc.

Simțeam deja un strat subțire de transpirație pe frunte.

Vederea coapselor ei — cei câțiva centimetri vizibili pe sub fustă — mă făcea să strâng pumnii. Îmi venea să-mi strecor degetele pe sub materialul subțire și să ating pielea despre care știam acum că era moale ca untul.

Părul din creștet îi strălucea în lumina delicată a lunii și, ori de câte ori se uita agitată peste umăr, la mine, inima îmi bătea mai repede.

O să te fac să țipi.

A intrat încet pe ușa catedralei, care acum atârna în balamale, după care s-a oprit, privind în jur.

Dar nu veniserăm ca să privim. I-am pus o mână pe spinare și am împins-o.

— Mich..., a icnit ea, cu voce pierită.

A clătinat din cap, respirând anevoie.

— Nu cred că e bine să...

Însă am întins imediat mâna și am apucat-o de ceafă, tăindu-i vorba și împingând-o din nou.

— Michael!

S-a retras grăbită din fața mea, cu ochii măriți de frică. A înghițit în sec, susținându-mi privirea. Mi-am dat seama că era al naibii de speriată.

Deodată, într-un gest inconștient, mâna ei s-a apropiat de interiorul coapselor.

Dumnezeule! Era atât de excitată, încât ar fi fost în stare să se masturbeze chiar aici. Și-a retras la repezeală mâna, probabil dându-și seama de pornirea ei.

I-am făcut semn spre intrarea în catacombe. A șovăit, uitându-se în toate părțile, dar până la urmă s-a întors și a pornit.

Nu avea încredere în mine. Dar voia să aibă.

Am ajuns la intrare. Aerul rece se înălța, strecurându-mi-se prin blugi și prin hanorac.

S-a oprit și a spus:

— Acolo nu e deloc lumină.

M-am oprit în spatele ei, privindu-i creștetul și așteptând. Nu-mi păsa dacă era sau nu lumină.

Când a văzut că nu spuneam nimic, a tras adânc aer în piept și a început să coboare, băjbâind cu încetineală în căutarea următoarei trepte. Își sprijinea palma de peretele din dreapta, ca să nu se dezechilibreze.

Odată cu fiecare pas al ei, erecția mea creștea tot mai mult.

Ajungând la baza scării, a întors capul din nou, privindu-mă întrebător. Aici, jos, bezna era aproape totală. Lumina slabă a lunii se strecura înăuntru, prin crăpăturile tavanului.

Tăcerea de gheață a tunelurilor din stânga și din dreapta părea că se strângea în jurul nostru aidoma unor pereți, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva mai era cineva aici.

Apropiindu-mă, am silit-o să intre de-andăratelea în cripta din față. Aceeași încăpere în care o dusesem acum trei ani.

Și-a iuțit pașii, iar când a intrat în încăpere, singurul lucru pe care l-am mai putut distinge prin întuneric era părul ei

— Michael? Unde ești?

Am scos o brichetă și am aprins mica lumânare din suportul de pe perete, lângă ușă.

Licărul slab abia dacă lumina încăperea, însă era suficient ca să o văd.

Am pășit agale spre ea, observând în treacăt că salteaua care fusese aici ultima dată dispăruse, fiind înlocuită cu o măsuță din lemn.

— E cineva aici? a șoptit Rika. Parcă aud ceva.

Am continuat să mă apropii. Am apucat șnurul glugii și l-am scos.

Vântul sufla prin crăpături, iscând în tuneluri sunete asemănătoare cu niște voci, dar ea nu-și dădea seama că nu erau reale. Simțurile îi erau ascuțite din cauza fricii.

— Michael?

Am apucat-o de mâini. A țipat scurt când i-am înfășurat șnurul negru în jurul încheieturilor, după care am innodat capetele.

— Michael, ce tot faci? Spune ceva!

I-am luat mâinile legate și i le-am ridicat deasupra capului, agățându-le de un suport fixat pe perete. Era forțată să stea pe vârfurile degetelor de la picioare, iar trupul ei era aproape suspendat.

— Michael! a strigat, sucindu-se și zbatându-se.

M-am proptit în fața ei și am privit-o în ochi. Am apucat tivul micii veste și al cămășii albe care se ițea de sub ea. Le-am ridicat pe amândouă, odată cu sutienul, trăgându-le deasupra sânilor.

— Michael, nu! a protestat. Am auzit ceva, și mi-e frig!

Mi-am coborât privirea, admirându-i sânii perfecți, cu sfârcurile tari ca piatra.

— Îmi dau seama, am zis.

M-am avântat, smulgându-mi masca de pe față și luându-i un sân în gură, cuprinzându-l în palmă și acoperind sfârțul cu buzele.

Am încolăcit-o cu un braț, ținând-o lipită de mine, chiar dacă se zbătea în strânsoare.

Jucându-mă cu micul mugure, i-am ciugulit pielea delicată a areolei și am devorat-o, savurând libertatea de a o atinge și de a o dezmierda.

Gemeam de plăcere.

Întorcând capul, i-am înhățat celălalt sân și i-am presărat peste tot sărutări apăsate, flămânde, luându-l în gură și sorbindu-i pielea dulce între dinți.

S-a foit și și-a lăsat capul pe spate, gemând.

Mi-am îndreptat spinarea și am prins-o cu o mână de păr, la ceafă, iar pe cealaltă am lăsat-o în jos, strecurându-mi degetele în chiloții ei.

În timp ce-i dezmierdam buzele cu limba, am privit-o drept în ochii albaștri.

— Acum nu-ți mai e atât de frig, am tachinat-o, cu degetele cufundate în fierbințeală. E cald și plăcut acolo, jos.

Era incredibil de udă.

Luându-mi mâinile de pe ea, m-am dat înapoi câțiva pași, admirându-i silueta frumoasă.

Un pantof îi căzuse din picior, iar celălalt se mai ținea doar pe jumătate. Burta ei netedă, delicată, precum și sânii erau etalate ca în vitrină. Stătea acolo, total neajutorată, doar a mea.

Lăsându-mă într-un genunchi, în fața ei, am ridicat capul și am privit-o în ochi, după care mi-am strecurat mâinile sub fustă. Penisul mi-a zvâcnit când am simțit dantela' chiloțelilor roz. Roz-deschis.

Tare drăguț.

Ridicându-i fusta, i-am atins clitorisul cu limba, prin țesătura chiloților, și am simțit cât de tare era mica denivelare.

— O, Doamne! a țipat.

Trăgând deoparte dantela, am ezitat doar pentru o clipă, cât să-i admir păsărica goală și pielea fără cusur. Apoi mi-am lipit gura de ea, sorbindu-i clitorisul și plimbându-mi limba peste tot.

Împingându-i coapsele în sus, i-am ridicat picioarele de la podea și am plonjat, cufundându-mi limba înăuntrul ei.

— Te rog! a strigat, gemând și sucindu-se ca să scape din mâinile mele. Nu, Michael.

I-am mai dezmierdat o dată clitorisul, după care m-am dat înapoi, apucându-i chiloții și trăgându-i încet în jos.

— Ai zis „nu”? Nu-ți place să simți o limbă în păsărică?

Tremura din tot corpul și respira precipitat.

M-am ridicat, i-am aruncat chiloții deoparte, după care am apucat-o de încheieturi și i le-am desprins din suportul pentru lumânări.

— Da, știu că ți-a plăcut, m-am răstit. Și, pe toți dracii, o să ți-o iei!

Mi-am pipăit penisul prin blugi, simțindu-l îndurerat de nevoia eliberării. Îmi simțeam pulsul zvâcnind în gât. Am prins-o de brațe, am răsucit-o și am trântit-o la podea.

— Michael! a țipat ea, aterizând în fund, cu încheieturile încă legate.

M-am lăsat în genunchi, deasupra ei, mi-am scos hanoracul și tricoul. Pe urmă am scos din buzunar un prezervativ și i-am sfâșiat ambalajul.

— Tu crezi că mă joc cu mintea ta, i-am zis în timp ce-mi desfăceam cureaua și nasturii blugilor, dar habar n-ai ce mi-ai făcut în toți anii ăștia.

M-am lăsat peste ea și i-am desfăcut cu forța picioarele, după care i-am împins brațele deasupra capului, pironindu-le cu o singură mână.

După ce mi-am pus prezervativul, am început să-mi plimb penisul în sus și-n jos pe păsărica ei udă, căutând intrarea fierbinte.

Apoi am șoptit la câțiva centimetri de buzele ei, respirând anevoie:

— Habar n-ai tu.

Am zvâcnit din șolduri, iar scula mea s-a strecurat în vaginul ei strâmt.

— Of, Doamne, a gemut Rika.

M-am aplecat, lipindu-mi tot corpul de al ei, intrând și ieșind, iar și iar, întezind ritmul.

— Ești al naibii de fierbinte înăuntru, am mârâit, punând stăpânire pe buzele ei și sărutând-o adânc, apăsând.

Limba ei a atins-o pe a mea, trimițându-mi un șoc electric direct în penis.

Al naibii de strâmtă. Mi-am strecurat mâna sub fundul ei, ținând-o în loc în vreme ce o apăsam de podeaua murdară și i-o trăgeam.

— Fir-ar al naibii! am icnit, zvâcnind din șolduri încă o dată și încă o dată, izbindu-mă de ea tot mai tare și mai repede.

Sânii îi săltau când îmi unduiam bazinul, înfigându-mi penisul până la capăt, de fiecare dată.

A scâncit, gemetele i-au devenit tot mai sonore și am simțit cum se strângea în jurul penisului meu, încleștându-l ca într-o menghină de oțel.

Abdomenul mi s-a încordat. Sângele mi-a năvălit în vintre și fierbințeala mi-a coplesit penisul.

— Fir-ar să fie, Rika! am gemut.

Orgasmul era aproape.

Sprijinindu-mi capul de gâtul ei, i-am șoptit la ureche, continuând s-o izbesc:

— Hai, stricată mică! Ce bine e! Desfă-ți picioarele pentru mine.

A strâns din pleoape, a tras aer în piept și și-a dat capul pe spate. Cuvintele mele obscene o împingeau spre extaz.

— O, Michael! O, Doamne! a urlat, încordându-se pe măsură ce eu îmi înflegeam scula tot mai aprig.

I-am strâns fundul în palme și i-am ciupit bărbia cu dinții.

— Fir-ar să fie, Rika! Mă simt așa de bine!

Ridicându-mă puțin, i-am privit chipul frumos. Mă cufundam neîncetat în fierbințele ei umedă. În obraji i s-a răspândit roșeața. Își mușca buza de jos, savurând fiecare clipă.

Penisul mi s-a umflat. Am mai plonjat o singură dată, după care l-am scos din ea, am smuls prezervativul și, luându-mi scula în mână, am frecat-o până când am ejaculat.

Sperma a țâșnit, împrăștiindu-se pe burta și pe sânii ei goi, iar eu m-am încordat. Plăcerea era mult prea mare.

Nu văzusem în viața mea ceva atât de excitant.

Toți mușchii mi s-au încălzit. Orgasmul mi s-a urcat la cap, pârjolindu-mi fiecare centimetru de piele.

M-am străduit să-mi liniștesc respirația. M-am lăsat pe călcâie și mi-am strecurat iar penisul în pantaloni.

Numai că, privind-o, aproape că-mi venea s-o iau de la capăt. Avea încă mâinile legate deasupra capului, sânii ei arătau mult prea ispititor, iar fusta ei de uniformă stătea ridicată.

S-a uitat la mine cu un mic zâmbet pe buze și a întrebat:

— Putem s-o mai facem o dată?

M-am aplecat ca s-o șterg cu tricoul, râzând în barbă.

Ce mai monstrule!

Stăteam pe fotoliul de lângă pat, aplecat cu coatele pe genunchi, privind-o cum dormea. *Deathbeds*, melodia trupei Bring Me the Horizon, răsuna în surdină din iPod-ul așezat pe noptieră. Derulam în minte, iar și iar, evenimentele nopții.

Adormise în mașină, când ne întorceam de la catacombe, iar eu o adusesem înăuntru, o dezbrăcasem și o așezasem în patul meu.

De ce am pus-o în patul meu?

Un picior ieșea de sub așternuturile gri, în care era înfășurată. Dormea întinsă pe burtă, cu fața spre mine. Părul i se revărsase pe toată perna și îi acoperea ochii. Trupul gol zăcea tăcut și

nemișcat. Numai ușoarele ridicări și coborâri ale pieptului arătau că respira.

Era epuizată. Normal. Avusese viață grea în noaptea asta.

Cu coada ochiului, am zărit razele soarelui pătrunzând prin fereastră. Scrâșnind din dinți, m-am întors spre ea. Încă nu eram pregătit pentru începutul unei zile noi. Nu eram pregătit ca noaptea să se sfârșească.

Avea urme de țărână pe tălpi și pe pulpe. Părul îi era năclăit și el, plin de pământul negru din catacombe. Știam că șoldurile ei erau pline de vânătăi, căpătate în a doua rundă de sex desfășurată acolo.

Fusese plăcut să i-o trag în vreme ce stătea aplecată pe masa aia.

La încheieturi avea semne lăsate de șnurul cu care o legasem, iar pe bărbie distingeam o mică urmă roșiatică, în locul unde o mușcasem. Nu crezusem că mușcasem chiar atât de tare, însă semnul era acolo, ca dovadă.

Și niciodată nu arătase mai sexy. Niciodată.

Hainele ei zăceau într-o grămadă murdară, pe podea, inclusiv chiloții din dantelă roz, pe care i-i scosesem cu atâta plăcere. Am lăsat ochii în jos, dorindu-mi să pot opri timpul.

Nu mai fusesem niciodată cu o femeie care îmi alimenta pofta ca ea. Nu mai jucasem niciodată roluri, nu purtasem masca, nu inventasem jocuri sau altceva de genul ăsta. Cu nimeni. Trage-i-o, mușcă, linge, sărută, geme, înfige, dă-ți drumul și ia-o de la capăt. Îmi pierdusem complet capul.

Însă Rika a fost...

M-am lăsat pe spate și mi-am trecut degetele prin păr, incapabil să-mi desprind privirea de ea.

Zisese că nu avea încredere în mine, dar știam că mințise. Aș fi pus pariu că eram persoana în care avea cea mai mare încredere.

La urma urmei, noi doi eram la fel. Ne împotriveam rușinii în fiecare zi, străduindu-ne să ne dăm seama căror oameni le puteam îngădui să ne vadă așa cum eram în realitate, iar acum, în sfârșit, ne găsiserăm unul pe celălalt.

Din nefericire... amândoi eram într-un bucluc cât casa.

Mi-am auzit telefonul bâzâind pe noptieră, unde îl pusesem la încărcat, dar am închis ochii, încercând să nu-l iau în seamă.

Nu eram pregătit.

Aș fi vrut să trag jaluzelele, s-o iau în brațe și s-o duc să se spele. Aș fi vrut s-o văd călărindu-mă pe marginea piscinei și să experimentez și alte jocuri cu ea. Aș fi vrut să pretind că în clipa asta nu lipseam de la antrenament, că nu mă așteptau prietenii mei... și că întreaga lume a Rikăi nu era pe cale să se năruie.

Dar telefonul a vibrat din nou, iar eu m-am aplecat, îngropându-mi capul în palme.

Rika.

Pereții se închideau peste noi.

N-ar fi trebuit să stau mereu cu gândul la ea. N-ar fi trebuit să-mi placă atât de mult când o atingeam, n-ar fi trebuit să simt nevoia de a i-o trage în fiecare secundă, încă de când o posedasem pentru prima oară, azi-noapte.

Ea nu era a mea. Nu avea să fie a mea niciodată.

Iar eu nu trebuia s-o doresc.

M-am ridicat și m-am apropiat de pat, aplecându-mă și studiindu-i chipul frumos.

Naiba să te ia, Rika.

Naiba să te ia. N-am cum să te aleg pe tine. De ce mi-ai făcut una ca asta?

M-am întins spre noptieră și am luat telefonul. Aveam câteva apeluri pierdute, dar nu m-am sinchisit să ascult mesajele vocale sau să citesc SMS-urile.

În schimb, i-am scris un mesaj lui Kai.

Corupt

Termină treaba.

Mi-am îndreptat spinarea, privind furios chipul ei. Am pus mobilul la locul lui.

Nu mai exista cale de întoarcere.

CAPITOLUL 17

MICHAEL

ACUM TREIANI

Am luat virajul și am intrat în parcare cu pietriș. Farurile celorlalți petrecăreți, care tocmai soseau, luminau noaptea. Depozitul fusese abandonat de multă vreme, dar, din moment ce nu i se dăduse o altă întrebuințare și nici nu fusese demolat încă, ne foloseam de el cu fiecare ocazie ivită, ca să ne dezvățăm și să facem balamuc.

Oamenii aduceau butoaie cu bere și sticle cu băuturi alcoolice, iar tinerii care aspirau la rolul de DJ montau instalațiile de sunet, umplând cerul nopții cu zgomote asurzitoare.

Asta așteptasem.

Sigur, voiam să văd cum reacționa ea în compania prietenilor mei. Oare putea să țină pasul? Era capabilă să ne zguduie puțin lumea?

Dar ceea ce-mi doream cu adevărat era s-o iau de lângă familia mea, de lângă mama ei, de lângă Trevor, să o văd relaxându-se și atât. Voiam să văd cine era Rika atunci când nu îi mai păsa de ce se credea despre ea sau de ce se aștepta din partea ei.

Când avea să-și dea seama, în sfârșit, că doar părerea mea conta.

Chiar dacă ea fusese cea care mă urmărise crescând în copilăria noastră, și eu o văzusem.

Încă îmi aminteam de ziua în care se născuse. Acum șaisprezece ani, unsprezece luni și optsprezece zile. Acea dimineață rece de noiembrie, când mama mă lăsase s-o țin în brațe, după care tata mi-o luase imediat și o culcase alături de Trevor, și el doar un bebeluș.

Chiar dacă aveam numai trei ani, înțelesesem. Ea îi aparținea lui Trevor.

Așa că rămăsesem acolo. Îmi dorisem să o țin iar în brațe, să văd copilul și să fiu implicat în toată distracția aceea, dar nu îndrăznisem să-l abordez pe tatăl meu. M-ar fi respins.

Așa că nu mi-a păsat. Am avut grijă să nu-mi pese niciodată.

De atâtea ori, în copilărie, m-am silit să nu mă uit la ea. Am avut grijă să nu bag în seamă faptul că Rika stătea împreună cu Trevor și când aveau ore împreună, fiindcă erau de aceeași vârstă, și am avut grijă să nu-i observ prezența într-o încăpere și nici s-o simt în apropierea mea. Am avut grijă să nu-i vorbesc prea mult, să nu mă port frumos și să nu o las să se apropie.

Era prea mică pentru mine.

Nu ne învărteam în aceleași cercuri.

Tatăl meu m-ar fi forțat să mă îndepărtez de ea. El îmi lua tot ceea ce mă făcea fericit. De ce să-mi mai bat capul?

Iar atunci când toate pretextele de a mă ține departe de ea au reușit să mă roadă pe dinăuntru și să transforme furia în ranchiună și ranchiuna în ură, a sosit, în fine, ziua în care chiar nu mi-a mai păsat.

Totuși asta nu părea s-o descumpănească deloc. Cu cât mă îndepărtam și mă arătam nerăbdător și distant față de ea, cu atât mai mult încerca să se apropie.

Așa că am stat deoparte. Am plecat la facultate și am venit rareori acasă. Nu o mai văzusem de câteva luni. Dar azi, când am intrat în sala aia de clasă și am văzut-o atât de matură și de frumoasă, ca un afurisit de inger, nu m-am putut stăpâni. M-am dus

spre ea, voiam s-o ridic de pe scaun și s-o iau cu noi, dar când a ridicat ochii spre mine, mi-am dat seama că nu puteam.

Dacă aș fi luat-o, nu aș mai fi putut să mă opresc. N-aș fi avut puterea să i-o restitui lui Trevor.

De ce ea? Deși mama mă iubea dintotdeauna, deși prietenii mei îmi erau mereu aproape, de ce tocmai Erika Fane era cea care mă însuflețea și-mi înfierbânta sângele? Mereu reușea să mă dea gata.

Iar azi, când și-a făcut apariția la catedrală, nu am mai tăgăduit nevoia de a fi aproape de ea, nu am mai respins-o. La naiba cu toate astea! După ce seara asta se termina, poate că aveam s-o accept, poate că nu; între timp, hai să vedem încotro avea să ne poarte seara asta.

Nu m-a dezamăgit.

Avea tupeu cu duiumul. Chiar dacă Damon încă încerca s-o trateze cu răceală, prietenii mei o plăceau. Rika era de-a noastră.

— Sper să fi pus cineva de-un grătar pe-acolo. Mi-e al naibii de foame, s-a văicărit Will, în timp ce eu parcam.

Am oprit motorul și toată lumea a coborât. Damon și Kai și-au scos hanoracele, aruncându-le pe bancheta din spate. Will a adunat măștile, apoi le-a pus în geanta de voiaj din portbagaj.

Aruncând o privire, am văzut că Rika îndesa bijuteriile sub scaunul ei. Probabil socotea că erau mai în siguranță dacă rămâneau în mașină. A coborât, trântind portiera.

— Vino încoace, Monstrulețule, a chemat-o Will.

Will a ridicat o mână spre fața ei și am avut impresia că îi așternea ceva pe obraz. Și-a trecut degetele pe chipul ei și abia atunci am descoperit ce avea în mână. Cremă de ghetă. O țineam în geanta de sport, pentru eventualitatea în care vreo mască se rupea în timpul vreunei escapade și ar fi fost nevoie să improvizăm.

După ce și-a terminat treaba, Will a zâmbit cu gura până la urechi.

— Însemne de război, i-a explicat Rikăi. Acum ești în rând cu noi.

Ea s-a întors, cu un mic zâmbet. O dungă de cremă neagră îi traversa fața în diagonală, pornind din partea stângă a frunții, trecând peste nas și terminându-se în partea dreaptă a mandibulei. Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să-mi potolesc zbuciumul inimii. Arăta grozav.

Câțiva stropi de ploaie mi-au aterizat pe față. Am auzit râsete și țipete surescitate în jurul nostru. Lumea a început să alerge. Toți încercau să intre în depozit înainte ca aversa să se dezlănțuie.

Rika și-a lăsat capul pe spate. Picăturile reci îi sclipeau pe obraji și pe frunte, iar buzele i s-au destins într-un zâmbet.

— Haideți! a strigat Kai.

Am pornit spre depozit, flancat de Kai și de Damon. Will și Rika veneau în urma noastră.

Să intri în clădirea aia masivă era ca și cum ai fi pășit într-o cu totul altă lume. Depozitul fusese pustiit cu ani în urmă. Intemperiiile și timpul jupuiseră vopseaua de pe grinzile din oțel aflate la cincisprezece metri deasupra capetelor noastre. Abia dacă mai rămăseseră câțiva pereți, iar în acoperișul dărăpănat se căscau câteva găuri mari. Ploaia, care se întetea de la o clipă la alta, se revărsa cu ușurință înăuntru.

Am înaintat încet, privind haosul care ne înconjura. Locul aducea cu un mic oraș subteran, postapocaliptic.

În preajma unui foc uriaș, lumea dansa pe *Devil's Night*¹, melodia trupei Motionless in White. În ciuda întunericului, a aspectului neîngrijit inspirat de murdărie și de metalul rece, nebunia de aici era mai reușită decât orice petrecere a asociațiilor studențești, la care participasem în facultate.

Nimeni nu-și bătea capul cu felul în care arăta. Oricum, toată lumea avea să se murdărească. Toți, inclusiv fetele, purtau jeanși

¹ „Noaptea diavolului.”

și teniși Converse. Nici conversația nu era o preocupare, din moment ce volumul muzicii descuraja discuțiile. Fără fițe, fără bârfe și uneltiri, fără măști. Doar muzică, haos și zgomot. Iar când euforia te cuprindea, îți găseai o fată — sau te găsea ea —, după care dispăreați împreună, pentru un timp, la etaj.

Lumea ne saluta în timp ce ne croiam drum prin mulțime. Fără să fie nevoie să cerem, patru pahare de unică folosință, pline cu bere, și-au făcut apariția, aduse de o fată zâmbitoare.

— Ne mai trebuie unul, i-am zis, întinzându-i Rikăi paharul meu.

Numai că nu a apucat să-l ia, pentru că o pereche de brațe i-a încercuit mijlocul, iar ea s-a pomenit ridicată de la podea. A icnit de uimire, după care a izbucnit în râs când Noah, amicul ei, a săltat-o în brațe. Știam că tipul ăsta stătea în preajma ei încă de când eu fusesem la liceu.

M-am crispat, tentat să-l plesnesc peste mâinile alea blestemate, dar apoi mi-am amintit: nu numai că erau prieteni, dar, pe deasupra, datorită lui scăpase Rika din mâinile lui Miles și ale lui Astrid, la petrecerea din primăvara trecută.

Deocamdată, tipul ăsta se bucura de încrederea mea.

— Ce naiba, Rika? a exclamat el, dându-i drumul. Mi-ai zis că nu vrei să vii la depozit astă-seară!

Deodată, a dat cu ochii de noi.

— Ai venit cu ei? Ești bine?

Îmi venea să pufnesc. Le-am întors spatele, lăsându-i să sporovăiască, și am plecat împreună cu băieții, către masa noastră. Câțiva adolescenți stăteau așezați în jurul ei, dar imediat cum ne-au văzut, au șters-o din separeul în formă semicirculară, aflat chiar în fața ringului de dans improvizat.

Damon l-a înșfăcat pe puștiul care rămăsese în urma prietenilor săi și l-a smuls de pe scaun, îmbrâncindu-l și făcându-l să se împleticească.

Mi-am rezemat brațele de marginile separeului. Alte patru beri au apărut pe masa noastră, exact când Will o termina pe a lui. Ploaia scilpea în lumina becurilor industriale montate prin toată încăperea și se strecura prin acoperiș, udând treptat părul dansatorilor.

Aruncând iute o privire peste umăr, am văzut că lângă Rika și Noah apăruse altcineva, o fată al cărei nume nu mi-l aminteam. Deodată, Noah i-a întins Rikăi un pahar plin.

Numai că ea a schițat un gest de refuz.

M-am răsucit pe călcâie, satisfăcut. *Perfect!* Dacă incidentul cu Miles și cu Astrid n-o învățase că trebuia să-și ia personal băutura, eram pregătit să-i trag o mamă de bătaie. Nu voiam să-mi imaginez ceea ce fusese cât pe ce să pățească primăvara trecută, în timp ce eu eram plecat la facultate.

Ne-am băut berile relaxați, privind furnicarul din jurul nostru. Damon și-a aprins o țigară, contemplând ringul de dans. Se uita la o fată care dansa și îl invita din ochi să se apropie. Will și-a scos hanoracul și a început să dea pe gât bere după bere, iar Kai tot întorcea capul, privind pe furiș spre ușa pe care intraserăm. Știam că o urmărea pe Rika.

Am încercat să nu mă las afectat. *Nimeni nu trebuie să se amestece între prieteni.* Cu atât mai puțin o fată.

Am auzit un râs vesel. Cu un zâmbet enorm, Rika a dat ocol separeului, apoi și-a scos hanoracul. L-a aruncat pe locul gol de lângă mine și a pornit după prietenii ei, care o trăgeau spre ringul de dans.

Respirația mi s-a îngreunat.

Maioul ăla al ei mă scotea din minți. Pe el încă distingeam câțiva mici stropi din sângele lui Miles, dar abia dacă se observau în semiîntunericul din jur. Lăsase la iveală vreo două degete bune din abdomenul ei tonifiat, iar bretelele subțiri ale maioului gri

abia dacă-i susțineau sânii. Materialul nu ascundea aproape nimic. Îi etala bustul amplu și trupul nemaipomenit de sexy.

Părul i se revărsa pe spate, iar fundul ei rotund arăta perfect în blugi. Aproape c-o simțeam călare în poala mea.

Fir-ar să fie!

Un fulger m-a izbit în pântec și am simțit începutul unei erecții. Am încercat să-mi limpezesc mintea.

Au izbucnit primele acorduri din *Fire Breather*, a lui Laurel Rika și prietenii ei și-au făcut loc spre centrul ringului, sub una dintre găurile din acoperiș, prin care ploaia pătrundea înăuntru.

Melodia lentă, sonoră, parcă-mi învăluia penisul, umplându-l de căldură. O priveam cum se mișca în ritmul muzicii, zvâcnind din șolduri și arcuindu-și spinarea, ca și cum știa foarte bine ce mă atâța.

Damon și-a desprins privirea de la fata care dansa pe ring. A suflat un nor de fum și și-a îndreptat atenția asupra Rikăi. Ea râdea, lăsându-l pe amicul ei să se frece de ea. Se mișcau la unison, purtați de muzică.

Poate că m-aș fi simțit gelos, dacă scena asta n-ar fi fost atât de sexy. Iar tipul oricum n-avea nicio șansă cu ea. Micile ocheade pe care mi le arunca Rika, la micul dejun, aveau mai multă căldură decât zâmbetele pe care i le adresa lui.

Will s-a rezemat în coate, privind-o și el. Nu m-am sinchisit să verific dacă se holba și Kai. Știam că așa era.

Cine nu s-ar fi uitat?

Bubuitul basului umplea spațiul, plutind spre grinzile din acoperiș. Rika își unduia lent șoldurile. A strecurat un braț în spatele ei, cuprinzând gâtul tipului. Prietena ei a pășit foarte aproape de ea, în față, și toți trei au început să se frece unii de ceilalți.

M-am foit pe scaun, săcâit de focul lichid care-mi năvălea în vintre.

— Mama dracului! a oftat Damon, întorcându-se spre noi. Will făcuse ochii mari. Îmi dădeam seama că era la fel de excitat ca mine.

— În niciun caz Trevor n-o să se descurce cu ea, a declarat Kai. Un zâmbet îmi gădila colțurile gurii, dar nu l-am lăsat să iasă la lumină. Nu. Fratele meu nu avea câtuși de puțin habar cum să trateze o asemenea fată. N-ar fi fost capabil să-i ofere ce-i trebuia ei. Am continuat s-o privesc. Își legăna șoldurile în cercuri mărunte, ademenitoare. A râs, făcând schimb de locuri cu cealaltă fată. Ploaia care cădea prin acoperiș îi făcea pielea să sclipească. A închis ochii, ridicând brațele și lăsându-se purtată de muzică.

L-am auzit pe Kai.

— Michael! O privești de parcă n-ar avea șaisprezece ani, frate. M-am uitat la el, ușor amuzat, după care mi-am îndreptat iar atenția asupra ei.

Nu fusese un avertisment, ci o simplă ironie. În suburbiile din Thunder Bay, viața nu era deloc palpitantă, iar adolescenții nu aveau mare lucru de făcut decât să și-o tragă cu fiecare ocazie. Cu toții făcuserăm sex cu mult înainte de a împlini optsprezece ani.

Pe deasupra, *toți* o priveam de parcă n-ar fi avut șaisprezece ani.

— Ei bine, știi ce zic eu? s-a amestecat Damon, suflând o dără de fum. Atât timp cât tipele sunt destul de mari încât se pot târî în patru labe, sunt în poziția potrivită.

Will s-a schimonosit, după care a râs.

— Ooo, pervers mai ești!

Am scuturat din cap, preferând să nu iau în seamă remarca lui prostească. Damon era dus cu capul.

Sigur că glumise.

Numai că, în același timp, mereu exista un sâmbure de adevăr în tot ce spunea. Pentru el, fetele erau la fel de neînsuflețite ca pietrele, doar niște obiecte de care se folosea.

Will și Damon au mai dat gata câteva beri. În tot acest timp, lumea venea să ne salute și să ne întrebe ce-am mai făcut. Din moment ce fusesem plecat toată vara, cu antrenamentele, nu mă mai întâlnisem cu nimeni de mult timp. Din fericire, toți erau mai relaxați acum, datorită petrecerii, astfel încât se simțeau un pic euforici și le aduceau aminte foștilor jucători din echipa de baschet a liceului de vechiul lor statut.

Am pus paharul pe masă. Will și Kai discutau cu câteva persoane care stăteau în picioare, în jurul separeului. Când am aruncat o privire, să văd ce mai făcea Rika pe ringul de dans, m-a cuprins instantaneu neliniștea. Dispăruse.

Uitându-mă în toate părțile după ea, i-am descoperit pe prietenii ei, care dansau în continuare. Păreau destul de înfierbântați. Am întors capul și am descoperit-o, în sfârșit. Urca treptele care duceau la etaj.

Tocmai atunci, a întors și ea capul, iar privirile noastre s-au intersectat. M-am ridicat și am sărit pe deasupra peretelui separeului, aterizând pe podea. Am urmat-o pe scară, trecând pe lângă cei care tândăleau pe-acolo. Am cotit la dreapta, către o altă scară. Spațiul de aici era pustiu și ferit de ochi iscoditori.

Podeaua cu grilaj metalic ducea spre o fereastră mare, aproape de colțul din stânga. Am zărit-o acolo, în întuneric. Privea afară, în noapte. Muzica și zgomotul petrecerii răsunau înfundat, cu două etaje mai jos de noi.

Oare ce voiam să fac?

— Îmi place să-mi văd casa de-aici, mi-a zis încet. Se văd luminile stălpilor de iluminat. Arată aproape ca-n basme.

Am pășit lângă ea și i-am urmărit privirea. Într-adevăr, în depărtare se zăreau casele noastre, care erau la un nivel mai ridicat decât cele vecine. Clădirile în sine nu erau vizibile, fiind învăluite de coronamentul copacilor, însă terenurile erau bine luminate și se vedeau limpede. În realitate, între casa ei și a mea

erau vreo opt sute de metri, însă de aici aveai impresia că le des-părțeau doar câteva palme.

— Mersi pentru seara asta, mi-a zis Rika. Știu că nu înseamnă mare lucru, dar m-am simțit bine pentru prima dată după mult timp. Și emoționată, și speriată, și fericită...
Vocea i s-a stins pentru o clipă.

— ... și puternică.

Am privit-o. Umbrele ploii dănțuiau pe creștetul ei blond. Rika semăna mult cu cel care fusesem eu, acum câțiva ani. Derutat, captiv și coruptibil. Cea mai valoroasă lecție pe care o poate primi un om ar trebui învățată cât mai devreme posibil: nu ești obligat să trăiești într-o realitate inventată de altcineva. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci. Niciodată.

Să redefiniești normalitatea. Niciunul dintre noi nu-și cunoaște cu adevărat puterea decât când începe să-și forțeze limitele și norocul. După aceea, cu cât o face mai mult, cu atât mai puțin îi pasă de părerea celorlalți. Libertatea are un gust mult prea plăcut.

Am inspirat unda de parfum pe care îl emana trupul Rikăi. Mă simțeam îmbătat de dorință. Dumnezeuule, cât îmi doream s-o ating! Dorința asta se acumulase pe tot parcursul serii.

— Câteodată mă întreb cum e să fii ca tine, a adăugat ea. Să intri într-o încăpere și să inspiri respect. Să fii atât de iubit de toată lumea.

Și atunci a întors capul pe jumătate, ridicând spre mine ochii ăia mari, albaștri, imploratori.

— Să vrei un lucru și să-l iei, pur și simplu.

Iiuse!

— Ai stat cu ochii pe mine când eram pe ringul de dans. Nu te uiți niciodată la mine, dar în seara asta m-ai privit.

M-am strădui să mă abțin, dar fără folos. I-am încolăcit gâtul cu un braț și am tras-o la pieptul meu, ținând-o mai strâns decât ar fi fost cazul.

— Cum să nu te privesc? i-am șoptit la ureche, închizând ochii. Începi să fii imposibil de ignorat.

A scâncit, și-a arcuit trupul și și-a lipit fundul de penisul meu. Am deschis ochii și, văzând cum sânii ei împungeau aerul, n-am mai rezistat. Vărându-mi degetele în părul ei, la ceafă, aproape de rădăcină, i-am tras capul pe spate, spre mine. Buzele ei pline erau întredeschise, implorându-mă să le sărut.

A scos un geamăt, iar sângele mi-a năvălit în penis.

Ar fi trebuit să mă desprind de ea și să plec. Avea numai șaisprezece ani.

Mi-am apropiat buzele de ale ei, strecurând cealaltă mână spre pieptul Rikăi. L-am simțit tresăltând când i-am cuprins un sân în palmă.

— Michael..., a gemut ea, răsufflând greoi și închizând ochii.

— Atât de delicată..., am șoptit, cu gura lipită de a ei, simțindu-i căldura în timp ce-i frământam sânii. Fratele meu crede că ești a lui... Iar eu m-am tot încâpățânat să neg că te vreau pentru mine!

Și-a lins buzele, încercând să-și repeedă limba și s-o prindă pe-a mea, dar m-am tras înapoi, ascunzându-mi zâmbetul.

— Michael! a scâncit ea, cu jind.

— E adevărat? am insistat. Ești a lui?

Și-a mușcat buza de jos și a scuturat din cap.

— Nu.

I-am apucat buza de jos între dinți și am sorbit-o. Am expirat cu putere. Penisul mi se îngroșa în pantaloni în timp ce, înnebunit, îi înșiram sărutări pe obraz, până la ureche, pierzându-mă în parfumul și în căldura ei.

Imediat cum m-am repezit la gâtul ei, s-a tras înapoi, prinzându-mi buzele cu ale ei. M-a sărutat apăsător și fierbinte. Dumnezeu! ce gust minunat avea!

— Ce fată cuminte ești! am mârâit încet, plimbându-mi limba pe buzele ei. Spune-o, Rika.

— Sunt o fată cuminte, a răspuns ea găfâind, cu voce tremurătoare.

— Iar eu am să ți-o trag, am încheiat, luând mâna de pe sânii ei și apucând-o de șold.

I-am strivit buzele, gustând-o și devorând-o. Limba ei, conștopită cu a mea, stârnea în mine mai multă fierbințeală și poftă de sex decât simțisem vreodată față de orice altă fată.

Tot trupul îmi era cuprins de flăcări. O luasem razna de-a binelea. Complet îmbătat de ea, savuram felul în care vibrația de sub pielea mea îmi cutreiera chipul, coborând spre gât și încălzindu-mi pieptul.

De atâtea ori simțisem nevoia să fiu aproape de ea, să-i vorbesc, s-o văd zâbindu-mi, încât acum, când o țineam în brațele mele, aș fi vrut să nu-i mai dau drumul niciodată.

Nimic — absolut nimic — nu-mi provocase vreodată o plăcere atât de mare.

S-a ghemuit în mine, sorbindu-mi buza de jos și dăruindu-se total.

— Acum știu cum e să te simt, a glumit ea.

Am zâmbit larg, lipindu-i fundul de trupul meu. A gemut când mi-a observat erecția.

— Îți spun eu că încă n-ai simțit nimic, i-am întors-o.

Răsucind-o în jurul propriei axe, am înșfăcat-o de coapse și am ridicat-o. S-a prins de umerii mei. I-am călăuzit picioarele, îndemnând-o să-mi cuprindă mijlocul. Am așezat-o pe balustradă, cu spatele nu departe de perete. Mi-a încolăcit mijlocul cu brațele când m-am înghesuit între picioarele ei.

Frecându-și trupul de al meu, mi-a dezmiertat buza de sus cu limba, după care a coborât, înșirându-mi sărutări și mici mușcături pe bărbie și pe gât.

— Dumnezeu! am icnit.

Mâna mea s-a apropiat din nou de sânii ei. Inima îmi bătea mai să-mi spargă pieptul.

Și-a strecurat mâinile sub tricoul meu și a început să-mi mângâie abdomenul, dându-mi fiori.

— Hai în mașină, a rostit găuit, băjbăind în căutarea curelei mele și încercând s-o desfacă. Te rog...

— Rika...

Mă luptam cu mine însumi. I-am îndepărtat mâinile de pantalonii mei.

Rabat!

— Vreau să te simt! m-a implorat, cuprinzându-mi fața în palme și sărutându-mă iar.

Am clătinat din cap și am declarat:

— Nu o facem în mașină.

Și-a lipit pieptul de mine.

— Nu mai pot să aștept. Nu vreau să ratez momentul ăsta. Nu contează unde se întâmplă.

Avea dreptate. Dar, odată ajunși în punctul ăsta, situația se complica.

Venisem acasă doar în weekend. Foarte curând, aveam să mă întorc la școală. Dacă făceam sex acum, totul ar fi fost și mai stresant pentru ea, în momentul despărțirii. Și, chiar dacă nu aveam nici cea mai mică intenție de a-mi ține mâinile departe de ea, nu era bine să facem sex. Nu încă. Era prea mică.

— Haide, m-a ispitit ea zâmbind, în timp ce-mi ciugulea buzele.

Am clătinat din cap.

— Ce să fac eu cu tine? am întrebat-o.

— Abia aștept să aflu, a comentat Rika, rânjind.

Am răs încet, apoi i-am cuprins fundul în palme și i-am înșirat sărutări pe obraz până când am ajuns la buze.

— Trebuie s-o luăm încet, i-am zis.

— Cât de încet?

M-am tras înapoi, ca să vadă în ochii mei că vorbeam serios.

— Nu mă ating de tine înainte să îmi împlinesți optsprezece ani.

A făcut ochii mari.

— Doar nu vorbești serios! Asta o să fie peste mai mult de un an. Unde mai pui că mă atingi chiar în clipa asta.

Am strâns-o mai tare de fund.

— Știi la ce mă refer.

M-a tras mai aproape, închizând ochii și rezemându-și fruntea de buzele mele. Arăta la fel de disperată pe cât de disperat mă simțeam eu.

— Ai mai făcut sex cu fete de șaisprezece ani, Michael.

— Când aveam și eu tot șaisprezece ani. Nu te compara cu ele, am adăugat, cuprinzându-i obrazii în palme. Tu ești altfel.

Buzele ni s-au întâlnit din nou. Trupul și mâinile ei lacome se unduiau, pipăindu-mă, apucându-mă strâns. A rămas lipită de buzele mele, împingându-mă între picioarele ei calde, iar asta mi-a tăiat respirația. Îmi inchipuiam cât de bine m-aș fi simțit înăuntrul ei.

— Dumnezeuule..., am oftat, desprinzându-mi gura de a ei. Termină!

Sub nicio formă nu mă puteam abține să mă ating de ea un an întreg. Avea aproape șaptesprezece ani. Oare era suficient?

— N-o să te poți stăpâni, mi-a murmurat Rika. Pentru asta am fost făcuți, Michael. Tu și eu.

A început să-mi presare iar sărutări pe bărbie și pe gât, iar eu am simțit că pielea mi se făcea ca de găină.

Am cuprins-o cu brațele, ținând-o strâns și privind-o în ochi.

— Trebuie să ținem totul secret, OK? i-am zis. Doar pentru un timp. Nu vreau să aflu familia mea.

M-a privit nedumerită.

— De ce?

— Mă crezi sau nu, e cel mai bine așa, am asigurat-o. Dacă facem sex, taică-meu o să pună presiune pe tine, iar eu nu vreau să ai de-a face cu așa ceva când nu sunt aici.

În ochii ei am văzut dezamăgire, dar și un pic de furie. Trebuia să înțelegă că nu voiam s-o enervez. Vârsta ei constituia o problemă și complica totul.

Iar asta mă mai speria și din cauză că habar n-aveam ce fel de relație exista între noi doi.

Nu știam decât că eram la fel. Asta însemna că urma să mă îndrăgostesc de ea, să ne căsătorim, să-i fiu credincios și să trăiesc la nesfârșit aceeași zi, în suburbia asta aforistică?

Nu. Și eu, și ea eram făcuți pentru cu totul altceva. O enervam, mă purtam aiurea, pentru ea reprezentam un coșmar și un vis totodată, dar, după aproape șaptesprezece ani de joc ai atracției, un lucru știam sigur.

Avem să gravitez totdeauna în jurul ei.

Chiar și în copilăria noastră, dacă Rika se mișca, voiam să mă mișc și eu. Dacă ieșea dintr-o cameră, voiam să o urmez. Trupul meu era mereu conștient de locul în care se afla ea.

M-am aplecat, i-am dat la o parte brețeaua maioului și am încopur să-i înșir sărutări pe piele.

— Vreau să nu mai dormi acasă la mine când nu sunt acolo, i-am cerut. N-am chef să încerc Trevor între dinți și l-am amoprit când am simțit că nu reacționa. Încremenise. Nu mai schița nicio mișcare, nu mai scotea niciun sunet.

Am ridicat capul și am privit-o. Strângerea din dinți. Pe chip și se citea nepăsarea.

— Alțecva mai ai să-mi cerți s-a răstît la mine. Să tac și să stau cuminte când te porți de parcă nici n-aș exista, deși suntem în aceeași cameră, pentru că nimeni nu trebuie să știe despre noi?

— Tu ești aici, iar ei te păzesc ca vulturnii. Taică-meu mă urăște. Absența mea ca să te necăjească, iar dacă-ai ști că te vreau, ar profita de când nasurile ni s-au atins.

— Și te vreau al dracului de mult.

Am continuat:

— Dar tata te vrea pentru Trevor sau pentru cine știe ce răbături. Dacă ei nu știu despre noi, nu se amestecă. Trebuie să așteptăm până când termini liceul și scapi de sub turela lor.

S-a desprins de mine cu o înfățișare îndurerată și mi-a dat mâinile deoparte.

— Ar mai fi un an și jumătate până atunci, a protestat ea. Nu cer să avem o relație, dar...

S-a oprit, căutându-și cuvintele:

— Dar nici nu vreau să ascund ce simt.

Și cu detestam situația asta. Dacă ea ar fi fost la facultate, având libertatea de a veni și de a pleca după bunul plac, scăpa de influența și presiunile tatălui meu și ale lui Trevor, n-ar fi fost o problemă.

Din partea mea, dacă făceam sex cu Rika, ai mei n-aveau decât să aște. Nu dădeam o pară chioară pe ceea ce ar fi avut de zis.

Însă poimăine aveam să fiu din nou la sută de kilometri de departare și, din moment ce se apropia campionatul de baschet, nu aveam să mai dau pe acasă decât în vacanța de iarnă, iar după aceea, probabil că nu mi-aș fi făcut apariția în Thunder Bay decât în vară. Asta ar fi pus prea multă presiune asupra ei. În plus, în

tatal meu și în Trevor nu aveam încredere. Mai ales în Trevor.

Mai întâi dictezi când facem sex, iar acum vrei să-mi dictezi și unde să dorm?

Mi-am îndreptat spinarea și mi-am încordat mușchii. Avea dreptate, dar așa trebuia să fie. Voiam ca familia mea să nu aște, ca să nu o hărțuiască. Nu puteam ști că fratele meu nu avea să încerce să se strecoare noaptea în patul ei. Nici gând!

Și-a înălțat bărbia, săgetându-mă cu o privire sfidătoare.

— Trebuie să aștept și să tânjesc după rarele weekenduri în care n-ai meci și se întâmplă să ajungi acasă, timp în care tu o să-ți trimiți supușii să mă spioneze în liceul din Thunder Bay, ca să te țină la curent cu fiecare mișcare de-a mea?

Îmi venea să zâmbesc. În seara asta mă surprinsese în permanență. Era mult mai inteligentă decât crezusem. Da, poate că-mi trecuse prin cap să-i pun pe Brace și pe Simon să fie cu ochii pe ea. Să se asigure că nimeni nu o necăjea.

Și că nimeni nu-și făcea de cap cu ceea ce-mi aparținea.

— Dar tu? a continuat. Oare patul tău o să fie la fel de gol ca al meu, cât timp o să fii plecat? Petrekerile de la facultate, meciurile în deplasare, vacanța de primăvară cu băieții, în Miami Beach...

Am mijit ochii la ea.

— Crezi că ar putea exista altcineva la fel de important ca tine?

A clătinat din cap, cu un zâmbet sarcastic.

— Asta nu e un răspuns.

A coborât de pe balustradă și și-a făcut loc pe lângă mine.

M-am întins și am apucat-o de braț.

— Ce vrei? am întrebat-o aspru. Hm?

Dintr-odată, chipul i s-a întristat. A plecat privirea.

— Te vreau pe tine, a rostit sugrumat. Totdeauna te-am vrut,

iar acum mă simt...

Când a ridicat fruntea, am observat că ochii îi scelipeau de lacrimi.

— Cum? m-am răstit.

— Murdară. Astă-seară m-am simțit de parcă am fi prieteni. M-ai văzut, m-ai plăcut, m-ai respectat... Iar acum mă simt ca o fată naivă, proastă... un secret murdar, care trebuie să stea tăcut, într-un colțisor, și să aștepte aprobarea ta ca să vorbească sau să se miște. Nu mă mai simt egala ta.

I-am dat drumul. Cu un hohot amar, i-am întors spatele.

— Ce copil ești! Un afurisit de copil.

Ale naibii nesigurante și istericale! Era doar un an. Nu putea să aștepte un an?

— Nu e vorba că sunt copil, a declarat Rika. Tu ești laș. Măcar Trevor mă vrea mai mult decât orice.

Am râsufat apăsător. Toți mușchii stomacului mi s-au încordat dureros. I-am aruncat o privire furioasă. N-am mai stat pe gânduri. I-am înșfăcat brațele și am împins-o în balustrada din fața ferestrei, apoi mi-am apropiat fața de a ei.

O doream al naibii de mult, dar în clipa asta eram enervat la culme. Ce tupeu să-mi arunce în față așa ceva!

S-a schimonosit și a scâncit:

— Mă doare.

Atunci mi-am dat seama că degetele mele i se înfipseseră în carne. Le-am relaxat, încercând să mă calmez, dar degeaba. Avea dreptate. Eram laș. Voiam să am totul fără să renunț la nimic. Voiam să mă aștepte pe mine și numai pe mine. Nu doream să înfrunt presiunea pe care familia mea avea s-o exercite asupra ei și a mea. Nu voiam ca fratele meu să aibă ocazia de a-i câștiga inima, cât timp eram plecat.

Dar ea cu ce avea să se aleagă din partea mea? Oare eram destul de bun?

Sau avea dreptate tatăl meu, spunând că nu valoram nici cât o para chioară? Aș fi făcut-o să sufere.

Era prea tânără. Eu eram tot timpul plecat... și, pentru prima dată după mult timp, nu îmi mai plăcea de mine. Nu-mi plăcea cum mă vedeam prin ochii ei.

Avea prea multă putere asupra mea.

M-am desprins de ea și am făcut câțiva pași înapoi.

— A fost o greșeală, m-am răstit, încruntându-mă la ea. Arăși bine, ai și păsărică, dar, în afară de asta, n-ai nimic special. Ești o bucățică bună și-atât.

Sprâncenele i s-au pleoștit și ochii i s-au umplut de lacrimi. Părea distrusă.

Nimeni n-avea voie să mă facă să mă simt ca un rahat pentru că eram așa cum eram. Să-i sfâșii inima nu era de ajuns. Trebuia să i-o zdrobesc, ca să nu-mi mai facă și altădată porcăria asta.

Am apucat-o de umeri, zgâlțâind-o.

— M-ai auzit? i-am urlat în față. N-ai nimic special. Ești un nimeni!

I-am dat drumul, m-am răsucit pe călcăie și m-am năpustit pe scară. Stomacul mi se întorcea pe dos. Aveam un gol în piept și mă chinuiam să respir.

Nu puteam s-o privesc. Nu eram în stare să-i văd suferința și s-o îndur.

Așa că am fugit. Mi-am croit drum până în separeul nostru, mi-am scos cheile din buzunar și le-am azvârlit pe masă.

— Aveți grijă să ajungă Rika acasă, le-am zis băieților, incapabil să-mi ascund mânia. Eu plec pe jos.

— Ce naiba s-a întâmplat? a vrut să știe Damon, văzând cât de enervat eram.

Nu i-am răspuns. Am scuturat din cap.

— Am nevoie să ies de-aici. Duceți-o acasă.

I-am lăsat pe toți trei la masă. Mi-am tras gluga pe cap și am ieșit în ploaie.

CAPITOLUL 18 ERIKA

IN PREZENT

A trebuit să mă întorc în oraș. Mașina ta e afară.

Mă holbam la mesajul pe care Michael mi-l trimisese acum patru zile, când mă trezisem în camera lui, singură.

Murdară, invinețită, plină de dureri și singură.

De atunci, nu mai promisem niciun semn de la el și nici nu-l văzusem. După mica noastră escapadă, probabil că se dusese acasă la mine și-mi luase mașina, iar apoi călătorise și-mi scrisese mesajul de pe drum.

Cum putuse pleca așa, pur și simplu?

Auzisem la știri că echipa lui de baschet călătorise la Chicago, pentru un meci amical programat înainte de începerea campionatului obișnuit, însă în dimineața asta am văzut luminile aprinse în apartamentul lui, deci acum era acasă.

Știam că nu ar fi trebuit să mă simt rănită. În ultimele patru zile, nu reușisem să-mi alung din minte faptul că, în sfârșit, făcuserăm sex, că îl simțisem înăuntrul meu. Fusesse mai plăcut decât îmi închipuisem că ar putea fi.

Ar fi trebuit să mă trezească, să-și ia rămas-bun. Sau măcar să mă fi sunat, să vadă cum mă simțeam. Tocmai îmi pierdusem casa, plus că încă nu reușisem să dau de mama, chiar dacă o sunasem

atâtea zile la rând. De asemenea, nu avusesem norocul să-i prind la telefon nici pe domnul, nici pe doamna Crist. Dacă până mâine nu primeam vreun semn, eram hotărâtă să mă duc la poliție. Mama nu lăsa niciodată să treacă atât de mult timp fără să mă sune.

Mi-am strecurat telefonul în poșetă. Scoțând una dintre cutiile de chibrituri pe care le pusese acolo, după ce le luasem din Thunder Bay, i-am ridicat capacul și am inhalat mirosul. Pentru o clipă, m-am simțit ușurată, dar apoi aroma s-a risipit.

Am pus-o iar în geantă și mi-am continuat drumul printre rafturile anticariatului, examinând atent vechi cărți SF și încercând să-mi distrag atenția.

Naiba să mă ia dacă aveam să-l sun eu prima!

M-am auzit strigată.

M-am întors și am văzut-o pe Alex, care se apropia de mine, cu un zâmbet.

— Te-am văzut pe geam și am vrut să te salut. Ce mai faci?

— Bine. Tu?

A ridicat palmele și a dat din umeri, declarând:

— Fiecare zi e o aventură.

Am răs în sinea mea, întorcându-mă iar spre rafturile pline de cărți. Dată fiind meseria ei, îmi închipuiam că nu se plictisea niciodată.

— Hei, mersi că m-ai luat cu mașina, în seara aia. Știu că abia ne-am cunoscut, dar...

— A, nicio problemă! mi-a tăiat ea vorba. Mersi că ai condus tu. De obicei, nu beau atât de mult.

Și-a lăsat ochii în jos, privind absentă cărțile și strângând în mână cureaua poșetei. La fel ca mine, probabil că tocmai terminase cursurile.

— Te simți bine? am întrebat-o.

— Nu-i ceva neobișnuit, a răspuns Alex, clătănind din cap. Mi se aprind călcăiele după un timp, dar el nu vrea să se atingă de

mine, din cauză că mă culc cu alții, ca să-mi câștig existența. Ce copil! a exclamat, dând ochii peste cap.

Am zâmbit amândouă, dar era un zâmbet cam trist.

— Deci știe cu ce te ocupi?

— Mda. Era și el la petrecere. Tocmai de-aia am băut. Nici măcar nu a vrut să se uite la mine.

— Bănuiesc că ai destui cunoscuți, i-am zis. Îmi închipui că ți-ai făcut ceva cunoștințe în munca ta, nu? Poate chiar prieteni. Cineva te-ar putea ajuta să-ți găsești altceva de lucru.

— Nu e nimic în neregulă cu munca mea, a ripostat Alex, pe un ton glacial.

Am simțit o umbră de vinovăție. Nu asta voisem să spun, dar probabil că sunase aiurea. Pur și simplu încercasem să găsec o soluție pentru situația ei.

A mijit ochii, arborând o expresie sfidătoare.

— Într-o zi, o să dețin o clădire la fel ca Delcour și-o să conduc o mașină bestială, ca a ta. O să obțin toate astea pe cont propriu. În tot acest timp, o să le arăt degetul mijlociu tuturor celor care m-au privit de sus.

Vocea îi era dură și puternică. Deși poate că nu înțelegeam de ce făcea mai departe munca asta, știam că eu nu aveam să ajung niciodată în situația ei. Nu știam ce înseamnă să fii nevoit să faci alegeri dificile.

A continuat cu dispreț.

— O să mi-o trag pentru bani până termin școala. Cui nu-i place, să se ducă naibii!

Am strâns din buze și am schițat un mic zâmbet.

— Bine, am acceptat, înțelegând că era cazul să nu mai insist asupra subiectului. Dar să știi că nici viața mea nu-i tocmai roz.

Expresia din ochii ei s-a mai îndulcit. S-a aplecat, a ridicat o mână și și-a plimbat degetele de-a lungul cicatricei mele.

— Mă gândeam eu.

M-am uitat lung la Alex. Simțeam că știa prin ce trecusem, fără să fiu nevoită să spun nimic. Era ciudat. Când o văzusem prima dată, cu Michael, o judecasem. Îi lipisem o etichetă: parșută fără creier, care alerga după celebritate și bani.

De fapt, nu eram chiar atât de diferite.

E ciudat să constați că nimeni nu ți se pare cu adevărat uman decât când stai de vorbă cu persoana respectivă. Atunci îți dai seama că nu vă desparte mare lucru. Poate că Alex își dorea să aibă ce aveam eu, iar eu poate că îmi doream să am mai puține, dar tot o luptă era viața pentru amândouă, indiferent cine eram.

— Ei, a oftat ea, zâmbind. Trebuie să plec. Să ai un weekend frumos, da?

— Mersi. Și tu la fel!

S-a întors și a ieșit din anticariat.

Cred că tocmai legasem prima mea prietenie în Meridian City. Pe deasupra, de cinci minute încoace, nu mă mai gândisem la Michael.

Victorie!

Am scos telefonul din poșetă și m-am uitat la ceas. Toată săptămâna, șeful secției de pompieri din Thunder Bay evitase să-mi răspundă la telefon. Îl sunasem pentru a afla cauza incendiului de acasă. Trebuia să ajung în apartamentul meu și să încerc din nou să dau de el.

Luând cele trei cărți pe care le alesesem, m-am îndreptat către casa de marcat.

Casiera mi-a scanat cărțile și le-a pus într-o pungă.

— Ai de plată treizeci și șapte de dolari și cincizeci și opt de cenți.

Mi-am trecut cardul de credit prin dispozitivul POS-ului și pe urmă i l-am întins casierei, împreună cu actul de identitate, ca să le verifice.

Numai că ea nu le-a luat. Se uita, nedumerită, la afișajul POS-ului.

— O, îmi pare rău! Cardul tău nu e valid. Ai altul?

Am privit repede în jos și am văzut un mesaj pe ecranul mobilului meu: *Card refuzat.*

Inima a început să-mi bată mai repede și fața mi s-a încins de rușine. Așa ceva nu mi se mai întâmplase niciodată.

— Păi, aăă..., am băiguit, scotocind în poșetă și luând un alt card. Poftim. Încearcăți cu el. Probabil că am greșit eu undeva.

Afirmația asta era absurdă. Eram o cumpărătoare experimentată. Știam cum se folosește un afurisit de card.

L-a trecut prin POS și a așteptat câteva clipe, după care mi l-a dat înapoi, clătănând din cap.

— Îmi pare rău, scumpo.

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Ce? Sunteți sigură că funcționează aparatul?

M-a privit printre gene, dând de înțeles că mai auzise întrebarea asta.

— Iertați-mă! am exclamat, complet dezorientată. Pur și simplu e foarte ciudat.

— Se mai întâmplă, m-a consolată femeia, ridicând din umeri. Greutățile vieții de student și așa mai departe. E un bancomat acolo. Dacă vrei, îți păstrez cărțile până te întorci.

A schițat un gest spre geamurile din spatele meu și am văzut bancomatul, aflat în zona de servit cafeaua a anticariatului.

— Mulțumesc.

Mi-am lăsat rucsacul la teighea și m-am apropiat iute de bancomat.

Cum era posibil să nu-mi fie acceptate cardurile? Pe primul îl aveam încă de la șaisprezece ani, când începusem să șofez. Când am plecat la facultate, mama m-a lăsat să-mi deschid un cont bancar pe numele meu. Mai aveam și cardul de debit, însă contabilul

nostru prefera să-l întrebuițez numai pentru mâncare și combustibil, ca să-mi poată urmări mai bine cheltuielile.

Nu avusesem niciodată probleme cu vreunul dintre ele. Niciodată.

Cu gura ca iasca, am vârât cardul în fanta bancomatului, după care am introdus codul PIN. Am dat să apăs pe *Retragere*, dar m-am oprit, gândindu-mă mai bine. Am apăsat, în schimb, pe *Verificare sold* și, imediat, inima a început să-mi bată cu putere.

Sold zero.

— Ce? am izbucnit, simțind usturimea lacrimilor. Nu e adevărat. Imposibil!

Am apăsat pe alte butoane, cu degete tremurătoare, verificând soldul contului meu de economii.

Și aici, tot zero.

Am clătinat din cap.

— Nu se poate. Ce naiba s-a întâmplat?

Am ieșit ca o vijelie din anticariat, lăsând cărțile acolo și alergând pe stradă. M-am grăbit spre casă, cu inima strânsă.

Să nu fie acceptat unul dintre carduri? Acceptabil. Dar să fie respinse toate, iar în conturile mele bancare să n-am niciun ban? O mie de gânduri mi se învârteau prin cap.

Să fi fost probleme cu magazinul de bijuterii? Oare contabilul nostru nu plătise taxele, așa încât conturile noastre erau blocate? Oare aveam datorii? Din câte știam, totul mersese mereu perfect. Domnul Crist ne administra afacerea și proprietățile, iar ori de câte ori vorbeam cu contabilul, ni se spunea că situația noastră financiară era foarte bună.

Am scos din nou telefonul și l-am apelat pe contabilul familiei noastre, care se ocupa, de asemenea, și de conturile familiei Crist, dar nu m-am ales decât cu un mesaj care mă informa că era plecat și indisponibil.

Mi-am continuat drumul. Transpirația mi se prelingea neconținut pe spinare în timp ce încercam să o sun pe mama, apoi pe doamna Crist, ba chiar și pe Trevor. Trebuia să aflu cum puteam lua legătura cu cineva capabil să mă ajute.

Niciun răspuns. *Ce mama naibii se petrece? De ce nu pot să dau de nimeni?*

Richard, portarul, m-a văzut apropiindu-mă și mi-a deschis imediat ușa clădirii Delcour. Am năvălit înăuntru fără să-i iau în seamă salutul și m-am dus țintă la ascensor.

Imediat cum am ajuns în apartamentul meu, mi-am lăsat rucsacul deoparte și am deschis laptopul, ca să-mi accesez conturile. Nu puteam aștepta până luni, când toată lumea se întorcea la serviciu. Trebuia să aflu imediat ce naiba se petrecea.

Am apelat biroul domnului Crist, știind că el lucra până târziu și că, după toate probabilitățile, secretara lui încă era acolo. Abia trecuse de ora șase.

Când secretara mi-a răspuns, i-am tăiat vorba.

— Alo! Stella? Sunt eu, Rika. Domnul Crist e acolo? Am ceva urgent de discutat cu el.

— Nu e la birou. Îmi pare rău, Rika. A plecat în Europa acum câteva zile, s-o întâlnească pe doamna Crist. Să-i las un mesaj?

Mi-am luat capul în mâini. De frustrare, am început să mă trag de păr.

— Nu, eu...

Lacrimile au început să curgă.

— S-a întâmplat ceva cu conturile mele. N-am niciun ban. Niciunul dintre cardurile mele de credit nu funcționează!

— Vai, dragă! a izbucnit ea, îngrijorată. Păi, ai vorbit cu Michael?

— De ce să vorbesc cu Michael?

— Fiindcă săptămâna trecută domnul Crist i-a transferat lui mandatul de administrare a averii tale, a precizat ea, pe un ton

care sugera că ar fi fost cazul să știu asta. Michael se va ocupa de toate afacerile familiei tale, până termini facultatea.

Am incremenit.

Michael? El controla totul acum?

Am clătinat din cap. *Nu se poate.*

— Rika? a întrebat Stella, constatând că nu mai spuneam nimic.

Fără o vorbă, am încheiat apelul.

Am strâns din dinți atât de tare, încât au început să mă doară. Toți banii pe care ni-i lăsase tata! Toți banii câștigați de pe urma proprietăților noastre și a magazinului! El avea drepturi asupra tuturor!

Dintr-o mișcare, am măturat cu brațul laptopul de pe insula de bucătărie. S-a izbit de podea.

— Nu!

Ce naiba făcea? Acum aflasem că el era responsabil, dar de ce să facă așa ceva?

Mi-am șters lacrimile. M-a cuprins furia. De fapt, nu-mi păsa. Indiferent ce avea de gând și de ce o făcuse, nu mă mai interesa.

Mi-am pus telefonul în buzunar și mi-am luat cheile, după care am ieșit în fugă din apartament. Nu m-am mai sinchisit să-mi iau și poșeta. Am coborât la parter.

Imediat ce ușile ascensorului s-au deschis, m-am dus țintă la biroul de recepție.

— Domnul Crist s-a întors cumva acasă?

Domnul Patterson a ridicat privirea din monitorul computerului.

— Îmi pare rău, domnișoară Fane, dar nu pot să vă răspund. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Nu. Vreau să știu unde e în clipa asta.

S-a încruntat.

— Regret. N-am permisiunea de a vă oferi această informație.

Am scos mobilul din buzunar și am căutat printre fotografii. După ce am găsit o poză din luna mai, în care apăream alături de Trevor și de domnul Crist, i-am vârât telefonul meu sub nas.

— Îl recunoști pe bărbatul din mijloc, care mă ține cu brațul pe după umeri? Este Evans Crist. Tatăl lui Michael. Șeful *dumitale*, am subliniat tăios. Nașul *meu*.

Omul s-a pleoștit și l-am văzut înghițind în sec. Nu mai jucasem până acum cartea „O-să-aranjez-să-fii-dat-afară”, dar era singura pe care o aveam. Acum, din moment ce știa că eu și familia Crist ne cunoșteam, de ce nu mi-ar fi spus unde era Michael?

— Unde e? am repetat poruncitor.

Administratorul și-a îndreptat spinarea, dar a lăsat capul în jos, evitând să mă privească.

— A plecat cam de o oră. A luat un taxi împreună cu prietenii lui, ca să meargă la Hunter-Bailey, să ia cina.

Am făcut stânga-împrejur și m-am repezit spre ușa de la intrare.

Am cotit la stânga și am alergat pe trotuar, făcând slalom printre trecători și traversând în goană trecerile de pietoni, în drum spre clubul Hunter-Bailey, aflat la câteva străzi distanță de Delcour. Gâfâiam. O peliculă de transpirație îmi acoperea burta și spatele. În sfârșit, am urcat în fugă treptele vechii clădiri din piatră. Picioarele îmi ardeau după atâta alergătură.

Gata cu gânditul. Gata cu întrebările. Michael furase de la mine și de la familia mea. Sângele îmi clocotea.

Să-l ia naiba!

Odată intrată în clădire, m-am dus imediat la recepție.

— Unde e Michael Crist?

Recepționarul în costum negru, impecabil călcat, cu cravată bleumarin, și-a îndreptat umerii și a mijit ochii la mine.

— Acum ia cina, domnișoară, mi-a răspuns, după care ochii lui au fugit spre ușile duble, din lemn, aflate în dreapta mea. Pot să vă fiu de...

Deja o luasem din loc. M-am repezit spre uși. Nu voiam să fiu întoarsă din drum sau să mi se spună ce să fac. Le-am deschis larg.

— Domnișoară! a strigat recepționarul. Domnișoară! N-aveți voie să intrați!

N-am șovăit nici măcar o clipă. Dă-i naibii cu regula lor tâmpită! Ce să-ți zic! „Accesul femeilor interzis”...

Când am intrat, simțeam că pielea mea vibra. Inima îmi bubuia, alimentată de furie. Am întors capul în stânga și-n dreapta. Încăperea era plină de bărbați în costume elegante. Răsuna clinchet de pahare. Fumul de trabuc plutea pe deasupra capetelor.

Căutarea mea s-a sfârșit când am dat cu ochii de Michael, Kai, Damon și Will, care stăteau la o masă rotundă, în spate. Am traversat ca o vijelie încăperea, trecând printre mese și printre chelnerii cu tăvi în mâini.

— Alo, domnișoară! mi-a strigat unul dintre ei, în timp ce treceam în viteză.

Nu aveam de gând să mă opresc.

M-am năpustit la ei. Michael întorsese privirea spre mine, sesizându-mi prezența. Nu a apucat să scoată vreun cuvânt, fiindcă am înșfăcat fața de masă și am smuls-o, dărâmând toate farfuriile, paharele și tacâmurile.

— Ce mama mă-sii! a strigat Will.

Totul a aterizat pe podea, iar băieții și-au tras repede scaunele în spate, încercând să se ferească de revărsarea de mâncare și băutură.

Am strâns din dinți, privind furioasă în ochii amuzați ai lui Michael. Sporovăiala din jurul nostru a încetat. Știam că toată lumea era cu ochii pe mine.

Am auzit o voce bărbătească.

— Domnișoară, trebuie să părăsiți sala!

Nu m-am clintit. Mă holbam la Michael. În cele din urmă, a întors capul spre bărbatul de lângă mine și i-a făcut semn să se

care. M-am apropiat de masă, fără să-mi pese cine mă vedea sau mă auzea.

— Unde sunt banii mei? am mârâit printre dinți.

— În contul meu.

Răspunsul nu a venit din partea lui Michael. M-am răsucit spre Kai, care zâmbea batjocoritor.

— Și într-al meu.

Will rânjea îngâmfat.

— Și în al meu, a adăugat Damon.

Încercam să-mi stăpânesc tremurul.

— Ați mers prea departe, am declarat, cu glas găuit.

— Nu există așa ceva, mi-a retezat-o Kai. Ce putem să facem, facem.

— De ce? am izbucnit. Ce rău v-am făcut?

— Dac-aș fi în locul tău — a intervenit Damon —, m-aș preocupa mai degrabă de ce urmează să-ți facem.

Poștim?

Michael mi-a vorbit:

— Nu mai ai casă. Banii și proprietățile tale au fost lichidate. Știi unde e mama ta?

Am făcut ochii mari. Sesizând aluzia, am priceput brusc.

Mama nu era pe un iaht. Fusesem trasă pe sfoară.

— Doamne! am murmurat.

— Acum ești a noastră, a declarat Michael. O să ai bani când o să considerăm noi că meriți.

— N-o să scăpați nepedepsiți!

— Cine-o să ne pedepsească? m-a provocat Damon.

Eram cu ochii pe Michael. Voiam să mă răfuiesc numai cu el. L-am amenințat:

— O să-l sun pe tatăl tău.

A izbucnit în râs și s-a ridicat de la masă.

— Chiar sper s-o faci. Mi-ar plăcea la nebunie să văd fața tatei când o să-și dea seama că averea familiei Fane s-a dus, iar Trevor o să te primească... — Michal și-a plimbat cu obrăznicie privirea pe trupul meu — nu tocmai neprihănită.

Will râdea pe infundate. S-au ridicat și ceilalți, evitând mâncarea împrăștiată pe podea.

Michael s-a oprit în fața mea.

— Acum avem spectatori, chestie care nu-mi place, a rostit, rotindu-și privirea prin încăperea plină de bărbați care ne urmăreau cu atenție. În weekendul ăsta, noi plecăm acasă la părinții mei, în Thunder Bay. Vii cu noi. Să fii gata în mai puțin de o oră.

M-a avertizat din priviri, dându-mi de înțeles că nu era o rugămintă.

Mi s-a tăiat respirația. Michael s-a îndepărtat, apoi a traversat sala de mese, urmat de prietenii lui. N-au aruncat nici măcar o privire peste umăr.

În Thunder Bay? Singură, cu ei?

Am scuturat din cap. *Nu*. Imposibil. Aveam nevoie de ajutor. Trebuia să dau de cineva la telefon.

Am închis ochii, străduindu-mă să-mi stăvilesc lacrimile. Mi-am trecut degetele prin păr.

Nu aveam pe cine să chem. N-aveam pe nimeni la care să apelez.

Cine putea să-i oprească pe Călăreți?

CAPITOLUL 19 ERIKA

ÎN PREZENT

Când am coborât din mașină, am înșfăcat băta de baseball așezată pe scaunul din dreapta mea și am închis portiera. Inima îmi bătea violent, fierbințeala îmi străbătea trupul și transpirația începuse să-mi brobonească fruntea. Abia dacă mai puteam să respir.

O să fiu în siguranță. Michael și Kai erau în stare să întindă coarda, însă nu m-ar fi rănit. *O să fiu OK.*

Mama era pe undeva, Dumnezeu știe unde. Doar pentru ea venisem aici.

Am pășit spre casă. Niciun bec nu era aprins, nici înăuntru, nici afară. Ferestrele erau negre. M-am apropiat de ușă, pășind în umbra frunzișului de deasupra mea, care nu lăsa să răzbată lumina lunii.

Îmi tremurau mâinile. Totul era atât de întunecat.

Mama. *Nu da înapoi și nu pleca până nu obții răspunsuri.*

Dac-aș fi sunat la poliție, le-ar fi luat săptămâni în șir să descurce ițele. Se presupunea că mama era pe iaht, în străinătate, așa că, evident, polițiștilor le-ar fi fost greu să dea de ea. *Lăsați-ne puțin timp. Întoarceți-vă la școală și lăsați totul în mâinile noastre capabile.*

Nu.

Înainte să apăs clanța, mi-am încordat toți mușchii și am auzit foșnetul foliei pentru împachetat, lipită pe partea interioară a antebrațului meu.

Băta de baseball era doar o momeală. Dacă ei credeau că îmi luaseră arma asta, poate n-ar bănuși că mai aveam una. Îmi lipisem pe sub mânecă pumnalul din oțel de Damasc. O făcusem ceva mai devreme, când mă întorsesem la Delcour, ca să-mi iau mașina.

Am inspirat adânc și am deschis încet ușa, pășind în casa întunecată.

O mână rece m-a apucat de încheietură și m-a smucit înăuntru. Am scos un țipăt. Ușa s-a trântit în urma mea și băta de baseball mi-a fost smulsă din mână.

— Ai venit.

Era Will. Am icnit când i-am zărit brațul strecurându-se în fața mea. Mi-a cuprins gâtul în scobitura cotului, prinzându-mă ca într-o menghină.

— Ai făcut o mare o tâmpenie, mi-a șoptit el la ureche.

M-a îmbrâncit înainte, iar eu m-am răsucit pe călcâie. Gâfâiam și mă străduiam să-mi recapăt răsufierea.

Dumnezeule! Imediat, m-am tras înapoi, îndepărtându-mă de el.

Purta un hanorac negru. Își trăsese gluga pe frunte, iar pe chip avea o mască. Era diferită de cele pe care Călăreții le purtau de obicei. Asta era albă. N-o mai văzusem până acum.

M-am lăsat pe vine, cu brațele ușor depărtate de corp, pregătită pentru un nou atac.

Ținând băta în mână, s-a apropiat încet.

— Ce voiai să faci cu asta?

A proptit-o între picioare și a început s-o frece, de parcă ar fi fost propriul penis.

— Îți place, nu?

Deodată, brațul lui a zvâcnit în lături, aruncând băta. Lemnul a căzut cu zgomot pe podeaua din marmură. Privindu-mă prin fantele măștii albe, Will s-a apropiat și mai mult.

— Nu! am țipat, făcând un pas înapoi.

Altcineva a apărut în spatele meu. Am țipat când m-a încolăcit cu brațele.

— El poate că n-are o sculă cât băta aia, dar eu am, mi-a răsunit în ureche o voce sinistră.

Damon.

Mi-am încordat toți mușchii, răsucindu-mă și zbatându-mă în brațele lui. Mă străduiam să-mi țin antebrațul cât mai aproape de corp. Nu voiam să găsească pumnalul și nici să-l folosesc decât dacă eram obligată.

Sau dacă nu se ivea un prilej să fug. Nu i-aș fi putut doborî pe toți odată.

— Mai du-te naibii! a ripostat Will. Rikăi o să-i placă scula mea cel mai mult.

Am inspirat scurt și apăsas, de câteva ori. Mușchii mijlocului mă ardeau.

— Du-te dracului! Dă-mi drumul!

Damon m-a apucat de spatele cămășii, apoi m-a îmbrâncit spre Will, care m-a prins, strângându-mi fundul în palme și lipindu-mă de trupul lui.

— O să mă iubești cum trebuie, Rika? m-a întrebat, în bătaie de joc. Sau ai vrea să ți-o tragă el mai întâi?

A gesticulat spre Damon, după care m-a îmbrâncit din nou. Camera se învârtea cu mine.

— Terminați! am urlat. Lăsați-mă în pace!

Unde naiba era Michael?

Damon m-a prins de guler, apropiindu-mi fața de a lui. Îi auzeam răsufierea greoaie în spatele măștii albe. Măscă lui și a lui Will erau identice.

— Eu am primit cea mai lungă pedeapsă, deci ar trebui să mi-o tragă mie mai întâi, i-a zis lui Will, după care s-a răsucit spre dreapta, adresându-se altcuiva. Tu ce părere ai?

Cine...?

Dar nu am mai apucat să văd cui îi vorbise. M-a azvârlit spre un alt tip cu mască albă. Am icnit. Imediat, m-am izbit de el și am simțit că gheata lui îmi apăsa talpa goală. Nu-mi dădusem seama că pierdusem o sanda.

— Terminați, am șoptit disperată.

Și-a petrecut un braț în jurul meu și m-a apucat de păr cu mâna cealaltă. Am țipat de durere.

— Băieți, după un timp, nici n-o să ne poată deosebi! a strigat el.

M-a împins spre altul. M-am împleticit și m-am strădui să nu cad.

Kai. Cum era posibil să-mi facă el una ca asta?

— Ține-o! a ordonat el.

Will m-a înșfăcat de brațe și mi-a proptit spinarea de pieptul lui. Îmi simțeam mâinile și picioarele grele, iar capul mi se învârtea. Nu reușeam să trag aer în piept.

— Încetați! i-am rugat, zbatându-mă în strânsoarea lui Will.

Kai a ingenuncheat în fața mea și a ridicat capul, apoi a început să-și plimbe încet palmele pe picioarele mele, înaintând spre coapse.

— Nu!

M-am dezlănțuit. Mă zvârcoleam, folosindu-mă de ultimele resturi de energie.

Însă el m-a apucat de glezne și le-a strâns atât de tare, încât oasele mă dureau.

— Trebuie să verific că n-ai adus nicio armă, a explicat, cu voce foarte calmă.

— Ia mâinile de pe mine! am zbierat. Unde e Michael?

Îmi răsuceam capul în stânga și-n dreapta, privind spre scară, peste tot, dar nu l-am văzut.

Și totuși era aici. Trebuia să fie.

Damon mă privea pofticios din spatele lui Kai, de parcă aș fi fost un animal disecat sub ochii lui. În continuare, Will mă ținea lipită de el. Fața lui mascată îmi atingea ceafa.

— Ai ascuns ceva aici? s-a interesat Kai, plimbându-și palma pe partea interioară a coapsei mele.

M-am zbatut și am urlat:

— Să te duci la dracu'!

Will a izbucnit în râs. Degetele lui s-au încleștat mai tare pe brațele mele. M-a smucit spre el.

— Ce-ar fi s-o dezbraci? a propus Damon. Așa, o să știm sigur că n-a ascuns nimic sub haine.

— O, da! a aprobat Will, în spatele meu.

Am tresărit instantaneu când Kai s-a ridicat. Ochii lui întunecați, ca două lacuri adânci, negre, mă priveau din spatele măștii.

— Mai întâi, hai să facem puțină atmosferă, a zis, după care a scos din buzunarul hanoracului o telecomandă și a apăsat un buton.

Am tresărit violent când a izbucnit un zgomot ca al unui motor de mașină. Am întors capul. Hohote mute îmi scuturau corpul. Jaluzele metalice coborau la toate ferestrele.

Nu știam ce să fac. Razele de lună care pătrundeau în casă au devenit din ce în ce mai firave, iar podeaua s-a întunecat tot mai mult. Înăuntru s-a așternut bezna. Kai și Damon au dispărut din fața mea, în încăperea devenită neagră ca păcura. Îmi tremurau picioarele.

— De ce faceți asta? Ce vreți?

— De ce facem asta? a repetat Will, maimușărindu-mă.

Ceilați i-au urmat exemplul.

— De ce facem asta?

— De ce facem asta?

— Nu știi. De ce facem asta? a întrebat Damon, răsând.

Am țipat când Will m-a îmbrâncit în față, în brațele altcuiva. El m-a prins și s-a lipit de mine, frământându-mi fundul cu degetele. Mi-am proptit palmele în pieptul lui și am încercat să-l împing. Gemeam și hohoteam în timp ce mă căzneau să scap.

— Ia mâinile de pe mine! am strigat, cu obrații arzând de furie.

M-a învărtit pe loc și m-a împins în altă pereche de brațe. M-am împleticit prin întuneric, amețită, pierzându-mi echilibrul.

Celălalt m-a cuprins ca într-o menghină, iar eu m-am agățat de hanoracul lui, ca să nu mă prăbușesc. Un val de fiere mi se ridica în gât.

— Ce?! am întrebat sugrumat, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile. Ce vreți de la mine?

— Ce vreți de la mine? m-a imitat Will.

Ceilalți doi au repetat:

— Ce vreți de la mine?

— Ce vreți de la mine?

Am fost împinsă din nou, apoi înșfăcată de o altă pereche de brațe.

— Încetați!

Brațul meu i-a izbit masca, dintr-o parte.

— Oho! Fata are ceva zvâc, a glumit Will, împingându-mă spre altcineva.

Mi s-au înmuiat picioarele și am cedat nervos. Hohotind, mi-am înfipt degetele în păr. Unghiile îmi zgâriau pielea capului.

— Michael! am strigat.

— Michael? a repetat cineva.

— Michael, uuundeee eeești?

— Michael! a răsunit al treilea glas.

Ecourile se răspândeau prin toată casa.

— Nu cred c-o să vină!

— Sau e deja aici! m-a tachinat Will.

— Terminați! am răcnit. De ce-mi faceți asta?

Un cap mi-a atins urechea, făcându-mă să sar ca arsă.

— Ca să-ți primești răsplata, a răspuns o șoaptă apăsată.

— Vrem puțină răzbunare, a adăugat Will.

— Și compensare pentru anii petrecuți după gratii, a încheiat Kai.

Lacrimile îmi șiroiau pe față. *Despre ce vorbeau?*

Unde era Michael?

Cineva din spate m-a apucat de șolduri și m-a tras spre el, incercuindu-mi mijlocul cu brațele.

— Ești la mâna noastră, Rika, mi-a șoptit la ureche nou-venitul.

Am căscat ochii. Mă simțeam cuprinsă de disperare. În stomacul meu parcă izbucnise un foc.

Era vocea lui Michael. *Nu se poate.*

— Acum ești proprietatea Călăreșilor, a declarat Kai. Dacă vrei să ai bani de mâncare, o să te porți cu noi la fel de frumos cum te-ai purtat cu Michael, weekendul trecut.

— A zis că ai fost așa și-așa la pat... Oarecum acceptabilă, s-a amestecat Damon. Dar te dăm noi pe brazdă.

— O să te antrenăm puțin! a urlat Will.

— Dar îți garantez că n-o să-ți placă, a mârâit Kai, lângă mine.

— Dacă vrei bani pentru facultate sau pentru chirie — a adăugat amenințător Damon —, ai face bine să fii deosebit de agreabilă.

M-am încovoiat. Simțeam nevoia să vomit. Îmi venea să cad din picioare.

— Și ce-o să facem după ce ne plictisim de ea? a întrebat Will. Doar n-o s-o plătim degeaba, nu?

— Normal că nu.

— Am putea s-o facem poștă, a propus Will. Doar avem prieteni.

— Da, la naiba! a exclamat Damon. Tata se dă în vânt după tinerele.

— Altădată, ți le dădea ție pe-alea care nu-i plăceau, a glumit Kai. Acum ai ocazia să-i întorci serviciul.

Brațele lui Michael s-au strâns în jurul meu. M-am opintit, făcând eforturi să-mi stăvilesc greața.

Am ridicat brațul și am apucat mânerul pumnalului.

— Haide, Rika! a mârâit cineva, după care m-a apucat de brațe.

Am țipat când m-am pomenit proiectată prin aer. Umărul meu a izbit marmura dură. Am rămas fără suflare pentru câteva secunde.

— Damon! a strigat o voce profundă.

Aveam fața udă. Îmi pierdusem sandalele pe undeva. Tușeam și scuipam. M-am răsucit pe spate, iar în clipa următoare un trup masiv s-a prăvălit deasupra mea. Încercam să-l împing de pe mine și să mă îndepărtez. În zadar. Îi simțeam buzele pe gât. Își strecurase o mână sub fundul meu și se freca de mine.

— Știi că o să se-ntâmpale asta între noi, a găfâit Damon, apoi m-a mușcat de ureche și a încercat să-mi desfacă picioarele. Hai, scumpo, depărtează-le!

Am zbierat din toate puterile, până când mi-am simțit gâtul prefăcându-se în carne vie. Am ridicat brațele deasupra capului, apoi am smuls pumnalul lipit de antebraț. L-am înfipt în trupul lui, într-o parte.

— Au! Rahat! a răcnit Damon, luându-și imediat mâinile de pe mine și dând înapoi. Rahat! Mama mă-sii! M-a înjunghiat!

M-am ferit iute, mișcându-mă cât puteam de repede, ca să mă îndepărtez de ei. Pumnalul mi-a căzut din mână, iar cămașa imi atârna pe brațe. Rămăsesem în maiou. M-am răsucit și m-am ridicat în picioare.

Am fugit.

Nu m-am uitat în urmă și n-am șovăit. Am gonit prin casă, am pătruns în seră și am deschis ușile, năpustindu-mă afară, în noapte. Inima îmi bubuia în piept atât de tare, încât mă durea. Când am ajuns pe iarbă, am țâșnit prin enorma curte din spatele casei, apoi printre copaci. Simțeam priviri care mă urmăreau.

Aveam ceva umed pe cămașă. Nu era nevoie să mă uit. Știam că sângele lui Damon îmi păta hainele.

Picături de ploaie îmi loveau pielea, tălpile îmi alunecau pe iarba umedă și, de vreo două ori, am căzut în genunchi. Habar n-aveam încotro mă îndreptam.

Mama mea era în pericol, iar eu nu aveam niciun ban. La cine puteam apela?

În față a apărut șopronul cu unelte de grădinărit. Am încetinit pasul. Deodată, disperarea m-a măturat ca un val.

Mama...

Ei aveau la dispoziție sume enorme de bani. Influența de care se bucurau, puterea lor i-ar fi ajutat să mușamalizeze totul. De data asta, nu mai exista nicio filmare care să-i incrimineze.

Nu aveam să-mi mai găsesc niciodată mama și nici să mai recapăt vreodată tot ce-mi lăsase tata. Lui Michael nu-i păsa de tatăl lui și nici de Trevor. Până se întorceau ai lui acasă, exista posibilitatea să fie prea târziu pentru mama.

Nu aveam unde să mă duc. Nimeni nu mă putea ajuta.

Mi-am șters lacrimile. Voiam să urlu de furie.

Ce să fac? Să găsesc un telefon și să-l sun pe Noah? Probabil că el era singura persoană care avea să-mi răspundă.

Și pe urmă? Unde să mă duc? Cum s-o găsesc pe mama?

Nu aveam pe nimeni.

Doar eu mă puteam ajuta. Mi-au revenit în minte vorbele lui Michael: *Nu ești o victimă, iar eu nu sunt salvatorul tău.*

M-am răsucit și am privit spre casă. Luminile se aprindeau pe rând. Ei erau acolo.

Și când mă gândeam că odinioară fusesem una de-a lor! De-
mult, umblaserăm împreună cu ei, ținusem pasul cu ei, stătusem
alături de ei. Nu fusesem victima lor. Și mă bucurasem de atenția
lor. Învătasem să lupt.

Acum, mingea era în terenul meu. N-aveam de gând să le fac
viața ușoară și nici să fug.

Nu aveam să mai fug niciodată.

Eram făcută să lupt.

CAPITOLUL 20

MICHAEL

ÎN PREZENT

— La dracu! a urlat Damon. Credeam că ai percheziționat-o,
frate!

— Hai odată în bucătărie! s-a răstit Kai. Fir-ar al naibii!

Stăteam în picioare, pe palier, cu brațele încrucișate la piept.
Îmi lăsasem masca albă pe o măsuța. Am privit pe fereastră, peste
peluza întinsă, cercetând micuța clădire de lemn, aproape ascunsă
între copaci.

Ea era acolo.

Știam că nu avea să ajungă departe. Rika era fată deșteaptă.
Înfrișată, luptând să supraviețuiască, dar deșteaptă.

După ce a fugit, l-am ajutat pe Damon să se așeze într-un fo-
toliu. Am ridicat jaluzelele din nou, lăsând lumina lunii să pă-
trundă în casă, și am urcat la etaj, s-o privesc fugind.

Dispăruse printre copaci, dar nu plecase. În direcția aceea nu
erau decât faleze abrupte, care se prăbușeau spre o plajă vecină cu
Atlanticul. Era desculță, înfrigurată, singură și fără telefon mobil.

Ce putea să facă?

Probabil că în clipa asta Rika își puna aceeași întrebare.

— Mă duc după ea, a anunțat Kai, respirând greoi.

Am clătinat din cap.

— Las-o în pace. N-are unde să se ducă.

— Doar nu-i nebună să se întorcă aici, după ce am terorizat-o! a explodat el.

— Calmează-te! m-am răstit. O cunosc mai bine decât tine. Cu coada ochiului, l-am văzut clătinând din cap.

A coborât vocea, dar încă fierbea de furie.

— Michael, ar putea să facă rost de un telefon, mi-a atras atenția Kai. Ar putea suna un prieten și, până la urmă, o să dea de mama ta, sau — cine știe? — de tatăl tău. Pentru ea, banii nu sunt de ajuns ca să devină supusă. Am subestimat-o.

Enervat, am răsuflat prelung, mi-am tras peste cap hanoracul și tricoul și le-am lăsat să cadă la podea. O peliculă de sudoare îmi acoperea spatele.

— Dacă nu se întoarce, atunci va trebui să vă mulțumiți să păstrați banii ei și să acceptați că am fost înfrânți. Așa cum ne-am înțeles cu toții, condiția era ca Rika să fie de acord cu chestia asta.

M-am zgâit iar pe fereastră. Inima îmi urcase în gât și o fierbințelă tot mai mare îmi cuprindea corpul.

Nu te întoarce, Rika. Știam că nu avea să fugă departe, deși aș fi vrut s-o facă. O dădusem în bară. Nu așa trebuia să se întâmple.

Plănuiserăm să facem așa încât să fie la mâna noastră. Voiam să simtă ceea ce simțiseră ei trei atunci când Rika ne distrusese viețile și ne destrămasese grupul. Avea să fie singură, fără pic de control asupra situației. Trebuia s-o facem să sufere.

Numai că, îndată ce l-am văzut pe Damon năpustindu-se la ea, am și sărit în spatele lui, trăgându-l înapoi.

N-am putut s-o fac. Nu-i puteam lăsa s-o aibă.

Iar când ea îl injunghiase și fugise, nu ridicasem niciun deget s-o opresc. Știam că nu avea unde să se ducă. În cele din urmă, avea să-și dea seama că nu exista cale de ieșire și că asta era doar sfârșitul primei runde.

Și totuși nutream o mică speranță că va scăpa de noi. Că va reuși să părăsească proprietatea noastră, sau să se ascundă până când găseam o soluție. Constatasem că-mi era cu neputință să mă țin de planul nostru inițial. Ea era a mea.

— O să se întorcă, l-am asigurat eu.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Fiindcă Rika nu poate refuza nicio provocare.

I-am întors spatele și am adăugat:

— Du-te să vezi cât de gravă e rana lui Damon.

A șovăit o clipă, ca și cum cântărea opțiunile, după care a plecat.

— Rahat! a urlat Damon, la parter.

Imediat, a răsunat zgomot de vase sparte.

Nu mi-am putut stăpâni un mic zâmbet. Nu-mi venea să cred că Rika reușise să ascundă o armă. Acum mă bucuram că-i dăduserăm pumnalul.

Am închis ochii și mi-am frecat creștetul. Ce naiba urma să fac?

Cum aveam să-i opresc?

Făcând stânga-mprejur, am coborât în fugă treptele. În drum spre bucătărie, am zărit pe podea picături din sângele lui Damon.

— N-o să luați nimic cu ușurință de la mine!

Strigătul ascuțit a răsunat prin toată casa. Am recunoscut vocea Rikăi.

— N-o să vin tocmai până acolo ca să pun mâna pe tine, a mârâit Will, când m-am oprit în pragul bucătăriei.

Am strâns pumnii. *Interfonul.* Will o găsise.

Toate încăperile din casă erau conectate prin interfon. Inclusiv șoprotonul cu unelte de grădinărit. Probabil că Will făcuse aceeași deducție. Rika nu avea unde să fugă.

— A, ba da, o să vii! a mârâit ea, provocându-l. Tu ești câinele grupului. Hai, cuțu-cuțu! Aport!

Am pufnit în râs. *Bravo, Rika!*

— Cățea tâmpită! a urlat Will.

Evident, frustrarea pusese stăpânire pe el. Will nu era răutăcios decât în ocaziile când i se punea pata.

— Vin eu după tine, a intervenit Damon, cu voce egală și amenințătoare. Vreau să-mi răscumpăr sângele.

Am scrâșnit din dinți.

În bucătărie, Kai deschidea și închidea ușile dulapurilor, probabil căutând trusa de prim-ajutor. Damon își apăsa un prosop în partea de jos a trunchiului, pe rană, aplecat spre interfonul montat în perete.

— O s-o încasezi rău de tot în șopronul ăla, Rika, a avertizat-o el. Să nu fugi!

S-a îndepărtat de perete și a aruncat prosopul pe jos. Will s-a apucat să-i bandajeze rana folosind o bucată uriașă de tifon. Nu părea gravă, dar era destul de mare. Îl tăiasse zdravăn. Măinile însângerate ale lui Will trebăluiau. Tresărind de durere, Damon a luat o țigară, a aprins-o și a tras lung din ea.

— Nu pleci nicăieri! i-am poruncit.

Am intrat în bucătărie și am scos apa oxigenată dintr-un sertar al insulei.

— Du-te naibii! mi-a urat Damon.

L-a împins deoparte pe Will. Cu un bobârnac, a azvârlit țigara în chiuvetă și a dat să iasă în fugă din bucătărie.

Am fășnit imediat din spatele insulei și l-am apucat de braț, izbindu-l în perete. Se zbătea, așa că i-am încolăcit imediat gâtul cu brațul, ținându-l. Cu cealaltă mână, i-am apăsat rana.

— Rahat! a strigat Damon. Ia mâinile de pe mine!

— Am căzut cu toții de acord, i-am zis.

— Tu ai căzut de acord! m-a contrazis el. O s-o fac bucăți!

Mă săturasem. Nimeni nu avea să se atingă de ea înainte ca Rika să accepte condițiile noastre. Asta stabiliserăm toți patru. Însă acum înțelegerea căzuse, iar eu nu mai voiam să fiu părtaș.

— Nici nu știi de ce ești aici, a rostit Damon în batjocură.

A întors capul și li s-a adresat celorlalți.

— Michael a scăpat basma curată. N-a stat nici măcar o zi în pușcărie, așa că de ce-l mai implicăm?

L-am privit cu asprime.

— Tu ai impresia că mi-a fost ușor în ultimii trei ani? Eu am scos-o din sărite. În seara aia era furioasă pe mine, dar prețul l-ați plătit voi toți. A trebuit s-o văd zi după zi... pe câteaua asta mincinoasă, intrigantă, răzbunătoare, stând la masă, la juma' de metru de mine. Și, în tot acest timp, știam că totul a fost din vina mea!

I-am privit pe rând.

— Voi sunteți frații mei, mai mult decât o familie. V-ați ispășit pedepsele, iar eu rămân cu remușcărilor. Am suferit cu toții.

I-am dat drumul și m-am retras.

Mă simțeam dator față de ei. În noaptea aia o rânisem pe Rika, respingând-o și purtându-mă crud. Era vina mea că răbufnise. Ea avusese telefonul. Ea publicase filmările pe internet.

I-am spus lui Will să se ducă după ea. Nu aveam suficientă încredere în Damon încât să-l las singur cu ea, în șopron.

Will a pășit pe lângă mine și a ajuns la ușa serei. Brusc, s-a oprit în loc, privind pe geam.

— Vine ea la noi, ne-a anunțat, cu mirare.

Ce? M-am uitat și eu.

Fir-ar să fie!

Rika pășea fără grabă pe iarbă, cu capul sus și cu umerii drepți.

Le-am întors spatele și m-am dus în bucătărie. Prietenii mei n-o scăpau din ochi.

Am auzit când s-a deschis ușa. Ceilalți nu s-au mișcat din loc când ea a intrat calm, apoi a trecut pe lângă ei. A cotit la dreapta, s-a oprit la intrarea în bucătărie și m-a privit. Dincolo de duritatea din ochii ei am zărit o umbră de suferință.

Hainele ei erau ude. Sutienu alb i se distingea pe sub maiou.

— Unde e mama?

Damon, Will și Kai au intrat în bucătărie și au înconjurat-o.

— De asta te-ai întors? am întrebat-o.

Era clar că avea să ne înfrunte de dragul mamei sale.

— Nu mi-e frică de voi, a declarat Rika.

Am dat aprobator din cap și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Asta crezi tu.

Avea picături de apă în păr. Sângele lui Damon îi păta mâinile și partea de jos a maioului. În ochi i se citea hotărârea, iar eu mă gândeam că era limpede ca lumina zilei: nu, nu era înfricoșată. Intrase în joc. Își asuma rolul.

Fugi sau joacă. Fir-ar să fie!

— Unde e mama? a insistat.

— Primești răspunsuri după ce mărturisești.

— Și te supui, a adăugat Will.

— Cui să mă supun? a scrâșnit ea, săgetându-l cu ochi ucigători.

— Nouă, a răspuns el, venind mai aproape. Nouă, tuturor.

— Criza ta de isterie ne-a costat trei ani de închisoare, Rika, a rostit acuzator Kai. Și nu ne-a fost deloc moale. Ne-a fost foame, am trăit în pericol, am fost nefericiți.

— Iar acum o să vezi și tu cum e, a adăugat Damon, privind-o cu ură.

S-a rezemat de perete și a dus o mână la rană.

Kai s-a apropiat și el.

— O să înveți să taci și să-ți pleci capul când intru eu în încăpere.

— Și-o să înveți cum să te lupți și să te împotrivești, fiindcă așa îmi place mie, a plusat Damon.

— Dar cu mine, a intervenit Will, apropiindu-se mult de ea și făcând-o să sară ca arsă, chiar o să vrei să-ți-o tragi.

Rika a clătinat din cap.

— Criză de isterie? Ce criză de isterie? Habar n-am despre ce vorbiți!

— O să vii când îți zicem noi să vii, a continuat Damon, sprinjindu-se cu o mână de insulă și crispându-se de durere. O să pleci când îți spunem să pleci. Și, atât timp cât o să faci ce ți se spune, o să-ți plătești datoria față de noi. Mama ta va fi în siguranță, iar tu vei avea bani să trăiești. Ai priceput?

— Ești a noastră, a zis Kai. Ne ești datoare, iar datoria ta trebuia plătită de mult.

— Vă sunt datoare pentru ce? a strigat ea.

— Te-am luat cu noi în noaptea aia! a izbucnit Will. Am avut încredere în tine!

— Niciodată să n-ai încredere în femei, a bombănit Damon.

— Dar și eu ar fi trebuit să mă pot încrede în voi! s-a răstit Rika. Iar voi? Voi ce mi-ați făcut?

I-a privit lung pe băieți. Eu am incremenit. Mă întrebam ce naiba se întâmpla.

— Ce tot spune? am cerut să aflu.

Rika nu m-a băgat în seamă. A vorbit mai departe.

— Ați stat trei ani în pușcărie? Ei bine, nu-mi pare rău pentru voi. În noaptea aceea ați dat-o în bară, dar — ce surpriză! — atunci chiar a trebuit să suportați consecințele. Niciodată n-ați fost nevoiți să vă asumați propriile fapte. Nu puteți da vina pe altcineva decât pe voi înșivă!

— Nu știi nimic! i-a zberlat în față Kai.

Rika a clătinat din cap, plină de dispreț, și a rostit batjocoritor:

— Pe bune?

S-a uitat la Damon cu ochi reci și i-a zis:

— Pe tine te-au aruncat în închisoare pentru că ai violat o minoră. Pe Winter Ashby, fata primarului. Filmarea a fost do-vada. Ce-i de explicat?

Dimineața aceea de demult, când filmările apăruseră pe internet, mi-a revenit în minte ca un torent. Mă trezisem pe 31 octombrie, a doua zi după Noaptea Diavolului, și descoperisem

că unele dintre filmările noastre erau disponibile online, la îndemâna oricui. Consecința fusese arestarea prietenilor mei.

Încă de la bun început, fusese o prostie să ne filmăm isprăvile, cu toate că mereu fuseserăm prevăzători. Aveam un telefon mobil anume pentru nopțile în care făceam prăpăd, fiindcă voiam să păstrăm o mică amintire. Plus că, pe vremea aia, ne credeam intangibili.

Winter Ashby fusese una dintre cuceririle lui Damon. Îl prisese de bunăvoie în patul ei, în Noaptea Diavolului, numai că era minoră, iar tatăl ei, la fel de influent ca ai noștri.

Pe deasupra, tipul ura familia lui Damon. Probabil că tocmai de aceea Damon pusese ochii pe ea.

Nici vorbă ca tatăl ei să-și retragă plângerea. Găsise ocazia perfectă de a doborî un Torrance, așa că profitase de ea.

M-am uitat la Damon, care o privea inexpressiv pe Rika.

— Nu e nimic de explicat, i-a răspuns calm. Ai priceput foarte bine. Am sedus o fată, iar acum nici măcar nu-mi amintesc cum arăta.

Rika a mijit ochii la el, bănuitoare. Probabil se așteptase să audă mai multe, dar pâlăvrăgeala nu-l caracteriza pe Damon. El nu vorbea. El acționa.

Rika s-a întors spre Will și spre Kai.

— Iar voi doi ați bătut un polițist. Aproape că l-ați omorât. L-au găsit zăcând pe marginea unei șosele.

O altă filmare care ieșise la iveală.

— Polițistul ăla — a ripostat Will, apropiindu-se de ea — e fratele mai mare al lui Emery Scott. Fratele care... o... molesta... sexual. Normal că l-am bătut până a făcut pe el!

— Emery Scott? a repetat Rika, ridicând din sprâncene.

— Da, a încuviințat Kai. Am aflat adevărul în vara aia, așa că am sărit pe el. Și nu mă interesează ce părere ai tu. Aș face-o încă o dată, dacă ar trebui.

Rika o cunoștea pe Emery Scott fiindcă fuseseră colege de școală. Sigur își aducea aminte că Will îi incendiase foișorul, în Noaptea Diavolului. Will tânjise mult timp după Emery și făcea pe nebunul ca să-i atragă atenția. Când aflase că fusese molestată de fratele ei, Will, Damon și Kai îl bătuseră până când polițistul leșinase.

Iar Damon filmase totul cu telefonul mobil.

Din nefericire, în unele secvențe Will și Kai apăruseră cu fețele descoperite. Eu nu participasem la bătaia aceea, fiindcă petrecusem aproape toată vara într-o tabără de antrenament.

În dimineața de după Noaptea Diavolului, mă trezisem în plin coșmar. Conturile mele de pe site-urile de socializare erau inundate de mesaje, de postări, ba chiar și de câteva articole. Cumva, peste noapte, filmările din telefonul nostru fuseseră publicate online, așa că toată lumea pe o rază de o mie de kilometri știa ce făcuserăm noi patru. Sau, în orice caz, ce făcuseră prietenii mei.

În scurt timp, poliția și-a făcut apariția la casele lor și i-a încâtușat. Chiar dacă izbutiserăm să scăpăm basma curată din foarte multe chestii, în curând ne-am dat seama că ei trei nu aveau să se întoarcă prea curând în libertate. Damon își făcuse de cap cu o fată a cărei familie avea relații la nivel înalt. Kai și Will dăduseră de naiba, la rândul lor. Nu te pui cu poliștii.

Damon fusese condamnat la doi ani și nouă luni de închisoare, pentru coruperea unei minore, iar Will și Kai obținuseră o reducere a sentinței, primind câte doi ani și patru luni, pentru ultraj.

Iar după toate astea... după toate faptele la care fusesem părtaș, eu scăpasem teafăr și nevătămat.

Nu se publicase nicio filmare în care apăream eu. Și, chiar dacă ar fi existat vreuna, fața mea nu fusese vizibilă niciodată. Purtasem masca permanent.

Nu durase mult să deducem cine publicase filmările.

Kai și-a continuat rechizitoriul:

— După ce ne-ai aruncat în gura lupului din cauză că Michael te-a jignit în noaptea aia, chiar ai crezut că n-o să ne răzbunăm? Rika stătea încruntată. Părea nedumerită.

— Una e să torni pe cineva — s-a stropșit Will —, dar să-i trădezi pe oamenii care au încredere în tine e de neiertat.

— Să trădezi? a exclamat ea, după care și-a întors spre mine ochii întrebători. Ce...?

Will i-a tăiat vorba:

— O să-ți plătești datoria față de noi. Iar dacă refuzi, atunci o s-o scoatem pe maică-ta din vizuina în care zace acum, ca să-ți ia locul. Sunt convins că e bună la pat. În definitiv, a reușit să pună laba pe taică-tău.

Rika a făcut ochii mari și și-a pierdut cumpătul.

Cu un urlet, s-a repezit la Will. Palmele ei l-au imbrâncit în piept, dezechilibrându-l și făcându-l să aterizeze în fund.

Rabat!

Will a căzut. Rika a sărit imediat pe el. A început să care pumni în figura lui Will, care încerca să se apere.

— Fir-ai tu a naibii! a urlat el, reușind, în cele din urmă, să o doboare la podea.

Nu le-am lăsat timp să atace din nou. Am pășit între ei, ținându-i la distanță, și am ajutat-o să se ridice. Plină de furie, Rika și-a dezgolit dinții și a dat să țâșnească pe lângă mine, dar i-am aștinut calea, clătănând din cap. A făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de mine.

Mi-am plecat ochii în podea și am strâns pumnii. *Nu puteam să-i fac rău.*

Nu-mi mai păsa de ce ne făcuse, cu mulți ani în urmă, și nici de motivele ei. N-aveam încredere în ea, doar că...

Nu puteam să-i fac rău.

M-am întors spre prietenii mei, asigurându-mă că Rika rămânea pe loc.

— La dracu'! a zberlat Will.

Kai i-a întins o mână, ca să se ridice de la podea. Will și-a șters nasul cu degetele. A repetat gestul de câteva ori. Sângera, iar ochii îi lăcrimau.

Damon stătea rezemat de insulă, cu o țigară aprinsă între degete. A suflat un nor de fum.

Will și-a tras nasul. Când s-a apropiat de mine, am văzut că buza de sus îi era mânjită de sânge.

— Dă-te la o parte! mi-a poruncit.

Nu m-am clintit. În schimb, l-am înfruntat din ochi. S-a uitat lung la mine, apoi a clătinat din cap, în chip de avertisment.

— Michael, nu face asta.

Văzând că nu mă mișc, a dat să mă ocolească. Mi-am proptit palmele în pieptul lui și l-am împins.

Eram hotărât să nu-i las să ajungă la ea decât peste cadavrul meu.

— După toate câte s-au întâmplat, o alegi pe ea? m-a atacat Kai. O să te tragă în piept, exact cum a făcut cu noi! Am avut încredere în ea.

— Ați avut încredere în mine? a izbucnit Rika, ieșind din spatele meu și înfruntându-i. Ziceți că am fost prietena voastră? Pentru voi e normal să vă duceți cu forța prietenele la mama naibii, ca să aveți parte de puțină distracție?

Pulsul mi-a luat-o razna. M-am răsucit spre prietenii mei și am cerut să știu:

— Despre ce dracu' vorbește?

CAPITOLUL 21

ERIKA

ACUM TREI ANI

Mă grăbeam să ies din depozit.

Aveam stomacul numai noduri și lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Probabil că fața mea era mânjită cu cremă neagră de ghetă, dar nu-mi păsa.

Cum era posibil să mă simt minunat, iar în secunda următoare totul să se ducă de râpă?

Zgribulită, am coborât scara. Am aruncat o privire spre separeul în care stătuseră băieții și am observat că era gol. Oare pleaseră? Să mă fi lăsat aici, pur și simplu? Mă străduiam să nu mă simt jignită că Will, Kai și Damon mă abandonaseră. La fel ca Michael.

M-am apropiat de masă și am văzut că hanoracul meu era încă acolo. L-am înhățat, scrâșnind din dinți, și m-am repezit spre ieșire.

— Nemernicii! am mârâit.

Mi-am tras hanoracul peste cap, am ridicat gluga și mi-am îndesat mâinile în buzunarul de la mijloc. Degetele mele au simțit imediat un obiect tare, dreptunghiular. L-am scos. Era telefonul pe care Will îl căruse cu el toată seara, folosindu-l ca să immortalizeze farsele Călăreților.

Am aruncat o privire înapoi, încercând să-mi dau seama cum de ajunsese telefonul la mine. Abia atunci am remarcat cât de lungi erau mânecile și că tivul hanoracului îmi ajungea mai jos de coapse.

Nu era al meu.

Am ridicat o sprânceană, vârând telefonul la loc în buzunar și îndreptându-mă spre parcare. Probabil că Will îl luase pe-al meu, din greșală.

Să se considere norocos că nu-i aruncam afurisitul de mobil — împreună cu toate amintirile din noaptea asta — la gunoi!

Ploaia se domolise. Frigul îmi intrase în oase, așa că mi-a trecut prin cap să o sun pe mama, să vină să mă ia.

Dar am abandonat ideea imediat. Nu voiam să se îngrijoreze, să se întrebe de ce umblam aiurea, la o oră atât de târzie, din moment ce îi spusese că urma să dorm acasă la familia Crist. În plus, nu aveam chef să dau cu ochii de nimeni. Simțeam nevoia să merg pe jos și să fiu singură.

Michael aproape că fusese al meu.

Când mă urmase la etaj, în depozit, exact cum sperasem că avea să facă, tânjiseam după mângâierile sale. În mintea mea, îl implorasem să mă atingă. Îmi spusese că o singură atingere ar fi fost de ajuns ca să știu că mă dorea la fel de mult cum îl doream eu, și aș fi fost fericită. Deodată, brațul lui îmi cuprinsese gâtul. Mă lipise de trupul său și fusesem a lui. Se terminase cu îndoiala. Acum știam. Nu mai exista cale de întoarcere, nici puțință de oprire.

De ce stricase totul?

Azi, în catacombe, îmi spusese că-și dorea ceea ce nu-i era permis să aibă, că voia să trăiască fără reguli și să sfideze așteptările celorlalți. Iar acum, în loc să le sfideze, cedase în fața lor.

Lăsase ca teama de tatăl lui și amenințarea reprezentată de propriul frate să ne țină pe loc. Mai rău de-atât, voia să îmi impună tocmai limitările de care încerca să se lepede.

Nu voiam o relație obișnuită, preplanificată, fiindcă nu era genul lui Michael și nici al meu. Îmi doream să simt fiorul jocului, intensitatea și luptele, patima și pofta. Îmi doream să-l duc la disperare și să-l inebunesc, dar nu puteam să fac așa ceva când el încerca să-mi controleze viața în cele mai mici amănunte. Îmi doream ca relația dintre noi să fie haotică, nebunească. Nu aveam de ales: trebuia să ne aruncăm cu capul înainte.

Numai că speranțele mele avuseseră viață scurtă. Michael bătuse în retragere, se ferise, stabilise reguli...

Niște nenorocite de reguli! De ce? Chestiile astea nu ne caracterizau. Nu ne-am fi sinchisit de ce credeau ceilalți și nici n-am fi așteptat să primim aprobări.

Dar pe urmă, în șaiszeci de secunde, trecusem de la a fi însăși bătaia inimii din pieptul său la a mă simți ca jucăria lui — o ființă maleabilă și neînsemnată. Știam al naibii de bine că un tip ca Michael Crist nu avea să stea cuminte un an întreg, așteptând să împlinesc optsprezece ani. Știam că mă dorea. O simțeam până în adâncuri.

Dar faptul că nu își îngăduia să mă aibă nu însemna că nu avea să-și facă de cap cu alte fete. Nu eram chiar atât de naivă. Măine avea să mă ignore din nou, de parcă noaptea asta nici n-ar fi existat. Și, chiar dacă nu era cazul, aveam să mă simt rușinată.

Am lăsat capul în jos. Înaintam pe șoseaua întunecată. Asfaltul ud scilipea, reflectând lumina lunii.

Deja îmi era dor de el. Și îl uram.

Deodată, în spatele meu a zburat un claxon. Am sărit ca arsă și m-am răsucit brusc, pășind în spate, ca să mă asigur că nu eram pe carosabil.

Am incremenit când am văzut Mercedesul G-Class al lui Michael. Am așteptat să oprească lângă mine.

Damon era la volan. Mi-a zis:

— Haide, urcă! Te ducem noi acasă.

Am aruncat o privire în mașină. Kai stătea pe locul din dreapta șoferului. Purta mască. Will stătea în spate, aproape într-o rână, și părea gata-gata să adoarmă. Pe Michael nu l-am văzut.

Am scuturat din cap și am zis:

— Nu e chiar atât de departe. Mă descurc.

Am dat să-mi continui drumul, însă Damon a strigat după mine.

— Michael ne-a zis să ne asigurăm că ajungi acasă. Nu mă interesează ce s-a întâmplat între voi doi. Nu te lăsăm să te duci acasă pe jos. Urcă!

Am privit înainte, în noaptea neagră ca smoala. Știam că mă aștepta un drum de aproape zece kilometri. Prin urmare băieții nu mă abandonaseră?

Furia mi s-a mai domolit. Mândria mea suferise o lovitură, dar asta nu era un motiv să mă port prosteste.

Mi-am ferit privirea, fiindcă nu voiam ca Damon să vadă cât de recunoscătoare eram, și am deschis portiera din spate, strecurându-mă pe locul pe care îl ocupasem ceva mai devreme.

Damon a călcat imediat pedala de accelerație și mașina a fășnit pe șosea. Din difuzoare se auzea melodia *Feed the Fire*, a trupei Combichrist.

M-am uitat la Kai. Am observat că avea mască și că își trăsese gluga pe cap. M-am întrebat de ce era atât de tăcut. Aruncând o privire piezișă spre Will, i-am remarcat ochii întredeschiși. Își sprijinea capul de rezemătoare. Am ridicat capul și am văzut că Damon îmi urmărea mișcările, în oglinda retrovizoare.

— De ce mai porți masca? l-am întrebat pe Kai.

Damon a fost cel care mi-a răspuns, pe un ton poznaș:

— Noaptea încă nu s-a terminat.

Dintr-odată, am simțit cum neliniștea mi se furișă în piept.

Goneam pe șoseaua pustie. Mai aveam puțin până la casa mea, așa că mi-am alungat grijile. Poate că plănuseră să mergă

altundeva, ca să-și prelungească distracția, dar sigur că urmau să mă lase acasă. Damon era genul de persoană care-ți provoacă mereu teamă. Pur și simplu mă îngrijoram degeaba.

— Îl vrei, nu? m-a întrebat Damon, privind drept înainte, spre șosea. Despre Michael vorbesc.

Am rămas tăcută, strângând din dinți și întorcând capul spre geam. Damon voia pur și simplu să se joace cu mintea mea. Chiar de-ar fi vrut doar să discutăm, tot nu aveam intenția să mărturisesc în fața prietenilor lui Michael în ce hal mă făcusem de râs.

— Mama mă-sii! a râs Will. Tipa ar fi în stare să călărească și un stâlp, la cât de excitată e din cauza lui!

Au chicotit amândoi, iar eu m-am străduit să rămân netulburată. Râdeau de mine.

— Nu fi măgar, frate! a glumit Damon. Poate c-o fi doar incinsă, punct. Și fetele au nevoi, la urma urmei.

Will a izbucnit din nou în râs. N-am schițat niciun gest. Așteptam să apară casa mea. Ce naiba se petrecea aici? Nu se purtau așa când Michael era de față. Iar Kai de ce nu intervenea, la fel cum făcuse azi, de fiecare dată când Damon sărise calul?

Am aruncat o privire spre Kai. Stătea nemișcat și tăcut.

— Doar te luăm peste picior, m-a informat Will. Așa facem și între noi, să știi.

Mi-a zâmbit leneș, pe urmă a închis ochii.

— Rika, să știi că Michael... — a continuat Damon, lăsându-și capul pe spate și sprijinindu-l de rezemătoarea scaunului — ...te vrea și el. Știai că e cu ochii pe tine?

Mi-a aruncat o privire în oglinda retrovizoare și a adăugat:

— Frate, ce față a făcut când te-a văzut dansând astă-seară!

Nu mai eram atentă la vorbele lui. Am tresărit, îndreptându-mi spinarea și privind afară, cu ochii cășcați.

Ce naiba?! Stâlpii de iluminat de lângă casa mea au zburat prin dreptul geamului, iar eu am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Groaza îmi înnodea stomacul. Trecuseră de casa mea.

— Da, a continuat el. Michael n-are niciodată expresia aia când se uită la fete. Pun pariu c-a fost cât pe-aci să te ia acasă și să-ți facă felul.

L-am ignorat pe Damon.

— Kai, am trecut de casa mea. Ce se întâmplă?

— Vrei să știi de ce nu te-a luat acasă? a intervenit Damon, continuându-și monologul.

În secunda următoare, am auzit țcănitul care anunța blocarea încuietorilor. Am înghețat de spaimă și am strâns în palmă mânerul portierei. I-am aruncat o privire lui Will. Capul i se bălăngănea pe umeri, inert. Adormise.

— Lui Michael nu-i plac virginele, a explicat Damon. Nu vrea să fie atât de important în viața cuiva. Unde mai pui că e mult mai puțin complicat să le-o tragi unor tipe care cunosc diferența dintre sex și dragoste.

— Încotro mergem? am cerut să aflu.

Nu mi-a luat în seamă întrebarea. A continuat, pe un ton meditativ:

— Azi ai văzut-o pe fata aia, în catacombe. Ți-a plăcut, nu-i așa?

Respiram cu greutate și-mi simțeam gura uscată. Mașina a virat pe un drum întunecat, acoperit cu pietriș.

— Ți-ai dorit să fii în locul ei, a declarat Damon. Trântită pe podeaua aia și regulată...

Mă ustureau ochii. Abia mai răsufлам, într-atât de tare îmi bătea inima.

— Știi de ce ți-ai dorit asta? Pentru că e o senzație plăcută. Și, dacă ne lași, o să-ți provocăm niște senzații foarte plăcute.

Ochii mei au fugit spre Kai. Nu-mi mai puteam stăpâni tremurul din piept. De ce era atât de tăcut?

Kai n-ar fi permis să se întâmple așa ceva.

Damon a vorbit iar:

— Știi, când băieții acceptă o fată în gașca lor, o pot iniția în două feluri.

A oprit mașina. Dincolo de parbriz am zărit copaci, în lumina farurilor. Alte lumini nu mai existau și nici nu se mai vedea altceva pe-aici. Era întuneric și pustiu.

— Ori o bat — mi-a explicat Damon, oprind motorul, stingând farurile și privindu-mă cu ochii lui întunecați —, ori i-o trag.

Am scuturat din cap, strângând pumnii.

— Vreau să merg acasă.

— Ai doar două opțiuni, Monstrulețule, iar să mergi acasă nu face parte dintre ele.

El și Kai s-au întors spre mine, ținându-mă cu priviri grele.
Nu.

Am pus imediat mâna pe mânerul portierei și am început să smucesc, iar și iar, tremurând toată.

Ce aveau de gând să facă?

— Putem să luăm de la tine orice vrem, m-a avertizat Damon, deschizând portiera. Unul după unul. Și nimeni n-o să te creadă, Rika.

A ieșit din mașină și l-am văzut apropiindu-se de portiera mea. Când a deschis-o, am încercat să mă feresc, dar el m-a tras afară. Am țipat. M-a înghesuit în mașină și și-a apăsat corpul de al meu. Am ridicat brațele și am încercat să-l lovesc, dar m-a apucat de încheieturi și mi-a imobilizat brațele pe lângă corp.

— Noi suntem intangibili, a declarat Damon. Putem face orice vrem.

Respiram atât de iute, încât mă durea stomacul. Mă apăsa prea tare. Abia dacă izbuteam să trag un pic de aer în piept.

Kai și-a făcut apariția, din spatele lui Damon. M-a privit prin masca lui argintie.

— Kai, te rog! l-am implorat.

Dar a rămas pe loc, tăcut.

— N-o să te ajute, mi-a zis Damon.

Apoi mi-a ridicat cu forța mâinile deasupra capului, ținându-le de mașină. Am țipat iar.

A pășit mai aproape, iar buzele lui mi-au șoptit:

— O să mă simt grozav cu tine.

Mi-a cuprins fundul cu cealaltă mână. L-a strâns și m-a tras spre el, apoi i-am simțit apăsarea penisului.

— Știi bine că vrei să mă călărești.

— Damon, du-mă acasă. N-o să-mi faci niciun rău.

— Serios? mi-a întors-o, cu gura aproape de obrazul meu. Atunci, de ce ți-a fost mereu frică de mine?

Am tăcut. Avea dreptate. La școală, ori de câte ori îl vedeam pe coridor, făceam cale întoarsă și o luam prin altă parte. Singura dată când fusesem singură cu el, se întâmplase în bucătăria familiei Crist, când aveam paisprezece ani. Ieșisem imediat de acolo.

Până azi, nu-i vorbisem niciodată. Și nu greșisem păstrând distanța. Azi după-amiază, în catedrală, sărise pe mine în mai puțin de un minut.

Și totuși încă mai speram.

În seara asta, după ce spărsesem vitrina magazinului de bijuterii și Damon îmi mulțumise, îmi trecuse prin cap, pentru o secundă, că era posibil să mă privească altfel. Și, poate, chiar să mă respecte un pic.

Mă ținea de încheieturi și continua să-mi frământă fundul în palmă. Îmi înșira sărutări pe obraz, urcând spre ureche.

— Damon, nu! Dă-mi drumul!

Cuprinsă de frică, mă zbăteam în strânsoarea lui. Se căznea să mă sărute, iar trupul lui blestemat parcă era pretutindeni. Nu puteam să scap. Abia mai reușeam să respir.

M-am răsucit violent și am urlat:

— Ajutor!

— Michael nu te vrea, a șoptit Damon, ignorându-mi împotrivirea.

Mi-a apucat sâni și a început să-i frământa brutal.

— Dar noi te vrem, Rika. Te vrem al naibii de mult. Dacă ești de partea noastră, e ca și cum ai avea un cec în alb, iubito. Poți să ai orice-ți dorești, a adăugat Damon și pe urmă mi-a mușcat buza de jos. Haide!

Mi-am smucit capul într-o parte, ca să mă îndepărtez puțin de el.

— N-o să te vreau niciodată! am mârâit.

Am icnit când m-a înșfăcat de hanorac și m-a azvârlit în brațele lui Kai. Cu răsufierea tăiată de spaimă, i-am murmurat numele. Inima îmi bătea ca o tobă. M-am agățat de hanoracul lui și i-am privit ochii întunecați.

Ce naiba făcea? De ce nu mă ajută?

— Atunci, poate că-l vrei pe el, am auzit vocea lui Damon.

Brațele lui Kai s-au strâns în jurul meu. Am încercat să-l împing. I-am urlat să înceteze și l-am lovit peste mască. Au izbucnit hohote de râs. Kai m-a învărtit și m-a îmbrâncit, făcându-mă să cad la pământ.

Am aterizat pe palme. Durerea mi-a săgetat brațele. Ridicând repede privirea, am descoperit telefonul mobil găsit ceva mai devreme, în buzunarul hanoracului pe care îl purtam acum. Mobilul zăcea la câțiva pași de mine. Probabil că alunecase din buzunar.

Frunzele umede și reci îmi înșepau degetele. M-am întors repede, străduindu-mă să rămân conștientă de mișcările lor în timp ce mă târam încet, de-andărâtelea, spre telefon.

Câțiva pași mai încolo, Kai și Damon nu mă scăpau din ochi. Deodată, Kai a țâșnit spre mine. Speriată, am scâncit și am băjbăit în spatele meu, după telefon.

S-a lăsat să cadă peste mine. Am gemut. Greutatea lui îmi strivea pieptul.

— Crezi că mă poți răni, parașuta naibii? mi-a șoptit aspru, la ureche.

— Dă-te de pe mine! am țipat.

M-a înșfăcat de păr și i-a strigat lui Damon, peste umăr:

— Ține-i mâinile!

— Nu! am țipat eu, tremurând.

Disperarea mă copleșea. Am început să-l împing și să mă zvârcolesc sub el.

— Dă-te de pe mine!

Kai m-a apucat de brațe și le-a ridicat deasupra capului, ținându-le de pământ.

Doamne, Dumnezeu! Cum poate să facă una ca asta?

Degetele lui mi s-au încleștat pe gât, ca să mă țină nemișcată. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji.

Deodată, un strigăt a străpuns aerul.

— Ajunge!

Kai a incremenit, apoi a întors capul. Am încercat să privesc pe sub brațul lui, să văd cine vorbise. Damon era în spatele lui, cu pumnii strânși și cu ochii mișiți. L-a înhățat pe Kai, l-a desprins de pe mine și l-a împins deoparte.

Apoi s-a aplecat și m-a ajutat să mă ridic.

— Termină cu bocitul. N-aveam de gând să-ți facem rău. Doar am vrut să-ți demonstrăm că putem. Acum știi.

M-a apucat de ceafă. Am icnit când m-a tras aproape. Îi simțeam răsufierea caldă în obraz.

— Michael nu te vrea, și nici noi. Ai înțeles? Încetează să te holbezi la noi și să ne urmărești ca un câțel prăpădit, care se milogește să fie băgat în seamă!

M-a îmbrâncit cât colo. Expresia lui mustea de dispreț.

— Vezi-ți de viața ta, Rika, și ține-te, naibii, departe de noi!
Nimeni nu te vrea.

Am bătut în retragere. Mă întrebam de ce-mi făceau asta.

Un câțel prăpădit. Oare asta considera Michael că eram?

Mi s-au umplut ochii de lacrimi, însă nu voiam să le dau satisfacția de a mă vedea cedând nervos, așa că m-am răsucit pe călcâie și mi-am luat tălpășița. Alergam prin pădure, spre casă, cât de repede puteam și cât mai departe de ei.

Am lăsat suferința din ultimele ore să se reverse. Am plâns tot drumul spre casă, văzând ca prin ceață lumea din jur.

Singură, ca să nu mă vadă nimeni.

CAPITOLUL 22

ERIKA

ÎN PREZENT

— Minte! a zis Kai.

Mă privea furios.

Michael își încrucișase brațele la piept. Expresia lui era de nepătruns.

— Kai a fost cu mine în noaptea aia, mi-a spus Michael. Am ajuns amândoi la mine acasă aproape în același timp. Ne-am îmbătat și ne-am uitat toată noaptea la televizor, la meciuri de baschet. N-ar fi avut timp să te ducă în mijlocul pădurii și să se întoarcă așa de repede.

Am negat cu tărie:

— Nu. Nu-i adevărat. A fost acolo!

— Tipa aberază ca să-și scape pielea, s-a amestecat Damon, apropiindu-se de prietenii lui.

— Nici eu nu-mi amintesc că s-a întâmplat așa cum spune ea, a adăugat Will. Îmi aduc aminte că am fost la depozit, și după aia mi s-a rupt filmul. Eram beat mort.

Michael și-a abătut privirea, clătănând din cap.

— Recunoaște, Rika. Tu ai publicat filmările pe internet. O știm cu toții.

Mi-a sărit inima din piept.

— Ce? Să public filmările? Tu crezi...

Am tăcut și am rămas cu ochii pierduți în gol.

Am avut încredere în tine...

Criza ta de isterie ne-a costat trei ani...

Ne ești datoare, și asta de multă vreme...

Am închis ochii. În tot acest timp, ei crezuseră...

I-am privit din nou.

— Credeți că eu am publicat filmările din cauza cărora v-ați arestat? De-aia îmi faceți asta?

Dumnezeule!

Michael s-a aplecat spre mine și m-a apucat de ceafă. Am scos un țipăt. Aveam fruntea udă de sudoare.

— Ai avut telefonul lui Will în seara aia, m-a acuzat el.

— N-am făcut-o eu! am strigat, scuturând din cap. N-aș fi făcut niciodată una ca asta.

— Telefonul era la tine pentru că purtai hanoracul lui Will, a insistat Michael. Damon te-a văzut cu el în mână. Recunoaște!

— Da! am scrâșnit. Da, telefonul a fost la mine, dar mi-a căzut din buzunar în timp ce mă luptam cu ei!

— Nu te-ai luptat cu ei! a mârâit Michael. Nu mai minți!

Vorbele lui mă usturau.

Am insistat:

— Jur!

M-a împins deoparte. Am strâns pumnii. Treaba asta nu avea noimă.

— Te-ai dat de gol, mi-a atras Will atenția. Michael suspină că a fost împreună cu Kai, la el acasă. Așa ne-am dat seama că ai născocit totul. Kai nici măcar n-a fost în pădure.

— Ba a fost! Toți ați fost, în afară de Michael! Will, tu dormeai în mașină. Damon m-a amenințat, iar Kai a sărit pe mine. Când l-am lovit, a răs și a zis: „N-ai cum să mă rănești. Diavolul

mă apără întotdeauna!”. Ați fost toți acolo, iar telefonul mi-a căzut din buzunar când m-ați trântit la pământ!

— „Diavolul mă apără întotdeauna”? a repetat Kai, nedumerit. Eu n-am zis așa ceva. N-am auzit în viața mea expresia asta!

Disperată, am clătinat din cap și am închis ochii.

— Am auzit-o eu, a intervenit Michael.

Toată lumea a încremenit și s-a întors spre el.

— Tatăl meu, a explicat el cu glas scăzut, părând stânjenit. El spune asta.

Un val de căldură a început să-mi cuprindă trupul istovit. Michael și-a întors privirea innegurată spre Kai.

— Trevor a fost.

Expresia lui Kai s-a înăsprit. Will s-a apropiat mai mult, ca să audă.

Trevor?

M-am dus cu gândul în urmă, la noaptea aia. Să fi purtat Trevor masca lui Kai? Ar fi fost capabil de așa ceva?

Michael s-a răsucit pe călcăie și a privit în ochii lui Damon, care s-a răsist la el:

— Ce e?

— Will era mort de beat, i-a răspuns Michael. Dar tu nu. Ai dus-o pe Rika la dracu-n praznic, în loc s-o duci direct acasă. Și ai știut că Trevor purta masca aia.

Damon a suflat fumul țigării și a strivit chiștocul de insula de bucătărie.

— Ți-ți partea? l-a provocat Damon.

— Tu ești cel care mă minte, i-a întors-o Michael.

A clătinat din cap. Prietenii lui îl priveau, așteptând urmarea. Mă simțeam complet amorțită. Damon nu pretinsese niciodată că mă-ar fi prieten.

Nu simțeam nimic.

Dar Trevor...

Trevor mă dusese de nas. De asta vorbise în șoaptă, în noaptea aia. Ca să nu-i recunosc vocea.

Crezi că mă poți răni, parașuta naibii?

Nu bănuisem nimic. Probabil că-i făcuse mare plăcere!

Damon îl privea printre gene pe Michael, părând plictisit. A început să povestească.

— În noaptea aia, Kai a plecat de la depozit aproape imediat după ce ai plecat tu. Atunci a apărut Trevor. O căuta pe Rika. Era nervos. Aflase că era cu noi și venise s-o ia acasă. A fost cât pe ce să mă iau la bătaie cu Trevor — a continuat Damon —, dar pe urmă mi-am dat seama că ne puteam ajuta reciproc. Și el, și eu voiam ca Rika să stea departe de grupul nostru. Am hotărât să-i dăm o lecție.

— Ce aveai împotriva mea? I-am luat la rost.

— Tu n-aveai ce să cauți cu noi, a ripostat el, pironindu-mă încruntat. Fetele complică totdeauna lucrurile. Michael nu-și mai putea lua ochii de la tine, iar Kai începuse și el să te remarce.

Lângă mine, Kai și-a îndreptat spinarea și a început să se foiască, stânjenit.

— Era doar o chestiune de timp până să ne destrăm grupul, s-a stropșit Damon. Ești doar o păsărică. Nimic mai mult.

Michael s-a repezit la el. Pumnul lui l-a izbit pe Damon în față, proiectându-l în cuptorul din bucătărie. Damon nu a ripostat. A rămas pe loc, clipind prelung, apăsât și răsufând greoi. Ori îl durea prea tare rana, ori își dădea seama că era copleșit numeric.

A înghițit în sec și s-a ridicat. A vorbit mai departe, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ne-am urcat în mașină și ne-am pus măștile. Dacă ea credea că o atacam eu, Kai și Will, s-ar fi speriat și nu s-ar mai fi apropiat vreodată de noi. Will era beat, așa că l-am dus în mașină. Pe urmă am intrat iar în depozit, ca s-o găsim pe Rika, dar plecase. Am prins-o din urmă ceva mai încolo, pe șosea.

— Și ați lăsat hanoracul meu în separeu, cu telefon cu tot, a completat Will.

Am adăugat:

— Eu am găsit hanoracul și m-am îmbrăcat cu el.

Dumnezeule!

— Și pe urmă Trevor a găsit mobilul, după ce Rika l-a pierdut în încăierare, a încheiat Kai ideea.

— Asta zice ea, s-a răstit Damon. Nu putem s-o credem.

— Pe ea o cred mai mult decât pe tine! a răcnit Michael.

— Du-te dracului! a mârâit Damon. E o parașută inutilă, și-o să-ți arăt eu exact la ce e bună!

Imediat, s-a repezit din spatele insulei, dând să treacă de Michael. Am pășit imediat în spate, strângând din dinți și așteptând să mă atace. Numai că Michael l-a înșfăcat și l-a trântit de blatul insulei.

Damon a început să urle, ținându-se cu mâinile de rană. Nu a apucat să se ridice la loc, pentru că Michael i-a expediat o lovitură în obraz. Damon s-a prăbușit, iar Michael a sărit pe el, apucându-l de păr și ridicând un pumn.

— O alegi pe ea? a rostit sugrumat Damon, încercând să-l apuce de gât. Da? O alegi pe ea și-ți lași prietenii baltă?

Pumnul lui Michael s-a abătut în falca lui. Kai și Will au sărit pe el, încercând să-l desprindă din încheștare.

Damon se înroșise la față. A început să răcnească la Michael.

— Nici tu nu ești mai breaz! Pentru ce-am adus-o noi aici? E un nimic! Și te face să fii slab!

Michael s-a năpustit din nou spre el, smucindu-se din brațele lui Will și ale lui Kai. N-am mai stat să văd ce avea să urmeze.

M-am repezit afară din bucătărie și am traversat în fugă holul. Ajungând la peretele de lângă ușă, am introdus codul care deschidea poarta principală. Scoțând cheile din buzunar, am apăsât pe clanță. Brusc, ceva a lovit ușa. Am exclamat când clanța mi-a alunecat dintre degete. Ușa s-a închis la loc.

Speriată, mi-am smucit mâna și am privit cum mingea de baschet care izbise ușa țopăia pe podea.

— Nu pleci nicăieri, a rostit Michael, în spatele meu.

Am întins din nou mâna spre ușă, dar el s-a apropiat și m-a prins de braț, silindu-mă să mă întorc cu fața spre el.

— Dă-mi drumul! Nu vreau să rămân aici!

— N-o să-ți facem nimic, mi-a spus el, printre dinți.

Am observat sângele care-i păta încheieturile degetelor.

— N-o să-ți faciă nimeni niciun rău. Îți promit.

— Dă-mi drumul!

Am făcut un pas înapoi. Privisem peste umărul lui.

Michael s-a întors către Damon, care se repezea la noi, ștergându-și sângele de la gură.

— Ieși! i-a ordonat Michael.

Damon l-a săgetat cu o căutătură încruntată. A pus mâna pe clanță. Michael m-a tras deoparte.

Când ochii lui Damon s-au întors spre mine, nu mai erau morți. Privirea lui mi-a dat fiori. Simțeam că mi se încolăcea pe gât.

Apoi a ieșit din casă și a trântit ușa în urmă.

Am răsuflat ușurată. O mână mi-a atins ușor obrazul și am auzit vocea lui Michael.

— Te simți bine?

L-am plesnit peste degete.

— Du-te naibii!

Și-a îndepărtat mâna și și-a îndreptat spinarea, păstrând distanța. Știa că o dăduse în bară. Ceea ce făcuseră în seara asta era de neiertat.

— Al naibii Trevor! a bombănit Will, năvălind în hol. Nu-mi vine să cred.

— Ne-a urât încă de la bun început, a adăugat Kai, venind în urma lui.

Michael a răsuflat prelung și s-a întors cu spatele. S-a apropiat de scara interioară și, după ce s-a așezat pe o treaptă, și-a cuprins capul în palme. Arăta învins.

Mda, probabil că e aiurea să-ți dai seama că ți-ai irosit trei ani din viață, urând pe altcineva decât trebuie.

Mă cutreierau fiori reci. Fierbințeala care mă învăluise până mai adineauri s-a risipit. Îmbrăcămintea umedă mi se lipise de piele și tremuram.

În tot acest timp, crezusem că pentru el nu însemnam nimic. Că mă considera o puștoaică proastă, cu care nu merita să-și irosească timpul. O greșeală pe care-o făcuse într-o noapte, demult, și de care abia dacă-și mai amintea. Acum însă știam nu numai că nu era așa, ci și că își petrecuse trei ani din viață plănuiind cum să-mi facă rău.

Și că avusese de gând să-și lase prietenii să-mi facă rău.

Lacrimile mi se adunau în ochi. Am strâns din dinți, ca să le țin în frâu. Ce naiba! Michael nu merita să plâng pentru el.

L-am întrebat:

— Unde e mama?

Și-a trecut degetele prin păr și a ridicat spre mine o privire obosită.

— În California. Într-o clinică de dezintoxicare din Malibu.

— Ce?

La *dezintoxicare*? Mama n-ar fi fost niciodată de acord cu așa ceva. N-ar fi părăsit siguranța propriei case, nici pe prietenii ei. N-ar fi lăsat în urmă ceea ce-i era familiar.

— Am aranjat ca un judecător să semneze o hotărâre, ca să fie internată cu forța, m-a lămurit Michael, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

M-am apropiat.

— Ai internat-o cu forța?

— Am făcut ceea ce ar fi trebuit făcut de mult. Mama ta o duce foarte bine acolo unde e. În deplină siguranță și perfect îngrijită.

Mi-am ferit privirea și mi-am răsfiat degetele prin păr.

La dezintoxicare. Așadar nu o vătămaseră.

Și totuși...

Dacă Michael dorea să lovească în mine, crezând că-l trădăsem, de ce făcuse ceva care, în ultimă instanță, îi era de ajutor mamei? De ce nu o încuiase în vreo pivniță, așa cum crezusem?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Și de ce nu mi-a răspuns nimeni la telefon?

Acum știam de ce nu putusem da de mama. Probabil că în clinica de dezintoxicare nu i se permitea să aibă telefon mobil. Dar mama lui Michael? Dar tatăl lui? Îi sunasem și pe Trevor, și pe menajera noastră, care era plecată din oraș...

— Pentru că n-ai sunat pe nimeni, a mărturisit Michael, privindu-mă cu o expresie de nepătruns. La petrecerea lui Trevor, Will a intrat în mașina ta și ți-a luat telefonul, după care a înlocuit numerele lor cu un altul. De fapt, ai apelat un număr fictiv.

Am strâns pumnii, clocotind de nervi. În clipa asta, nu suportam să-l văd în fața ochilor. Cum de se întâmplaseră toate astea? De ce nu îmi spusese mai devreme că mă considerau vinovată?

— Eram convingi că tu ai pus filmările pe internet, a intervenit Will. M-am trezit, am văzut filmările online. Am intrat în panică, dându-mi seama că lăsasem telefonul în hanorac, la depozit.

Nu îndrăzneam să mă privească în ochi.

— Pe urmă, a doua zi, Michael a văzut hanoracul atârnat pe spătarul unui scaun din bucătărie și am dedus, cu ajutorul lui Damon, că tu îl purtasei până acasă. Erai furioasă pe Michael, te simțeai respinsă, așa că... noi ...

A tăcut. Nu mai era nevoie să continue.

L-am privit furioasă pe Michael. *De atâta timp!* În trei ani, m-ar fi putut întreba...

Dar așa era el. Își vedea neabătut de drum, indiferent pe cine călca în picioare și convins că el avea dreptate. Fără să-și ceară vreodată iertare. Măcar în ochii lui Kai și-ai lui Will se citea regretul.

În ai lui Michael, nimic. Cu cât făcea mai multe greșeli, cu atât se străduia să se țină mai țănoș, ca nu cumva să poată privi cineva dincolo de armura pe care și-o clădise.

Am clătinat din cap. Mă ustureau ochii. *Spune ceva!*

De ce stătea ca o momâie, fără niciun cuvânt, după tot ce...

Avusesem încredere în el, îi împărtășisem despre mine lucruri pe care nici nu visam să le spun altcuiva. Iar el la asta se gândea de fiecare dată când îmi șoptea la ureche, sau mă atinge, sau mă săruta?

Am strâns din pumni atât de tare, încât unghiile mi s-au înfipt în piele.

— Vreau să plec, l-am anunțat.

Vocea îmi era grea de lacrimi.

— Nu.

— Vreau să plec! am repetat, de data asta mai dur.

— Nu poți, a zis, clătinând din cap. Habar n-am unde-o fi Damon. Măine o să ne întoarcem toți în oraș.

Am scrâșnit din dinți. *Naiba să-i ia!*

Am trecut pe lângă el cu pași apăsați și m-am îndreptat spre camera mea. Nu mai suportam să-i văd în ochi.

— Și-acum ce facem? a întrebat Kai.

— Hai să ne facem mangă, a propus Will.

Am intrat în camera mea, am încuiat ușa și am proptit sub clanță spătarul unui scaun.

CAPITOLUL 23

ERIKA

ÎN PREZENT

Nu aveam nici cea mai mică intenție să rămân aici. Nu mă interesa ce aveau de spus și nici ce justificări mi-ar fi putut oferi pentru purtarea lor. Îmi voiam viața înapoi.

Iar dacă mi s-ar fi părut că eram în primejdie în apartamentul meu din Delcour, o aveam pe Alex, care locuia la etajul al șaisprezecelea. Aș fi putut dormi la ea, pe canapea, câteva nopți. Aici mă eram în siguranță.

Stăteam aplecată deasupra chiuvetei din baie, cu pieptul zguduit de suspine. Am ridicat ochii și m-am privit în oglindă.

Maioul mânjit de sângele lui Damon mi se lipise de piele, iar părul îmi atârna, rece și slinos, pe obraji. Blugii uzi îmi strecurau frigul în oase. Mi-am înclăștat degetele pe marginea chiuvetei. Simțeam cum sângele lui Damon se coagula sub unghiile mele.

Am închis ochii. Inima și-a reînceput galopul.

Mă luptasem cu el. Îl rănisem.

Și, spre deosebire de noaptea aceea din pădure, acum trei ani, nu fugisem.

Faptul că mă temeam nu însemna că eram slabă. Slăbiciune ar fi fost dacă mi-aș fi plecat capul și mi-aș fi ținut gura. Nu frica era dușmanul. Ea era învățătorul.

Corupt

Îl uram pe Michael. Eram hotărâtă să plec mâine, după ce îmi recăpătam averea de la el. Gata cu Delcour, gata cu Meridian City, cu Thunder Bay. Abia așteptam să plec departe de tot ce mă rănise.

Înghețată și tremurând, istovită de evenimentele nopții, n-am mai stat pe gânduri. M-am ridicat și mi-am scos toate hainele. M-am strecurat în duș și m-am așezat pe gresia de culoarea nisipului, drept sub jetul fierbinte. Cabina s-a umplut de aburi. Am ridicat fruntea și am lăsat șuvoiul de apă să-mi scalde fața.

Pielea mă furnica. Bătăile inimii au început să se potolească. Am stat aici, cuprinzându-mi genunchii cu brațele, și am simțit că întreaga lume se încălzea din nou.

Michael.

El fusese capul răutăților. El îmi spusese să vin aici, iar eu, din dragoste pentru mama, venisem. El îmi întinsese capcana, mă șantajase și își asmuțise prietenii asupra mea.

Îl urâsc.

M-am frecat cu mișcări viguroase, spălându-mi părul și corpul. Apoi, cu ajutorul unei pile, am curățat sângele lui Damon de sub unghiile mele. După ce am ieșit din duș, m-am îmbrăcat și am mai verificat o dată ușa dormitorului, ca să mă asigur că era încuiată, și abia apoi m-am apucat să-mi usuc părul.

Dar după ce am oprit uscătorul, am sesizat o vibrație sub tălpi. Cialind urechile, am auzit un ritm nedeslușit. Venea de la parter.

Muzică?

Am lăsat deoparte uscătorul și m-am dus la ușă. Lipindu-mi urechea de ea, am auzit un ritm alert, urmat de câteva strigăte.

Ce mama naibii?

Aruncându-mi peria pe măsuța de toaletă, am tras scaunul care bloca clanța și am întredeschis ușa.

M-au izbit imediat muzica dată la maximum, voci și râsete. O mulțime de voci și de râsete. M-am repezit la fereastră și am privit afară, spre alee. Gemea de mașini.

— Nu-mi vine să cred.

M-am năpustit afară din cameră. Am coborât scara interioară, rotindu-mi privirea peste mulțimea adunată la parter.

Am strâns din dinți. *Ce naiba se întâmplă aici?*

Pe unii îi recunoșteam — erau cu vreo doi ani mai mici decât mine, încă elevi de liceu. Alții erau studenți care veniseră acasă, în weekend. De alții habar n-aveam. Să fi fost din orașele vecine? Localnici din Thunder Bay?

Umblau de colo colo, cu pahare de unică folosință în mâini, discutând și răsând. Câțiva chiar m-au strigat și au dat să mă salute, dar i-am ignorat.

Am străbătut casa ca o vijelie, trecând dintr-o încăpere în alta, încercând să-l găsec pe Michael. Subsolul finisat și camera multimedia erau ticsite de persoane pe care abia dacă le cunoșteam. Nu i-am găsit pe băieți nici în bucătărie, nici în curtea interioară.

Am descoperit-o pe Alex. Sporovăia cu câțiva băieți, lângă piscină. M-am întrebat cum de ajunsese aici atât de repede.

Unde naiba era Michael?

Terenul de baschet.

M-am repezit spre celălalt capăt al casei. Auzeam bubuindul mingii de baschet dinspre imensul teren interior.

Deschizând larg ușile duble, mari, am auzit scârțâitul pantofilor de sport pe lemnul lăcuit al terenului. Ecurile mingii lovite de podea pluteau spre tavan. Câțiva băieți la bustul gol alergau pe teren. Pe unii i-am recunoscut. Erău elevi în clasa a douăsprezecea, la liceul din Thunder Bay.

Întorcând capul spre stânga, am dat cu ochii de spațiul pentru socializare, mochetat și dotat cu canapele și frigider. Michael și Will stăteau pe o canapea spațioasă, cu o mare de sticle și de

pahare pe masa din fața lor. Kai se așezase într-un fotoliu. Nu arăta deloc relaxat. Își proptise coatele pe genunchi și ținea între degete buza unui pahar roșu, de plastic.

M-am apropiat de ei cu pași mari, privind neincrezătoare scena din jurul meu.

O petrecere? Le ardea de băut? Ce naiba!

M-am oprit în fața mesei, cu ochii pironiți asupra lui Michael.

— Pe bune? m-am răstit.

A ridicat capul, dar n-a zis nimic.

— Mi-ați răpit mama, mi-ați ars casa din temelii, mi-ați furat banii, m-ați ademenit aici, după care m-ați atacat.

— Ne pare foarte rău, s-a grăbit să mă asigure Will.

Părea sincer.

Ce?

Am deschis gura ca să-i trântesc o replică, dar cuvintele lui mă năuciseră. Aproape că-mi venea să rîd. Le părea rău? Așa credeau ei că îndreptau situația? Cu scuze?

Will s-a aplecat și a turnat alcool într-un pahar, apoi mi l-a întins.

— Vrei gheață în tequila? m-a întrebat blând.

L-am plesnit peste mână. Paharul a zburat cât colo. Câteva fete care stăteau în preajmă s-au speriat și au șters-o repede.

Răsufând greoi din cauza furiei, l-am fixat cu o privire aprigă pe Michael. l-am ordonat:

— Măine o s-o suni pe mama și o să mi-o dai la telefon. O să-mi restitui banii până la ultimul cent, pe urmă vei angaja un constructor. O să-mi reclădești casa, lucrare pe care o s-o plătești tu! Ai înțeles?

— Asta urma să facem oricum, a răspuns Michael, după care m-a privit atent. Dar m-ai făcut curios. Ce se întâmplă dacă nu fac ce-ai spus?

Mi-am îndreptat spinarea, am încrucișat brațele la piept și mi-am răsfrânt buzele într-o grimasă răutăcioasă.

— Ați mai găsit telefonul? Mai aveți o grămadă de filmări în el, așa-i?

Expresia lui Michael s-a descompus încetul cu încetul, la auzul insinuării mele. S-a ridicat în capul oaselor și și-a sprijinit coatele pe genunchi.

— Minți.

Am început să-mi cercetez unghiile, cu nepăsare preflicută.

— Poate că mint, am zis, ridicând din umeri. Sau poate că știu unde a ascuns Trevor toate lucrurile pe care le consideră importante. Și poate că știu cifrul seifului. Pun pariu că, dacă n-a distrus telefonul, atunci e în ascunzătoarea lui.

L-am privit din nou în ochi. Mă cuprinsese un fel de veselie.

— Și poate că, dacă nu primesc ce vreau, n-o să mai fiu de treabă și-o să deschid seiful, de hatărul vostru.

O umbră de mânie i-a trecut pe chip, iar eu am priceput că-l prinsesem pe picior greșit. Băieții crezuseră că telefonul a dispărut. Crezuseră că erau în siguranță.

Dar, după cum mă privea Michael, era clar că în telefonul ăla se găseau destule lucruri care le-ar fi făcut rău.

Kai și Will erau ca două statui. Toată relaxarea lor aparentă dispăruse.

— Ne șantajezi? a întrebat Michael.

Tonul amenințător mi-a făcut stomacul să se strângă ghem.

— Nu. Voi m-ați șantajat. Eu n-am făcut altceva decât să intru în jocul vostru.

A inspirat adânc și s-a lăsat pe spate.

— Perfect! a rostit tăios. Mama, casa, banii tăi. E destul de simplu.

S-a uitat către un grup de fete din apropiere și a pocnit din degete, chemându-le. O blondă într-o rochie strălucitoare, albastră, al

cărei tiv se oprea la câțiva centimetri sub fund, s-a apropiat unduitor, mușcându-și buza de jos și încercând să-și ascundă zâmbetul când Michael a tras-o în poala lui.

Inima mi s-a oprit în loc.

Brațul lui s-a strecurat pe după talia ei și a tras-o aproape. Michael se uita la mine așa cum o făcea în copilărie: parcă dându-mi de înțeles că-i stăteam în drum.

— Acum fugi în pat, mi-a poruncit. E târziu.

M-am încordat. Aproape că mă așteptam să-l aud pe Will râzând la replica amicului său, dar atât el, cât și Kai tăceau, studiind podeaua.

Refuzam să-i dau satisfacția de a mă vedea ezitând, deci am ridicat capul și m-am răsucit pe călcâie, ieșind din cameră. Durerea și furia îmi apăsau pieptul. Greutatea mi se părea mult prea mare. Înăbușea orice altă emoție.

Prea mult.

În seara asta fusesem terorizată fără motiv, iar Michael nu numai că nu-și ceruse iertare, dar acum făcea tot posibilul să mă rănească și mai rău.

Oare era de piatră?

Am trecut pe lângă petrecăreți, am traversat holul și am urcat în fugă treptele, ajungând în singurătatea dormitorului meu. Pe întuneric, am închis ușa și am încuiat-o, după care m-am așezat pe pat. Am lăsat capul în jos și am închis ochii.

Îmi doream să plec. Nu-mi mai păsa nici de bani, nici de casă. Ei ar trebui să vină la mine și să mă implore să-i las să-și îndrepte greșeala.

Cineva a ciocănit la ușă. Kai mi-a rostit numele. Am zărit o umbră în dunga de lumină care se strecura pe sub ușă.

— Rika, deschide.

Îmi simțeam pulsul zvâcnind în gât. M-am ridicat și m-am dus la ușă. Am verificat dacă era încuiată.

— Lasă-mă în pace, Kai!

— Rika, te rog, a insistat el. Nu-ți fac niciun rău. Promit.
Am clătinat din cap. *Nu-mi face niciun rău. De parcă nu mi-a făcut deja destul!*

Am descuiat ușa. Kai purta jeanși și un tricou gri. În ochii lui am văzut un ocean de suferință.

— Te simți bine? s-a interesat sfios.

— Nu.

— N-o să mă ating de tine. Am vrut să suferi fiindcă am crezut că mi-ai făcut rău, dar acum știu că nu e adevărat.

— Și ai impresia că asta îndreaptă totul? am ripostat furioasă.
Că șterge cu buretele stresul și frica pe care mi le-ai provocat?

S-a grăbit să răspundă:

— Nu. Eu doar...

Se chinuia să-și caute cuvintele.

Părea istovit.

— Nici nu mai știu cine sunt, a spus Kai, aproape în șoaptă.

Vorbele astea m-au uimit. Era primul moment de sinceritate pe care îl trăiam alături de oricare dintre Călăreți. Știam că nu mințea.

M-am așezat iar pe pat.

A pășit în prag, blocând aproape complet lumina care se strecura din hol.

Am vorbit încetșor:

— În noaptea aia, acum trei ani... m-am simțit foarte vie. Simțeam nevoia să am parte de haos, de furie, iar voi păreați să doriți același lucru. A fost o senzație tare plăcută să nu mai fiu singură.

Mi s-au umezit ochii. Mi-am amintit că, fie și pentru scurt timp, crezusem că-mi găsiseam locul.

— Îmi pare foarte rău, Rika. Ar fi trebuit să-l punem pe Michael să te întrebe și să afle adevărul.

I-am auzit răsufierea tremurată. Și-a trecut degetele prin păr.
— Casa ta... Doamne, Dumnezeu! a exclamat Kai, ca și cum tocmai conștientizase grozăvia faptelor săvârșite.

Am strâns în pumni pătura și mi-am pironit privirea în covor.
Ei bine, măcar el își ceruse scuze.

Am ridicat din umeri, îngăduindu-i o umbră de consolare.
— Din moment ce erai la închisoare și n-aveai cum să confirmi că n-ai fost tu cel mascat, ci Trevor, poate că oricum nu ne-am fi dat seama ce s-a întâmplat în realitate.

Nu știam de ce voiam să se simtă mai bine. Chiar dacă Michael m-ar fi întrebat atunci, după Noaptea Diavolului, dacă eu pusesem filmările pe internet, ar fi fost cuvântul meu contra cuvântului lui Damon. Dat fiind că hanoracul lui Will fusese la mine, era logic ca Michael să-și creadă prietenul.

Chiar și așa, tot ar fi trebuit să mă întrebe. În afară de plăcerea de a tortura pe cineva, ce speraseră să câștige răzbunându-se? Ar fi obținut ceva? Ar fi șters cu buretele ceea ce se întâmplase? Viața lor ar fi fost mai bună? Oare în închisoare universul lor chiar devenise atât de mărunț?

Kai a tras scaunul de birou și s-a așezat, rezemându-și coatele pe genunchi.

— Am fost foarte furios pe tine. La început, eram ca turbat, crezând că tu ne-ai dat de gol. Dar n-am avut gânduri de răzbunare. Niciodată nu m-aș fi gândit să fac așa ceva.

A tăcut și a privit în gol. Pentru câteva clipe, parcă ar fi fost plecat altundeva. A continuat, pe un ton sumbru:

— Pe urmă lucrurile s-au schimbat.

Ce se schimbase cât timp fusese după gratii?

— N-am crezut niciodată că oamenii pot fi atât de urâți, mi-a mărturisit. Aș prefera să mor, decât să ajung iar acolo.

Voiam să-l întreb la ce se referea, deși știam că nu ar fi trebuit să-mi pese. Vorbea despre închisoare — de asta eram sigură —

și îmi închipuiam că trebuie să-i fi fost greu. Suficient de greu încât furia lui se transformase în dorință de răzbunare.

I-am privit ochii obosiți, care altădată străluciseră de viață. Îmi doream să povestesc în continuare. Michael nu-mi spus nimic, niciodată. Nu-și deschidea sufletul. Cu mărturisirea lui. Kai îmi stărnise curiozitatea.

— Te simți bine? I-am întrebat.

Nu a răspuns. Se îndepărta tot mai mult.

M-am ridicat, m-am apropiat de el și am îngenunchat în fața lui. Am încercat să-i întâlnesc privirea.

— Kai? Te simți bine?

A clipit. Îmi plăcea nespun să-l văd atât de dărâmat.

— Nu, mi-a șoptit.

Nu reușeam să-l fac să mă privească. Oare ce naiba i se întâmplase?

A povestit mai departe.

— Damon și-a pierdut până și bruma de suflet pe care o avu-
sesse. Oameni, probleme... Nimic nu îl mai atinge. Nu-i pas de
nimic.

Și-a trecut degetele prin părul negru, strângându-l în pumni.
— Will se consolează cu alcool și cu alte chestii. Cât despre
mine... nu mai vreau să am pe nimeni în preajmă, în afară de
băieți. Nici măcar familia mea. Ai mei n-ar putea să înțeleagă.

— Ce să înțeleagă?

Un hohot plin de amărăciune i-a zguduit pieptul.

— Mi-aș fi dorit să știu răspunsul la întrebarea asta, Rika. Pur
și simplu nu pot lăsa pe nimeni să se apropie de mine. De trei ani
nu m-am mai atins de o femeie.

De trei ani? Dar era liber de luni de zile. În tot acest timp, nici
măcar o femeie?

— Michael i-a plătit pe gardieni ca să ne țină la adăpost, dar
n-a putut să ne apere chiar de toate, a continuat Kai. A văzut

cum s-a degradat Will, cum eu m-am închis în mine din ce în ce
mai mult. A asistat neputincios la toate astea și s-a simțit foarte
vinovat. Vinovat, crezând că el te-a provocat. Vinovat fiindcă el
era liber.

După ce a răsuflat adânc, a vorbit mai departe.

— Atunci a născocit planul. Ceva care să ne alimenteze furia
și să ne facă să ne simțim vii. Ceva care să ne facă să luptăm în
continuare. Și, cât ai clipi, de atunci, planul ăsta ne-a consumat
fiecare clipă de trezie.

Kai a ridicat fruntea, întâlnindu-mi privirea.

— Îmi pare foarte rău.

Am oftat. Vedeam regretul din ochii lui.

Întinzând o mână, și-a plimbat ușor degetele pe obrazul meu.

— Până acum, n-am fost în stare să vorbesc cu nimeni despre
lucrurile astea. De ce i-am mărturisit tocmai persoanei pe care
azi-dimineață încă o uram?

Nu m-am putut abține. I-am oferit un mic zâmbet și i-am
cuprins mâinile într-ale mele.

Odinioară, Kai fusese o personalitate formidabilă. La fel ca
Michael, doar că mai integru. Kai era cel bun. Acum însă exista
intineric și în el. Războiul lui cu mine se sfârșise, dar înăuntrul
său încă mai clocotea ceva.

Lumina care se revărsa pe sub ușă a dispărut, iar când am întors
amândoi capetele, am zărit o siluetă care umplea cadrul ușii.

— Ți-am zis să te culci.

Michael.

Am lăsat deoparte degetele lui Kai și m-am ridicat. Un surâs
îmi gădila colțurile gurii.

— Ba nu. Mi-ai zis să fug în pat. Și poate că tocmai asta mă
pregăteam să fac.

I-am aruncat o privire pătrunzătoare, sperând să sesizeze
insinuarea.

— Voi doi chiar nu terminați niciodată? a chicotit Kai, rîdîcându-se.

Michael a rămas tăcut. Kai mi-a adresat o ultimă privire, după care s-a răsucit și s-a îndreptat spre ușă. A ieșit din camera mea și a dispărut.

Michael s-a întors spre mine. Am simțit o strângere de inimă. Mă relaxasem în prezența lui Kai. Acum relaxarea mea se evaporase.

Nu își schimbase hainele. Era tot în jeanși, fără tricou. M-am întrebat unde era fata aia, pe care o chemase la el.

— Vino încoace, mi-a cerut.

L-am ascultat. Am pășit spre el și, cu un zâmbet ironic, am împins ușa, dând să o închid. A întins un braț și a proptit palma în ușă. Mă așteptasem la reacția asta.

— N-aș fi permis să ți se întâmple nimic rău. Am știut-o încă din clipa când ai intrat pe ușă, în seara asta. Jur.

— Nu mă interesează, i-am trântit-o. Nu vreau să te văd aici.

Am încercat din nou să închid ușa, dar el s-a împotrivit. Apoi a deschis-o cu forța, a intrat în cameră și a trântit-o, după care m-a tras spre el și s-a rotit, astfel încât am ajuns cu spatele lipit de ușă.

Răsuflarea lui îmi gâdila obrazii.

— Nu i-am lăsat s-o facă, a adăugat Michael. Te-am ales pe tine, în loc să-i aleg pe prietenii mei.

— Da, așa mi se părea și mie adineauri, la parter, am zis sarcastic, referindu-mă la tipa din poala lui. M-am săturat de tine și de jocurile tale, Michael. Ieși!

— Ce ți-a spus? a cerut să știe, neluându-mi în seamă ordinul.

Kai? Era întors pe dos din cauză că venise la mine Kai?

— Probabil mai multe decât îți spune ție.

A hohotit amar și, pentru prima dată, părea că nu-și mai găsea cuvintele.

— Zici că te-ai săturat de jocurile mele? Văd c-ai învățat să le joci destul de bine.

— Nu le joc pe-ale tale. Te-ai înșelat, i-am zis, încrucișându-mi brațele la piept. Vrei să știi ce-am învățat? Că nu câștig dacă intru în jocurile tale. Câștig dacă te fac să le joci tu pe-ale mele.

M-a sfredelit cu privirea. Ochii au început să i se întunece. Respirația i s-a iuțit.

Îl enervasem.

Am rîs, simțindu-mă deodată nespus de puternică.

— Uită-te la tine! am glumit, încântată. Începi să transpiri. Nu prea poți să ții pasul cu mine, așa-i?

M-a apucat de coapse. M-a săltat și m-a trântit din nou cu spatele de ușă. Mi-a sărit inima în piept și un val de teamă mi-a umplut trupul. Izbitura mi-a tăiat respirația.

N-am putut să mă abțin. I-am strâns trupul între coapse.

— Fir-ar să fie! a șoptit, cu gura aproape de buzele mele. Te vreau.

— Nu ești singurul.

— Kai? a încercat să ghicească. Nu te uita la el, Rika,

— De ce nu?

Mi-a prins buza de jos cu dinții, iar fierbințeala gurii lui mi-a iscat fiori pe șira spinării.

— Pentru că primești de la mine tot ce-ți trebuie, a răspuns, lingându-mi buza de sus cu limba lui fierbinte. Dacă te-ai culca cu el, ai face-o doar ca să uiți de mine, ceea ce n-o să se-ntâmple niciodată.

A pus stăpânire pe gura mea, iar eu am gemut, cuprinsă de amețală. Mi-am aplecat capul într-o parte, ca să adâncesc sărutul. Limba lui a atins-o pe-a mea și un foc mi s-a aprins în pântec.

M-am desprins din sărut și mi-am lăsat capul pe spate, ca să mă sărute pe gât.

— De fapt, chiar sună bine, l-am tachinat, gemând când i-am simțit buzele pe cicatrice. Un alt bărbat. O altă gură.

Mi-a cuprins părul în pumn și dinții lui mi-au zgâriat ușor pielea.

— Dacă se-ntâmplă vreodată așa ceva, te fac eu să-ți pară rău. A reluat atacul, sorbindu-mi și ciugulindu-mi pielea. Am icnit și mi-am înfipt unghiile în umerii lui.

— O, Doamne! am gemut, frecându-mă de el. O, Kai! Da! I-am simțit pe piele răsuflarea înfuriată. Mâna lui mi-a strâns dureros fundul, prin pantalonii scurți, de pijama. Ciuguleala s-a transformat în mușcături, iar sărutările au devenit atât de apăsate, încât mă ustura pielea.

L-am tras de păr, silindu-l să-și dea capul pe spate, și mi-am plimbat limba pe buza lui de jos.

— Trevor..., am șoptit. Atinge-mă, Trevor! A mârâit și s-a îndepărtat de mine. Am așteptat în tăcere, înfruntându-i privirea furioasă.

— Dă-o dracului! s-a răstit. M-a împins din dreptul ușii. A dat buzna în hol și a plecat cu pași mari, apăsăți. Am pornit imediat după el.

— Asta înseamnă că arunci prosopul? m-am interesat, cu o îngrijorare prefăcută.

— Nu! s-a răpovit Michael. Începem alt joc. Cu jucători noi. Aici sunt o grămadă de fete, Rika.

— Și băieți din belșug, am completat eu, coborând scara interioară.

S-a oprit în salon și s-a întors să mă privească. Avea o expresie sfidătoare.

— Serios? A zâmbit și a întors capul, adresându-se petrecăreților.

— Ascultați! Rika Fane este proprietatea Călăreților. Tipul care îndrăznește să pună mâna pe ea va avea de-a face cu noi!

S-a răsucit spre mine, coborând tonul și rânjind satisfăcut.

— Îți urez succes.

Am strâns din dinți. *Fir-ar să fie!* Jocul lui. Jocul meu. Până la urmă, nu mai avea importanță, fiindcă el avea mai mulți coechipieri decât mine.

Rahat!

Mi-a întors spatele, conștient că de data asta câștigase, și s-a îndreptat spre bucătărie. Stăteam în mijlocul salonului, inconjurați de persoane care se holbau la mine.

Proprietatea Călăreților? Iisuse!

Dar în clipa următoare m-am gândit mai bine la cuvintele lui. *Tipul care îndrăznește să pună mâna pe ea...*

Un zâmbet îmi dădea târcoale.

După o scurtă căutare, am intrat în bucătărie, unde am descoperit-o, în sfârșit, pe Alex. Tocmai își pregătea ceva de băut. Purta o rochie neagră, strâmtă, cu o singură bretea.

Când m-am apropiat de ea, a ridicat privirea imediat.

— Bună! Îți vine să crezi că Will m-a adus la petrecerea asta cu elicopterul lui taică-său? a zis Alex, lăsând jos o sticlă și luând alta. De parcă mi-aș putea găsi vreun client printre puștii ăștia de liceu! Oi avea eu o slujbă controversată, dar pedofilă nu sunt.

Am pufnit în râs.

Nu toată lumea de-aici era la liceu, iar Alex nu era cu mult mai în vârstă decât ei. Chiar și așa, bănuiam că se obișnuise cu tipii mai sofisticăți.

Am inspirat adânc și mi-am luat inima în dinți.

— Care-i tariful tău? am întrebat-o.

A lăsat deoparte sticla de vodcă și s-a încruntat, nedumerită.

— Pentru ce anume?

— Ca să faci sex cu femeii.

CAPITOLUL 24

MICHAEL

ÎN PREZENT

Aici sunt o grămadă de fete. Mda, cum să nu! Jucasem la cealma. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Așa că ori trebuia să-mi calc pe mândrie și să mă port drăguț cu ea, ca s-o bag în pat astă-seară, ori...

Ori trebuia să isc o altă ceartă.

Oricum aș fi procedat, ea tot s-ar fi prins de trucul meu. Știa că nu puteam să rezist departe de ea și că era unica fată pe care mi-o doream. Cum naiba de se întâmplase una ca asta?

Eram afară, în curtea interioară, alături de câțiva vechi prieteni, dar nu ascultam conversația lor. Stăteam nemișcat, de parcă aș fi prins rădăcini, cu brațele încrucișate la piept. O priveam de afară. Discuta cu Alex, lângă insula de bucătărie.

Nu-mi venea să cred că-mi zisese „Kai”. Și pe urmă „Trevor”! Numele afurisitului de Trevor! Evident că o făcuse intenționat, dar de ce dorise să mă provoace?

Mă dorea. Și atunci, de ce nu ceda?

Dar cu cât mă străduiam mai mult s-o fac să se topească după mine și să uite de toate porcăriile prin care trecuse în noaptea asta, cu atât mai mult deschidea gura aia enervantă și îmi făcea

cunoscut disprețul ei. Nu mai eram capabil s-o supun. Râdea de mine.

Dacă am corupt-o de-a binelea? Dacă începuseră să-i placă jocurile puțin cam prea mult, iar pofta de joacă și de victorie era mai puternică decât nevoia ei de a mă avea?

Dacă inima ei se împietrise atât de mult, încât se închisese în sine, ca să poată supraviețui?

Dacă eu eram cel care trebuia să se supună?

Nesiguranța îmi apăsa umerii. Am oftat din rărunchi. *Am nevoie de ea.*

O vreau.

În seara asta nu aveam de ce să-mi fac griji. Câștigasem runda. Niciun tip nu avea să se apropie de ea, așa că, până la urmă, Rika avea să se ducă la culcare înfrântă.

Nu îi mai rămăseseră ași în mânecă.

Ea și Alex au ocolit insula. Melodia *Goodbye Agony* răsuna prin toată casa. Deodată, Rika s-a oprit, a ridicat capul și mi-a întâlnit privirea. Lăsând-o pe Alex în mijlocul bucătăriei, a deschis ușa și a ieșit. Când a ajuns lângă mine, m-a întrebat pe un ton poznaș:

— Ai zis fără *tipi*, corect? Voiam să verific că am înțeles bine.

Pe buze îi juca un zâmbet. Fără să aștepte un răspuns, mi-a întors spatele și a intrat iar în casă. Alex mi-a aruncat un surâs ironic, după care a luat-o pe Rika de mână și, împreună, au ieșit din bucătărie.

Ce naiba?!

Rika mi-a aruncat o ultimă privire, înainte de a urca amândouă scara interioară.

Fără tipi. Adică...

M-am repezit în bucătărie.

— Hei, unde te duci? m-a întrebat Kai, apucându-mă de braț. Trebuie să discutăm despre Damon.

M-am smuls din mâna lui și l-am expediat rapid:

— Vorbim mâine.

Mi-am continuat drumul prin hol. Am urcat scara interioară. Nu eram în stare să mă gândesc acum la Damon. Era rănit, așa că n-avea să facă nimic în seara asta.

Când m-am apropiat de camera Rikăi, am remarcat ușa deschisă. Aici era liniște. Ecourile muzicii de la parter erau doar un murmur îndepărtat. Dar când am pășit în prag, am găsit camera goală. Nicio lumină aprinsă — la fel ca data trecută când venisem aici —, iar patul, încă neatins.

Am privit în coridor, mijind ochii. Unde naiba era?

M-am apucat să scotocesc peste tot: în camera părinților mei, în a fratelui meu, în cele pentru oaspeți... Ajungând în dreptul dormitorului meu, am observat un licăr strecurându-se pe sub ușă.

Am apăsat clanța și am împins ușa.

Inima mi-a stat în loc pentru o clipă.

— Să fiu al naibii! am mormăit.

Alex se așezase pe marginea patului, iar Rika stătea în picioare, între coapsele ei. Se atingeau. Alex o ținea de șolduri pe Rika, sorbind-o din priviri și părând foarte interesată de priveliștea din fața ei.

Iar Rika...

Ținându-mi respirația, am intrat tiptil în cameră, închizând ușa după mine.

Rika și-a proptit un genunchi pe saltea, lângă Alex, apăsându-și șoldurile pe pieptul ei și strecurându-i degetele prin păr, mângâindu-i gâtul și umerii. Alex a început să ridice, puțin câte puțin, maioul gri al Rikăi, sărutând-o delicat pe burtă și gustându-i pielea.

Valuri de sânge și de fierbințeală mi-au inundat penisul, făcându-l să se umfle dureros.

Runda asta avea s-o câștige ea.

— Ce faceți? am întrebat, nădușit tot.

Dumnezeule!

Rika a întors capul spre mine. Mi-a răspuns cu voce blândă și calmă.

— Un alt joc. Cu jucători noi, a răspuns, repetând ce îi spusese mai devreme. Acum nu ești necesar. Îmi pare rău.

După care a scos un geamăt. Și-a arcuit trupul, lăsându-și capul pe spate.

Am mormăit, împotrivindu-mă tentației de a duce o mână la șlițul blugilor. Naiba s-o ia! Ce dracu' își închipuia că face?

Chiar era dispusă să meargă atât de departe doar ca să mă provoace?

— Sunteți în patul meu, i-am atras atenția, străduindu-mă să par nepăsător.

Rika i-a zâmbit lui Alex.

— Patul tău e mai mare. Nu te deranjează, nu?

Am strâns din dinți. Măinile ei au coborât pe pieptul lui Alex și au apucat tivul rochiei, trăgându-i-o încet peste cap.

Însă eu nu aveam ochi decât pentru Rika. În șortul ei de pijama, subțire și roz, arăta atât de sexy și de inocentă! Pielea și părul ei străluceau. Am înghițit în sec. Nu eram sigur dacă juca la cacealma, încercând să-mi smulgă o reacție, sau chiar voia să facă asta. În ambele variante, ea câștiga. Știa că era mai inteligentă și mai puternică decât mine.

Măinile lui Alex se plimbau pe picioarele Rikăi. A început să-i tragă șortul în jos, ciugulindu-i cu buzele pielea de deasupra soldului.

— Ah! a gemut Rika, închizând ochii. Michael...

Mi s-a tăiat respirația. Inima îmi bătea nebunește.

Ea câștiga partida. Instrasem în jocul ei și — la naiba! — eram pe cale să pierd. Dumnezeule, cât de mult o doream!

Am ocolit patul și am apucat-o pe Alex de braț, smucind-o în sus.

— Pleacă!

— Ce? a izbucnit ea. Glumești?

Bănuiam că era excitată. Probabil spera să savurez spectacolul și să le las să continue.

Am împins-o deoparte, neimpresionat de dezamăgirea ei. La parter erau Will, Kai, zeci de alți băieți. Și o mulțime de fete. N-avea decât să aleagă pe altcineva.

Alex și-a înhățat rochia de jos. A ieșit pufnind de nervi și a trântit ușa în urma ei. Când m-am răsucit spre pat, am văzut că Rika rămăsese în picioare, zâmbind ușor.

— E rândul tău să muți o piesă, mi-a zis.

Am izbucnit în râs și m-am aplecat peste ea. I-am vorbit cu asprime:

— Ți-a plăcut? Cât de departe erai dispusă să mergi cu ea?

Și-a lins buzele.

— Încă un pic. Sau poate știam că n-o să ajungem departe. Te cunosc mai bine decât îți închipui.

I-am mângâiat bărbia.

— Chiar așa?

Pieptul ei se ridica și cobora iute. Am ghicit că dorea să-și lase capul în palma mea. Își dorea să-i spun cuvinte frumoase și să-i cedez, își dorea să-i dăruiesc inima mea. De-asta mă tot provoca.

Dar eu voiam să continui jocul.

— Avem o problemă. N-ai fost invitată în patul meu. Ai intrat aici fără permisiune.

Luând-o de mână, am tras-o după mine, spre ușă. O simțeam împleticindu-se în urma mea.

— Michael! Ce faci?

Am târât-o până în celălalt capăt al coridorului pustiu, două camere mai încolo, după care am împins-o într-un alt dormitor și am închis ușa.

I-am arătat patul fratelui meu.

— Uite un pat care ți-e mai familiar. Urcă!

S-a întors spre mine, cu pumnii strânși. Își pierduse stăpânirea de sine. A clătinat din cap. Ochiul îi sclipeau de lacrimi.

De ce mă purtam așa? Aș fi putut să-i spun cât de mult o doream, cât de multă nevoie aveam de ea și cum, după aproape o săptămână, încă simțeam gustul ei. În clipa asta, ar fi putut sta în patul meu, iar eu aș fi pătruns în ea, ascultându-i gâfăitul, pierzându-mă, pentru tot restul nopții, în așternuturi și în senzațiile pe care ea le trezea în mine.

Mi-a vorbit cu voce spartă, imploratoare:

— Michael, de ce faci asta? După tot ce s-a întâmplat azi și după câte m-ai făcut să îndur? De ce vrei să mă rănești și mai mult?

— Deci arunci prosopul?

S-a schimonosit la față și și-a plecat capul. Trupul i se zguduia de hohote.

— Ești dus cu pluta, Michael. Ești bolnav.

Am scrâșnit din dinți, apropiindu-mă de ea.

— Anul trecut, când am aflat că te-ai culcat cu Trevor, am fost furios. Te-am urât, dar pe el l-am urât și mai mult. Îmi doream să intru aici și să te văd în patul *lui*, să văd cum arăți...

— De ce? m-a întrerupt ea.

Am privit-o în ochi, conștient că nici măcar eu nu știam răspunsul la întrebarea asta. Îmi aminteam că eram furios încă de mic. Furios că tatăl meu încerca să mă transforme în altcineva. Furios că el o luase pe Rika din brațele mele. Furios că îi împingea mereu pe ea și pe Trevor unul spre celălalt. Furios că trebuia să plec la facultate și s-o las singură cu familia mea.

— Și, mai presus de toate, furios fiindcă, așa cum crezusem, ea mă trădase.

Din motive necunoscute, furia nu mă distrusese. Mă ajutase să devin cel care eram acum: un om încăpățânat, care sfida pe toată lumea. Îi țineam piept tatălui meu. Luam singur hotărâri și eram invincibil. Și devenisem foarte priceput la a-mi găsi distracții pe alte căi.

În adolescența noastră, de fiecare dată când ea intra în încăperea și mă privea, dorindu-și cu disperare s-o privesc și eu, mă simțeam puternic când refuzam să-i fac pe plac, când ieșeam din cameră, purtându-mă ca și cum Rika n-ar fi fost acolo.

Îmi plăcea nespus că pusesem stăpânire pe căpșorul ei drăguț.

Și îmi permiteam un pic de masochism — de pildă, să mi-o imaginez în camera asta, cu Trevor, ca să mă ațâț și să-mi biciuiesc simțurile. Așa, mă simțeam puternic. Dacă îi cedam Rikăi, oare m-aș fi schimbat?

— Pentru că îmi place să-mi provoc suferință, i-am zis. Am nevoie să sufăr. Hai, scoate tot de pe tine și urcă în patul lui.

A încercat să protesteze.

Am rămas neînduplecat.

Deși pieptul i se zbuciuma, s-a străduit să adopte o expresie impenetrabilă. Și-a îndreptat spatele, după care m-a privit iar. Enervată, a făcut o grimasă, apoi în ochi i-a apărut un licăr de îndrăzneală. S-a dezbrăcat. Și-a scos chiloții și s-a apropiat de pat.

Inima mea și-a întezit bătăile. Mi-am încrucișat brațele și m-am luptat să nu cedez.

A dat deoparte așternuturile și s-a urcat în pat. Părul ei lung și blond i se revărsa pe spate. S-a întins cu fața în sus. S-a acoperit cu pătura verde până la mijloc, lăsându-și sânii dezgoliți. Strecurând o mână sub cap, m-a privit cu ochii ei mari, provocându-mă. Moale și caldă. Era perfectă.

Trevor o văzuse goală, așa cum era în clipa asta. Stătuse întins lângă ea. Eram plin de regret, însă nu din cauza scenei care mi se infățișa, ci fiindcă Rika n-ar fi trebuit să-și piardă virginitatea cu fratele meu. Aș fi putut s-o am eu cel dintâi, dar dădusem cu piciorul ocaziei, acum trei ani.

Doar din cauza mea apelase la Trevor.

Ce naiba fusese în capul meu? Oare puterea pe care mi se părea c-o am când mă prefăceam că ea nu există merita să renunț la senzația îmbătătoare pe care o trezea în mine, când o țineam în brațe?

Nu. Nici pe departe.

S-a uitat la mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Sunt în patul lui. Acum chestia asta nu te deranjează? Aș putea să gem, să-i rostesc numele. Sau ți-aș putea povesti despre cele patru dăți, din lunile în care eu și Trevor am fost un cuplu, când m-am culcat cu el. Și despre cât m-am străduit să nu-mi imaginez că tu erai în locul lui.

Albastrul ochilor ei sclipea și tremura. Lacrimile au început să i se scurgă pe tâmpile, dispărându-i în păr.

— Sau poate preferi să vezi, în loc să auzi, a adăugat.

S-a ridicat în capul oaselor, a tras o pernă aproape și a strecurat-o între picioare. Apoi, unduindu-și șoldurile, a început să o călărească, de parcă Trevor ar fi fost sub ea. Și-a lăsat capul pe spate și a gemut. Fundul ei desăvârșit se freca de așternuturi, spattele i se arcuia pe măsură ce se opintea tot mai iute, iar părul i se legăna pe spate.

Un junghi mi-a străpuns inima, iar pumnii mi s-au încleștat.

— Rika..., am murmurat, simțind că o pierdusem.

Însă apoi a gemut și a șoptit:

— Michael.

M-am apropiat încet de pat, ca să-i văd fața.

Ținea ochii închiși. A suspinat și un mic zâmbet i-a apărut pe chip.

— Michael.

Și-a iuțit ritmul, frecându-se de pernă tot mai tare și mai repede. Abdomenul ei încordat se unduia, în timp ce sânii plini se legănau. Scottea mici sunete de plăcere. Se apăsa în pernă tot mai tare.

— O, Doamne! O, da!

Și atunci umbra lui Trevor a dispărut din încăpere.

Era a mea.

Mi-am desfăcut cureaua și mi-am scos blugii, pe urmă am îngenuncheat pe pat, în spatele ei.

Nu mai știam cât era scorul jocului nostru, cine trebuia să facă următoarea mutare, ba chiar și ce joc jucam.

Nu ne putem nega propriile dorințe.

Mi-am petrecut un braț pe după gâtul ei și am tras-o spre mine. Și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de umărul meu. Penisul meu stătea țeapăn, în errecție, frecându-se de fundul ei.

— Ce-mi faci tu mie? am întrebat.

De fapt, nu așteptam un răspuns.

Mă sfâșia în bucățele, iar mie nici că-mi păsa. Nu-mi doream decât să ard.

Am strecurat două degete în vaginul ei și am început să le mișc. I-am masat ușor clitorisul. Gemând, a întors capul spre mine și a întins un braț în spate, ca să mă apuce de ceafă.

— Nu sunt puternică, Michael, a șoptit. Pot să mă joc, pot să te las să mi-o tragi în patul fratelui tău sau pe biroul tatălui tău, să te folosești de mine ca de un obiect, ca să te răzbuni pe ei, dar, în cele din urmă...

După câteva clipe, a continuat:

— În cele din urmă, eu tot aici sunt, Michael. Tot aici sunt. Suntem împreună, doar noi doi.

Îi simțeam pe piele răsuflarea fierbinte. Mi-am plecat capul și am cedat. Am cuprins-o cu brațele și i-am lipit trupul cald de al meu, ascunzându-mi fața în scobitura gâtului ei. Nu puteam să o las să plece.

— Doar noi doi, a repetat.

— Promite-mi! i-am cerut, cu buzele lipite de pielea ei mă-tăsoasă.

Dar ce să-mi promită?

Că nu avea să mă părăsească niciodată? Că era a mea? Că-mi aparținea?

I-am întors ușor capul spre mine. Am sărutat-o apăsat, iar gus-tul buzelor ei mi-a inundat penisul de plăcere. Răsuflarea mea îi mângâia buzele.

— Promite-mi că n-o să-mi spui niciodată „nu”. Promite-mi că n-o să mi te refuzi niciodată.

Mi-a mușcat buza de jos, sorbind-o și sărutând-o.

— N-o să-ți spun niciodată „nu”...

Dar apoi a adăugat ceva, iar eu i-am auzit zâmbetul în voce.

— ...atât timp cât o să mă faci să țip de plăcere.

Am împins-o în patru labe și am apucat-o de șolduri. I-am tras fundul spre mine, iar ea și-a desfăcut picioarele. Luându-mi penisul în mână, am început să-i plimb vârful pe păsărica ei fierbinte.

— Vasăzică numai atât timp cât ai nevoie de mine, i-am spus în glumă. Numai cât timp ai nevoie de chestia asta, nu?

Zvâcnind din șolduri, mi-am înfipt scula în vaginul ei strâmt. Imediat, l-am scos iar. Rika s-a cutremurat.

— Michael...

A gemut, privindu-mă peste umăr.

M-am opintit din nou, iar mușchii ei s-au încleștat în jurul meu. Era atât de fierbinte! Nu voiam decât să mă cufund înăun-trul ei.

— Știi bine că n-o să-mi spui niciodată „nu”.

Când m-am retras încă o dată, a scâncit de frustrare.

— Michael!

A țâșnit, s-a răsucit spre mine și m-a împins cu fața în sus, pe saltea. Inima mea a făcut o tumbă când am văzut-o târându-se deasupra mea, ca un animal scos din minți. M-a încălecat, iar eu am apucat-o de șolduri. Zâmbeam, îmbătat de plăcere. Și-a prop-
tit o palmă pe umărul meu, iar cu cealaltă mână mi-a potrivit
penisul sub ea. S-a lăsat să coboare. M-am cufundat în ea, strân-
gându-i fundul în palme și trăgând-o mai aproape, ca să-i pot
cuprinde un sfârc cu dinții. Limba mea îl dezmierda. Voiam să o
devorez. Avea un gust al naibii de plăcut.

Își unduia șoldurile, strângând cu o mână tăblia patului, iar cu
cealaltă, umărul meu. Și-a lăsat capul pe spate. Gemea și se freca
de mine.

— Așa..., am murmurat, strângându-i fundul și trăgând-o spre
mine, iar și iar. Așa, iubito. Ești făcută pentru asta. Ești făcută
pentru mine.

Niciodată nu fusesem atât de excitat. Cuprinzându-i un sân
în palmă, l-am dus la gură și am reînceput să mă joc cu sfârcul. Îl
lingeam și îl mușcam, în vreme ce ea mă călărea din ce în ce mai
apăsător, amestecându-mă de plăcere.

A țipat.

Pe urmă s-a aplecat brusc. S-a lipit de trupul meu, sărutân-
du-mă neîncetat, umplându-mi pielea de fierbințeală.

Dumnezeule! Devenisem dependent.

— Să nu cauți la altul ce-ți dau eu acum, am mârâit, săru-
tând-o din nou.

— Michael, chiar nu-ți dai seama? a șoptit Rika. Nu mi-am
dorit niciodată pe altcineva.

S-a ridicat iar. A închis ochii. Pielea ei strălucitoare juca în
fața ochilor mei, cu sânii tresăltând la fiecare mișcare. Părul i s-a

răsfirat pe umeri, dezvăluindu-i cicatricea. Am întins mâna și mi-am plimbat degetul mare de-a lungul ei.

I-am șoptit:

— Cât ești de frumoasă...

A icnit, mișcându-se din ce în ce mai repede.

— O, Doamne! a scâncit.

Am simțit un val fierbinte în penis. M-am încordat tot, strângând din pleoape.

— Iisuse! Scumpo, ai face bine s-o iei mai ușor, că altfel o să-ți dai drumul.

— Asta și vreau, a gâfâit ea.

S-a împins în mine mai apăsat, mai iute. Gâtul îi strălucea de sudoare. Deodată, a rămas încremenită. Unghiile ei mi-au străpuns pielea umerilor.

— Ah!

Coapsele ei au coborât încă o dată, și încă o dată.

Cu un geamăt, am ejaculat înăuntrul ei. Abdomenul îmi era ca piatra și toți mușchii mă usturau de încordare.

S-a prăbușit peste mine, cu buzele pe gâtul meu. Pentru câteva secunde, în dormitor au răsunat doar respirațiile noastre. Piepturile noastre se ridicau și coborau în același ritm. Aș fi vrut să stau așa o veșnicie.

Rika. *Monstrulețul.*

— Nu te iert pentru ce mi-ai făcut, mi-a șoptit, cu vocea încă tremurând după orgasm. Dar ai dreptate. Nu cred că aș putea să-ți spun „nu”.

Am închis ochii, strecurându-mi degetele în părul ei și îmbrățișând-o strâns.

Nici eu nu credeam că îi puteam spune „nu”.

Îmi frec viguros fața, gemând. Capul mă doare și simt o apăsare pe ochi.

— Rabat!

Când răsucesc încet capul, îmi dau seama că sunt în camera multimedia.

— Am dat gata toată sticla aia? întrebă Kai.

Îl zăresc pe cealaltă canapea, cu fața în palme. Pe măsuta din fața lui e o sticlă goală de Johnnie Walker.

Mă ridic anevoie în capul oaselor. Mi-e greață, iar în gură simt amăreală.

— Fir-ar să fie! exclamă Kai, uitându-se la telefonul lui. Probabil că tița e al naibii de bună, dacă te-a făcut să bei în halul ăsta.

— Du-te naibii!

Prietenul meu hohotește slab. Încerc să-mi recapăt echilibrul. Camera se învârte cu mine. Când îmi aduc aminte ce s-a întâmplat azi-noapte, un val de fiere mi se ridică în gât.

Depozitul. Rika. Am avut-o în brațele mele, în sfârșit. De ce am stricat totul?

Brusc, îl aud pe Kai respirând greoi. Se uită la ecranul mobilului, cu ochii cât cepele.

— Frate, verifică-ți naibii telefonul! mă indeamnă înspăimântat.

Întind mâna spre hanoracul de care m-am dezbrăcat aseară și îmi scot mobilul din buzunar. Văd o listă kilometrică de notificări, mesaje și postări pe Twitter.

Ce naiba? Inima mi-o ia razna. Frunzărind notificările, îmi atrag atenția cuvinte precum „polișist”, „corupere de minori” și „Călăreși”.

Poftim?

Mi se usucă gura când văd poze în care apar Kai, Will și Damon. Habar n-am ce mama naibii se întâmplă. De ce sunt fotografiile astea pe internet?

— Telefonul, șoptește Kai îngrozit, privindu-mă de parcă nu mai are aer.

Încep să mă uit la filmările postate online. Mi se face rău când îi văd pe Kai și pe Will alături de polițaiul aproape mort, pe care-l lovesc în neștire. Apoi ajung la filmarea făcută de Damon în casa primarului. Chipul fetei e vizibil, limpede ca lumina zilei. Citesc iute comentariile. Îmi sar în ochi cuvinte ca „violator” și „închisoare”, dar și mărturiile altor fete, care susțin că Damon le-a făcut același lucru.

Sunt peste tot. Pe Facebook, pe YouTube, pe Twitter. Găsesc chiar și un articol în care se vorbește despre noi ca despre o bandă de infractori. O nenorocită de bandă?

Răcnesc:

— Ce dracu' s-a întâmplat? Cum de-au ajuns online rahaturile astea?

— Nu știu! izbucnește Kai. Will...

Ne gândim amândoi la același lucru. Telefonul e la el, numai că Will nu ne-ar face una ca asta nici nouă, nici lui.

Lăsând notificările deoparte, îl sun pe Will, ca să văd unde-i e telefonul. Nu răspunde nimeni. Când mă uit iar la ecranul mobilului meu, văd câteva mesaje de la Damon, primite ceva mai devreme.

Suntem terminați!

După câteva minute, sosește altul.

Telefonul e la Rika! Azi-noapte, purta hanoracul lui Will!

Clatin din cap. Întâlnind privirea lui Kai, îmi dau seama că a primit aceleași mesaje. Nu. Nu se poate. Ea nu mi-ar face rău.

Bătăi puternice izbucnesc în ușa de la intrare, așa că azvârl telefonul deoparte și mă reped într-acolo. Voci agitate se aud la parter. Am senzația că pereții mă strâng din toate părțile și că nu am unde să fug.

Când ajung în dreptul bucătăriei, aud vocea lui Trevor și mă opresc.

— Deci cu ăștia vrei tu să umbli? mârâie fratele meu. Cu niște violatori și infractori?

Știu că vorbește cu Rika. Ea nu scoate niciun sunet. Îmi simt sângele ducotind. Apoi, deodată, pași apăsați încep să tropăie prin casă. Trebuie să fie Poliția. Poate că mă caută și pe mine; în orice caz, cu siguranță îl caută pe Kai.

— Michael e un nimic, iar dacă-ți dorești atât de mult să-i stai în preajmă, o să ajungi exact ca prietenii lui, continuă Trevor.

— Nu mă interesează să-i stau în preajmă, îi răspunde Rika, pe un ton mușcător. Cât despre prietenii lui, au primit ce-au meritat.

Nu mai pot respira. Pășesc în prag. Trevor ridică fruntea și mă vede, iar când Rika se răsuțește spre mine, în ochii ei injectați zăresc durere. Nici nu se poate uita la mine.

Apoi privirea mi se oprește pe brațul ei. Văd hanoracul negru al lui Will. O mânecă e ruptă, după încăierarea de azi-noapte, în toaleta din Sticks.

Strângând din dinți, fac câțiva pași în spate. Aud strigătele lui Kai. L-au găsit poliștii, fără îndoială. Mă zgâiesc în continuare la Rika. Furia îmi învăluie fiecare părticică de corp, asemenea unei armuri de oțel.

E vina mea.

N-o să-mi pot răscumpăra greșeala în veci.

Ei vor avea de suferit din cauză că am avut încredere în ea.

Am deschis ochii și am aruncat pătura de pe mine. Eram lac de sudoare.

Amintirea acelei zile era ca o boală de care nu mă puteam vindeca nicicum. Să-l văd pe Kai încătușat, să-mi văd prietenii în jurnalele de știri și să știu că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă eu n-aș fi luat-o cu noi pe Rika, în seara aceea...

În duminica aia, ei trei s-ar fi întors la facultate și ar fi mers mai departe, construindu-și viețile și așteptând cu nerăbdare următoarea ocazie de a face ravagii împreună, noi patru. Nimic nu s-ar fi terminat.

Da, dacă eu n-aș fi luat-o cu noi.

Am întors capul. Rika dormea buștean lângă mine, iar brațele îmi ardeau de dorința de a o cuprinde. Genele ei erau întunecate, pe fundalul pielii ca alabastrul. Respira liniștit, printre buzele întredeschise.

Întorcându-mă pe-o parte și sprijinindu-mă în cot, mi-am plimbat ușor degetele pe chipul ei, de-a lungul cicatricei de pe gât, apoi în jos, pe trup. M-am aplecat și am sărutat-o pe păr, inspirându-i mirosul.

Nimic din ce se întâmplase nu fusese din vina ei.

Era de-a noastră. Era a noastră. Nu numai că trebuia să fac o grămadă de lucruri ca să-mi îndrept greșelile, dar mă temeam că nimic nu avea să fie de ajuns. Încă nu-mi dădeam seama ce anume voiam de la ea, însă știam că nu voiam să o pierd.

Rika gândea cu propriul cap.

Am lăsat-o să doarmă. Am făcut duș și m-am îmbrăcat: pantaloni negri, cămașă albă, de ocazie. Azi trebuia să mă ocup de afaceri.

După petrecere, casa mea era un dezastru. Din moment ce părinții mei erau plecați, iar menajerele și bucătăreasa aveau concediu, am chemat o echipă de curățenie. După ce am reușit să-i dau afară pe ultimii petrecăreți, angajații au sosit. Unii făceau ordine în casă, în timp ce alții pregăteau micul dejun.

Am sunat la clinica unde era internată mama Rikăi și i-am informat pe cei de acolo că fata Christianei Fane voia să ia legătura cu mama ei. Pe urmă am apelat la un avocat — nu la al familiei, ci la altul, care nu era plătit de tatăl meu —, ca să discut despre averea Rikăi. Știam că ea nu avea încredere să mă ocup de posesiunile ei — la urma urmei, de ce ar fi avut? —, dar nici să cadă iar în mâinile tatălui meu nu voiam. Trebuia să încercăm să contestăm testamentul.

Am transferat banii Rikăi înapoi în conturile ei. A fost destul de ușor, din moment ce aseară, la Hunter-Bailey, băieții jucaseră

la cacealma. Încă nu împărțiserăm banii Rikăi între noi, așa că aveam acces la toți. I-am reactivat cardurile de credit fără nicio problemă.

După câteva ore, ne-am așezat la masa din sufragerie, cu micul dejun în față. Kai stătea tăcut, iar Will se lupta cu mahmur-reală. Era varză, dar a cerut imediat să știe ce urma să facem.

Will ar fi vrut să îl caute pe Trevor.

— N-am de gând să rezolv o problemă doar ca să creez imediat o alta, am scrâșnit.

Aveam prea multe pe cap.

— Mda, păi, a fost din vina ta, a ripostat Will. Și a lui Damon, pentru că te-a mințit. Eu și Kai pur și simplu ne-am luat după voi, ca de obicei. Dar acum o să fac cum știu eu. Mi-ar plăcea să mă sprijiniți, dar, dacă nu vreți, n-o să mor.

A înghițit o pilulă și a băut o sticlă întreagă de apă.

Era adevărat că fusese vina mea. O loviserăm pe Rika, deși ar fi trebuit să-l rănim pe Trevor, dar, înainte de a da de urma lui frate-miu, simțeam nevoia să-mi trag sufletul.

Mi-am împins farfuria deoparte și m-am sprijinit de spătarul scaunului.

Apoi Rika a apărut în prag.

Am privit-o în ochi și, pentru o clipă, mi s-a oprit inima în loc. Era incredibil de frumoasă. De parcă azi-noapte nu trecuse prin chinurile iadului. Făcuse duș, se machiase un pic și își aranjase părul. Purta blugi mulați, un tricou alb și o mică geacă roșie, iar în picioare avea pantofi negri.

Voia să plece?

— Rika! a exclamat Kai, ridicându-se spăsit. Vrei să mănânci ceva?

L-am privit bănuitor.

Ea nici nu l-a băgat în seamă.

— Vreau să vorbesc cu mama.

Am încuviințat din cap. Am luat de pe masă o carte de vizită și i-am întins-o.

— E numărul asistentei care se ocupă de ea. Acum te-au adăugat pe lista de contacte permise ale mamei tale. Poți suna oricând vrei.

S-a apropiat și a luat cartea de vizită, privind-o atent. Mi-am dat seama că, deocamdată, toate cele petrecute azi-noapte, în camera lui Trevor, nu mai contau. Rika avea mintea limpede și era pusă pe treabă.

Will i-a vârât o farfurie în mâini și a început să o umple cu omletă. Nedumerită, Rika se holba la el. Am întors capul, străduindu-mă să-mi stăpânesc râsul.

— Sunt sătul de vorbe, a continuat Will, punându-i în farfurie cartofi și fructe. Gata cu planurile. Gata cu așteptarea. Gata cu planificarea. Hai să ne apucăm de treabă!

S-a oprit și a privit-o.

— Vrei cârnați?

Fără să aștepte răspunsul, Will i-a pus doi cârnați în farfurie. Ea îl privea de parcă tocmai l-ar fi văzut ușurându-se în chiuvetă.

— Știm unde îl putem găsi. Nu vreau să-l omor — a scrâșnit Will, așezându-se la loc —, dar am de gând să-i schimb viața pentru totdeauna. Exact cum ne-a schimbat-o el pe a noastră. Vă băgați sau nu?

Am oftat adânc. Rika s-a apropiat și a pus farfuria pe masă.

— Nu uita că e fratele meu, da? i-am atras atenția lui Will.

Nu reușeam să definesc precis ce simțeam față de Trevor. Dacă îl loveam pe el, îi loveam și pe părinții mei. Azi nu puteam să iau o asemenea hotărâre.

Totuși Will nu s-a dat bătut.

— Lasă-mă cu rahaturile astea! El nu poate să te înghită, iar tu îl urăști la fel de mult. Te abții doar pentru ea.

A schițat un gest spre Rika.

— Eu n-am niciun amestec, a declarat ea calm. Azi mă întorc în oraș și nu vreau să am nimic de-a face cu toate astea.

— Ba ai amestec, a contrazis-o Will. Tu ești motivul pentru care s-au întâmplat toate. Dacă n-ai fi fost cu noi în noaptea aia, Trevor nu ar fi venit niciodată. Nu mă înțelege greșit. Nu dau vina pe tine. Iar acum, când știu că ești de treabă, recunosc că, de fapt, îmi plăci. Dar tu ai fost motivația lui Trevor și tot tu i-ai sucit capul lui Michael. El trebuie să se concentreze, dar, din cauza ta, în momentul ăsta e cu mintea în altă parte.

— Dar sunt concentrat, m-am răstit la el.

— Super! a exclamat el, zâmbind. Atunci, când plecăm spre Annapolis?

Mi-am frecat fața, exasperat. Eram pe punctul de a-i trânti un pumn în mutra lui afurisită.

Rika s-a îndepărtat de masă.

— Mă duc s-o sun pe mama.

A ieșit din sufragerie, iar eu i-am aruncat o privire lui Kai, care tocmai se ridica, pregătit s-o urmeze. Am dat să mă ridic și eu, însă Will m-a oprit și mi-a atras atenția:

— Campionatul tău o să înceapă în scurt timp. Trebuie să ne ocupăm de treaba asta acum.

M-am așezat la loc, uitându-mă chiorâș la el.

— Ascultă-mă! i-am zis. Trevor nici măcar nu știe că noi am aflat ce-a făcut. N-o să plece nicăieri. În clipa asta, amenințarea vine din partea lui Damon. Nu avem habar unde e, dar știm că e nervos. Nu-ți închipui că trag de timp. Mă gândesc cum să ne organizăm.

Mi-am împins scaunul în spate și am ieșit valvârtej, îndreptându-mă spre scară. Dar apoi m-am oprit. Kai stătea la una dintre ferestrele de la etaj, privind jos, spre alee.

— Ce faci?

I-am urmărit privirea și am văzut-o pe Rika. În timp ce vorbea la telefon, și-a azvârlit poșeta pe bancheta din spate a mașinii. Alex, despre care uitasem că era aici, aștepta pe scaunul din dreapta șoferului.

— La naiba!

Damon bântuia pe undeva. Nu aveam încredere în el. Rika nu trebuia să plece.

— N-ai de gând s-o oprești? m-a provocat Kai, pe un ton amuzat.

Am clătinat din cap și m-am sprijinit de cercevea.

— Nu sunt sigur că pot.

Kai a pufnit în râs.

— Vasăzică ți-ai găsit nașul, în sfârșit?

Stătea lângă mașină, încă vorbind la telefon. Zâmbetul ei îmi amintea de Rika de altădată — mai blândă, mai fericită.

Așa cum fusese înainte să pun stăpânire pe ea.

— Nu știu ce să mă fac cu ea, am murmurat.

Îmi pătrunsese în trup, în minte și...

Inima mi-a tresărit dureros când și-a petrecut o șuviță de păr după ureche.

Iar acum, Rika mi se strecura și în suflet.

— Chiar crezi că e nevoie să pretinzi că nu-ți pasă de ea? m-a întrebat Kai. Crezi că n-a fost îndrăgostită toată viața de tine, așa cum și tu ești îndrăgostit de ea?

În continuare, priveam pe fereastră. Nu voiam să purtăm discuția asta.

— Asta te sperie, nu? m-a iscodit Kai.

— Nu mă sperie.

— Sper că nu, a adăugat Kai. Ai corupt-o definitiv. Acum Rika e un uragan. Și n-o să treacă mult până când va căpăta destul curaj să ceară ceea ce vrea. Iar dacă nu-i dai ce dorește, o să-și găsească pe altul care să-i dea.

M-am zgâit la el.

— N-am nevoie de avertismentele tale. Eu nu pierd niciodată.

— N-a fost un avertisment, mi-a întors-o el, fără s-o slăbească din ochi. A fost o amenințare.

A dat să plece, dar apoi s-a oprit în loc și a adăugat:

— Ai grijă, frate!

CAPITOLUL 25

ERIKA

ÎN PREZENT

Mi-am lăsat capul pe spate. Am sprijinit în podea vârful floretei, cât timp îmi trăgeam sufletul.

Detestam să practic scrima de una singură.

Nu-mi plăcea deloc că eram silită să stau singură.

Trecuseră cinci zile de când mă întorsesem din Thunder Bay, urmată îndeaproape de Michael și de prietenii lui. De atunci încoace, dacă nu eram la cursuri, puteam fi găsită în apartamentul meu.

Așa îmi ordonase Michael.

Iar dacă mă abăteam de la programul ăsta strict — mergând la librărie sau la supermarket —, ori mă suna, ori îmi trimitea mesaje, întrebându-mă unde sunt. Cred că aranjase cu domnul Patterson și cu Richard să îl prevină dacă nu intram în Delcour la o anumită oră, în fiecare zi. Mă cam săturasem de chestia asta.

Alex mă invitase să ieșim mâine la o cafea, cu prietenele ei, și aveam de gând să mă duc.

Acum, când știam că mama era în siguranță — la telefon pă-ruse energetică și plină de speranță —, voiam să-mi văd de viață. Contururile mele reveniseră la normal. Câțiva constructori începuseră

i evalueze casa noastră din Thunder Bay, pregătindu-se să liciteze pentru contractul de reconstrucție.

Nu mă interesau planurile lui Michael și ale prietenilor săi în rivința lui Trevor și a lui Damon. Nu voiam ca băieții să mă mestece în treaba asta.

Dinspre difuzoarele laptopului meu răsunau acordurile melodiei *You're Going Down*, a trupei Sick Puppies. Stăteam la insula de bucătărie, sorbind dintr-o sticlă cu apă. O peliculă subțire de transpirație îmi acoperea spinarea.

Petrecusem douăzeci de minute în fața unei oglinzi care acoperea tot peretele, verificându-mi jocul de picioare și paradele. Încheiasem antrenamentul cu treizeci de minute de atacuri.

Nu participam la competiții, dar voiam să mă perfecționez. Tatăl meu își dorise să studiez scrima. Chiar dacă aș fi putut renunța în orice moment, refuzam s-o fac. Ar fi fost ca și cum aș fi închis definitiv o ușă. Ca și cum, într-un fel, l-aș fi lăsat în urmă pe tata.

Îmi doream să fi avut pe cineva cu care să exersez. Un club, un program la o sală de sport, orice. Era plictisitor să mă antrenez de una singură. De asta nu mă prea antrenasem de când mă mutasem în Meridian City.

Telefonul meu a început să sune, așa că am lăsat deoparte sticla cu apă și am văzut pe ecran numele lui Michael.

I-am respins apelul.

Ori de câte ori mă suna sau îmi trimitea mesaje, nu făcea decât să-mi ceară să fac ceva, să-mi dea ordine și să mă întrebe unde eram, ce făceam și dacă vorbisem cu cineva în ziua cu pricina. Nu mă întreba niciodată cum mă simt, nu-mi spunea niciodată ceva drăguț.

Dar apoi își făcea apariția târziu în noapte, rupt de oboseală după antrenamentul de baschet și dornic să ajungă în patul meu. Intra, încuia ușa, apoi începea să mă dezbrace, iar toată hotărârea

pe care mă silisem să mi-o clădesc se topea. Îi încolăceam mijlocul cu picioarele și îl lăsam să mă ducă în dormitor.

Michael câștiga partida. Din nou, jucam jocul *lui*.

M-am dus la frigider, după încă o sticlă cu apă. Deodată, trei bătăi iuți au răsunat în ușa de la intrare. Am încremenit în loc, iar părul de la ceafă mi s-a zbârlit.

E în regulă. Chiar dacă venise Damon — sau Trevor —, ușa era încuiată. Nimeni nu putea să intre.

Apropiindu-mă încet de ușă, am strâns între degete garda floretei și m-am aplecat să privesc prin vizor.

Am văzut reverele unui sacou, o fâșie de cămașă, apoi o porțiune de piele netedă și bronzată. Dat fiind că Michael avea un metru nouăzeci și cinci de centimetri în înălțime, nu-i vedeam fața. Dar l-aș fi recunoscut oriunde.

— Cine e? am întrebat în joacă.

— Cine crezi că e? s-a răstit el. Deschide ușa asta afurisită!

Am clătinat din cap, înveselită. Orice ocazie de a-l enerva era o mică victorie.

Deschizând puțin ușa, am rămas pe loc, fixându-l cu o privire sfidătoare, și l-am provocat:

— Ai venit un pic cam devreme. De obicei, îți miști fundul încoace pe la zece.

Nu se amuza deloc.

— Lasă-mă să intru.

Am refuzat, clătinând din cap.

— Nu. Nu sunt interesată astă-seară.

— Nu ești interesată? a repetat, încruntându-se. Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă că nu se poate să mă ții închisă, ca să mă ai la dispoziție ori de câte ori îți vine cheful să mi-o tragi.

A mijit ochii la mine.

— Asta crezi tu că fac?

A împins ușa, pășind înăuntru și forțându-mă să dau înapoi.
— Ai impresia că te ascund?

A mai făcut un pas. Am ridicat imediat floreta, ținându-l la distanță. Vârful ei bont îi apăsa pieptul. Garda îl împungea pe al meu, lăsând între noi ceva mai mult de un metru.

A hohotit scurt, privindu-mi arma, și a zis:

— Jocurile mele sunt mai distractive.

Numai că eu nu mă jucam.

— Pe Alex ai scos-o în oraș, i-am reproșat. În prima mea seară în Delcour, ea era în rochie, tu purtai costum. Vă întorceați din oraș. Pe mine nu m-ai dus nicăieri.

Mi-a dat deoparte floreta și s-a apropiat, făcându-mă să mă retrag până la perete. S-a aplecat și m-a privit în ochi.

— Și ce-ai vrea? a întrebat sarcastic. Să-ți aduc flori? O cină drăguță, politicoasă, urmată de o partidă de sex la fel de drăguță și de politicoasă, într-o cameră de hotel? După care să te conduc până la ușă? Fii serioasă, Rika! Mă dezamăgești. Prostiile astea nu-s pentru noi.

— Noi? am protestat. Nu există „noi”. Habar n-ai ce mă face fericită. Și nici nu te interesează.

— Pe bune? a zis, clătinând dezaprobator din cap și ridicând din sprâncene. Deci dacă diseară te duc pe furiș în Hunter-Bailey, pentru un mic antrenament de scrimă, nu te fac fericită? De asta am venit.

Am rămas cu gura căscată.

— Dar, dacă tu preferi o cină și un film, — a adăugat, ridicând din umeri —, pot să-ți fac pe plac.

Am zâmbit cu gura până la urechi, țipând încântată, topăind și îmbrățișându-l. Încerca să stea țeapăn și să pară nervos, dar un zâmbet îi juca pe buze.

— Ești nesuferit, l-am tachinat.

— Și tu la fel, mi-a întors-o Michael, cuprinzându-mi mijlocul. Nu-mi spune cum să mă port cu tine. Știu foarte bine ce-ți place.

S-a dat puțin deoparte și mi-a ars o palmă peste fund.

— Du-te să faci un duș și să te schimbi, că puți!

Nu-mi puteam stăpâni zâmbetul. M-am răsucit pe călcâie și m-am repezit în baie.

* * *

— Stai dreaptă! m-a certat Michael.

A azvârlit cheile mașinii spre valetul care se ocupa de parcare.

L-am urmat pe treptele clubului Hunter-Bailey, îndreptându-mi imediat umerii și strângând între degete cureaua genții de sport.

— Ești sigur că n-o să fie nicio problemă? m-am interesat.

Mă pusese să port un hanorac mai mare cu câteva numere. A întins mâna și mi-a ridicat pe cap gluga neagră.

— Cine-o să ne împiedice? a întrebat retoric.

M-am strâmbat un pic. Michael mi-a îndesat părul sub glugă.

Cine-o să ne împiedice? Oare urma să învăț vreodată să dau replica asta, când aveam îndoieli? Nu, fiindcă eram o persoană obișnuită să-și facă griji.

— Păi, dacă-și dau seama că sunt femeie?

— Atunci, zâmbești și-ți asumi situația. Singurul mod de a afla de ce suntem capabili este să riscăm un pic.

Mi-am arcuit o sprânceană.

— Uneori, să riști un pic înseamnă să riști *o grămadă*. Gândește-te la ce au pățit Kai și Will.

M-a privit de parcă eram tâmpită.

— Ai de gând să bați măr vreun polițai sau să te culci cu vreo minoră?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vino! m-a chemat, luându-mă de mână și trăgându-mă după el.

A deschis ușa de la intrarea în clădirea Hunter-Bailey. Am pășit înăuntru cu capul plecat. Clinchetul paharelor și zgomotoase răzbăteau din sala de mese.

Mirosul înțepător al trabucurilor mi-a asaltat nările. Michael m-a călăuzit către scară.

— Domnule Crist! a strigat o voce masculină.

Ne-am oprit amândoi. Inima imi bătea nebunește. Nu m-am întors către necunoscut.

— Domnule, regulamentul impune ca toți oaspeții să omni spre verificare un act de identitate, a explicat bărbatul.

Probabil că era recepționarul.

— El este William Grayson al III-lea, i-a răspuns Michael calm și plin de încredere.

Simțeam privirea omului sfredelindu-mi spinarea. După cîteva clipe, și-a dres glasul și a zis:

— Sigur, domnule.

M-am simțit inundată de ușurare, deși eram conștientă că îmi dăduse seama de adevăr. Dacă recepționarul îl cunoștea cât de cât pe Will, atunci sigur constatase că eram mult mai scundă decât el și cu vreo treizeci și cinci de kilograme mai ușoară.

Dar nu îndrăznea să contrazică un membru al clubului. Dacă Michael spunea că eram Will, atunci chiar eram.

— Haide, m-a îndemnat Michael, împingându-mă de la spate și îndrumându-mă spre scară.

Am strâns mai tare cureaua genții și am urcat în pas alergător treptele. Auzeam pași deasupra și zgomot de voci dinspre încăperile pe lângă care treceam.

— Stai aproape de mine, mi-a zis Michael, peste umăr. Nu ridică privirea.

L-am ascultat și l-am urmat ca o umbră. Am traversat o altă încăpere. Ajunsesem într-o sală de forță, așa cum sugerau podeaua din lemn lăcuit, sunetul sacilor de box loviți și scârțâitul pantofilor de sport. Respectând ordinul lui Michael, n-am ridicat privirea. Am pășit repede până la ușa vestiarului. Mi-a deschis-o, zorindu-mă să intru.

M-a condus pe lângă saună și bazinele cu apă termală, printre vaporii care se înălțau șerpuitor, ca din cazanul unei vrăjitoare, apoi prin dreptul unor vestiare. Cîteva voci masculine discutau ceva mai departe, în încăperea spațioasă. Cotind la dreapta, am ajuns la un șir de uși cu geamuri vitrate. Michael a deschis una și m-a împins înăuntru, apoi m-a urmat și a închis ușa.

Când am ridicat capul și m-am răsucit pe călcâie, am observat că ne aflam într-o sală de duș. Para dușului era montată în tavan, chiar deasupra mea, iar într-un suport fixat în perete am văzut trei flacoane mari, cu pompiță: șampon, balsam și gel de duș.

Michael a scos din geanta mea echipamentul de scrimă: pantalonii, bluză, mănuși, șosete și pantofi. Pe urmă a aruncat geanta deoparte, s-a lăsat într-un genunchi și a început să-mi descheie pantalonii.

Am răs încet și i-am apucat mâinile.

— Pot să mă schimb și singură.

— Dar vreau s-o fac eu, a zis Michael, jucăuș.

Cuvintele astea mi-au făcut inima să tresară. Am oftat, lăsându-l să-mi scoată pantofii și șosetele, apoi blugii. M-a dezbrăcat de hanorac și tricou, lăsându-le să cadă pe podea. Mi-am încrucișat brațele la piept, așteptând să mă îmbrace cu pantalonii albi, de scrimă. În schimb, m-a privit în ochi și a început să-și plimbe degetele pe picioarele mele.

A surâs, iar în ochii lui căprui au izbucnit vâpăi.

Petrecându-și degetele pe sub tivul chiloților mei, i-a tras în jos. Eu mă mulțumeam să privesc și încercam să rămân netulburată, în ciuda roiurilor de fluturi care mi se agitau în stomac.

Îmi plăcea la nebunie când mă privea.

Data fiind purtarea sa grosolană și aspră, rarele lui momente de delicatețe erau absolut fascinante. Avea porniri sadice, așa că inima mea o lua razna în clipa în care smucelile, zguduiala și trântele cu care mă obișnuisem din partea lui se transformau în dezmierdări, iar încruntarea, chipul înnegurat și replicile aspre se prefăceau în șoapte.

Eram complet și iremediabil vrăjită de el. Nici măcar nu încercam să mă împotrivesc.

Pofta trupească și logica se contraziceau, una îndemnându-mă să-mi ascult inima, iar cealaltă spunându-mi că nu mă puteam încrede niciodată în inima lui.

Măinile lui Michael au alunecat în sus, pe coapsele mele. Stăteam complet goală în fața lui, iar el mă sorbea cu ochi aprinși de dorință și mă pipăia.

— Nici să nu te gândești! I-am prevenit. Am venit aici pentru scrimă!

Buzele i s-au destins într-un zâmbet. Știa că îi ghicisem intențiile.

— Ești foarte frumoasă, mi-a zis, mângâindu-mi fundul și apucându-mă de șolduri.

Nu-mi venea că cred. Michael Crist era în genunchi și-mi spunea că sunt frumoasă. I-am dat mâinile deoparte și am oftat.

— Hai, îmbracă-mă odată!

Nu-mi dădeam seama de ce mă voia complet goală pe sub echipamentul de scrimă. N-am protestat, pentru că și-ar fi dat seama că aveam emoții.

Dacă el voia să fiu goală pe sub echipament, nu mă deranja.

M-a ajutat să-mi pun șosetele, apoi să mă strecur în pantaloni. Mi-am pus bluza, care se închidea cu fermoar în față, apoi mi-am strâns părul într-un coc și l-am prins cu un elastic, după care mi-am pus mănușile albe.

Cu ajutorul lui, m-am încălțat și mi-am pus masca, având grijă să nu las pe afară vreo șuviță de păr.

— Hai să mergem, a zis Michael.

M-a luat de mână, însă mi-am desprins-o dintr-a lui, zâmbind pe sub mască.

— De obicei îl ții de mână pe Will?

— Ai dreptate.

L-am urmat afară, trecând din nou pe lângă vestiare, pe lângă bazinele cu apă termală și saună. Tocmai când ne apropiam de ușa care dădea spre sala de forță, Kai a intrat în vestiar, ducând pe umăr o geantă de sport.

S-a oprit în fața lui Michael și a întrebat:

— Hei, ce faci?

Michael a scuturat din cap, încercând să scape de el. Kai a dat cu ochii de mine, iar chipul lui a căpătat o expresie bănuitoare.

Fără ezitare, a întins mâna și mi-a ridicat masca. Mă căzneau să-mi ascund zâmbetul.

— Drăguț! a comentat Kai, râzând. O să fie distractiv.

Clătinând amuzat din cap, a trecut pe lângă noi. Michael mi-a deschis ușa sălii de forță.

M-a condus prin mulțimea benzilor de alergat și a echipamentelor cu greutate, pe lângă spațiosul ring de box, după care a pătruns în altă sală, ceva mai slab luminată. Pe podeaua de lemn, câțiva scrimeri fandau și se înfruntau. Fotolii tapițate cu piele maro înconjurau planșele, iar câțiva bărbați urmăreau atacurile, bând și discutând.

Michael m-a condus spre un perete pe care erau expuse o sumedenie de spade, florete și săbii. Mi-a făcut semn să aleg una.

Aruncând o privire spre bărbații de pe planșe, am remarcat că majoritatea foloseau florete.

Pulsul mi s-a accelerat la auzul clinchetelor floretelor. Am luat una cu gardă în formă de S.

— Bună! Vrei să lupți? m-a întrebat o voce masculină.

M-am răsucit pe călcâie, cu inima cât un purice.

— Ăăă..., am bâiguit, întorcând privirea spre Michael.

A zâmbit și mi-a urat în șoaptă:

— Distracție plăcută!

Apoi s-a îndepărtat. Dintr-odată, mă simțeam agitată și singură.

— Mă cheamă Collins, s-a prezentat tipul, întinzându-mi mâna.

Avea păr roșcat-deschis, cu un început de chelie în creștet, și ten palid, lucios. Mi-a zâmbit larg, cu buzele strânse. Își ținea masca sub braț.

I-am strâns mâna și m-am prezentat.

— Eu sunt Erik.

Mi-a scuturat viguros mâna.

— Hai să ne luptăm, puștiule! m-a îndemnat, întorcându-mi spatele și potrivindu-și masca.

„Puștiule”? Probabil mi se adresase așa din cauza vocii mele subțiri și a staturii mărunte. Cel puțin nu-și dăduse seama că eram fată.

Am pășit pe planșă și am privit în jur. Michael se așezase pe un fotoliu, în dreapta mea. Un chelner i-a adus ceva de băut. Se uita la mine, sorbind din pahar.

Materialul aspru al costumului de scrimă mi se freca de piele. Simțeam cusătura pantalonilor frecându-mi clitorisul. Mi-am înăbușit un geamăt. O picătură de sudoare mi s-a prelins pe spate.

— Nu ne-am cunoscut până acum, așa-i? m-a întrebat Collins.

Am întors repede capul spre el și am luat poziție, intrând în gardă.

— Luptăm sau nu? m-am răstit, ridicând floreta.

Tipul a chicotit și a adoptat poziția de gardă.

Am înaintat imediat, folosind jocul de picioare pe care îl învățasem și exersasem ani de-a rândul. L-am atacat. Param loviturile și mișcam vârful floretei în cercuri mici, forțându-mi adversarul să se apere și împingându-l din ce în ce mai departe. Avea brațe și picioare mai lungi decât ale mele, așa că mă mișcam cu iuteală, încercând să fiu curajoasă.

Atacam și param, iar în clipa în care am avut impresia că se concentra doar asupra apărării, am fan-dat. Vârful floretei mele i-a împuns pieptul.

— Hopa! a exclamat Collins. Frumoasă mișcare!

Lama subțire s-a îndoit. M-am retras.

— Mersi.

Am făcut câțiva pași în spate, luând din nou poziția de gardă. Înaintam și mă retrăgeam. A început să se simtă mai în largul lui. Devenea din ce în ce mai agresiv. A continuat să mă atace. M-am retras, făcând câte un pas înapoi de fiecare dată când el avansa. Deodată, l-am luat prin surprindere: am țâșnit, împungându-l în burtă.

— Fir-ar să fie! a mârâit el.

Mi-am îndreptat spinarea, crispată la gândul că îl enervasem. Și-a scos masca. Părul îi era umed de transpirație. Văzând că râdea, m-am destins. M-a lăudat, răsufând greoi.

— Bravo, puștiule! Am nevoie să beau ceva.

Am încuviințat din cap, cu un zâmbet, iar el s-a îndepărtat. Și eu îmi simțeam gura uscată. Aș fi vrut să beau și eu ceva, dar încă nu eram pregătită să-mi scot masca.

M-am răsucit spre Michael. Uitasem cu totul de el. Învârtea în pahar băutura chihlimbarie. Mă privea cu ochi învăpăiați, iar eu nu reușeam să-mi potolesc respirația. În clipa asta, îi simțeam prezența cu fiecare centimetru de piele.

Eram leoarcă de transpirație și echipamentul mi se lipise de corp. Fiecare por devenise foarte sensibil. Îmi doream să-i simt gura pe trupul meu.

— Ai chef să luptăm? m-a întrebat cineva.

Invitația venise din partea unui alt tip, cu păr negru, zbârlit, și ochi negri.

Am încuviințat din cap, în tăcere. Am început să lupt, dar mintea nu-mi mai stătea la scrimă.

Michael, Michael, Michael. Permanent în gândurile mele. Permanent înăuntrul meu.

Acum nu-mi doream decât să-mi scot echipamentul și să-i simt pielea lipită de a mea.

Pentru totdeauna.

Ce să fac?

— Hei, hei, hei... mai ușor! mi-a zis adversarul meu. Am venit aici să mă simt bine.

Mi-am încetinit înaintarea.

— Scuze!

Am înscris două puncte, iar el, unul. Nu prea mai eram capabilă să mă concentrez. Michael se uita la mine. Acum, în loc de atacuri și de puncte, îmi doream altceva. Din cauza transpirației, pielea mea goală se freca dureros de țesătură, iar cusătura care îmi tot atingea clitorisul mă făcea să mă umezesc. Simțeam un zvâcnet între picioare. Întorcând repede capul, am văzut că Michael își încordase maxilarul, iar pieptul i se ridica și cobora mai repede.

Un colț al gurii i s-a înălțat, schițând un zâmbet triumfător. Știa că mă excitasem.

Am icnit când vârful bont al unei florete mi-a împuns burta.

— Uf! am mârâit, bătând în retragere. La naiba!

Tipul râdea de mine. I-am aruncat o căutătură urâtă lui Michael, care zâmbea.

Pielea mea ardea, iar frustrarea îmi biciuia nervii. Costumul și masca îmi păreau grele ca un maldăr de pături, împovărându-mă până la sufocare. Voiam să smulg totul de pe mine, ca să pot respira.

Am zărit provocarea din ochii lui Michael. *A, nu! De data asta, jucăm după regulile mele.*

— Bine jucat, i-am spus adversarului meu, după care am părăsit planșeta.

Tipul mi-a strigat ceva, dar nu i-am dat atenție.

Azvărlind floreta mea către Michael, am trecut de masa lui și m-am îndreptat spre ieșirea din sală. Știam că avea să mă urmeze. Am trecut prin sala de forță și am ajuns în vestiar. M-am uitat peste umăr. Venea după mine.

M-am îndreptat spre dușuri, închipuindu-mi că acele cabine separate aveau să ne ofere intimitate, însă el m-a înșfăcat de șolduri. Deschizând ușa saunei, m-a împins înăuntru, iar eu mi-am rotit repede privirea în jur, să mă asigur că nu era nimeni aici.

Aburii pluteau prin încăperea mare, acoperită cu gresie bej. Câteva unghere erau ascunse vederii. Suprafața dreptunghiulară era amenajată ca un amfiteatru de cinematograf, cu locuri pe patru niveluri și destul spațiu ca să te poți întinde. Sauna era goală. Ușa nu avea încuietoare, însă nu-mi făceam probleme. Deocamdată eram singuri.

M-am răsucit pe călcâie și mi-am smuls masca de pe față, lăsând-o să cadă pe podea.

— Jocuri, jocuri, jocuri..., am bombănit, desfăcând fermoarul bluzei. Mă înnebunești!

Mi-a scos bluza albă, după care mi-a asaltat buzele. Bluza a căzut pe podea. I-am cuprins umerii. M-a lipit de el, umplându-mi gura cu gustul și fierbințeala lui. Și-a strecurat limba printre buzele mele, jucându-se, devorându-mă.

— Îmi place să te văd înnebunită, a gâfâit Michael. Și îmi place să te știu umedă. Cum ești acolo, jos?

Și-a strecurat mâna în pantalonii mei și a aflat imediat cât de udă eram.

— O, da! Pantalonii ăștia te-au cam frecat. Știam că așa o să fie. M-am înălțat spre chipul lui. Continuam să ne sărutăm, să ne mușcăm și să ne jucăm. Mi-am desfăcut cocul, lăsând șuvițele lungi să-mi cadă pe spinare. Măinile lui flămânde îmi cutreierau pielea transpirată. Deodată, au coborât spre pantaloni, apucându-mi fundul și trăgându-mă spre el. Penisul lui mi-a împuns clitorisul. Era o senzație atât de amețitoare, încât am gemut.

— Ar putea intra cineva, am șoptit, cu buzele aproape de gâtul lui. Hai să mergem la dușuri.

— Nu, a mârâit Michael, desfăcându-și brutal cămașa.

Nasturii au sărit cât colo.

— Vreau să te văd transpirând.

Am privit agitată spre ușă, știind că puteam fi surprinși dintr-o clipă în alta. Dar zvâcneam pe dinăuntru și sfârcurile mi se întăriseră după ce se frecaseră de hainele lui, așa că nu mă mai interesa altceva decât să-l simt în mine.

În câteva secunde, pantalonii, pantofii și șosetele au zburat de pe mine, iar Michael și-a scos cămașa, după care m-a ridicat și mi-a petrecut picioarele în jurul lui.

A rămas în centrul încăperii, strângându-mi fundul în palme, sărutându-mă pe gât, pe bărbie, pe buze. Părul mi se lipea de spinare, iar aerul din sală a devenit mai dens. Fiecare centimetru de piele vibra. Mi-am lăsat capul pe spate.

— Rika, a șoptit, cu buzele lipite de gâtul meu. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut...

Am ridicat iar capul, strângându-l tare în brațe și dorindu-mi ca timpul să se oprească în loc.

El era totul.

De când mă știam, mă simțisem pe deplin vie numai când el era în preajmă. Deși știam că alături de el nu avea să-mi fie ușor

niciodată, mai știam și că, fără el, nimic din viața mea nu ar fi fost bun.

Mi-am sprijinit capul pe gâtul lui. Închizând ochii, am murmurat:

— Te iubesc, Michael.

A rămas nemișcat. Părea să-și țină respirația.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Tăcea. L-am strâns mai tare în brațe. *Te rog, nu mă respinge.*

Nu regretam că o spusese. Mi-am asumat ceea ce simțeam. Nu exista altă cale. Dar nu puteam să-i suport tăcerea și nici gândul că era posibil ca adevărul din sufletul lui să fie altul decât cel din sufletul meu.

Și totuși nu-mi părea rău.

— Rika..., a bâiguit Michael.

Parcă nu-și găsea cuvintele.

Am scuturat din cap și m-am desprins de el.

— Nu spune nimic, i-am zis, ferindu-mi privirea. Nu mă aștept să spui ceva.

Măinile lui zăboveau pe șoldurile mele. Știam că se uita la mine.

— Spune-i că o iubești! a răsunat o voce profundă. Dumnezeu mare!

Am ridicat amândoi capul, scrutând perdeaua de aburi și descoperind, în cele din urmă, o pereche de picioare care se bălăngăneau dincolo de marginea rândului de sus. Posesorul lor s-a ridicat în capul oaselor.

— Ce naiba, e chiar atât de greu? a adăugat Kai.

Și-a sprijinit tălpile de lespezile următorului nivel. Cu coatele pe genunchi, îl privea pe Michael.

— Nu pricep de ce insiști să te chinui singur. Ce rău ți-a mers, Michael! Așa-i?

M-am aplecat iute, culegând de jos cămașa neagră a lui Michael și acoperindu-mă.

Dumnezeule! Fusesse aici încă de la bun început?

— Toată viața ei, o fată superbă s-a uitat la tine ca la un zeu, a continuat Kai, învârtind în mâini un obiect mic și roșu. Tu știi că n-o să ai parte de altceva mai bun, pentru că nu există ceva mai bun, și tot nu ești în stare s-o spui? Ai idee cât de norocos ești?

Michael stătea tăcut, privindu-l pe Kai. Nu avea de gând să-l contrazică. Niciodată n-ar fi făcut-o. Dacă dădea atenție acuzațiilor lui Kai, însemna că le recunoștea adevărul.

Kai a lăsat ochii în podea. Încă plimba micile obiecte roșii dintr-o mână în cealaltă, cu o înfățișare sumbră.

Ai idee cât de norocos ești? Ce rău ți-a mers, Michael! Așa-i?

— Ce sunt alea? m-am interesat, strângând cămașa la piept.

— Cartușe.

Cartușe? Le-am studiat mai atent. Am zărit terminațiile aurii și capetele turtite, sparte, explodate.

Cartușe. Cartușe pentru o pușcă de vânătoare.

Fuseseră folosite. Inima a început să-mi bată mai tare.

— Ce caută la tine? a vrut să știe Michael.

Kai a ridicat din umeri.

— Nu contează.

— Ce caută la tine? am intervenit, repetând întrebarea.

De ce naiba avea la el cartușe pentru o pușcă de vânătoare?

— Le am de când bunicul m-a dus să împușcăm porumbei din lut, pentru ultima oară, a explicat, fără pic de emoție în voce. Aveam treisprezece ani. A fost ultima dată când m-am simțit copil.

S-a ridicat și a început să coboare spre noi. Își înfășurase în jurul taliei un prosop alb. Părul lui negru era pieptănat pe spate.

— Scuze că nu mi-am anunțat prezența mai devreme. Pur și simplu...

Nu și-a încheiat ideea. Probabil se gândea cum să explice.

— Pur și simplu ce? l-am încurajat.

După ce a aruncat o privire iute spre Michael, a întors capul în altă parte și a recunoscut:

— Am vrut să văd dacă mă excită să vă văd așa.

Am roșit. Mi-am amintit ce îmi mărturisise: de trei ani, nu se mai atinsese de nicio femeie.

A dat să treacă pe lângă noi, dar am pășit în fața lui.

Kai părea atât de pierdut și de temător. Dacă tot începuse să vorbească, nu voiam să tacă până când...

Până când avea să se simtă bine din nou.

— Și? am întrebat, cu voce abia auzită. Te-a excitat să ne vezi împreună?

A înghițit în sec, ca și cum nu știa ce să spună. Poate că se temea de Michael. Poate că se temea de mine.

Nu știu de ce am făcut următorul gest. Am dat deoparte cămașa lui Michael și am lăsat-o să cadă la podea. Lângă mine, Michael s-a încordat.

Kai stătea cu fruntea sus, dar privirea lui era pironită în podea.

Eram îngrijorată de ceea ce Michael ar fi putut să spună sau să facă. Mă temeam că m-ar putea urî pentru ceea ce făceam în clipa asta, însă ceva mi-a dat ghes să întind coarda mai mult.

M-am apropiat încet de Kai. Încă refuza să ridice privirea. Aburul îmi învăluia pielea, asemenea unei haine.

— De ce nu te uiți la mine? l-am întrebat cu blândețe.

A hohotit scurt, agitat.

— Pentru că, de când am ieșit din închisoare, ești prima femeie căreia i-am spus anumite lucruri. Și mi-e teamă...

Pieptul lui a început să se zbuciume.

— Mi-e teamă c-o să vreau să te ating.

M-am răsucit spre Michael. Avea picături de sudoare pe piept, iar ochii lui sfredelitori mă urmăreau, așteptând următoarea mea mișcare. M-am întors spre Kai, încercând să-i surprind privirea.

— Uită-te la mine.

Dar el a clătinat din cap și a încercat să pășească pe lângă mine.

— Ar fi cazul s-o șterg de-aici, a zis.

Palma mea i-a atins pieptul.

— Nu vreau să pleci.

Pieptul i se ridica și cobora sub palma mea. Se încordase tot. În continuare, îmi evita privirea.

Habar n-aveam cât de departe urma să împing lucrurile, dar știam că Michael nu avea să se opună. Nu eram convinsă că îmi doream să se împotrivească.

— De ce faci asta? m-a întrebat Kai, ridicând, în sfârșit, ochii și privindu-mă.

— Simt că așa trebuie. Te simți în largul tău cu mine?

S-a uitat la Michael, care se apropiase pe nesimțite de noi, după care a întors iar ochii spre mine.

— Da.

Dar altceva n-a mai zis. Mă întrebam despre ce anume evita să vorbească. Unde era Kai, cel de altădată?

Părea mereu atât de singur... Mă podideau lacrimile, gândindu-mă că toți ne schimbaserăm pentru totdeauna. Michael urăse fiindcă nu suportase să se simtă neputincios. Kai suferise fiindcă, din câte intuiam, limitele lui fuseseră forțate. Iar eu mă zbătusem mult timp să aflu cine eram și unde mi-era locul.

Toți fuseserăm singuri și pierduți, rătăcind fără țintă, din cauză că niciunul dintre noi nu era capabil să recunoască: nu numai că eram singuri, dar nici nu puteam să fim fericiți singuri. Eu aveam nevoie de Michael, Kai avea nevoie de prietenii lui, iar Michael avea nevoie...

Nu știam de ce anume avea nevoie. În schimb, știam că avea emoții. Avea multe emoții, iar eu voiam să le simtă din plin. Voiam să-l văd pe Kai eliberându-se de toate reținerile, voiam ca

noi trei să ne descărcăm suferințele și frustrările, fiindcă zăcuseră înăuntrul nostru al naibii de mult timp.

Am ridicat brațele și am cuprins gâtul lui Kai. Ascunzându-mi fața în scobitura gâtului său, mi-am stăpânit lacrimile și mi-am lipit trupul de al lui. M-am agățat de el de parcă eu aș fi fost cea care avea nevoie de el.

— Atinge-mă, l-am îndemnat în șoaptă. Te rog.

I-am auzit respirația greoaie și am simțit pe buze pulsul care-i zvâcnea în gât. Pielea lui avea mirosul sărurilor din bazine, iar căldura umedă a trupului se contopea cu a mea, pe măsură ce se relaxa, încetul cu încetul.

A înghițit în sec și i-am simțit mâinile pe șoldurile mele. A rămas nemișcat câteva clipe, dar apoi și-a răsfiat degetele pe spinarea mea. Atingerile au coborât spre fundul meu, iar eu i-am urmat exemplul. Mi-am pus mâinile pe umerii lui, lăsându-le să-i lunece pe piept. I-am atins pielea netedă a claviculei, contururile mușchilor și mijlocul subțire.

— Suferi când vezi asta? a întrebat.

Am ridicat fruntea. Nu mi se adresase mie. Se uita la Michael. Gura lui era întredeschisă. Respira anevoie.

— Da, i-a răspuns Michael încet, întâlnindu-mi privirea.

Mâna lui Kai îmi mângâia pântecul.

— Dar îți place, am completat eu. Îți place suferința asta, Michael. Te ațâță.

Luând mâna lui Kai într-a mea, m-am agățat cu un braț de gâtul lui. Frunțile noastre s-au lipit. I-am călăuzit degetele spre pieptul meu gol. A răsuflet apăsător și a început să-mi frământeze încet sânul. Sfârțul mi s-a întărit și a început să mă furnice.

Am închis ochii și am lăsat plăcerea să mi se scurgă prin mușchi, făcându-mă să plutesc.

— E plăcut, i-am zis lui Kai.

Surprinsă, am deschis ochii când am simțit pe spate atingerea unui piept.

Michael m-a apucat de păr. Mi-a tras capul pe spate, așa încât ochii mei să îi întâlnească pe ai lui.

— Ești perfectă.

Și-a strecurat o mână între picioarele mele.

Gura lui mi-a cuprins buzele, Kai a început să îmi sărute gâtul, iar eu am gemut de uimire. Mi s-au înmuiat genunchii. Nu m-am putut abține să-mi arcuiesc spinarea. Voiam să vin în întâmpinarea lui Michael, să-l sărut și să-i simt limba, în timp ce-mi apăsam sânii pe pieptul gol al lui Kai. Plăcerea îmi mătura pântecul aidoma unui ciclon și fiorul acela bine cunoscut a coborât între picioarele mele.

Era prea mult. Buzele lor lacome sorbindu-mă, gustându-mă, întorcându-se iar și iar pe pielea mea. Mâinile lor, pipăind și luându-mă în stăpânire. Am ridicat un braț deasupra capului, petrecându-l pe după gâtul lui Michael, în spatele meu, iar cu cealaltă mână m-am agățat de spinarea lui Kai.

Michael și-a strecurat degetele înăuntrul meu, iar când le-a scos, am simțit cât de udă eram. Poate că în clipa asta eram cu capul în nori și acționez din instinct, dar trupul meu știa ce-i plăcea.

Limba lui Michael mi s-a avântat în gură, făcând-mă să gem. Pulsațiile dintre picioare deveneau tot mai rapide și mai puternice. Kai mi-a luat un sân în palmă. Gura lui mi-a cuprins sfârcul.

— O, Doamne! am gemut.

Am rămas nemișcată. Michael își plimba grăbit limba pe buzele mele.

Între fierbințeala gurii lui Kai și jocul limbii lui Michael, mă simțeam gata să explodez. Mușchii vaginului s-au încordat. Am ridicat spre Michael o privire imploratoare.

— Vreau să-mi dau drumul.

Mi-a strâns fundul în palme, sărutându-mi și ciugulindu-mi delicat buzele.

— Ai auzit, Kai? a întrebat, fără să-și ia ochii de la mine. Vrea să-și dea drumul.

Kai a izbucnit în râs. A trecut la celălalt sân. Și-a repezit limba peste sfârcul întărit, l-a supt și l-a mușcat.

Și-a îndreptat spinarea și s-a lipit de mine din față, în timp ce trupul lui Michael mă țintuia din spate.

— Vrei să-ți dai drumul? m-a tachinat Kai, mușcându-mi ușor bărbia și maxilarul, după care s-a apropiat de ureche.

— Te rezolv eu, scumpo, a murmurat. O să te ling până leșini de plăcere.

În pântecul meu se zbuciumau roiuri de senzații. Kai s-a lăsat într-un genunchi. Când și-a scos prosopul, am făcut ochii mari.

Dumnezeule! Avea o crecție uriașă. Penisul lui gros și tare, de o dimensiune impresionantă, m-a pus pe jar.

— Desfă-i picioarele, i-a cerut lui Michael.

Michael s-a aplecat, m-a apucat de genunchi și mi-a ridicat un picior, trăgându-l într-o parte. Mi-am înfipt unghiile în ceafa lui Michael, în timp ce prietenul lui îmi acoperea clitorisul cu gura, sorbindu-l cu putere și făcându-mă să mi se înmoaie picioarele.

Mă asalta cu nesaț, plimbându-și limba peste tot, desenând cerculețe în jurul clitorisului. Mă simțeam înfierbântată și gata de acțiune.

— Îți place să te lingă prietenul meu? m-a întrebat Michael la ureche, frământându-mi sânii în palme. Da, cred că-ți place al naibii de tare să-i simți gura pe păsărică.

Am gemut și m-am arcuit când limba lui Kai a pătruns în mine. M-am lipit mai mult de gura lui. Pântecul meu era mistuit de flăcări. Clitorisul îmi zvâcnea. Am început să gem și să gâfâi, unduindu-mi șoldurile, așteptând cu nerăbdare orgasmul care se apropia.

Am simțit mâna lui Michael coborând și strecurându-mi-se între picioare. Cu un deget, mi-a mângâiat despicătura dintre fese. S-a oprit în dreptul anusului. M-am neliniștit când a început să apese. Am icnit speriată, simțind că vârful degetului a pătruns înăuntru. S-a oprit.

— Haide..., m-a îndemnat Michael, presărându-mi obrazul cu sărutări. Arată-mi cât de mult îți place când prietenul meu te linge.

— Da..., am scâncit, simțind cum clitorisul meu vibra de dorință. Ah, Kai! Ce bine e!

Mi-am unduit șoldurile și am strâns din dinți. Orgasmul era din ce în ce mai aproape.

Hai. Hai. Hai.

— Ah! Doamne! am exclamat, strângând în pumn părul lui Kai.

Spasmele mi se rostogoleau în valuri prin pântec, în timp ce orgasmul se revărsa, umplându-mă de o plăcere care-mi făcea nervii să zbârnâie și îmi înfiora fiecare centimetru de piele.

Degetul lui Michael intra și ieșea din anusul meu, dar nu mă durea absolut deloc.

Mi-am împins fundul în trupul lui. Inima îmi bătea nebunește. M-am sprijinit de pieptul lui Michael, simțindu-mă slăbită.

Michael a rostit numele lui Kai, cu voce sugrumată. Kai și-a desprins gura de trupul meu și a închis ochii o fracțiune de secundă. Părea în extaz. A ridicat o mână și a prins cu ușurință prezervativul pe care i l-a azvârlit Michael.

— Te vreau, a murmurat Michael în părul meu.

Am simțit că și-a scos pantalonii și i-a lăsat să alunece la podea. Kai s-a ridicat și a rupt cu dinții ambalajul prezervativului, apoi l-a derulat și l-a potrivit la locul lui. M-a tras spre el, apucându-mi coapsele și săltându-mă. I-am încolăcit mijlocul cu picioarele și m-am sprijinit de umerii lui, privindu-l în ochii negri.

— Mulțumesc, Rika, mi-a spus Kai, cu sinceritate.

M-a sărutat pe buze. A strecurat încet vârful penisului în mine. Am gemut când m-a pătruns. Mă ținea de fund, strâns lipită de el.

— Mă vrei, Rika? m-a întrebat.

— Da.

Știam că avea nevoie să mă audă încuviințând. Dar oare chiar îl doream?

Voiam ceea ce se întâmpla acum. Voiam să fiu alături de el și de Michael, încercând să îndreptăm măcar puțin suferința ultimilor trei ani. Voiam ca el să știe că nu era singur. Că era iubit și că avea oameni pe care se putea bizui.

Dar nu eram îndrăgostită de el. Dintotdeauna, inima mea îi aparținuse lui Michael. Totuși îi eram prietenă și voiam să fac asta.

Michael s-a apropiat de mine și i-am simțit penisul împungându-mă.

— Cât de tare mă exciți! a murmurat, ținându-mă de șolduri și sărutându-mi umărul. Lasă jos un picior, dar ține-te de Kai.

Mi-a stat inima în loc pentru o clipă, dar l-am ascultat. Știam că avea nevoie să fiu la o anumită înălțime, ca să se poată mișca așa cum voia.

Cu piciorul stâng petrecut pe după șalele lui Kai, care încă mă penetra, mi-am lăsat piciorul drept în jos, coborându-mi un pic fundul. Kai mă ținea strâns. Mușchii brațelor sale ieșeau în relief asemenea unor frânghii, din pricina efortului de a mă susține.

Michael și-a frecat penisul de anusul meu. Eram pregătită și udă, mulțumită aburului și mișcărilor lui Kai. Mă simțeam foarte relaxată după orgasmul de dinainte și mult prea moleșită ca să mă mai tem.

Nu mai făcusem așa ceva: nici sex cu doi tipi deodată, nici sex anal.

— Mai repede! l-a zorit Kai. Nu mai rezist mult. Trebuie să încep să mă mișc.

Penisul lui Michael a pătruns în mine. Am icnit.
 — Relaxează-te, iubito, mi-a zis, mângâindu-mi fundul. Își garantez c-o să-ți placă la nebunie.
 Am răsuflet adânc, forțând mușchii anusului să relaxeze, în timp ce Michael împingea din ce în ce mai tare. Am tresărit din cauza usturimii. Penisul lui pătrundea tot mai mult.

— Nu cred că...

— Ssst..., m-a întrerupt Michael.

A început să se joace cu clitorisul meu.

— Ai un fund al naibii de strâmt. Ce, crezi c-o să te las să mă oprești, după ce am prins gustul?

M-a apucat de păr și mi-a tras capul pe spate. M-a mușcat jucăuș de obraz, tachinându-mă.

— N-ai decât să țipi, Rika. Nimeni n-o să te audă. O să ții-o tragem amândoi, iar tu o să savurezi fiecare clipă. Nu vine nimeni să te salveze.

Michael știa ce să spună ca să-mi retrezească pofta.

A pătruns încet — nespus de încet — în mine. Când Kai a început să mă sărute pe gât, eram excitată la culme. Kai mă penetra, iar corpul meu se mișca odată cu al lui. În același timp, mă împingeam în spate, în penisul lui Michael. Geamătul lui mi-a reverberat în piept când s-a repezit la gura mea.

Se mișcau lent. Au reușit să se sincronizeze. Intrau în mine și se retrăgeau în același timp. Mi-am petrecut un braț pe după gâtul lui Michael, trăgându-l pe Kai mai aproape cu mâna cealaltă.

Eram desfăcută toată și plină. Tot trupul mă furnica, iar părul mi se lipise de ceafă și de spinare.

— Mai tare! am gemut, arcuindu-mi spinarea și infingându-mi unghiile în ceafa lui Kai.

Au iuțit ritmul. Mă ustura acolo unde Michael mă penetra, dar, în același timp, era o senzație deliciosă. Ca și cum orgasmul

se apropia din zece direcții diferite, tinzând spre un singur punct, unde avea să explodeze.

— Dumnezeule! a găfăit Michael, strângându-mă de șolduri.

— Iisuse, Rika..., a mormăit Kai.

Cu o mână îmi susținea coapsa, iar cu cealaltă îmi frământa un sân.

S-a aplecat iar, cuprinzându-mi sânul în gură, iar eu m-am înșiruit în el, euforică.

Lăsând capul pe spate, mi-am apropiat buzele de ale lui Michael.

— Măine-dimineață o să mă învinovățești pentru asta? l-am întrebat.

— Și dacă o să te învinovățesc?

Găfăiam. Zvâcneteale lui Kai și ale lui Michael deveneau din ce în ce mai apăsate.

— Atunci, o să plec și n-o să mă întorc decât când o să vii să mă cauți.

A surâs și mi-a încolăcit gâtul cu brațul, șoptindu-mi la ureche:

— Mi-am dorit să fac asta. Am vrut să știu cât aș suferi să te văd cu el.

— Și?

Chipul lui Michael părea chinuit.

— Îmi vine să-l omor pe Kai!

Am zâmbit.

— Foarte bine.

A pus iar stăpânire pe gura mea. A trebuit să mă silesc să rămân dreaptă. Mă săruta atât de apăsător, încât îl simțeam până în vîrfii degetelor de la picioare.

Deodată, și-a lăsat capul pe spate și s-a înfipt adânc în mine, lăsându-se în voia plăcerii. Mi-am lipit buzele de ale lui Kai, gemând când limba lui a dezmiertat-o pe-a mea. Presiunea aceea plăcută începea să crească în adâncul pântecului meu.

Kai mă ținea de ceafă. Frunțile noastre stăteau lipite, iar răsufârile fierbinți ni se amestecau.

— Rika..., a găfâit Kai. Dumnezeu, ce bine e! Nu-mi vine să cred că, de atâta timp, n-am avut parte de așa ceva.

Trupul lui sclipea de transpirație. I-am mușcat buza de jos.

— Fă-mă să-mi dau drumul încă o dată, Kai.

Și-a strâns degetele în părul meu.

— Nu-i nevoie să mă rogi de două ori, scumpo.

A început să mă penetreze mai apăsător, iar eu mi-am strecurat din nou un braț în jurul gâtului lui Michael. Mi-am mușcat buzele și am închis ochii în clipa când sângele a început să-mi vuiască în urechi, iar mușchii vaginului meu zvâcneau.

Însă Michael a fost cel care mi-a răspândit plăcerea prin trup. Își izbea abdomenul de fundul meu, pielea lui se freca de a mea. Pântecul și coapsele mele ardeau. Țineam ritmul, sincronizată cu amândoi.

— O, Doamne! am gemut. Mai tare, mai tare!

— Hai, iubito, m-a îmboldit Michael.

Brusc, în spatele nostru a răsunat o voce:

— Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Pentru o clipă, am fost conștientă că intrase cineva.

Numai că eram pe altă planetă. Nu-mi păsa de nimic.

— Ieși naibii de-aici! a strigat Michael.

— Da! a exclamat Kai, cu capul pe spate, penetrându-mă cu disperare.

Era aproape de orgasm.

Niciunul dintre noi nu îi aruncase intrusului vreo privire. Am auzit ușa închizându-se. Necunoscutul plecase.

— Da, am găfâit. Da!

Orgasmul se acumula. Deodată, a explodat, coborându-mi pe coapse, înfiorându-mi spinarea și inundând totul pe dinăuntru.

Am rămas incremenită. L-am savurat, în vreme ce ei mă penetrau iar și iar. Plăcerea era de nedescris.

Michael.

La naiba! Mi-am zis că nu aveam să mă mai împotrivesc când îmi va cere să facem sex anal. Fusese cel mai tare orgasm din câte avusesem vreodată.

Michael s-a mai împins de câteva ori în mine, pe urmă degetele lui mi s-au înfipt dureros în carnea șoldurilor și a ejaculat.

— Rahat! a exclamat Michael. Dumnezeu!

Găfâia. S-a lăsat grămadă peste mine. Fruntea lui mi se rezema de umăr.

Kai m-a tras spre el. Am tresărit din pricina usturimii, când penisul lui Michael a alunecat din mine. Kai m-a întins pe o bancă, mi-a ridicat un genunchi, mi-a depărtat picioarele și s-a înfipt încă o dată în mine.

Mi-am arcuit spinarea, gemând.

S-a lăsat deasupra mea, strecurându-și un braț sub capul meu și acoperindu-mi gura cu a lui. Bazinul lui zvâcnea iute, viguros. Parcă era posedat. Nu puteam nici măcar să ridic privirea, ca să văd unde era Michael, deoarece Kai pusese stăpânire pe mine.

Deodată, a tresărit și s-a încordat din tot corpul. Pielea lui ardea. Și-a dat drumul, umplând toată încăperea cu geamătul lui.

Îmi odihneam palmele pe umerii lui. I-am sărutat buzele nemișcate, în timp ce se străduia să-și recapete suflul.

— La naiba! a găfâit Kai. A fost cea mai bună partidă de sex. După câteva clipe, s-a ridicat încetișor, retrăgându-se din mine, și s-a tras deoparte.

— Te simți bine? s-a interesat, cu o expresie ușor îngrijorată.

Mi-am apropiat picioarele și l-am căutat pe Michael din priviri. Stătea în dreapta noastră, pe lespezi, cu coatele pe genunchi, și se uita la noi.

Am încuviințat din cap. Mă simțeam caldă, satisfăcută, cuprinsă de o epuizare plăcută.

Kai s-a ridicat și a aruncat prezervativul folosit în coșul de gunoi de lângă ușă, apoi și-a luat prosopul de pe podea, s-a înfășurat cu el și a venit lângă mine.

Am rămas toți trei în liniște câteva minute, așteptând ca inimile noastre să se potolească.

Trupul meu era ușor ca o pană. Am roșit la gândul celor întâmplate adineauri. Inima mi se zbătea.

Ce-ar fi crezut lumea, dacă ne-ar fi văzut acum? Alex ar fi fost mândră de mine. Ar fi vrut să ni se alăture. Trevor mi-ar fi zis că sunt o stricată. Mama ar fi băut o tărie, iar doamna Crist ar fi ridicat din umeri, ca și cum tocmai ar fi nimerit în toiul unei bătăi cu perne.

Liniștea m-a inundat când mi-am dat seama că singura părere de care îmi păsa era a celui care nu mă făcea niciodată să mă rușinez. A celui care mă îndemna mereu să iau ceea ce-mi doresc, care nu-mi cerea decât să nu renunț la el.

Să nu mă dau bătută niciodată.

Dacă m-aș fi culcat cu oricare altul, în oricare altă împrejurare, poate m-aș fi temut că relația noastră era în primejdie sau că Michael se simțea amenințat. Dar el știa cui îmi dăruisem inima. El nu se îndoia de mine.

Se îndoia de el însuși.

În cele din urmă, Kai s-a ridicat și s-a răsucit spre mine. Privirea îi strălucea de însuflețire, iar pe buze îi juca un zâmbet. Părea din nou tânăr.

— Nu ești îngrijorat? și-a întrebat prietenul. Aș putea încerca să ți-o fur pe Rika.

— N-ai decât să încerci, a zis Michael.

Kai a zâmbit, s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze.

— Acum scula ta funcționează, a declarat Michael, pe un ton de avertisment. Caută-ți pe alta!

Kai a pufnit și s-a scuturat de râs. Retrăgându-se, m-a privit calm, din nou increzător.

— Nu știu ce să spun. Pot să zic un singur lucru. Mulțumesc, Rika!

Ne-a întors spatele și a ieșit din saună.

Eu și Michael am mai rămas în tăcere câteva momente.

Brusc, am auzit voci dincolo de ușă. Mi-am amintit că dăduse cineva peste noi, ceva mai devreme. Probabil chemase paza.

M-am ridicat. Picioarele îmi tremurau. Mă durea tot corpul, după eforturile de adineauri. Simțeam privirea lui Michael lipită de mine. Mi-am adunat hainele de pe podea.

— Știi — am zis, trăgând pantalonii pe mine —, nu-mi amintesc să nu te fi iubit vreodată.

M-am îmbrăcat fără să mă uit la el. Mi-am pus bluza, am luat șosetele și pantofii și m-am așezat să mă încălț.

Mi-am continuat ideea:

— Când mă privești, când mă atingi, când ești în mine, îmi iubesc viața, Michael. Nu vreau să fiu altundeva decât lângă tine.

M-am aplecat să-mi leg șireturile. După ce am terminat, mi-am îndreptat spinarea și m-am răsucit spre el.

— Vei simți vreodată același lucru pentru mine? Vei simți vreodată că ai nevoie de mine sau că te temi să nu mă pierzi?

Michael se uita lung la mine. În adâncul ochilor săi am văzut doar un calm mormântal. Nu puteam să-mi dau seama ce gândea.

— O să-ți permiți vreodată să fii vulnerabil?

A rămas tăcut, iar eu m-am îndreptat spre ușă.

— Ne vedem afară, i-am zis.

CAPITOLUL 26

ERIKA

ÎN PREZENT

— Ar fi cazul să învățăm diseară, a declarat Alex.

Pășeam alături de ea, pe trotuar. Tocmai ieșiserăm de la curs.

— Am o metodă grozavă. Îmi permit să mănânc câte o bomboană Skittles de fiecare dată când răspund corect.

Am izbucnit în râs și i-am reamintit:

— Dar la examen vom primi întrebări cu răspuns de tip eseu.

— La naiba! a bombănit ea. Atunci, am voie să mănânc cel puțin o pungă de snacksuri pentru fiecare răspuns corect.

Am ajuns la mica terasă a unei cafenele. Prietena mea și-a lăsat poșeta să cadă pe jos, lângă o masă plină de fete.

— Bună, Alex! a ciripit o roșcată.

Fetele tocmai își încheiau conversația.

— Salutare! le-a zis Alex, trăgându-și un scaun. Ea e Rika. Rika, ele sunt Angel, Becks și Danielle. Am locuit împreună în cămin, anul trecut.

Alex s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Ele cred că am un iubit bogat, căsătorit, care mă întreține, așa că taci și simte-te specială că ți-am încredințat secretul meu. Ne-am înțeles?

Privirea ei m-a avertizat să-mi țin gura. Am pufnit și m-am așezat la masă.

Le-am salutat pe fete.

Conversația s-a însuflețit din nou, trecând de la iubiți la examenele semestriale. În tot acest timp, tăceam, încercând să mă destind și să mă bucur de după-amiaza târzie, precum și de agitația care mă înconjura. Lumea fluiera după taxiuri, mașinile claxonau, discuții la mesele din jur...

Totuși, încetul cu încetul, zgomotele au început să se estompeze. Discuțiile fetelor s-au transformat în ecouri îndepărtate. Pielea mă ardea. Îi simțeam din nou, pe amândoi.

Trupurile lor. Aburii. Transpirația.

Am închis ochii, iar în mine s-au trezit iar la viață micile dureri, după isprava noastră de ieri. Mă dureau toți mușchii și încă simțeam gustul lui Kai și al lui Michael.

Nu-mi venea să cred că se întâmplase.

Michael.

Aseară, îmi învinsesem rușinea și îmi forțasem limitele. Nu îmi dădeam seama dacă o făcusem ca să pun la încercare încrederea și iubirea lui Michael ori doar ca să descopăr ce fel de trăiri ar fi trezit în noi o astfel de experiență. Acum aveam o singură certitudine: nimic nu ne putea opri.

Dacă el mă iubea, eram invincibili.

De fapt, între mine și Kai nu se întâmplase nimic. Totul se petrecuse între mine și Michael, iar Kai doar ne ajutase. Mă ajutase să înțeleg că deocamdată Michael nu era pregătit pentru o relație adevărată. Nevoia lui de acel du-te-vino bine cunoscut — de jocurile noastre — era prea mare ca să-mi cedeze.

Telefonul meu a zumzăit. Mă suna Michael. Am ignorat apelul. Era al șaselea pe ziua de azi. În plus, îmi trimisese șase mesaje vocale și câteva SMS-uri.

Știam ce voia, dar, dacă nu avea de gând să-mi dăruiască inima lui, nu acceptam să-mi dea ordine.

— Te sună Michael? s-a interesat Alex.

Am încuviințat și m-am lăsat pe spate, rezemându-mi antebrățele de scaunul din fier forjat.

— E totul în regulă?

Am clătinat din cap, închizând ochii. Habar nu aveam cum să vorbesc despre el.

— Nu, nu este, a rostit o voce bărbătească, în spatele meu.

Am înțepenit. Celelalte fete și-au întrerupt sporovăiala, iar Alex a întors capul, să vadă cine vorbise. Am privit peste umăr. În spatele meu stăteau Kai și Will. Un Jaguar negru era parcat lângă bordură.

— Michael încearcă să dea de tine, m-a informat Kai, strecurându-se între scaunul lui Alex și al meu. N-a reușit, așa că ne-a trimis să te căutăm.

Am ripostat:

— Dac-aș fi vrut să vorbesc cu el, aș fi răspuns la telefon.

— Michael crede că ar fi bine să te duci acasă și să-l aștepți, a sugerat Kai. Se teme că nu ești în siguranță.

O spusese ca pe o sugestie, dar știam că era un ordin.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Am ridicat la buze paharul cu apă, ignorându-l.

Mi l-a smuls din mână. Lichidul rece ca gheața mi s-a vărsat pe degete. Kai a turnat apa în ghiveciul din spatele lui, după care a trântit cu zgomot paharul pe masă.

S-a aplecat și li s-a adresat fetelor de la masă, care urmăreau înmărmurite scena:

— Ne scuzați, doamnelor.

Parfumul trupului său trezea în mine amintirea serii de ieri.

Mi-a mormăit la ureche:

— Își face griji pentru tine, Rika.

M-am răstit la el:

— Atunci, să mi-o spună personal, în loc să-și trimită dulăii după mine!

S-a mișcat fulgerător. Am scos un mic țipăt când mi-a smucit scaunul în spate și m-a înșfăcat de braț, ridicându-mă. M-a îmbrâncit spre Will, mi-a luat poșeta și mi-a aruncat-o în brațe.

— Urcă în mașină! Altfel, te iau cu forța.

— Rika, e vreo problemă? s-a interesat Alex, ridicându-se de pe scaun.

Kai s-a răsucit spre ea.

— Stai jos și nu te amesteca!

Alex s-a lăsat să cadă iar pe scaun. Pentru prima oară de când o știam, părea speriată.

— Să mergem!

Will m-a tras de braț. M-am smucit din strânsoare și m-am îndreptat, cu pași furioși, spre mașină. Kai venea în urma noastră. Am urcat în Jaguar, iar Will a pornit motorul. Mașina a luat-o din loc.

De furie, scrâșneam din dinți. Eu și Kai stăteam înghesuiți pe bancheta din spate, neîncăpătoare. Îi simțeam privirea aspră pârjolindu-mi obrazul stâng.

Brusc, m-a tras în poala lui. Am încercat să mă împotrivesc, dar în zadar.

Ce naiba făcea? Oare își închipuia că, după cele întâmplate aseară, putea pune mâna pe mine oricând avea chef?

Cu o mână mă ținea de ceafă, iar cu cealaltă îmi strângea bărbia.

— În timp ce tu ești ocupată făcând-o pe bosumflata — mi-a zis, încălzindu-mi fața cu răsufierea lui —, dă-mi voie să-ți zugrăvesc o imagine care am impresia că nu ți-e suficient de clară.

Mă zvârcoleam, încercând să-l lovesc și să-mi trag capul din strânsoarea lui, însă Kai era prea puternic. A continuat pe un ton aspru, apăsând fiecare cuvânt.

— Amintește-ți cum a fost ultima dată când l-ai lăsat pe Trevor să ți-o tragă. Gândește-te cum mirosea, cum îi simțeai transpirația și buzele pe tot trupul, cum îți călărea fundulețul și cât de mult îi plăcea... Vrei să știi ce era în mintea lui? a zis Kai, batjocoritor.

Răsuflam greoi. Furia mi se rostogolea prin trup, ca o lavă încinsă.

— Hai să-ți spun eu ce gândea. „A naibii. Curvă. Proastă”, a răspuns Kai la propria întrebare. „Tâmpita habar n-are că, în noaptea aia, eu eram în spatele măștii. Peste ea, apăsând-o, pipăind-o. Iar acum, încă mă înfrupt din bunătățile ei. Ce cretină!”

Mi-a dat drumul. Am țâșnit în capătul banchetei, gâfâind. Nenorocitul de Trevor!

Ultima dată când mă culcasem cu el, probabil că îi plăcuse la nebunie să mă vadă în patru labe. Să mă aibă în stăpânire și să mă ia de proastă.

Frustrată, mi-am trecut degetele prin păr. Spinarea îmi era acoperită de sudoare rece.

— Sper că acum ești furioasă de-a binelea, a adăugat Kai. Și Michael e furios. Trevor ne-a dus de nas pe toți. Singurele primejdii împotriva cărora putem lupta sunt cele pe care le putem anticipa. Dar în clipa asta nu știm dincotro va veni pericolul.

Vocea lui umplea spațiul strâmt. Refuzam să-l privesc. Kai m-a avertizat:

— Trevor e imprevizibil și indescifrabil, iar Damon cunoaște o singură emoție. Ura.

Mașina a pătruns pe strada unde se afla imobilul Delcour. Avea dreptate. Existau primejdii, iar eu mă purtam copilărește.

Pe de altă parte, și ei se purtau cu mine ca și cum aș fi fost un copil.

— E chiar atât de greu de înțeles că Michael vrea să-și știe fata în siguranță? m-a întrebat Kai, de data asta pe un ton mai blând.

— Poate că e așa cum spui, am spus, întorcând capul spre el. Dar credeți că-mi puteți vorbi ca unui om normal, în loc să mă luați cu japca?

Privirea lui Kai s-a mai îndulcit. Mi-am ținut respirația pentru o secundă. Bănuiam că și el își amintea ce se petrecuse între noi, aseară.

Dintr-odată, mașina părea mult prea mică.

Will s-a oprit în fața clădirii Delcour. Am coborât.

— Mă duc să-i verific apartamentul, a anunțat Kai. Will, parchează mașina.

Când mi-a deschis ușa imobilului, i-am zâmbit în trecere portarului. Kai m-a urmat în lift.

— Nu e nevoie să urci. Sunt capabilă să mă încui și singură pe dinăuntru.

A râs scurt.

— N-o să dureze mult. Sunt convins că, în curând, Michael o să vină aici, să-ți țină companie.

Am intrat în lift îndată ce ușile s-au deschis. Știam că Michael avea antrenament și de aceea îi trimisese pe băieți după mine. Chiar și așa, nu eram convinsă că aveam să-l las să intre la mine, mai târziu.

Un singur lucru era mai rău decât să mă cocoloșească: să-și trimită prietenii ca să mă dădăcească, în lipsa lui.

Imediat ce am pășit în apartamentul meu, Kai a luat-o înaintea, cercetând toate camerele și verificând ieșirea din spate și ușile balconului.

— Totul pare să fie în regulă.

Trecând prin sufragerie, s-a dus să verifice încuietorile ușii de la intrare.

— Bineînțeles că e în regulă, i-am zis. Trevor e la Annapolis, iar Damon probabil că e beat și zace sub o armată de prostituate minore, în New York.

A zâmbit larg. A deschis ușa, apoi s-a oprit în prag. Se uita la mine. Părea gânditor. Apoi ochii lui au coborât lent pe trupul meu. Am încremenit. Un val de fierbințeală a început să mi se răspândească în coapse.

Și-a ridicat din nou ochii spre mine.

— Aș putea rămâne aici, cu tine, dacă vrei, mi-a propus Kai, cu voce răgușită.

Am surâs ușor și m-am apropiat de el.

— Și ce-o să facem?

Un zâmbet seducător îi împodobește chipul frumos.

— Poate c-o să comandăm ceva de mâncare...

Din nou, mi-a măturat corpul cu o privire poficioasă. Și-a continuat ideea:

— ... sau am putea bea ceva.

Am făcut încă un pas spre el.

— Sau poate că... mă pui la încercare. Vrei să vezi dacă te invit să rămâi, pe la spatele lui Michael.

— De ce te-aș pune la încercare? s-a prefăcut el mirat.

— Pentru că ții mai mult la Michael decât la mine.

A lăsat capul în jos, zâmbind.

— Posibil, a recunoscut Kai, ridicând o mână și mângâindu-mi bărbia cu degetul mare. Sau poate că mi-a plăcut ce-a fost ieri. Poate că vreau să aflu cum e să te am doar pentru mine.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

Și-a lăsat mâna să cadă pe lângă corp și a izbucnit în râs.

— Scuze. Am vrut să mă asigur.

L-am privit răbdătoare. Știam ce urmărea.

Kai nu avea de ce să-și facă griji. Îl iubeam pe Michael și mai degrabă l-aș fi părăsit, decât să-l trădez. Știam că vicleșugul lui Kai avea scopul de a-mi pune loialitatea la încercare. Voia să-și apere prietenul. Dar nu era necesar. Chiar dacă nu regretam ce se

petrecuse ascară, știam că experiența aceea nu avea să se repete. Eram prieteni și-atât.

Kai s-a retras din prag și a dat să plece. Înainte să închid ușa, s-a mai răsucit o dată spre mine.

— Nu doar Michael e neliniștit, a explicat el, privindu-mă pătrunzător. Și eu, și Will ne facem griji pentru tine. Ești de-a noastră. Ne-ar fi greu dacă...

A lăsat ochii în podea. Părea să-și caute cuvintele.

— Ne simțim apropiați de tine. Nu vrem să ți se întâmple nimic rău. Înțelegi?

Mă simțeam mișcată, dar nu m-am putut abține să ripostez.

— Dacă sunt de-a voastră, de ce îmi ascundeți ce plănuiți și mă țineți sub pază?

— Pentru că el te iubește pe *tine* mai mult decât ne iubește pe noi, a răspuns Kai.

Îmi doream să o cred. Așteptasem atâta amar de vreme s-o aud!

După ce am încuiat ușa, am savurat liniștea care domnea în apartament. Telefonul a zbârnâit iar. Pe ecran a apărut numele lui Alex. Probabil că voia să afle dacă totul era în regulă.

Nu i-am răspuns. În afară de mama, nu aveam chef să vorbesc cu nimeni.

M-am oprit lângă insula de bucătărie, gândindu-mă la temele de care ar fi trebuit să mă apuc, la prelegerea pe care trebuia să o susțin peste câteva zile și la faptul că, de peste o săptămână, nu-mi verificasem conturile de pe rețelele de socializare.

Dintr-odată, mă simțeam istovită.

După ce mi-am scos pantofii și șosetele, am intrat în dormitor, am lăsat telefonul să cadă pe noptieră și m-am prăbușit în pat, adâncindu-mă în pilota moale, răcoroasă. Pleoapele mi s-au închis.

— Michael?

Am ridicat brusc capul de pe pernă și l-am răsucit în toate părțile. Mă străduiam să mă trezesc de-a binelea.

Mi se părea că auzisem ceva.

Camera era întunecată și tăcută. Am aruncat o privire în hol, constatând că și acolo era întuneric. Mi-am dat seama că ecranul telefonului pălpâia. Probabil că din cauza asta mă trezisem.

— Fir-ar să fie!

Mi-am frecat fața, încercând să mă dezmeticesc. Când m-am uitat la ceas, am oftat de frustrare. Era puțin trecut de unsprezece noaptea. Nu-mi venea să cred că dormisem atât de mult.

Primisem câteva mesaje de la Michael. În ultimul îmi scrisese:

Ai face bine să deschizi ușa aia blestemată când ajung la tine.

Nu-i citisem mesajele toată ziua. Cu siguranță, furia lui crescuse din ce în ce mai mult — și pe bună dreptate. La urma urmei, nu-i răspunsesem la telefon.

Aruncând mobilul printre așternuturi, m-am ridicat în capul oaselor și am coborât din pat. Lipăind cu tălpile goale pe hol, m-am dus în bucătărie, să-mi pregătesc ceva de mâncare.

Sărisem peste masa de seară și eram lihnită.

Deodată, cu coada ochiului, am zărit ceva. M-am răsucit repede. Inima mi-a stat în loc când am văzut ușa din spate larg deschisă. Lumina din casa scării se revărsa în apartamentul meu.

O siluetă întunecată, purtând un hanorac negru, cu glugă, stătea în prag și mă privea din spatele unei măști albe. Același tip de mască pe care o purtaseră băieții când mă ademeniseră în casa familiei Crist.

Respiram anevoie și mâinile îmi tremurau. Simțeam că eram în primejdie.

Am strâns din dinți, încordându-mă de furie.

Michael.

— Ce e? m-am răstit la el. Ai venit pentru „gustarea” de la miezul nopții?

Naiba să-l ia, cu jocurile lui cu tot! Nu era momentul potrivit pentru jocuri și nici nu aveam chef de extravagante în seara asta.

— Pleacă de-aici, Michael!

Silueta a ridicat un braț. Vârful unui cuțit uriaș, de bucătărie, s-a înfipt în peretele holului. Pulsul mi-a luat-o iar la goană. Priveam cu ochi mari cum se apropia de mine, târând de-a lungul peretelui vârful lamei.

Am pășit de-andăratelea.

— Damon! am exclamat, sufocată.

S-a repezit la mine. Am țipat și m-am răsucit pe călcâie, năpustindu-mă spre ușa de la intrare. M-am izbit de lemnul ușii, băjbâind după încuietori, dar fără folos. El s-a prăbușit peste mine. M-a înșfăcat de gât și mi-a proptit sub bărbie vârful cuțitului.

— Damon! Nu!

Degetele lui s-au strâns pe gâtul meu. O cârpă mi-a acoperit nasul și buzele, sufocându-mă.

— Cine o să mă împiedice? mi-a șoptit la ureche.

Totul s-a întunecat.

CAPITOLUL 27

ERIKA

ÎN PREZENT

Capul mi se învârtea. Pentru o secundă, l-am simțit de parcă mi se desprindea de trup și plutea în aer. Un sâmbure de durere îmi zvâcnea în cap. A înmugurit repede, întinzându-se și părjolinindu-l, făcându-mă să scot un geamăt.

— Ce naiba se-ntâmplă? am îngăimat, clipind des.

Când am atins locul dureros de deasupra tâmpiei, am săsăit de durere.

Damon. Am incremenit, amintindu-mi că fusese în apartamentul meu.

— Doamne sfinte! am rostit în șoaptă.

Am reușit să mă ridic în capul oaselor. În sfârșit, am văzut unde mă aflam.

Sprijinindu-mi palmele pe materialul moale de sub mine, am privit în jur: mobilier din lemn și accesorii bej, uși din sticlă, care se deschideau spre o punte de lemn, tablouri și ornamente aurite pe pereți, covoare. Încăperea avea un aspect impersonal și, totodată, familiar.

Apoi am simțit un zumzet răzbătând de undeva, de dedesubt. Zumzetul unor motoare.

Pithom. Eram pe iahtul familiei Crist.

Corupt

Fusesem aici doar de câteva ori, în copilărie, dar îl cunoșteam bine.

— Mă bucur că ți-ai revenit, a zis o voce, în spatele meu.

Damon stătea lângă celălalt capăt al canapelei pe care eram întinsă. Își sprijinea un umăr de perete, cu brațele încrucișate la piept și ținându-mă cu ochii lui negri.

— Începusem să mă îngrijorez.

Tonul lui avea un calm sinistru.

Purta o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă, pe jumătate scoasă din pantaloni, deschisă la gât. Părul negru îi era ciufulit, de parcă abia se trezise, însă ochii lui erau cât se poate de treji. Complet concentrați asupra mea, atenți și pregătiți. Nu arăta absolut deloc ca un om care fusese înjunghiat acum o săptămână.

— Până acum, nu mi-am dat seama: privindu-te dormind... aici și în apartamentul tău...

A lăsat ochii în jos, cu o mină solemnă.

— Ești foarte frumoasă. Păr lung, blond, buze pline... Pari liniștită, nevinovată.

Îmi simțeam pulsul zvâcnind în gât. Mi s-a făcut greață. Mă privise în timp ce dormeam, în apartamentul meu? Dumnezeu! Cât timp se holbase la mine, înainte să mă trezesc?

Am întors capul și am privit din nou, pe furiș, prin încăpere. Trebuia să pun mâna pe vreun obiect pe care l-aș fi putut folosi drept armă. Ce bine ar fi fost să am pumnalul din oțel de Damasc!

— Da, imaculată și perfectă, a continuat Damon, desprinzându-se de perete și dând ocol canapelei. Exact așa cum te vrea el.

Am mijit ochii, ridicându-mă încet în capul oaselor. Damon se apropia.

— Cine? am întrebat, cu voce tremurătoare.

Cine mă voia imaculată și perfectă?

Îmi zvâcnea capul și mă simțeam amețită. Am întins mâinile, încercând să-l țin la distanță.

— Doar că nu mai ești chiar imaculată, nu-i așa? a continuat esel, ignorându-mi întrebarea. Michael a pus mâna pe tine, așa
ă, acum, mai ești bună pentru un singur lucru.

— Ce tot spui?

Pășeam stângace înapoi, cu pumnii strânși. Frica îmi strângea pieptul ca-n menghină.

— Nicio grijă! O să-și facă el mendrele cu tine, a zis Damon, apropiindu-se puțin câte puțin, cu un zâmbet pervers. Dar n-o să se însoare niciodată cu parașuta lu' frate-său.

Să se însoare... Poftim?

Privirea lui Damon a fulgerat în spatele meu. M-am răsucit și l-am zărit pe Trevor, care stătea în picioare, foarte aproape de mine. Era înalt și impunător. Părul lui blond fusese tuns aproape la piele, în stil milităresc, iar ochii lui albaștri mă sfredeleau. Avea o expresie îngâmfată.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Trevor?

Imediat, m-a plesnit peste față. Am făcut un pas înapoi, străduindu-mă să nu cad. obrazul lovit mă ardea. Mi-au dat lacrimile, iar durerea mi-a explodat în țeastă. Vedeam totul ca prin ceață.

Damon m-a înșfăcat și m-a răsucit, după care m-a săltat pe umăr.

Țipam, împingându-mă în spinarea lui și foindu-mă. M-a purtat pe o pasarelă întunecoasă.

— Damon! am strigat găuit. Damon, te rog!

A dat să intre într-o încăpere, dar m-am agățat de tocul ei, lovindu-l cu picioarele și zbatându-mă.

Mă săturasem să-mi fie frică. Am urlat:

— Dă-mi drumul, nemernic pervers! Ești un nimic! Ai auzit? Ești un nimic, un gunoi! Sper să mori!

M-a smucit cu putere. Tocul ușii mi-a alunecat dintre degete.

M-a azvârlit pe un pat. M-am ridicat imediat în capul oaselor, iar el s-a aruncat peste mine. Apucându-mă de încheieturi, m-a tras mai sus și și-a proptit un genunchi în pieptul meu, imobilizându-mă.

— Damon!

Plămânii mi se goliseră de aer din cauza apăsării. Respiram scurt, superficial.

— Taci! a mârâit el.

Mă zvârcoleam, căznindu-mă să trag aer în piept și să-l răstorn de pe mine. Aș fi vrut să-i urlu să se ducă naibii, dar gâtlejul meu a slobozit doar câteva sunete sugrumate. A scos ceva maroniu din buzunar. O sfoară! A început să-mi lege încheieturile.

— Nu!

Încercam să mă opintesc și să-l arunc de pe mine. Degeaba. Damon mă apăsa din ce în ce mai tare. A reușit să mă lege și mi-a legat mâinile de tăblia patului.

Privind în jur, am văzut în spatele lui Damon o fereastră panoramică. Dincolo de sticlă se profila întunecimea vastă de afară, spuzită de stele. Pe noptiere nu exista nimic de care m-aș fi putut folosi în chip de armă. Dacă reușeam să mă eliberez, poate că aș fi găsit ceva prin vreun sertar sau în baie.

— Unde suntem? am cerut să aflu.

— La trei kilometri de coastă, lângă Thunder Bay.

Mi-am domolit zbaterea și am ridicat privirea spre el. Ieșiserăm în larg? De ce?

Crezusem că eram în port, acolo unde familia Crist își ținea de obicei iahtul. Există un singur motiv ca Damon să scoată *Pithom* în larg: acolo nu puteam primi ajutor.

— Michael..., am șoptit.

— O să fie aici în curând, a zis Damon.

Tonul lui dădea de înțeles că totul avea să se termine în scurt timp.

Un fior rece mi-a străbătut șira spinării. Când și-a ridicat genunchiul de pe pieptul meu, am sorbit o bine-venită gură de aer.

Numai că ușurarea n-a fost de durată. S-a lăsat din nou pe mine, desfăcându-mi coapsele cu forța și strecurându-și mijlocul între picioarele mele. M-am încordat toată.

— Acum ești numai a mea, a rostit batjocoritor.

Ochii lui ardeau.

M-am smucit, trăgând de legături și mârâind. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji, udându-mi părul. Respiram anevoie și mă căzneau să-mi eliberez mâinile.

— O adevărată luptătoare! Știam eu c-o să fie distractiv.

Mi-am înfipt călcâiele în saltea, foindu-mă și arcuindu-mi trupul. Damon râdea și își apăsa între picioarele mele penisul erect. Crispată, am întors capul într-o parte și am încercat să mi-l cufund în pernă, ca să scap de el, oricât de puțin.

— Îmi place, Rika. Ține-o tot așa!

Și-a apropiat gura de obrazul meu.

— Haide, scumpo! a șoptit, lingându-mi bărbia. Știi c-o s-o fac. Ți-e teamă c-o să-ți placă?

Am clătinat din cap și l-am privit în ochi.

— N-o s-o faci. Te cunosc.

— Ba nu mă cunoști! s-a răstit amenințător.

— Ești meschin și desfrânat, dar rău nu ești. În noaptea aia, acum trei ani, am crezut că tu și Kai — de fapt, Trevor — o să-mi faceți rău. Nu mi-am dat seama dacă era o glumă sau de-adevăratelea, dar mă simțeam în pericol. Eram înnebunită de frică.

S-a oprit. Buzele lui așteptau, la câțiva centimetri deasupra mea.

— Numai că tu nu l-ai lăsat să-mi facă rău. Pentru tine era lucrurile prea departe, l-ai oprit. Nu ești un om rău.

Limba lui mi-a atins bărbia. Am închis ochii și am izbucnit în suspine când și-a croit drum în jos, pe gâtul meu, apoi pe sâni, pe deasupra bluzei.

— Nu ești rău, am repetat, trăgând de sfoară și simțind cum limba lui îmi gădila sfârcul, prin țesătura bluzei. Nu ești rău.

— Ai dreptate. Sunt un nimic. Sunt un rahat. Un gunoi.

Apoi, deodată, a coborât din pat. Ochii lui erau reci ca gheața.

— Și o să fiu coșmarul tău, Erika Fane.

S-a așezat pe un scaun, în stânga mea. Chipul lui păstra un calm neliniștitor. Aveam senzația că o peliculă invizibilă ne despărțea. Am înghițit în sec, temându-mă că avea să refuze să mai vorbească, așa că l-am provocat.

— Și ce? Acum ești la mâna lui Trevor? Ai învățat în închisoare cum să fii târfulița altuia?

A zâmbit.

— Dacă faci chestia asta — l-am prevenit —, o să-i pierzi pentru totdeauna.

— Pe cine?

— Pe băieți. Ei sunt familia ta, dar nu te-ar ierta niciodată pentru asta.

A scuturat din cap și și-a ferit privirea.

— Oricum e prea târziu, a declarat Damon. De-acum, nimic n-o să mai fie la fel.

Privea în gol, cu o expresie de hotărâre solemnă. A adăugat:

— Știi de ce te-am dus acolo, în noaptea aia? În mod normal, mă interesează cui i-o trage Michael doar dacă-mi place cum arată tipa și vreau să-mi vină și mie rândul. Dar cu tine era altfel. Mi-am dat seama în noaptea aia. Voia mai mult decât păsărica ta.

Mi-am încordat brațele și am smucit funia. Firele ei aspre mi se adânceau în carne.

— Și de ce te-a deranjat atât de mult?

— Pentru că, atunci când vine vorba despre fete, nu există altceva decât păsărici, s-a răstit Damon. Știam că aveai să ne dezbină. Să ne schimbi, să distrugi legătura dintre noi.

Cutele de pe fruntea lui s-au adâncit. Și-a întors spre mine privirea furioasă. Nu înțelegeam despre ce vorbea. Cum aș fi putut să-i dezbin?

— Când am dat nas în nas cu Trevor, mi-am închipuit c-o să ne facem de cap cu tine, c-o să te băgăm în sperieți. Așa, eu aș fi obținut ce doream — te îndepărtam de Michael și de ceilalți —, iar lașul de Trevor, tot timpul gelos pe fratele lui mai mare, te-ar fi ținut în lesă.

S-a oprit să-și umezească buzele și a continuat.

— Cu Will a fost simplu. Era beat. Chiar și treaz, pe dobito-cul ăla nu-l prea duce capul. Așa că, imediat ce Trevor și-a pus masca lui Kai, totul a mers de la sine.

L-am întrerupt:

— Însă ți-ai dat seama că Trevor avea un alt plan, despre care tu nu știai. Voiai doar să mă sperii. Poate chiar să mi-o tragi, dacă te-aș fi lăsat s-o faci. Doreai să mă simt prea rușinată ca să mai dau ochii cu Michael, dar nu voiai să-mi faci rău!

Am tras adânc aer în piept.

— Și nici acum nu vrei.

A clătinat din cap.

— Te înșeli. Chiar vreau să-ți fac rău. Vreau să te omor și, după aia, să-lucid pe Trevor.

— Pe Trevor?

— Da. O merită cu vârf și îndesat. Acum, când știu că el a publicat filmările pe internet... O, da! Pe tine o să te omor pur și simplu fiindcă sunt al naibii de furios și pentru că nu mi-a mai rămas nimic. Am pierdut tot din cauză că, așa cum fac fetele, ai stricat totul. Te-ai amestecat între prieteni.

Nu era adevărat. Nu-l obligasem pe Michael să aleagă între mine și prietenii lui și nici nu-mi dorisem să le distrug prietenia. Dimpotrivă: îmi doream să fiu părtașă la legătura dintre ei. Eram

curioasă și dornică de distracție, dar niciodată nu plănuișem să îi schimb sau...

Deodată, mi-am amintit de foișorul incendiat, de faptul că protestasem, fiindcă nu fusesem de acord cu fapta lui Will. Mă îndepărtasem când Michael îmi ceruse să rămân. Disprețuisem ceea ce făceau ei.

Poate că Damon avea dreptate.

Nu regretam că refuzasem să iau parte la incendierea foișorului construit de Emmy. Fusesse o porcărie, un gest prostesc și nedrept. Da, în seara aia Michael fusesse de partea prietenilor săi, dar poate că avea să sosească și momentul în care nu mai avea să le țină hangul.

Poate că, până la urmă, după alte farse și nopți pline de gesturi nesăbuite, la care eu nu voiam să fiu părtașă... poate că, în cele din urmă, Michael urma să mă aleagă pe mine, nu pe ei.

Evident, nu greșisem cu nimic. Nu fusesse vina mea.

Însă acum priveam situația prin ochii lui Damon. Știuse că, până la urmă, urma să mă strecur în mintea lui Michael, știa că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu i-aș fi însoțit în noaptea aia de Halloween, acum trei ani. Mă vedeam nevoită să recunosc că, într-un fel, jucasem și eu un rol.

— Toți am avut de suferit atunci, i-am zis, privindu-l în ochi. Nu eu sunt cea care trebuie pedepsită.

A rămas nemișcat și tăcut câteva clipe.

— Poate. Poate că și tu ești doar o victimă, la fel ca noi.

O umbră i-a trecut pe chip — un fel de sfârșeală care mocnea sub masca de furie și de ură, pe care se îndârjea s-o etaleze. Îmi dădeam seama că retrăia o amintire.

— Acum chiar nu mai contează, a spus încet.

N-am mai apucat să întreb ce voia să zică. L-am văzut pe Trevor stând în prag.

— V-ați împrietenit?

Penelope Douglas

Auzindu-i vocea relaxată și nepăsătoare, n-ai fi crezut că mă pocnise adineauri.

Am mijit ochii la el.

Annapolis.

Ia stai! N-ar fi trebuit să fie aici. Nu putea să plece de la Academie oricând avea chef. Oare Damon îl contactase? Probabil că da. Trevor voia să rezolve anumite lucruri și se temea că Michael avea să vină în căutarea lui, să facă prima mișcare.

Damon s-a ridicat și a ieșit din încăpere. M-am crispat, dându-mi seama că rămăsesem singură cu Trevor. Mai mult ca oricând, mă simțeam în primejdie.

— Damon n-o să te ajute, a declarat Trevor. Urăște femeile.

S-a apropiat. Mi-am înfășurat capătul liber al funiei în jurul încheieturii și m-am săltat puțin pe furiș, încercând să mă îndepărtez. Mi-am izbit brațul de tăblia patului. Am ciocănit-o ușor, cu unghiile.

Sticlă.

— Știi că Damon avea doisprezece ani când mama lui a început să i-o tragă?

Mi s-a oprit inima în loc. M-am răsucit spre Trevor, copleșită de oroare.

Ce?

— Iar la cincisprezece ani, el a rupt-o în bătaie și a amenințat c-o omoară dacă se mai întoarce vreodată acasă. L-am auzit pe tata discutând cu taică-său, acum câțiva ani.

Buzele îmi tremurau. Nu știam dacă spunea adevărul. Dar de ce ar fi mințit?

Asta explica ura lui Damon față de fete.

— Taică-său a mușamalizat totul și niciodată nu s-a mai adus vorba despre tărașenia aia. Lui Damon nu-i mai rămăseseră decât prietenii lui, dar tu i-ai luat și lucrul ăsta.

— Tu i l-ai luat! am mârâit.

Corupt

S-a așezat pe pat. A început să-și plimbe mâna pe piciorul meu. M-am zbatut, sperând să-l îndepărtez. A zâmbit și m-a strâns de coapsă. Am țipat. Nu-mi venea să cred că altădată îl lăsasem să mă atingă.

Anul trecut îi cedasem, după ani de presiuni. Fuseserăm împinși constant unul către celălalt, la baluri, la petreceri sau ca să fim fotografiați împreună. Încetasem să mai contrazic presupunerile că noi doi eram un cuplu și, în sfârșit, mă lăsasem în voia lui. Trevor îmi oferea stabilitate, mă voia, iar eu fusesem atât de proastă, încât crezusem că nu meritam mai mult. Dar, mai presus de toate, Trevor îmi distrăgea atenția de la Michael. Mă amăgisem că m-ar putea ajuta să uit de fratele lui mai mare.

Însă, nu după mult timp, mi-am dat seama că Trevor nu-mi oferea nimic. Într-o singură seară, Michael îmi demonstrase că nu sunt slabă. Îmi arătase că sunt frumoasă, dorită și puternică. Chiar dacă seara aia trecuse iute, știam că sentimentele mele față de Trevor nu se puteau compara cu ceea ce simțeam pentru Michael.

Trevor mă voia doar drept trofeu. Nu mă vedea așa cum eram eu cu adevărat.

— Cum poți să faci asta? Ce urmărești?

— Urmăresc să vă văd învinși pe amândoi. M-am săturat să fiu în umbra lui Michael și să te văd tânjind după el. Vreau să vă văd suferind, a declarat Trevor, ridicând fruntea și privind-mă.

Am strâns din dinți, smucind funia.

— Dă-mi drumul!

Și-a strecurat degetele pe sub bluza mea. Am încercat să mă îndepărtez, fiindcă atingerea lui îmi dădea fiori reci.

— Cât despre Damon... vrea să sufere toată lumea, a adăugat Trevor. Eu și el ne potrivim de minune.

— De ce crezi că Damon te-ar susține? A știut că tu erai în spatele măștii, în noaptea aia. De ce m-a lăsat să cred că el era Kai?

Trevor a ridicat din umeri. Mâna lui îmi mângâia burta.

Corupt

aparțin — casa, bunurile, banii —, iar tu n-o să te mai apropii de mine niciodată. Mai degrabă mor decât să te las să mă atingi.

— Crezi că te vreau înapoi? mi-a trântit-o Trevor, întorcându-se spre mine și încrucișându-și brațele la piept. Crezi c-o mai vreau pe parașuta fratelui meu?

A chicotit.

— A, nu! a continuat batjocoritor. Pot să am pe cineva mult mai bun decât tine. Cât despre faptul că Michael deține tot ce-ți aparține, e simplu. Morții nu au proprietăți.

Morții? Adică...

Dacă Michael murea, totul s-ar fi întors în posesia domnului Crist. Iar dacă Trevor nu mai voia să mi se restituie ceea ce-mi aparținea, atunci, pentru ca el să aibă totul, era nevoie ca și eu să mor...

Michael.

Am smucit funia, încercând să-mi eliberez mâinile.

— Du-te dracului!

Simțeam usturimea lacrimilor pe obraz, acolo unde mă pâlmuise. Încheieturile mă ardeau, dar am continuat să mă zbat.

— Ascultă! a exclamat voios Trevor. Ai auzit?

Zgomotul strident al unui motor, răsunând tot mai puternic. Tot mai aproape. Sunetul unei bărci cu motor.

Am înțepenit. *Nu se poate.*

— Vine! a anunțat Trevor, entuziast.

Și-a privit ceasul de la încheietură.

— E unsprezece fix, scumpo.

S-a aplecat spre mine, cu un aer amenințător.

— Pe la unsprezece și jumătate, amândoi veți fi în drum spre fundul oceanului.

Penelope Douglas

— Michael deja te aruncase ca pe un gunoi. Era în interesul nostru să crezi că nu ți-a mai rămas niciun prieten. Plus că pe el chiar îl doare-n cot de tine. După ce Michael și toți ceilalți au început să suspecteze că i-ai trădat, cred că îl excita să știe că singura amenințare adevărată la adresa ta era chiar sub nasul tău.

Adică Trevor. Mereu prezent. La doar o cameră distanță. Pândind, așteptând...

— Dar știai că bănuiau că le-am luat mobilul și că am publicat înregistrările. Ți-ai dat seama că se vor răzbuna pe mine.

— Iar asta n-ar fi fost o problemă dacă nu ai fi hotărât să te transferi de la Brown, a explicat el. Pe Damon l-aș fi putut struni, iar pe ceilalți i-aș fi ținut în suspans. Dar tu ai renunțat la protecția mea. Atunci am decis să las lucrurile să meargă de la sine. Dacă te făceau să suferi — dacă Michael te făcea să suferi — înainte să-și dea seama că se înșelaseră, înainte să înțeleagă că dădeau vina pe cine nu trebuie, am sperat că aveai să renunți la Michael odată pentru totdeauna.

S-a proptit în palme și s-a săltat deasupra mea. Acum stăteam nas în nas.

— Am crezut că poate l-ai fi coborât de pe pedestalul pe care l-ai așezat mereu și l-ai fi văzut așa cum e în realitate.

— Și cum e Michael?

— Inferior mie.

A ridicat brusc capul, de parcă auzise ceva. A sărit de pe pat și a traversat încăperea, ducându-se la geam, scrutând întunericul.

— Singura mea greșeală în noaptea aia, în pădure, a fost că am folosit cuvintele tatei. Dacă n-o făceam, poate că nu ați fi aflat niciodată adevărul.

M-am cutremurat de teamă.

— Și acum ce plănuiești? m-am interesat. Ce speri să obții? Michael are putere legală asupra tuturor lucrurilor care-mi

CAPITOLUL 28

MICHAEL

ÎN PREZENT

— Mai repede! am strigat, zărind în fața noastră iahtul. Eram cu toții într-o șalupă și goneam pe suprafața apei. Luminile carenei aruncau licăriri mov pe luciul negru. Iahtul spațios se profila în noapte, ca o stea.

— Avem viteza maximă, mi-a zis Will, cu chipul schimonosit de îngrijorare. Stai liniștit. Ne-a lăsat biletul ăla cu un motiv. Vrea s-o găsim.

— Dar asta nu înseamnă că n-o să-i facă rău. Mai repede! Rafalele de vânt ne izbeau. Eu și Kai eram nevoiți să ne ținem de bord și de parbriz ca să ne păstrăm echilibrul. Mica șalupă neagră se apropia de *Pithom*.

Nenorocitul de Trevor!

Ajuns la apartamentul Rikăi, sunasem zadarnic la ușă, așa că-mi folosisem cheia și dădusem buzna înăuntru. Întregul apartament era întunecat și pustiu. Găsisem un bilet pe podea.

Conținea un singur cuvânt. *Pithom*.

Ieșisem valvârtej din apartament și sunasem la căpitănia portului, în timp ce goneam spre ieșirea din oraș. Acolo, mi se confirmase că *Pithom* fusese azi în Thunder Bay și că, într-adevăr, Trevor aranjase ca un mic echipaj să-l scoată în larg, în după-amiaza

asta. Pe urmă îi sunasem pe Will și pe Kai, spunându-le să ne vedem pe chei. Familia lui Will deținea o șalupă. Cea a familiei mele era, probabil, la Trevor... și la Damon. Fără îndoială, era și el vârat în povestea asta.

Te iubesc, Michael.

Mi-am trecut degetele prin păr și am murmurat:

— Rika, te rog, să nu pățești nimic.

Iahtul se apropia. Will a încetinit, dând roată până când am ajuns la pupa. A redus viteza aproape la minimum. Am sărit imediat din șalupă. Am zărit la babord barca roșie, cu motor, a familiei mele și m-am răsucit spre Will.

— Tu rămâi aici, i-am zis. Stai cu ochii pe bărcile cu motor și dă-mi un semnal, dacă vezi ceva.

Nu voiam ca Trevor sau Damon să încerce s-o șteargă, luând-o cu ei pe Rika.

Will a încuviințat. A vârat mâna în compartimentul de lângă volan și a scos sirena miniaturală. L-am privit pe Kai și i-am făcut semn.

— Pe puntea superioară! am ordonat. Și cască bine ochii! Știu că venim.

Kai a urcat scara din dreapta mea, iar eu am înaintat pe punte, trecând de piscină și intrând în salon. Nici măcar nu clipeam. Mă sileam să pășesc încet, chiar dacă trupul meu îmi poruncea să mă grăbesc.

Îmi îndesasem un pistol Glock, încărcat cu zece cartușe, în turul pantalonilor negri. Îl ascunsesem sub tricou. Era posibil ca ei să mă vadă înainte să-i văd eu. Voiam să-i pot lua prin surprindere.

Am ridicat privirea spre camera de supraveghere montată în tavan. Mica sferă s-a rotit spre mine.

Trevor aflase că sosisem și știa unde anume eram.

Înaintând ușor, cu ochii în patru, m-am furișat prin încăpere și am pătruns în coridorul slab luminat. Erau două cabine: una

pe stânga și a doua, pe dreapta. Rika putea fi oriunde. Speram că între timp Kai, care era pe puntea de deasupra, o găsisse deja.

Am pășit la stânga, apucând clanța ușii. Auzind un scâncet, am incremenit. Am rămas nemișcat, ascultând. A urmat un geamăt. M-am răsucit iute spre cabina părinților mei și am trântit ușa de perete.

Rika era întinsă pe patul părinților mei, luptându-se cu funiile care-i legau încheieturile. M-a văzut și a icnit, schimonosindu-se de spaimă.

— Michael! Nu trebuia să vii!

M-am repezit și am apucat funia, pe urmă am observat cioburile de sticlă.

— Fir-ar să fie! Ce ți-au făcut?

Mâinile ei însângerate erau legate deasupra capului. Părul îi era ud de transpirație. În pumn strângea un ciob.

— Trebuia să tai funia, mi-a explicat, cu voce tremurătoare.

Tăblia patului era fărâme. O spărsese încercând să scape. I-am luat ciobul din mână și am retezat funia care o imobiliza.

— Te scot eu de aici. Îmi pare așa de rău, iubito!

Am auzit sirena. Am ridicat brusc capul, simțind o flacără scurgându-mi-se prin trup.

— Rahat!

Ceva nu era în regulă.

Am azvârlit ciobul pe pat și am ajutat-o să se ridice.

— Vino! am îndemnat-o, cuprinzându-i mâinile și întorcându-le cu palmele în sus, ca să le cercetez.

— N-am nimic. Trebuie să plecăm de-aici. Au vrut să mă găsești. Ar putea să fie oriunde.

Ardeam de dorința de a o lua în brațe, dar m-am stăpânit. Nu ne permiteam să irosim timpul. Will avea nevoie de noi. M-am îndreptat spre ușă. O țineam de mână, cât mai aproape de mine.

Am ieșit din dormitor, privind în stânga și-n dreapta, ca să mă asigur că drumul era liber.

— Damon e și el aici, cu Trevor, mi-a șoptit Rika.

— Mi-am închipuit.

— El m-a răpit din apartament.

Am scuturat din cap, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia. Rika avea palmele zdrențe fiindcă încercase să se salveze. Nu stătuse cu mâinile în sân, să mă aștepte pe mine.

La urma urmei, asta dorisem totdeauna de la ea, nu? Să lupte de una singură.

Simțeam o furie turbată. Ei mi-o răpiseră. Și fusese cât pe ce să mi-o ia pentru totdeauna.

Dacă n-aș fi găsit-o niciodată?

— Haide! am îndemnat-o, trăgând-o spre ușile glisante care dădeau către pupa.

Îndată ce am pus piciorul pe punte, l-am văzut pe Kai zăcând pe jos și m-am încordat. Răsufleta greoi. Sângera din nas și din gură. Damon stătea deasupra lui și mă privea cu ură. M-am uitat la barca din spatele lui.

Goală. Unde naiba era Will?

Am înaintat încet, trăgând-o pe Rika după mine. *Rabat!*

Kai și Rika erau răniți, Will dispăruse, iar eu habar n-aveam cum naiba urma să scap din situația asta.

Și atunci l-am văzut pe Trevor. Stătea aproape de balustrada iahtului și mă privea amuzat. Ne-a făcut semn cu degetul, invitându-ne să ne apropiem. Rika a încercat să mă ocolească, dar am strâns-o mai tare de braț, ca să rămână la locul ei. Fără să-mi scap fratele din ochi, m-am apropiat de balustradă și am aruncat o privire.

— Will! am exclamat, cu răsufletarea tăiată.

Era în apă. Abia reușea să-și țină capul la suprafață. Am văzut că în dreptul lui plutea o funie. Am urmărit-o și am observat că șerpuia, ajungând pe punte. Capătul ei era legat de două blocuri

de beton, așezate la picioarele lui Trevor. Ceva mai încolo erau alte patru blocuri, cu funiile de rigoare.

Dumnezeule!

— Mi-a legat mâinile la spate, omule! a strigat Will.

Nu putea să dezlege funia. Cel mai probabil, i-o legase și de picioare.

Will se chinuia să nu se scufunde.

M-am năpustit la Trevor.

A ridicat un braț. Avea un pistol. M-am oprit, ținându-l cu o privire furioasă.

— Ce dracu' faci? i-am urlat.

— Știi că adâncimea medie a Oceanului Atlantic e de 3341 de metri? m-a întrebat calm, ignorându-mi furia. Apa e întunecată și rece. Iar când ceva se duce la fund, nu se mai întoarce.

În continuare, Will se zbătea în apă.

— N-o să-ți mai găsești niciodată prietenul, mi-a zis Trevor.

M-am uitat la Kai. Stătea în patru labe, încercând să se dezmeticească. Pe un obraz îi curgea sânge.

— Te simți bine?

— Foarte bine.

— Ar fi trebuit s-o omor înainte să ajungi aici, a zis Trevor, gesticulând spre Rika. Dar, pe bune, ce haz ar mai avea dacă n-ai fi de față, să o vezi dând colțul?

— Ce mama naibii faci, Trevor? am întrebat.

Am dus încetișor mâna la spate și i-am făcut semn Rikăi.

Și-a strecurat degetele sub tricoul meu și a scos revolverul, pe care mi l-a vârat în mână.

— Habar n-am, a răspuns Trevor, cu nedumerire prefăcută. Dar să știi că mă distrez de minune.

Care era problema lui? Da, mă ura. Asta știam. Dar să-i ucidă pe Will, pe Kai, pe Rika? N-avea cum să scape basma curată. Își pierduse mințile?

— N-ai decât să te repezi la mine! m-a provocat, îndreptând țeava revolverului în direcția mea. Ai încasa un glonț, dar ai și avea ocazia să mă dobori.

Am clătinat din cap și am întors ochii spre Damon.

— Nu face asta! l-am implorat. Will și Kai nu te-au rănit. Nici Rika.

— Dar, dacă îi rănesc eu, te fac să suferi, mi-a trântit-o Damon, proptindu-și talpa în spinarea lui Kai și izbindu-l.

Kai a gemut și a închis ochii. După cum se ținea cu mâinile de piept, bănuiam că avea câteva coaste rupte.

— Tu n-ai suferit niciodată, Michael, a mârâit Damon. N-ai fost niciodată nevoit să pierzi ceva, dar asta se va schimba. N-ar fi trebuit s-o alegi pe ea, dându-ne pe noi deoparte.

— Laș nenorocit! i-a strigat Kai.

Damon s-a încruntat la el, apoi a ridicat privirea spre mine. Mi-am dat seama că ne despărțea un abis. Nici măcar nu-l mai recunoșteam.

— Spune-mi că renunți la ea! mi-a cerut. Spune-mi că totul va fi din nou așa cum era în liceu.

Mi-am încordat spinarea, strângând brațul Rikăi. Damon a vorbit mai departe:

— Ea n-are ce să caute lângă noi, iar tu o lași să te influențeze prea mult. Spune-mi că Rika nu înseamnă nimic pentru tine. Spune-mi că ne alegi pe noi. Sau, și mai bine...

Ochii i-au sclipit.

— Spune-mi că renunți la Rika, în schimbul lui Will și al lui Kai.

— Alege! a intervenit Trevor. Rika poate să treacă în locul lui Will, iar voi patru o să fiți iar uniți, ca la început. Ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Auzeam râsuflarea ei în spatele meu, scurtă și iute. Mi-am dat seama că era speriată.

O simțeam pretutindeni. Pe piele, în piept, pe mâini... Dulceața buzelor ei, când gâfâia cu gura lipită de a mea, în saună...
Te iubesc, Michael.

— Dacă o sacrifici pe ea, Will și Kai n-or să pățească nimic, m-a asigurat Damon.

Să o sacrific pe ea. Nu puteam s-o fac...

Am înghițit în sec.

Ea era pretutindeni. Mereu, peste tot. Nu mă puteam descotorosi de ea. Ori de câte ori închideam ochii, era acolo.

La șaisprezece ani, se uitase la mine ca la un Dumnezeu.

Tu ești în toate.

Clipa în care am știut că inima ei îmi aparține, când abia așteptam să ajung înăuntrul ei.

Da, mă excitau.

Când am văzut-o depășindu-și limitele și increzându-se deplin în mine, când am intrat în ea pentru prima dată, și s-a topit în brațele mele... Dumnezeu...

M-am uitat la Kai. Îl auzeam pe Will strigând după ajutor, în apă. Ce naiba ar fi trebuit să fac?

Trevor n-a mai așteptat răspunsul meu.

S-a aplecat și a luat în brațe blocurile de beton, le-a sprijinit de balustrada iahtului.

— Nu!

M-am desprins de Rika și am întins un braț.

— Stai! Așteaptă!

Legăna blocurile înainte și înapoi, jucându-se cu nervii mei.

— Stai!

Am scrâșnit din dinți. Mi se învârtea capul.

— Naiba să te ia! am urlat.

Dacă îl impușcam pe Trevor sau pe Damon, tot ar fi avut timp să arunce blocurile în apă, iar Damon l-ar fi ucis pe Kai înainte

să mișc un deget. Poate că pe Rika aș fi reușit s-o scap de aici, dar pe ei nu i-aș fi putut salva.

— De ce faci asta? am întrebat, clocotind de furie. De ce?

— De-aia! a mârâit Trevor, dându-și, în sfârșit, mânia în vileg. Pentru ce se petrece acum, aici. Ca să te văd așa cum ești în clipa asta: disperat. E o priveliște de neprețuit.

Și-a luat mâinile de pe blocurile de beton. Au rămas într-un echilibru fragil, clătănându-se și amenințând să cadă la cea mai mică vibrație.

— Aș putea să-ți zic că o fac fiindcă erai mereu în centrul atenției, pentru că jucai baschet. Fiindcă totdeauna duceai la bun sfârșit lucruri de care eu nu reușeam nici măcar să mă apuc. Sau pentru că Rika te-a iubit dintotdeauna. Nu s-a uitat nicio clipă la mine așa cum te privea.

Mâna în care ținea pistolul a coborât încet. S-a uitat cu ură la Rika.

— Dar adevăratul motiv pentru care o fac e că acum marele Michael Crist e al naibii de neputincios! Am vrut să văd expresia ei, în clipa în care înțelege că totul s-a sfârșit și că tu n-ai cum s-o ajuți.

Simțeam că nu mai aveam putere să respir.

— Nu-ți face griji, a adăugat Trevor, pe un ton liniștitor. O s-o însoțești acolo, jos, cât de curând.

A împins blocurile de beton dincolo de balustradă. Cu un răcnet, m-am repezit turbat la el, apăsând pe trăgaci de trei ori. Gloanțele l-au străpuns. Am aruncat arma pe punte și am plonjat în apă exact în clipa când capul lui Will dispărea sub valuri.

Corpul meu s-a scufundat instantaneu. Apa întunecată și foarte rece a oceanului îmi răspândea frigul în oase. Will era chiar în fața mea și se scufunda rapid, în ciuda eforturilor sale de a se dezlega. Am zvâcnit din picioare, despicând apa. Am întins mâinile și l-am apucat de tricou.

Însă când am încercat să-l trag în sus, dând din picioare și lup-
tându-mă să ies la suprafață, am văzut că luminile iahtului înce-
peau să dispară.

Ne scufundam.

M-am repezit în jos, fără să-i dau drumul. Plămânii mei țipau
după aer. Ajungând la picioarele lui, m-am apucat să dezleg
nodul. Însă greutatea afurisită a blocurilor de beton îmi îngreuna
mișcările.

Will se tot zvârcolea, cu ochii ațintiți spre suprafața apei. Tră-
geam și smuceam de funie, străduindu-mă să-l eliberez. Cu toate
acestea, apa se intuneca tot mai mult. Luminile iahtului aproape
că se făcuseră nevăzute, iar Rika și Kai erau acolo, sus, singuri.

Am mârâit de frustrare.

Rahat!

Nu puteam să-l părăsesc pe Will, încă o dată.

Strângând funia cu degete înghețate, am tras și am smuls, ju-
puindu-mi pielea, până când...

Nodul a cedat. Funia s-a dezlegat. Am dat-o repede deoparte
și am lăsat-o să se scufunde, cu tot cu blocurile de beton, în adân-
curile oceanului. L-am tras pe Will spre suprafața apei.

Am țâșnit afară, iar când m-am uitat spre iaht, l-am văzut pe
Kai. Îl sugruma pe Damon. Îl înghesuise în parapetul iahtului.
Deodată, și-a luat avânt și i-a tras un pumn.

Rika.

— Du-te acolo! i-am strigat lui Will, arătându-i șalupa noastră.

— Dar ce fac cu mâinile? Sunt încă legate.

— Eu trebuie să ajung la Rika.

Am înotat spre iaht.

Deodată, ceva s-a prăbușit în valuri, în dreapta mea. Când am
ridicat capul, am zărit o frânghie atârând în apă. Pe urmă două
blocuri de beton s-au prăvălit peste balustradă, scufundându-se
în ocean. Trevor râsufla din greu. Pe chip avea un zâmbet diabolic.

— Rahat! am zbierat deznădăjduit.
Plonjând iar în adânc, lunecam prin oceanul rece ca gheața,
dând disperat din mâini și din picioare.

Rika.

Mă uitam innebunit în toate direcțiile, căutând să-i zăresc
mâinile, bluza albă, părul, dar...

Înotam mai jos, mai jos, tot mai jos, cât puteam de repede,
privind de jur împrejur, fără să irosesc nicio clipă. Numai că, deși
secunde se scurgeau, încă nu o vedeam. Frica îmi bubuia în
piept. Simțeam că-mi pierd mințile.

Unde naiba era?

Presiunea mi se acumula în plămâni și vederea mi se tulbu-
rase. Nevoia de oxigen era irezistibilă.

Am țâșnit înapoi la suprafață.

— Rika! am răcnit, rotindu-mă în cerc. Rika!

Nimic.

L-am zărit pe Kai. Se sprijinea de parapet, răsufflând anevoie.
Părea epuizat.

— Kai, vino încoace! am urlat. Nu pot s-o găesc!

S-a uitat la mine, îngrijorat. Nu-i mai vedeam pe Damon și
pe Trevor, dar nici nu-mi mai păsa de ei. Will încă nu se dezle-
gase, iar Rika era...

M-am scufundat din nou. După câteva secunde, a plonjat și
Kai. Coboram amândoi, lunecând prin apă, în beznă.

Foarte departe.

Depart, în adânc.

Ea era în adâncuri, îndepărtându-se tot mai mult de mine, și
nu aveam s-o mai găesc niciodată.

Niciodată.

Te rog, iubito! Unde ești?

Deodată, mi s-a oprit inima în loc; zărisem o străfulgerare
albă.

Rika se ridica iute, împingând cu brațele și izbind cu picioarele, apropiindu-se.

Eu și Kai am apucat-o de brațe și am tras-o după noi. Am strâpuns suprafața apei. Tușea și gâfâia, încercând să respire. I-am atins obrazii.

Am suspinat.

— Rika...

Mă durea inima de parcă aș fi fost înjunghiat.

— Rika, te simți bine? Cum ai reușit...?

Cuvintele mi s-au oprit în gât. Mi se făcea rău gândindu-mă că fusese cât pe-acți să-o pierd.

Mi-a făcut semn că era teafără, dar, după o clipă, a început să tremure, iar chipul i s-a schimonosit. A izbucnit în plâns și a început să povestească:

— După ce l-ai împușcat, Trevor m-a lovit. Am leșinat suficient de mult ca să mă lege. Când mi-am revenit, tocmai mă rostogolea peste parapet.

Trăgând-o după mine, am înnotat înapoi spre iaht. Am urcat-o pe punte, cu ajutorul lui Kai.

— Cum ai reușit să te eliberezi? am întrebat-o.

— Ciobul, mi-a explicat, desfăcând pumnul și cutremurându-se. L-am luat după ce l-ai aruncat tu pe pat.

Am tras-o spre mine, am cuprins-o în brațe și am strâns-o atât de tare, încât mă dureau mușchii.

— Damon unde e? l-am întrebat pe Kai, care tocmai îl ajuta pe Will să se ridice și îi dezlega mâinile.

Will a răspuns în locul lui:

— A șters-o cu barca iahtului, cât timp erați sub apă.

Am strâns-o mai tare pe Rika în brațe.

Will și Kai au urcat treptele care duceau spre puntea principală, iar eu am tras-o pe Rika după mine. Avea nevoie de un duș fierbinte, de un pat cald și de mine, alături de ea.

În vreme ce traversam puntea, l-am zărit pe Trevor. Zăcea pe marginea piscinei, sângerând și căznindu-se să se ridice. Abia mai putea să-și țină capul sus. Nu știam câte gloanțe îl nimeriseră. Sîngele i se revărsa pe punte. Respira anevoie.

— Michael..., a bolborosit, apăsându-și cu palmele rana din piept. Du iahtul în port. Sângerez.

Kai și Will stăteau în picioare, păzindu-l, iar eu o țineam în brațe pe Rika. Clocoteam de furie și de ură.

Niciunul dintre noi n-a făcut vreun gest ca să-l ajute. Fusese cât pe ce să-o omoare pe Rika. Încercase să-iucidă pe Will și pe Kai și mă amenințase cu moartea.

— Michael, sunt fratele tău.

Deși îl priveam, nu vedeam un frate. În schimb, vedeam blocuri de beton aruncate peste parapet. O vedeam pe Rika azvârlită peste bord ca un gunoi, pe Will expediat spre fundul oceanului, ca și cum ar fi fost un nimic.

Aș fi putut să-i pierd. Aș fi putut să-o pierd pe ea.

Definitiv.

Și-atunci, unde era fratele meu?

Nici măcar n-am clipit. Nu putusem alege între viața Rikăi și viețile prietenilor mei, dar mi-a venit nespuse de ușor să aleg între ei și Trevor.

Ridicând un picior, mi-am proptit talpa în umărul lui și l-am împins.

A gemut și a încercat să se agațe de piciorul meu, căscând ochii de spaimă. Pe urmă s-a rostogolit și a căzut în piscină. Brațele i se agitău, iar el se scufunda spre fundul bazinului. Încerca să se zbată. Încerca să înșface apa, ca și cum ar fi fost un perete pe care se putea cățăra.

Se zgăia la noi.

— Michael! a exclamat Rika. Tu... Te rog! Va trebui să trăiești toată viața cu povara asta.

M-am mulțumit să-l privesc pe Trevor, fără să mă clintesc. Rika nu voia să-lucid. Își făcea griji că aveam să regret și să suport consecințele faptei mele. Iar eu știam că, indiferent cât de mult rău ne făcuse, Trevor îmi era frate.

L-am urmărit în timp ce se lupta să respire, mult prea slăbit din cauza hemoragiei. Se străduia să se salveze și să iasă din nou la suprafață.

Iar atunci când a încetat să mai miște și a rămas inert în apă, am închis ochii și mi-am lăsat pumnii să se desfacă, încetul cu încetul.

— Dacă trăia, n-ai fi fost niciodată în siguranță, i-am zis Rikăi. Și-a ascuns fața la pieptul meu. I-am ținut în brațe trupul, care se zguduia de hohote mute.

Am întors ochii spre Kai.

— Du-ne în port.

A încuviințat din cap, ținându-se cu mâinile de coaste.

— Ai grijă de ea, Michael! Ne ocupăm noi de restul.

Am luat mâna Rikăi și am tras-o după mine. Coborând pasarela, am dus-o în cabina care-mi fusese repartizată. Inima era gata să-mi sară din piept.

Aproape că o pierdusem.

Am intrat în baie, am pornit dușul și am început să deschid dulapurile, fără să știu precis ce căutam.

Am început să-i frecționez brațele.

— Ești înghețată. Scoate-ți hainele.

Am verificat temperatura apei.

— Vrei să fie mai fierbinte?

— Michael, a rostit Rika blând, încercând să mă oprească.

Mi-am văzut mai departe de treabă. Simțeam că mi se întorcea stomacul pe dos.

— Avem prosoape aici, i-am zis, arătându-i un dulap. Vrei să faci baie în cadă? Aș putea s-o umplu. Poate că ți-ar face mai bine să stai în cadă.

— Michael.

— O să...

Mi-am trecut o mână peste față, încercând să-mi gădesc cuvintele.

— O să încerc să-ți gădesc ceva de îmbrăcat.

— Michael, a repetat ea ceva mai tare, întinzând mâinile și cuprinzându-mi fața în palme.

M-am desprins de ea. M-am rezemat de chiuvetă și am lăsat capul în jos. Aveam dureri în tot corpul.

Voia să fiu vulnerabil și să-mi îngădui să simt frica, teroarea completă pe care o cunoscusem în seara asta?

— Am crezut că te-am pierdut, am îngânat, abia auzit. Apa era neagră și nu reușeam să te gădesc. Am crezut că n-o să ajung niciodată la tine.

S-a apropiat și mi-a cuprins din nou fața în palme.

Am privit în ochii ei albaștri, conștient că imaginea aceea avea să mă bântuie mereu: ea, în apa neagră, nesfârșită. Dacă n-ar mai fi ieșit niciodată la suprafață, ce m-aș fi făcut?

Cu o mână i-am cuprins ceafa, iar cu cealaltă i-am încolăcit mijlocul. Am sărutat-o atât de apăsător, încât căldura gurii ei mi-a umplut tot trupul.

Aș fi vrut s-o sărut așa la nesfârșit.

Lipindu-i fruntea de a mea, mi-am plimbat degetul mare pe obrazul ei.

— Te iubesc, Rika.

Te iubesc de când mă știu.

A zâmbit, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Mi-a cuprins gâtul cu brațele și m-a tras mai aproape. Am îmbrățișat-o ca un nebun, cufundându-mi fața în părul ei. Nu voiam să-i mai dau drumul vreodată.

După atâția ani în care trăiserăm unul lângă celălalt, după atâtea ocazii în care ar fi trebuit să-mi dau seama de ceea ce simțeam, fusese nevoie ca ea să ajungă la un pas de moarte, ca să

înțeleg ce însemna Rika pentru mine. Ca să înțeleg cât de înrădăcinată era în fiecare clipă a vieții mele și că, de la bun început, fusese chiar aici, în fața ochilor mei.

Ea, călare pe bicicletă, dând roată aleii din fața casei mele, când avea cinci ani. Ea, învățând să înoate în piscina mea. Ea, alergând și făcând roata în curtea noastră din spate.

Ea, rozându-și unghiile când mă vedea intrând în cameră.

Ea, stând alături de mama, la fiecare meci de baschet în care jucasem, în liceu.

Ea, refuzând să privească în direcția mea atunci când eram cu o altă fată.

Și eu abia izbuteam să-mi rețin zâmbetul văzând ochetele pe care mi le arunca sau cât de tare se emoționa când era aproape de mine.

Ea fusese totdeauna aici. Mereu fuseserăm noi doi.

În scara când o văzusem în saună, alături de Kai, înțelesesem că nimic nu putea schimba adevărul: ea era a mea, iar eu eram al ei. Și asta nu avea să se schimbe niciodată.

Am inspirat adânc. În sfârșit, nodul uriaș din stomacul meu începea să se dezlege.

— Ți-au făcut rău și în alt fel? am întrebat-o.

S-a retras puțin și a clătinat din cap.

— Nu.

— Damon încă bântuie pe-aici.

— Damon a plecat, m-a contrazis ea, convinsă.

Mi-a apucat tivul tricoului ud leoarcă și mi l-a tras peste cap.

— Ce-o să le spunem părinților tăi despre chestia asta? m-a întrebat, plină de îngrijorare. Ce-o să le zici despre Trevor?

— Mă descurc eu, i-am răspuns, scoțându-i tricoul, la rândul meu. Nu vreau să-ți faci griji pentru nimic.

Am ridicat-o în brațe, îndemnând-o să-și petreacă picioarele în jurul meu, după care m-am așezat pe marginea chiuvetei, ținând-o aproape.

Și-a apropiat buzele de ale mele, lipindu-se de mine de parcă ar fi fost pe cale să se topească.

— Chiar mă iubești?

Am închis ochii, adulmecând-o și inspirând adânc parfumul pielii ei.

— Te iubesc mult de tot, am șoptit, strângând-o mai tare. Doar așa simt că trăiesc.

CAPITOLUL 29

ERIKA

ÎN PREZENT

Intrând în casa familiei Crist, i-am adresat un mic zâmbet lui Edward. Mi-a luat haina și a ajutat-o pe mama să și-o scoată pe-a ei.

Arăta minunat.

Trecuseră trei săptămâni de când se întorsese de la clinica de dezintoxicare și, chiar dacă la început fusesem tensionată, pe măsură ce trecea timpul mă temeam tot mai puțin că ar putea să-și reia vechile obiceiuri.

Rochia ei neagră i se mula pe trup. Nu mai părea atât de fragilă, iar obraji ei aveau iar culoare, ceea ce o întinerea cu zece ani. De la o zi la alta, semăna tot mai mult cu mama din copilăria mea.

Eu purtam o rochie de culoarea fildeșului, lungă până deasupra genunchilor. Mama comentase politicoasă că, poate, era prea mulată pentru o cină de Ziua Recunoștinței. N-am ezitat să-i aduc la cunoștință că lui Michael îi făcea plăcere să-mi privească trupul, iar mie îmi plăcea să mă privească.

Ea s-a înroșit, iar eu am râs.

Doamna Crist m-a strigat pe nume. Era îmbrăcată la patru ace. Eleganță, ca de obicei.

Corupt

— Draga mea, arăți minunat! m-a lăudat, îmbrățișându-mă și sărutându-mă pe obraz.

S-a întors spre mama și a strâns-o în brațe.

— Christiane, te rog, vino să locuiești cu mine. Casa ta n-o să fie gata mai devreme de vara viitoare, deci nu văd de ce nu te-ai muta aici.

Mama s-a desprins din îmbrățișare și a zâmbit.

— Mi-ar face mare plăcere, dar în clipa asta mă simt tare bine în oraș.

În afară de mine, Michael, Will și Kai, nimeni nu cunoștea adevărata cauză a incendiului. Deoarece ritmul lucrărilor de reconstruire a casei noastre încetinise, din pricina temperaturii tot mai scăzute, o luasem pe mama cu mine, în Meridian City. Îi oferisem camera liberă din apartamentul meu închiriat, dar ea preferase să ne ofere intimitate mie și lui Michael și se cazase la un hotel.

Mă mutasem la hotel, împreună cu ea, pentru două săptămâni — ca să mă asigur că se simțea bine —, dar mă liniștisem văzând că începuse să-și petreacă timpul în sala de sport și făcând voluntariat la un adăpost pentru persoanele în dificultate, ca să aibă o ocupație și să cunoască oameni noi. Mănca bine, dormea chiar și mai bine și, surprinzător, nu se grăbea să se întoarcă în Thunder Bay. Până la urmă, i-am acordat mai multă libertate și m-am mutat înapoi în Delcour, spre marea ușurare a lui Michael.

Nu că n-ar fi vrut să stau cu mama, dar încă era neliniștit pentru siguranța mea. Zicea că își făcea griji pentru că nimeni nu știa unde se afla Damon. Dar intuisem că era altceva la mijloc.

După noaptea aceea, pe iaht, cu mai bine de o lună în urmă, se trezise de câteva ori în toiul nopții, transpirat și găfâind. Avea coșmaruri. Visa că mă scufundam spre fundul oceanului, iar el se chinuia să mă găsească — exact așa cum fusese atunci.

Numai că, în coșmarurile lui, nu mă găsea. Mă pierdea pentru totdeauna.

— Doamnă Crist, cât de ocupată ați fost! am exclamat, privind în jur.

Eram uimită văzând salonul complet redecorat și mulțimea decorațiunilor de Sărbători care împodobeau casa. Ghirlande festive și cununi atârnau pe pereți și pe scări, iar când am ridicat privirea, l-am văzut pe Michael apărând în capătul de sus al scării. A coborât treptele, îmbrăcat în costumul lui negru, bine călcat. Ochii lui s-au mutat asupra mea, iar eu am inspirat adânc. Ca de fiecare dată când se uita la mine, stomacul meu făcea tumble.

— Păi — a răspuns doamna Crist, întristată — aveam nevoie să mă mențin ocupată.

M-am răsucit spre mama. Ochii ei erau scăldați de lacrimi.

M-am simțit potopită de remușcări.

— Îmi pare foarte rău, i-am zis.

Trevor fusese periculos, chiar mai periculos decât Damon, deoarece își ascunsese atât de bine adevăratele intenții. Cu toate astea, nu-mi imaginam cum e să pierzi un fiu, chiar și unul de teapa lui Trevor. Speram să nu fiu nevoită să simt vreodată durerea doamnei Crist.

Ea a scuturat din cap, trăgându-și nasul.

— Te rog, nu spune asta. Nu ești tu de vină pentru că fiul meu era așa cum era. Acum sunteți amândoi în siguranță, a adăugat, întorcând ochii spre Michael. N-aș schimba asta pentru nimic în lume.

O expresie de regret a trecut pe chipul lui Michael.

Eram convinsă că, în afară de mine, mama lui era singura femeie pe care o iubea. Dacă prima lui pornire fusese să mă apere pe mine, a doua îl îndemnase să o protejeze pe ea. După ce se înecase Trevor, Will încercase să-l convingă pe Michael că trebuia

să-și arunce fratele în ocean, astfel încât Michael să nu fie nevoit să le spună părinților săi că îl omorâse.

Michael nici n-a vrut să audă. Nu putea să-l arunce în ocean. Trebuia să-i ducă doamnei Crist trupul neînsuflit al lui Trevor. Pe deasupra, știa că n-ar fi putut să se uite în ochii ei, zi după zi, și să o mintă.

Așa că, după ce iahtul ajunsese în port, sunaserăm la Poliție și povestiserăm totul. Cum mă răpise Trevor, cum îi ademenise acolo pe Michael și pe prietenii lui și aproape că ne omorâse pe mine și pe Will.

Fusese o veste cumplită și, chiar dacă doamna Crist se simțea recunoscătoare că noi eram bine, tot avea să sufere un timp îndelungat.

Pe de altă parte, domnul Crist părea mai degrabă dezamăgit, decât îndurerat. Acum nu mai avea decât un fiu. Lăsând deoparte disprețul cu care îl trata de obicei pe Michael, începuse să se implice foarte mult în viața lui, mutând imediat asupra lui Michael speranțele pe care și le pusese în Trevor.

Noroc că Michael era obișnuit să-i țină piept propriului tată. Mama și doamna Crist s-au dus în bucătărie, iar tatăl lui Michael s-a apropiat de noi.

— Azi aș vrea să stăm la masă. Avem multe lucruri de discutat. Îi vorbea lui Michael, dar se uita la mine, iar intențiile lui erau destul de limpezi. Din moment ce nu mă mai puteam mărița cu Trevor, acum planurile lui îl includeau pe Michael.

— Lucruri de discutat..., a repetat Michael gânditor, luându-mă de mână. Te referi la viitorul meu și la banii Rikái? În cazul ăsta, e prea târziu. Am anulat tutela. Totul e acum pe numele ei.

— Ce-ai făcut? a răcnit Evans Crist.

Am zâmbit cu gura până la urechi. Michael m-a condus spre ușă.

— Mi-ar face mare plăcere să stăm la masă și să discutăm despre viitorul meu, data viitoare când veți fi în oraș, i-am zis

domnului Crist, dându-i de înțeles că de-acum eu eram cea răspunzătoare de afacerile familiei mele.

Domnul Crist și tatăl meu fuseseră coproprietari ai mai multor bunuri imobiliare, așa că n-aveam de-ales; eram nevoită să colaborez cu el. Însă nu eram un pion care putea fi mutat de colo colo și căruia i se putea porunci. Acum o știa și el.

Eu și Michael am intrat în sufragerie, unde i-am găsit pe Will și pe Kai. Stăteau în picioare și discutau, cu paharele în mâini. Părinții lor și alte câteva persoane stăteau în grupulețe, răspândiți prin încăpere.

Chelnerii intrau și ieșeau grăbiți, aducând tăvi cu aperitive și umplând iar paharele cu șampanie.

Kai ne-a ieșit în întâmpinare, urmat indeaproape de Will.

— L-am găsit pe Damon, ne-a anunțat Kai.

— Unde e? l-am întrebat.

— În Sankt Petersburg.

— În Rusia? s-a mirat Michael. Ce mama naibii?!

— Ofițerul de poliție care se ocupă de el după ce a fost eliberat pe cauziune a venit să-l caute, fiindcă Damon nu s-a prezentat la o întâlnire de verificare, iar când i-au urmărit datele din pașaport, au aflat că e în Rusia, ne-a explicat Kai. Are sens. De acolo se trage familia din partea lui taică-său, așa că Damon se simte în largul lui în Sankt Petersburg. Sigur, poliția n-o să se ducă să-l caute acolo, dar noi ne-am putea duce după el.

— Lăsați-l în pace! le-am zis.

— Rika, n-am de gând să aștept, cu mâinile în sân, să-și facă apariția aici, a ripostat Michael. E periculos.

— N-o să se întoarcă. Nu vrea să dea greș a treia oară. Lăsați-l în pace și gata, iar noi o să ne vedem de-ale noastre.

Avuseserăm parte de prea multă suferință. Pierduserăm prea mulți ani. Noi toți aveam nevoie să trăim din nou. Damon nu

avea să încerce iar să-mi facă rău. O a treia tentativă ratată l-ar fi făcut să pară penibil. Plecase pentru totdeauna.

Găsiserăm telefonul cu care băieții își filmaseră farsele din Noaptea Diavolului fix acolo unde bănuisem eu că era — în cabina lui Trevor, la bordul lui *Pitbom* — și îl distruseserăm. Nu mai exista absolut nimic care să ne țină în loc. Era momentul să ne mai și distrăm.

— Și acum ce facem? s-a interesat Will.

Michael a zâmbit.

— Ceva la care ne pricepem. O să ne facem de cap.

A făcut un semn din bărbie, arătând spre două chelnerițe din spatele lui Kai și al lui Will.

Băieții au întors capetele și le-au văzut: două fete, probabil studente, îmbrăcate în fuste negre, mulate, cămăși albe și veste negre. Prietenii noștri se străduiau să-și rețină zâmbetele. Fetele aprindeau lumânările și verificau dacă tacâmurile fuseseră aranjate corect.

— Eu și Erika o să lipsim puțin. E OK? a întrebat Michael.

Kai s-a răsucit spre noi și a pufnit în râs.

— Cât timp vă trebuie? a întrebat, cu un licăr viclean în ochi.

— O oră.

Kai și Will ne-au întors spatele, zâmbind cu toată gura, și au pornit după cele două fete, care tocmai dispăreau în bucătărie.

Eram nedumerită.

— Vino! m-a indemnă, trăgându-mă de mână. Vreau să-ți arăt ceva.

Am coborât din mașină. Frunzele foșneau sub tocurile mele. Mi-am strâns pe trup pardesiul de culoarea fildeşului și am trântit portiera.

Cerul era senin. Am privit în jur și am observat schelele, prelatele și micile buldozere galbene din jurul vechii catedrale.

— Ce se-ntâmplă aici? m-am interesat.

Doar nu o demolau!

— Am aranjat să fie restaurată, mi-a răspuns Michael, luându-mă de mână și conducându-mă înăuntru, pe ușa din față.

Am privit peste tot, examinând reparațiile deja făcute de echipa constructorilor.

Stranele rupte și sparte de la etaj fuseseră smulse complet, iar toate gunoaiele și mormanele de resturi de la parter dispăruseră cu desăvârșire. Altarul și vechiul iconostas fuseseră înlăturate, iar la intrarea în catacombe fusese montată o ușă ca lumea. Peste părțile dezgolite ale plafonului și ale pereților fuseseră întinse prelate. Se turnase o fundație nouă, din beton, curată și trainică.

În stânga și-n dreapta, schelele se înălțau până la tavan. Am observat și câteva cadre din lemn, ca și cum urma să se adauge un nou nivel.

Nu am văzut muncitori înăuntru. Probabil că aveau liber, de Ziua Recunoștinței.

— Restaurată? Cum? Ca biserică sau ca monument istoric?

A deschis gura, dar, înainte de a vorbi, a inspirat adânc, de parcă îi era un pic teamă.

— Ca... locuință.

— Ca locuință? Nu înțeleg.

A pufnit în râs și s-a apropiat de mine.

— Trebuia să-ți fi spus mai devreme, dar am... chiar mi-am dorit asta și am sperat că vei vrea să locuiești aici.

Am încremenit.

— Împreună cu mine, a adăugat Michael.

Să locuiesc aici? Cu el?

Locuiam deja împreună, în *penthouse*-ul lui. Încă nu renunșasem la apartamentul meu. iar Însă acum era vorba despre cu

totul altceva. Îmi plăcea mult ideea de a transforma St. Killian's într-o casă de locuit. Oricât de ciudat li s-ar fi părut altora, acesta era locul în care se născuseră câteva dintre amintirile mele preferate despre Michael. Îmi plăcea mult aici.

Urma să fie doar casa lui sau ar fi fost a noastră? Ar fi putut să mă trimită la plimbare oricând îi venea cheful?

Ori poate noua casă însemna ceva mai mult?

— Și asta ce înseamnă, mai exact? am tatonat terenul, cu inima bătând din ce în ce mai tare.

Fără să mă scape din ochi, s-a apropiat încet de mine, silindu-mă să pășesc îndărăt. Am icnit când spatele meu s-a lipit de o coloană din piatră.

Cu o expresie amuzată, s-a aplecat spre mine și mi-a cerut în șoaptă:

— Întoarce-te cu spatele.

Am șovăit, întrebându-mă ce punea la cale, dar...

Până acum, nu dădusem înapoi în fața unei provocări.

Întorcându-mă încet, l-am lăsat să mă apuce de mâini și să mi le proptească de coloana de piatră. Pe urmă și-a strecurat un braț pe după mijlocul meu și și-a lipit pieptul de spatele meu. Buzele lui mi se odihneau pe ceafă. Deodată, nu-mi mai era frig.

— Înseamnă că vreau să joc mai departe, mi-a zis cu voce profundă și plină de căldură. Înseamnă că, până când o să fie gata casa și-o să ne putem instala aici, apartamentul meu e și al tău, patul meu e și al tău, iar ochii mei sunt numai pe tine.

M-a sărutat pe gât. Buzele lui fierbinți mi-au stârnit fiori în tot corpul.

— Înseamnă c-o să fac tot ce pot ca să te énervez cu orice prilej, fiindcă nimic nu e mai excitant decât când te văd furioasă.

Îi auzeam surâsul din voce.

Și-a strecurat mâna spre coapsele mele.

— După care o să fac tot ce pot ca să-ți aduc aminte cât de drăguț sunt, fiindcă vreau să nu te poți abține să te gândești la mine, atunci când nu suntem împreună.

Mi s-a tăiat răsufierea când degetele lui s-au ridicat încet pe coapsa mea. Pântecul meu începea să freacă.

— O să te duci în continuare la facultate, dar vreau ca, după ce vii acasă, mai întâi să te ocupi de mine și abia apoi de teme, a adăugat, frecându-mi clitorisul cu degetul mare, pe deasupra chi-loșilor. Și mai înseamnă c-o să fii nevoită să privești în permanență peste umăr și-o să te întrebi ce carte mai am în mână, fiindcă n-o să te las niciodată în pace.

A ridicat cealaltă mână, cu degetele strânse pumn. Când le-a desfăcut, o scânteiere mi-a apărut în fața ochilor. Am rămas înmărmurită când mi-a strecurat bijuteria pe inelarul mâinii stângi.

— Iar tu o să-ți dorești să trăiești fiecare clipă din viața asta, fiindcă știi ce-ți place, Rika, și nu pot să trăiesc fără tine.

M-am cutremurat, cu ochii plini de lacrimi. M-a cuprins cu brațele și m-a strâns ca și cum nu voia să-mi mai dea drumul.

— Te iubesc, mi-a șoptit.

O, Doamne! Am privit inelul.

Un val de căldură mi-a izbit pieptul. *Am mai văzut inelul ăsta.*

Era o fășie de platină decorată cu o puzderie de diamante. Semăna cu un fulg de zăpadă. În mijloc era montată o piatră înconjurată de alte zece, iar la exterior era împodobită cu un alt cerc mic, alcătuit din vreo douăzeci de diamante.

— Inelul ăsta era printre bijuteriile pe care le-am furat în Noaptea Diavolului, am zis, cu voce tremurătoare. Am crezut că le-ai restituit pe toate.

— Așa am făcut. Dar pe ăsta l-am cumpărat.

— De ce?

Probabil că îl cumpărase după ce filmările alea incriminatorii umpluseră internetul. De ce păstrase un inel pentru o fată pe care, pe atunci, o urăse? Aparent, nu avea logică.

M-a strâns mai tare în brațe.

— Nu știu. Poate că n-am putut răbda să nu păstrez măcar o frântură din noaptea aia.

S-a aplecat mai mult, ca să-mi șoptească la ureche.

— Sau poate că, în adâncul sufletului, știam c-o să vină ziua asta.

Am zâmbit, cu lacrimile șiroind pe față. Era perfect. Inelul, casa, chiar și cererea în căsătorie. Îmi promisese c-o să mă energizeze, dar și că o să-mi fie credincios și că nu va renunța niciodată la mine.

Și totuși mă întrebam... Oare chiar era capabil să facă toate astea? S-o țină întruna cu jocurile, să mențină relația incitantă, să întrețină pasiunea?

— Lumea nu trăiește ca noi, Michael, i-am zis, privindu-l peste umăr. Cuplurile se duc la cinematograful. Se țin în brațe, la gura șemineului...

— Eu o să ți-o trag la gura șemineului, mi-a trântit-o el, întorcându-mă cu fața spre el și zâmbind cu subînțeles, când a văzut că râdeam.

Apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Ceilalți oameni nu contează pentru noi, Rika. Noi nu ne lăsăm constrânși de regulile lor. Ceea ce putem și ceea ce nu putem face e irelevant. Cine-o să ne oprească?

I-am încolăcit gâtul cu brațele, cuprinsă de exaltare. Mi-am lăsat capul pe spate, privind spre tavanul îndepărtat.

— Ce e? a întrebat.

Am inspirat profund, străbătută de entuziasm.

— Casa noastră. Nu-mi vine să cred că e a noastră.

I-am căutat privirea.

— Te iubesc, Michael.

Mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat, făcând să mi se răspândească o senzație de căldură prin tot corpul.

— Atunci, să înțeleg că accepți?

Am încuviințat.

— Da.

Deodată, am făcut ochii mari și m-am îndepărtat.

— Catacombe! am exclamat. Sper că nu le astupă!

— Nu, a răspuns, izbucnind în râs. Vor rămâne accesibile.

Mi-am scos pardesiul și l-am agățat de o schelă.

— Hei, ce faci?

M-am răsucit pe călcăie și mi-am aplecat capul într-o parte, prefăcându-mă sfioasă.

— Ai uitat să ingenuchezi, i-am zis.

A pufnit.

— Păi, e un pic cam târziu s-o fac, Rika. Te-am cerut deja de soție.

— Dar tot poți să ingenuchezi, am comentat, după care i-am făcut semn să vină și i-am întors spatele.

— Constructorul a zis că s-ar putea să treacă azi pe-aici, să facă unele evaluări, m-a prevenit el.

Am zâmbit. Am deschis ușa care dădea spre catacombe și l-am tachinat:

— Deci arunci prosopul?

A scuturat din cap. Licărul viclean din ochii lui era cât se poate de grăitor. M-a urmat.

Era mereu gata să intre în joc.

Grație „meditațiilor” primite de la el, la fel și eu.

Mă corupsese.

EPILOG MICHAEL

Mirosul de crini și de ploaie mi-a plutit până la nări, dar l-am alungat și mi-am cufundat fața în pernă.

Rika.

Cu pleoapele îngreunate de somn, am întins mâna, pipăind așternuturile și căutând-o lângă mine, în pat.

Numai că nu era aici.

Am clipit, silindu-mă să deschid ochii. Imediat, spaima a pus stăpânire pe mine. M-am răsucit pe partea cealaltă, proptindu-mă într-un cot și răsucind capul, în căutarea ei.

Am găsit-o îndată.

M-am destins și am surâs când am văzut-o în dușul instalat în dormitorul din apartamentul meu din Delcour.

Al apartamentului nostru.

La o lună după întâmplările de pe iaht, s-a mutat cu mine. Oricum dormea aici în fiecare noapte. Din moment ce Will dorea să fie aproape de noi, îi cedaserăm fostul apartament al Rikăi.

Kai, dimpotrivă, preferase să stea la distanță. Își cumpăraseră o casă veche, în stil victorian, în capătul opus al orașului. Nu înțelegeam de ce. Ar fi putut avea orice apartament își dorea. În plus, nu îmi plăcea deloc monstruoșitatea aia neagră, din cărămidă. Ar fi trebuit demolată demult.

Dar, cine știe de ce, Kai voia să fie a lui.

Rika tocmai își freca brațele cu un burete, săpunindu-se. M-am răsucit cu totul spre ea, proptindu-mi bărbia în palmă și urmărind-o.

Probabil că m-a simțit, fiindcă a întors capul și mi-a zâmbit peste umăr.

Sprijinindu-și un picior pe marginea căzii, s-a aplecat și și-a frecat pielea cu mișcări încete, jucăușe. Știa ce efect avea asupra mea, cu micile ei zâmbete de o inocență prefăcută. Cascada dușului îi cădea pe trup, însă părul nu i se udase, fiindcă îl legase într-un coc lejer. În ciuda erecției și a neastâmpărului meu, am rămas în pat, mulțumindu-mă să o privesc de la distanță.

Răbdarea mea avea să fie răsplătită foarte curând.

Câteodată, voiam doar atât: s-o privesc. Simțeam nevoia să stau cu ochii pe ea, pentru că încă îmi venea greu să cred că exista cu adevărat. Că era aici, a mea.

Mă întrebam de o mie de ori cum de ajunseserăm aici. Cum de ne găsiserăm reciproc și reușiserăm să ajungem în punctul ăsta.

Ea ar fi răspuns că de vină fusese Noaptea Diavolului.

Dacă n-ar fi fost întâmplările din noaptea aia, eu n-aș fi provocat-o. Ea n-ar fi învățat cum să fie puternică și să riposteze, nici cum să-și asume ceea ce este și să se salveze singură.

N-am mai fi trăit înlănțuiți, mână în mână, fiecare încercând să-l bage pe celălalt în bucluc. Nu ne-am mai fi transformat reciproc în persoanele care eram acum. *Totul se întâmplă cu un rost*, ar fi zis ea.

Rika ar fi adăugat că o clădisem, că eu creasem un monstru și că, la un moment dat, printre lacrimi, sânge, zbateri și suferințe, ne dăduserăm seama că asta e dragostea. Că toate scânteile provoacă văpăi.

Dar Rika nu își amintea că... povestea noastră începuse cu mult înainte de Noaptea Diavolului.

Stau cu spatele rezemat de mașina mea nouă — un Mercedes G-Class —, cu brațele încrucișate la piept. Am destule chestii de făcut și locuri în care să fiu. N-am vreme de chestia asta.

Mă uit din nou la telefon. Citesc mesajul de la mama.

Sunt cu treabă în oraș, iar Edward e ocupat. O iei tu pe Rika de la antrenamentul de fotbal, te rog? La 8 seara.

Îmi dau ochii peste cap și privesc ceasul afișat pe ecran. Opt și paisprezece minute. Unde naiba o fi?

Kai, Will și Damon sunt deja la petrecere, dar eu am întârziat pentru că... Din moment ce am șaisprezece ani și am obținut, în sfârșit, blestematul de permis de conducere, înseamnă că trebuie s-o fac pe șoferul pentru fetele de treisprezece ani, ale căror mame amețite de băutură nu pot să-și miște fundul de acasă și să le ia cu mașina.

Rika își face apariția, venind dinspre stadion. Încă poartă echipamentul alb cu roșu. Când mă vede, se oprește. Are ochii roșii, de parcă a plâns, iar după cum se crispează, îmi dau seama că se simte stânjenită.

Îi e frică de mine.

Îmi rețin zâmbetul. Îmi face plăcere să văd cât de conștientă e mereu de prezența mea. Sigur, n-aș recunoaște asta niciodată cu voce tare.

— De ce-ai venit tu să mă duci acasă? întrebă încet.

Și-a strâns părul într-o coadă de cal. Câteva şuvițe răzlețe îi flutură în jurul chipului.

Îi răspund sarcastic:

— Crede-mă, am lucruri mai bune de făcut. Urcă!

Întorcându-i spatele, deschid portiera din dreptul volanului și urc în mașină.

Pornesc motorul și bag în viteză întâi, ca și cum nu mai stau s-o aștept. Ocolește grăbită mașina, deschide portiera și urcă lângă mine.

Își cuplează centura de siguranță și rămâne tăcută, cu ochii în jos. Pare supărată.

— De ce plângi? o întreb sever, încercând să mă prefac că nu-mi pasă.

Bărbia îi tremură. Duce o mână la gât, atingând cicatricea proaspătă. O are în urma accidentului de mașină care i-a omorât tatăl, acum două luni.

— Fetele și-au bătut joc de cicatricea mea, îmi răspunde incet.

Își întoarce privirea spre mine, cu o expresie îndurerată.

— E chiar atât de urâtă?

Mă uit la ea și simt că mă infurii. Aș putea să fac așa încât fetele alea să-și fină gura.

Dar îmi înăbuș sentimentele și ridic din umeri, ca și cum nu-mi pasă de ceea ce simte.

— E destul de mare, comentez, întorcând mașina spre ieșirea din parcare.

Umerii i se pleoștesc. Bărbia ei coboară în piept.

Pare al naibii de dărâmată.

Și-a pierdut tatăl de curând, iar maică-sa e prea ocupată cu propria nefericire și cu propriul egoism. Ori de câte ori o văd pe Rika, pare un fulg gata să fie spulberat la cea mai mică adiere.

Termină odată! Plânsul n-o să te ajute.

Tace. Pe lângă mine, pare de-a dreptul mărunțică. Am deja aproape un metru optzeci. Chiar dacă Rika nu e scundă, în clipa asta seamănă cu un nămete de zăpadă care s-a topit și e pe cale să dispară de tot.

Clatin din cap și verific din nou ecranul telefonului, ca să văd cât e ora. Fir-ar să fie! Sunt în mare întârziere.

Deodată, aud un claxon. Ridic repede ochii, zărind lumini de poziție apropiindu-se în mare viteză.

— La dracu'! răcnesc, apăsând pedala de frână și smucind volanul într-o parte.

Rika icnește și se agață de portieră. O mașină e oprită în mijlocul drumului de țară, iar o alta mă depășește și apoi accelerează. Trag pe

marginea șoselei, în scârșnet de frâne. Din cauza opririi bruște, trupurile noastre se izbesc de centurile de siguranță.

O femeie stă ingenunchată pe asfalt.

— Dumnezeu! Ce naiba s-a întâmplat?

Luminile de poziție ale celeilalte mașini dispar în depărtare, iar când privesc peste umăr, nu văd să vină vreun alt vehicul. Deschid portiera și cobor. O aud pe Rika în spatele meu, făcând același lucru. Mă apropiu de femeie și, în sfârșit, înțeleg de ce stă acolo, în mijlocul șoselei.

— Nu-mi vine să cred că nemernicul ăla a șters-o! bombăne ca furioasă, răsucindu-se către mine.

Un cățel mai mult mort decât viu zace pe șosea, scâncind și chinându-se să respire. Din burtă îi curge sânge și intestinele i se ivesc de sub piele.

E unul mititel. Cred că e un fel de cocker. Îi aud respirația sugrumată și stomacul mi se întoarce pe dos.

Probabil că l-a lovit jigodia de șofer care a fugit adineauri.

— Copilul n-ar trebui să rămână în mașină? întrebă femeia, văzând-o pe Rika apărând lângă mine.

Numai că eu nu îi arunc Rikăi nici măcar o privire. De ce încercă toată lumea s-o cocoloșească? Mama, tata, Trevor... Așa, o incurajează să fie slabă.

Copiii femeii au rămas în mașină. O strigă pe nume. Mă uit la cățel, îl aud scâncind și-l văd zvâcnind.

— Puteți pleca, îi spun femeii. O să încerc să găsesc vreun cabinet veterinar deschis.

Ridică privirea spre mine, pe jumătate nehotărâtă, pe jumătate recunoscătoare.

— Ești sigur? mă întrebă, aruncând o privire spre copii.

Încuviințez.

— Da. Luați-i de-aici.

Femeia se ridică, mai privește o dată cățelușul, cu tristețe, după care se întoarce și urcă în mașină.

— Mulțumesc! îmi strigă.

O aștept să plece, apoi mă întorc spre Rika.

— Du-te înapoi la mașină.

— Nu vreau.

Mă răstesc:

— Acum!

Ridică spre mine ochii plini de lacrimi, desperați, dar până la urmă se răsucesc pe călcâie și o ia la fugă spre mașină.

Ingenunchez, pun o mână pe creștetul cățelușului, simțind între degete moliciunea blânnii, și încep să-l mângâi încet-încet. Se căznelțește să respire. Lăbuțele îi tremură. La auzul hârâitului pe care îl slobozește din gâtlee, ochii mi se încețoșează și inima îmi bate dureros.

— Nu-i nimic, îl consolez încet-încet.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz.

Detest să fiu neputincios.

Închid ochii, îl mângâi pe cap. Pe urmă, încet, mâna mea coboară.

Spre ceafă...

Degetele mele se închețează pe gâtul lui și strâng cât pot de tare.

Micul trup zvâcnelțe aproape imperceptibil, adunându-și ultimele puteri.

Mă ustură tot corpul, mușchii îmi sunt încordați. Strâng din dinți, încercând să rezist încă o secundă.

Doar o secundă.

Închid ochii și simt sub pleoape presiunea lacrimilor.

Cățelul se cutremură și apoi rămâne inert.

Răsufu prelung, tremurat, și iau mâna de pe el.

Rabat!

Acreala îmi năvălește în gât. Mi-e greață. Mă forțez să inspir și să expir adânc, ca să-mi liniștesc stomacul. Iau cățelul, pregătindu-mă să-l duc la mașină. Când mă răsucesc, mă opresc în loc. Rika e la câțiva pași în spatele meu. Îmi dau seama că a văzut tot.

Se uită la mine de parcă aș fi trădat-o.

Îmi feresc privirea, silindu-mă să-mi împietresc inima. Trec pe lângă ea și pun cățelul în portbagajul mașinii.

Cine naiba e ea ca să mă judece? Am făcut ce trebuia să fac.

Scot din geanta de sport un prosop — înainte de a veni s-o iau pe Rika, am fost la un antrenament de baschet — și așez cățelul deasupra. Scot un alt prosop, cu care îmi șterg sângele de pe mâini, apoi îl aștern peste micuțul animal și închid portbagajul. Ursc în mașină și pornesc motorul. Rika se trânteste pe scaun, fără să-mi adreseze o vorbă. Mașina demarează în trombă, iar eu strâng volanul între degete.

Tăcerea ei e la fel de asurzitoare ca insultele și muștrările tatălui meu.

Am făcut ce trebuia să fac. Du-te naibii! Chiar nu îmi pasă ce crezi.

Răsufu anevoie, din ce în ce mai furios, de la o clipă la alta.

— Ți se pare că veterinarul care și-a eutanasiat pisica, anul trecut, e mai breaz? o atac eu.

Strânge din buze și lacrimile o podidesc din nou.

— Ai făcut-o cu mâinile goale!

Se întoarce spre mine și țipă:

— L-ai omorât! Eu n-aș fi putut s-o fac niciodată!

— Și tocmai de-asta o să fii mereu slabă. Știi de ce sunt nefericiți majoritatea oamenilor, Rika? Pentru că nu au curaj să facă acel lucru care le-ar schimba viața. Animalul ăla suferea, iar tu sufereai privind-l. Acum, nu mai suferă.

— Nu sunt slabă! protestează ea, cu bărbia tremurând. Ce-ai făcut tu nu mă ușurează deloc. Nu mă face să mă simt cu nimic mai bine.

Zâmbesc răutăcios.

— Crezi că sunt rău? Mă disprețuiești? Ia ghici! Mă doare-n cot de ce crezi tu! Ești o povară în vârstă de treisprezece ani, de care familia mea trebuie să aibă grijă. Și te vei transforma într-o replică a mamei tale bețive!

Ochii i se umplu de lacrimi. Pare cât pe ce să cedeze nervos.

Mărâi printre dinți:

— Dar cu cicatricea aia, probabil că n-o să poți pune mâna pe un soț bogat.

Respiră precipitat, năucită. Căpșorul ei se schimonosește și tot trupul îi e zguduț de suspine. Însfăcă mânerul portierei și începe să tragă de el. Încearcă să coboare.

— Rika! urlu eu.

Rulăm cu aproape o sută de kilometri la oră!

Întind reped un braț și o apuc de încheietură. Cu cealaltă mână, rotesc volanul și trag brusc mașina pe dreapta. Ea băjbăie, reușește să deschidă portiera și țâșnește afară, apoi o rupe la fugă printre copaci.

Scot mașina din viteză și trag frâna de mână.

— Treci înapoi în mașină! urlu, trântind portiera după mine.

— Nu!

Se întoarce spre mine.

Fug după ea.

— Unde naiba crezi că te duci? Am treabă! N-am timp de prostiile astea!

— Mă duc să-l văd pe tata! îmi strigă peste umăr. O să merg pe jos acasă.

— Ba pe naiba! Urcă în mașină și nu mă mai enerva!

— Lasă-mă în pace!

Mă opresc în loc, spumegând. Cimitirul e dincolo de deal. Afară e o beznă de nepătruns. Mă dau bătut. Clatin din cap și mă răstesc:

— Perfect! Du-te să-ți vizitezi tatăl!

Mă răsuceșc pe călcăie, mă reped la mașină și urc, lăsând-o acolo.

Când pornesc motorul, am un moment de ezitare. E întuneric. Și ea e singură.

Așa, și? Nu e vina mea că vrea s-o facă pe nebuna.

Mercedesul demarează în viteză. Mă duc direct acasă.

Când ajung, las motorul pornit și mă duc în șopronul din grădina. Iau o lopată, apoi mă întorc la mașină. Aerul rece de octombrie mi-a înghețat urechile, dar restul corpului meu încă arde, din cauză că m-am certat cu ea.

M-a privit exact așa cum mă privește mereu tatăl meu: ca și cum nimic din ce fac nu e bine.

Țin în mine totul — furia și nevoia asta, pe care nu pot să mi-o explic. Ceva din mine vrea să mă autodistrug, îmi cere să semăn haos în jurul meu, să fac lucruri la care alții nici nu se gândesc.

Nu vreau să le fac rău altora, dar, cu cât trece timpul, cu atât mai mult am senzația că îmi ies din minți.

Vreau haos.

Și m-am săturat să fiu neputincios. M-am săturat să fiu dominat de tata.

Azi am încercat să fac o treabă grea, de care nimeni nu voia să se ocupe, dar care trebuia săvârșită.

Iar ea mă privea exact ca el. Ca și cum ceva e în neregulă cu mine.

După ce azvârl lopata în mașină, gonesc spre unicul loc care-mi trece prin minte.

La St. Killian's.

Oprind în fața catedralei în ruine, las farurile aprinse și încep să sap o groapă. Cățelul nu are zgardă. Nu pot să-l las de izbeliște atât cât ar dura să-i găsesc stăpânul, așa că sunt nevoit să-l îngrop. Iar asta e singurul loc care-mi place, așa că mi se pare logic să îl îngrop aici.

Când groapa e mai adâncă de o jumătate de metru, mă întorc la mașină și deschid portbagajul. Aud sunetul care anunță că am primit un mesaj. Am lăsat mobilul pe scaunul din față.

Probabil e de la băieți, care se întreabă unde naiba sunt.

A rămas stabilit să trec pe-acasă și să iau provizii de hârtie igienică, sprayuri cu vopsea și cuie, pentru farsele din Noaptea Diavolului. Aceleași rahaturi plicticoase pe care le facem mereu de Halloween, înainte de a merge la depozit, să ne îmbătăm.

Țin în brațe cățelul înfășurat în prosoape. Îl duc la groapă, îngenunchez și-l așez, cu blândețe, înăuntru.

Sângele a îmbibat prosopul, pătându-mi mâinile. Mă șterg de blugi, după care iau lopata și încep să astup groapa. După ce termin, rămân pe loc, sprijinit de coada lungă a lopeții, și privesc mobiliza de pământ.

Ești slabă.

O povară.

Nu mă mai enerva.

I-am spus aceleași lucruri pe care mi le spune mie tata. Cum de-am putut să-i vorbesc așa?

Ea nu e slabă. E un copil.

Sunt furios și din cauză că Rika mă atrage atât de mult, încă de când eram mici.

Mi-e ciudă că am crescut obișnuit să mă infurii pe toți și pe toate. Nu prea există multe lucruri care mă fac să mă simt bine.

Chiar și așa, nu ar fi trebuit s-o rănesc. Cum de-am putut să zic chestiile alea? Doar nu sunt ca tata.

Răsuflu prelung, privind cum aburul rece îmi iese din gură. E frig rău aici. Răceala îmi pătrunde în oase, aducându-mi aminte că am lăsat-o acolo. Singură. În întuneric. În frig.

Mă năpustesc la mașină, azvărî lopata în portbagaj și inbaț telefonul, să văd cât e ceasul.

O oră.

Am lăsat-o acolo acum o oră.

Urc în mașină, pornesc motorul. Mașina demarează din luminii. Pătrund pe vechiul drum neasfaltat și văd, în oglinda retrovizoare, cum catedrala dispăre în întuneric.

Accelerez pe șosea, trec în viteză pe poarta complexului rezidențial, după care cotesc pe Grove Park Lane și gonesc până în capăt, unde e cimitirul Sfântul Petru. Știu unde trebuie să ajung.

Piatra funerară a tatălui ei nu e departe de cripta familiei mele. Își permitea un monument funerar la fel de grandios, numai că Schrader Fane nu era un nemernic cu ifose, ca bărbații din familia mea. O piatră simplă de mormânt i-a fost de ajuns. Doar atât a sosit că se cuvine, așa cum a scris în testament.

Înaintează pe aleea îngustă, întunecată. Nu zăresc decât copaci și o mare de pietre gri, negre și albe, în stânga și-n dreapta.

Ajungând în vârful unul delușor, opresc motorul. Disting ceva ce pare a fi o pereche de picioare întinse pe iarbă.

Dumnezeule!

Aleg pe iarbă, printre pietrele funerare, și o văd pe Rika întinsă pe mormântul tatălui ei, ghemuită și cu mâinile strânse la piept. Mă opresc și o privesc dormind. Pentru o clipă, am în fața ochilor bebelușul de demult.

Mă las într-un genunchi, îmi strecur mâinile pe sub trupul ei și o ridic. E micuță și ușoară.

Se foiește în brațele mele și murmură:

— Michael?

— Ssst..., îi șoptesc liniștitor. Am eu grijă de tine.

— Nu vreau să merg acasă.

Cu ochii încă închiși, întinde un braț și se agăță de umărul meu.

— Nici eu nu vreau să mă duc acasă.

Zăresc o bancă de piatră. O duc într-acolo. Când simt cât de rece îi e pielea, sunt măcinat de remușcări.

N-ar fi trebuit s-o las aici.

Mă așez, ținând-o în poală. Rika își sprijină capul de pieptul meu. O strâng în brațe, încercând s-o încălzesc, să fac orice ca să se simtă mai bine.

— N-ar fi trebuit să-ți spun toate lucrurile alea, îi mărturisesc răgușit. Cicatricea ta nu e urâtă.

Își strecoară brațele pe după mijlocul meu și se lipește mai mult de mine, tremurând.

— Tu nu ceri niciodată iertare. Nimănui.

— Păi, acum nu-mi cer iertare, îi zic, oarecum în glumă.

Însă adevărul e că tocmai asta fac. Mă simt vinovat, deși mereu mi-e greu să recunosc că am greșit — probabil din cauză că tatăl meu nu ratează nicio ocazie să-mi atragă atenția ori de câte ori o dau în bară.

Totuși Rika are dreptate. Nu-mi cer niciodată iertare. Lumea îmi inghite porcăriile, dar nu și ea. Ea a fugit de mine, prin întuneric, într-un cimitir.

— Spre deosebire de mine, ai mult curaj, îi spun. Eu sunt un laș care se ia de copii.

— Nu-i adevărat, răspunde Rika.

În glasul ei răsună un zâmbet slab.

Dar ea nu poate să vadă prin ochii mei. Nu poate să pătrundă în mintea mea. Sunt laș, sunt un om rău și mă simt tot timpul al naibii de furios.

O strâng mai tare în brațe, încercând s-o încălzesc.

— Pot să-ți zic ceva, puștoaico? întreb, simțind un nod în gât. Mi-e frică tot timpul. Fac ce-mi spune tata să fac. Niciodată nu-l refuz. Niciodată nu-mi apăr punctul de vedere.

Îi spusese Rikăi că e slabă. Numai că eu sunt cel slab. Mă urăsc pentru ceea ce sunt. Totul mă afectează, iar eu nu controlez nimic.

— Oamenii nu mă văd pe mine, Rika. Eu nu exist decât ca o reflexie a tatei.

Ridică un pic capul, dar încă ține ochii închiși.

— Nu e adevărat, murmură somnoroasă. De fiecare dată când intru într-o cameră și tu ești acolo, prima oară pe tine te văd.

Ridic întristat din sprâncene și întorc capul. Mă tem că-mi va auzi respirația îngreunată.

— Ți-aduci aminte că vara trecută mama ta v-a convins pe tine și pe prietenii tăi să ne luați cu voi, în drumeție, pe mine și pe Trevor? Ne-ai lăsat să facem de toate. Să pășim până pe muchia unei prăpăstii. Să ne cățărăm pe bolovani. L-ai lăsat pe Trevor să injure...

Degetele ei îmi strâng tricoul.

— Doar că nu ne-ai lăsat să mergem prea departe. Ai zis că trebuie să ne păstrăm puterile pentru drumul de întoarcere. Așa ești tu.

— Ce vrei să spui?

Respiră lent, prelung, și se cuibărește mai bine la pieptul meu.

— Păi, mi se pare că eziți, că te înfrânezi, îmi explică Rika. Te abții. Dar n-are nicio noimă. Viața e cu sens unic și nu există drum de întoarcere. Ce mai aștepți?

Mă cutremur. Cuvintele ei mă izbesc ca un torent.

Ce mai aștept?

Regulile, constrângerile, așteptările și toate lucrurile considerate acceptabile mă țin pe loc, dar toate astea sunt ideile altora, constrângerile altora. Regulile și așteptările altor oameni.

Și toate sunt doar iluzii. Ele nu există decât dacă eu le permit să existe.

Rika are dreptate.

La urma urmei, ce-o să-mi facă tata? Și chiar îmi pasă dacă o să se infurie?

Vreau asta.

Nu se poate.

Și dacă totuși o iau, ce-o să se-ntâmples?

Vreau să fac asta.

Nu se poate.

Cine-o să mă împiedice?

Dumnezeule! Rika are dreptate. Ce dracu' mai aștept? Ce ar putea el să facă?

Îmi doresc un pic de balamuc, un pic de bucluc, un pic de distracție, șansa de a mă îndrepta acolo unde inima îmi dă ghes să merg... Cine naiba o să mă oprească?

Mușchii mei crispați încep să se destindă încet, iar nodurile din stomacul meu dispar. Pielea îmi vibrează și mă simt tresărind pe dinăuntru. Îmi vine să zâmbesc.

Trag în piept aerul rece, care pare să aibă gustul apei în deșert.

Da.

Mă ridic cu ea în brațe. Mă îndrept spre mașină.

Nu o s-o duc la ea acasă. Nu vreau să fie singură.

Pășesc în casa mea. Traversez antreul întunecos. E deja zece seara.

Tatăl meu, fără indoială, a rămas să-și petreacă noaptea în oraș, iar mama probabil că e în pat. Însă, după ce urc treptele, mă intersectez cu ea pe coridor. Rika a adormit în brațele mele.

— A pășit ceva? se interesează mama, repezindu-se la noi.

E în cămașă de noapte și ține o carte în mână.

— N-are nimic, îi răspund.

Intru în camera mea. O întind pe Rika în pat și o învelesc.

— De ce n-o duci într-o cameră de oaspeți? sugerează mama, dar eu clatin din cap.

— În noaptea asta, dorm eu într-o cameră de oaspeți. I-o las ei pe a mea. Are nevoie să se simtă în siguranță.

Mă uit în ochii mamei.

— Totuși ar fi cazul să aibă camera ei în casa noastră.

De când i-a murit tatăl, doarme foarte des la noi. Dat fiind cum se poartă mama ei, nu cred că situația asta o să se schimbe curând.

Mai bine să aibă aici un spațiu în care să se simtă acasă.

— Bună idee, încuviințează mama.

Scot din șifonier o pereche curată de blugi și un tricou.

— Biata de ea! zice mama, mângâind-o pe păr. Cât e de fragilă!

— Nu, nu e fragilă, mă grăbesc și-o corectez. N-o mai cocoloși!

Iau de pe un scaun hanoracul negru și intru în baie, să mă schimb. Blugii mei sunt pătați de sângele câțelului.

După aceea îl sun pe Kai. Aud în fundal muzică și o grămadă de voci.

— Mai ai mâștile pe care le-am folosit weekendul trecut, la paintball? îl întreb, îndesându-mi portofelul în blugii curați și trecându-mi degetele prin păr.

— Da, sunt în portbagajul meu.

— Bun. Ia-i pe băieți și hai-deți să ne vedem la Sticks.

— Ce-o să facem?

— Orice vrem, îi răspund.

Închei conversația, mă întorc în camera mea și mă uit cum doarme Rika.

Surâd. Abia aștept să văd ce-mi rezervă seara asta.

Ea m-a corupt.

Vă mulțumesc pentru recenzii și că ați citit această carte.
Sprijinul și feedbackul vostru sunt cele mai frumoase daruri
pe care î le-ați putea oferi unui scriitor.